

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

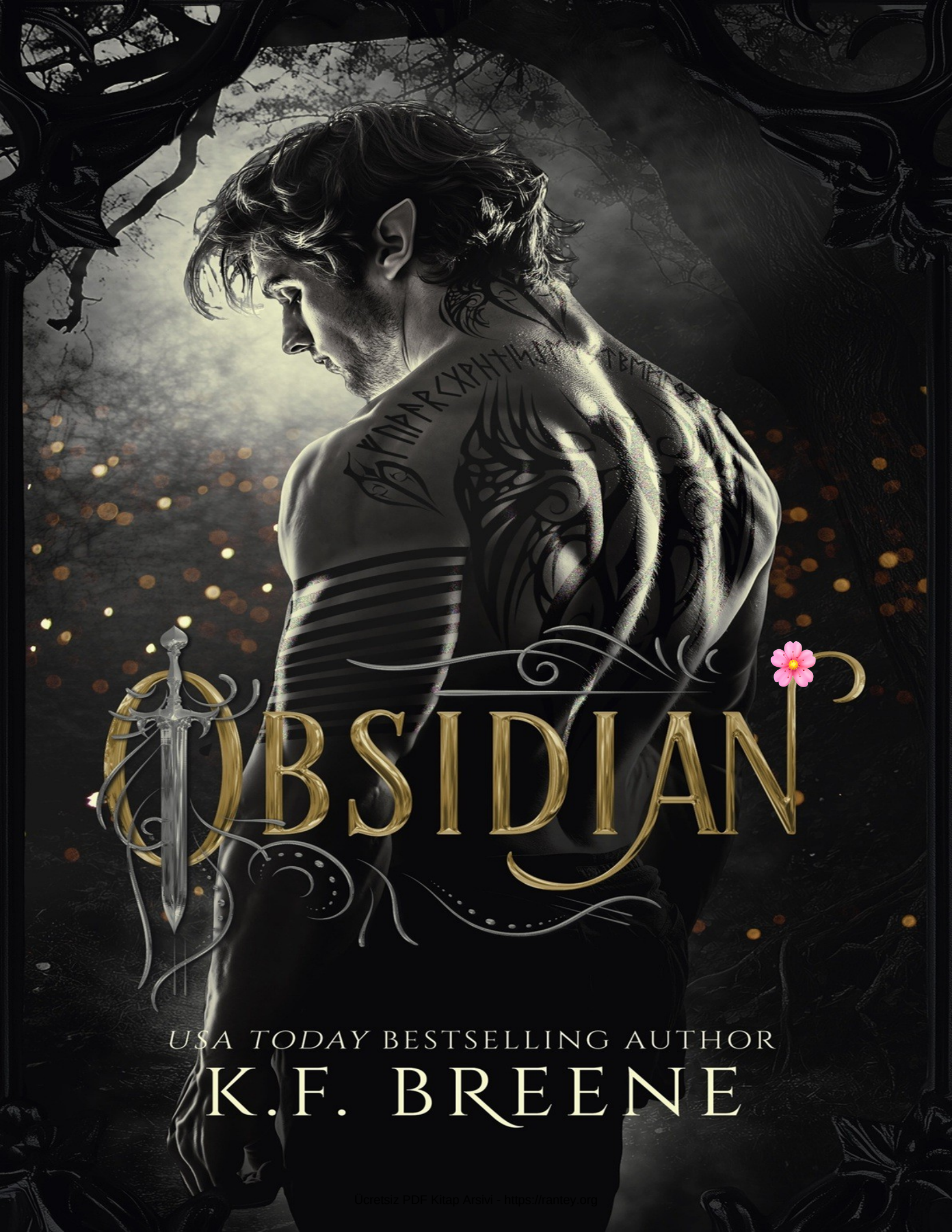
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover for 'Obsidian' by K.F. Breene features a man with dark, wavy hair and pointed ears, shown from the back and slightly to the side. He has intricate tattoos on his back, including a large, dark, swirling design on the right side and a series of horizontal stripes on the left. A sword with a silver hilt and a dark blade is positioned vertically on the left side of the cover. The title 'OBSIDIAN' is written in large, gold, serif capital letters across the middle. The background is dark with a bokeh effect of golden lights. The author's name 'K.F. BREENE' is at the bottom in white, serif capital letters.

OBSIDIAN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.F. BREENE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

OBSİDİYAN

K.F. BREENE

Map by Cartographybird Copyright

© 2025 by K.F. Breene Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

CONTENTS

[Faerie](#)

[TC](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[K.F. Breene'yi da den](#)

[Günah ve](#)

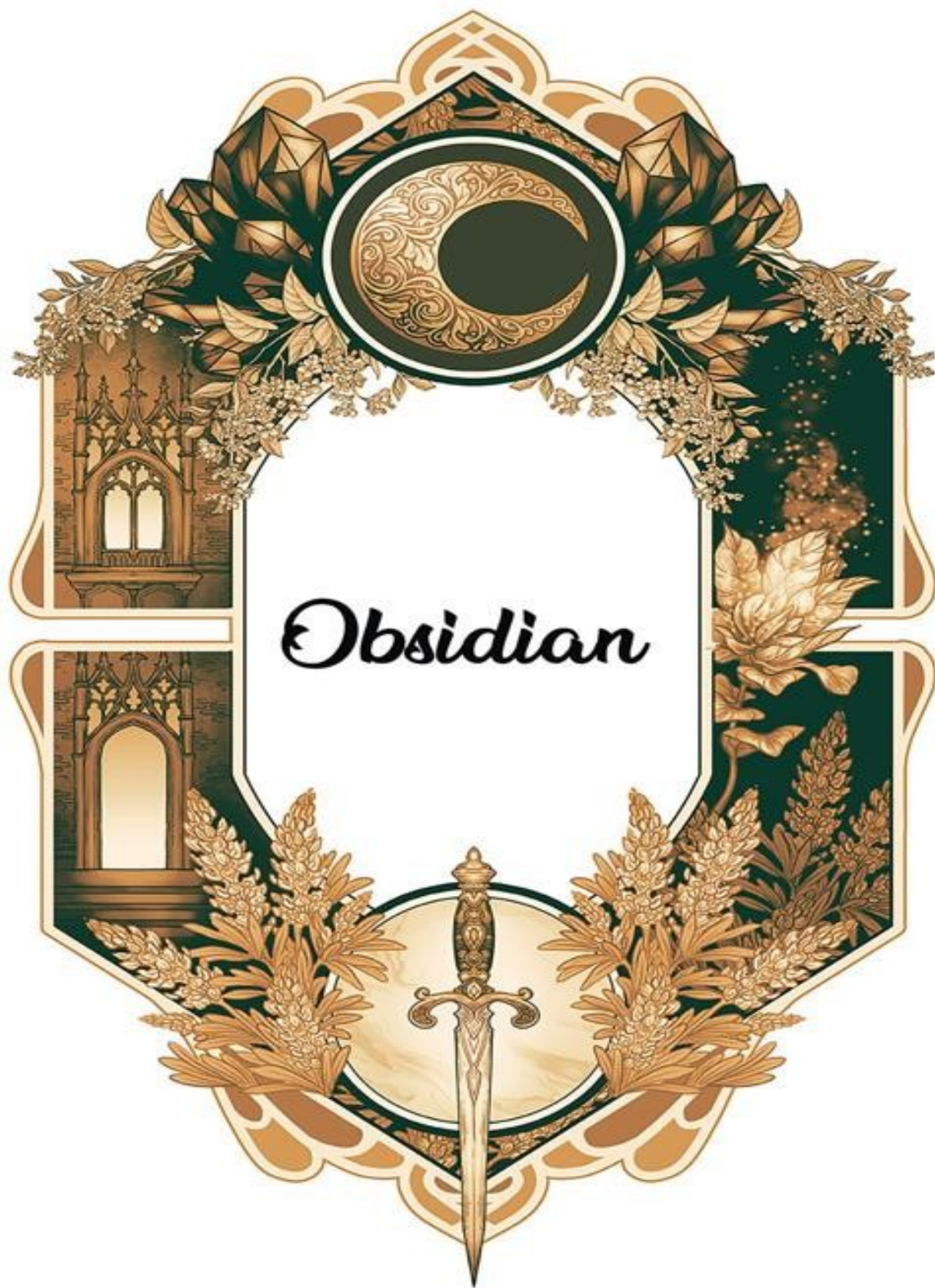
[Çikolata'deneyin](#)

[Yazar Hakkında](#)

FAERIE

Karanlığını bir ta gibi takan kadınlar için.

Daisy, düşman daha hazırlanamadan kendini onun üzerine fırlattı. Büyülü olmayan bir Chester'dı, yaşının ve cüssesinin iki katı büyüklükte büyümlü bir adamla dövüşüyordu; adil dövüşmek sorumsuzluktu.

Bıçağın ucu adamın karnını deldi. Homurdandı ve acı veren yarayı görmezden gelerek ona doğru uzandı. Kadın zaten hareket ediyordu. Bu durumda hareketsiz kalmak yenilmek ve ölmek demektir.

Adamın uzanan kollarını savuşturarak hançerin kabzasını iki eliyle kavradı ve bıçağı adamın vücuduna sapladı. Geri çıkarken gıcırdadı ve sonra tekrar sapladı, bir böbreğı ve hızlı bir ölümü hedefliyordu. Vücudunun bu kısmına nişan alması berbattı - ıskalayacağını biliyordu - ama canı çok yanacaktı ve eğer adam neyi hedeflediğini bilirse, bu onu korkutacaktı.

Zihninin sikilmesine hoş geldin dostum.

Şiddetli bir hırıltı neredeyse dikkatini çekiyordu. Kardeşi Mordecai, sahilin hemen aşağısında adamıyla uğraşıyordu. Kumlar havada uçuşuyordu. Yine de izleyemedi. Bir hata yaparsa kızarırdı; Mordecai'nin onu bu dövüşte istememesinin nedeni de buydu zaten. Ölürse ve ona bir kompleks verirse lanetlenirdi.

"Aptal sürtük," diye hırladı koca kulaklı düşmanı.

Büyük kulaklar...

Belki de sırf kıkırdamak için onlardan birini keserdi.

Adamın arkasına eğildi ve bıçağını adamın kalçasına sapladı, taşaklarına çok yakın. Eğer böbrekler onu korkutmasaydı, bu korkuturdu.

Adamın tiz çığlığı onu gülümsetti. Zıpladı, bıçağını adamın omzunun st kısmına sapladı ve bir ağaç gibi üzerine tırmandı. Etrafında dönerek onu üzerinden atmaya çalıştı. Ama bıçağı bu yüzden sap olarak yerleştirmişti.

Biraz yavaşlayarak diğer tarafa döndü. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

Eğitimde hiç olmadığı kadar hızlı çalışarak adamın omuzlarına tırmandı, bacaklarını kafasına doladı, bıçağı kavradı ve vücudunun st kısmını aşağı ve yana doğru döndürerek bacaklarını da kendisiyle birlikte kopardı. Yerçekimi yere düşmesine yardım etti. Yere düşmeden önce, bıçağın ortasına saplanmaması için kollarını iki yana açtı.

Çarpmanın etkisiyle bir yeri çatladı ve havası söndü. Lanet olsun! Bu hareketi uygulayabilmesi için çalışması gerekiyordu.

Nefes almak için çabalayarak ayağa kalktı. Acıya boyun eğmek lme boyun eğmek demekti ya da Zorn hep öyle derdi. şu anda buna inanıyordu.

Beyaz kumların üzerinde yuvarlanan ve ardında parlak kırmızı bir iz bırakan siyah bir hayvanın görüntüsünü zar zor yakaladı. Yaşam mücadelesi veren bir panter. Kurt kılığındaki Mordecai bir an sonra onun üzerindeydi, hırlaması Daisy'nin ortasına kontrolsüz, ilkel bir korku sarsıntısı gönderdi. Bu yeniydi. Eğitim sırasında onun hırıltısındaki bu notayı hiç duymamıştı.

Ayrıca, eğitim sırasında bu tür dizginlenemez bir yoğunluğu da hiç hissetmemişti. Adrenalinin bu lanet heyecanını. Hiçbir şeye benzemeyen bir yüksekti. Belki de bir ağrı. İyi ki insanların bu zihniyetin biraz normal olduğunu düşündüğü sihirli dünyaya gelmişti. Aksi takdirde bir hapishane hücresine tıkılırdı.

Mordecai hâlâ meşgulken iki yan adım attı, döndü ve hançeri hazır halde saldırdı. Düşman henüz ayağa kalkmamıştı, bu yüzden sırtına atladı ve bıçağı kürek kemiklerinin arasına sapladı.

Bıçağı çekip kurtardı ve bir sonraki saldırısını nereye yapacağını belirlemek için onun hareketlerini bekleyerek sıçradı.

Adam en ufak bir kıpırdanma bile göstermedi.

Bir acı çığlığı dikkatini çekti. Mordecai şahdamarına saldırmadan önce pençeleriyle panterin karnını parçaladı. Panter gszce debelendi, yenilmişti.

Mordecai adamın diğer yarısını da halletmeden önce Daisy'nin tek yapması gereken oyalanmaktı. şey... bu noktada daha çok bir çeyrek gibi. Anlaşma buydu: Bu adamlardan bir buçuk tanesini halledebileceğini söylemişti - daha yaşlı ve daha

kavga çıkarmak isteyen deneyimli şekil değıştirenler. Yine de on altı yaşındaki ağabeyi kadar baskın değillerdi! Mordecai sorumluluk sahibi bir ağabey gibi davranıp Daisy'nin iyiliğı için geri çekilmek istemişti ama siktir et! Bu onun için bir ego patlamasıydı, Mordecai'ın ihtiyacı olan bir olgunlaşma anıydı. Gecikmişti. Mordecai bunu kendisi arayıp bulamayacak kadar alçakgönüllüydü ve o da bunu ona sunmaktan mutluluk duyuyordu. Kazanmayı hak etmişti!

Adam hâlâ yüzükoyun yatıyordu, kıpırdamadan.

İçini bir endişe kapladı. Adamın onu şaşırtmak için ölü taklidi yaptığını umuyordu.

Ama... şekil değıştirenler ölü taklidi yapmazdı. Bu yönden Tanrı Zeus gibiydiler. Egoları geri çekilmeyi kaldıramazdı.

Zorn'un sesi kafasının içinde yankılandı: *Birini öldürmek için asla açgözlü olmamak gerekir.*

Bu pek geçerli değildi. Adamı hayatta tutmaya çalışıyordu. Adamı ve kendini.

Zorn'un daha kullanışlı bir sözü aklına düştüğünde daha da yaklaştı: *Düşman ölümün eşiğindeyken bile kişi gardını asla düşürmemelidir.*

Evet, tabii ki.

İçeri daldı ve adamın omzunu deldi, iyice ve derinden. Bu darbe çok can yakacaktı. En inatçı insan bile tepki verirdi. Hiç tepki vermezdi.

"Kahretsin," diye fısıldadı, adamın kollarından birini tekmeleyerek yoldan çekti. Ağır ve cansızdı. "Kahretsin. Mordie... Sanırım sıçtım batırdım."

Bu kez adrenalin patlamasına tamamen farklı bir şey neden oldu.

Öldürdükten sonra, pişmanlığa hazır olun. Gelmezse şükret.

Ama midesinde çırpınan pişmanlık değildi. Daha önce bir kez öldürmüştü. Gelecek olan duyguları biliyordu. Hiçlik ve bu hayatta öldürmek ya da öldürölmek olduğunu bilmek. Hayatta kalırken duygulara yer yoktu.

Hayır, bu çırpınma anne figürü Lexi'nin bunu öğrenip Daisy'nin kendini tehlikeye attığı ve Mordecai'nin de buna izin verdiği için kıyameti koparacağı korkusuydu.

"Ah, kahretsin. Mordie..." dedi, panteri yan yatmış, kanlı, parlak vücudu nefes almak için çırpınırken bir yükselip bir alçalmış halde bırakıp giderken. "Bu yaşayacak mı?" Panteri işaret etti.

Mordecai kafasını kaldırmadan önce adamın yüzünü kokladı, zeki ela gözleri onunkilerle buluştu. Sormasına gerek kalmadan durumu biliyordu. Hareketi gerçekleştirirken duyduğu çatırtı, kötü iniş sırasında sırtından gelmemiştir. Bu adamın boynu olmalıydı.

Onu yanlışlıkla öldürmüştü.

Fuuuuck.

Karnı dönmeye başladı. Bunun için başı çok büyük belaya girecekti. Lexi, yaşlarının iki katı büyük adamlarla dövüştükleri için onları öldürecekti. Daisy, Yarı Tanrı Kieran'ın ona hız, güç ve çabuk iyileşme sağlayacak kan büyüsü teklifini kabul etmeyince onu dövüştüğü için öldürecekti. Ayrıca onu sonsuza dek Kieran'a bağlayacaktı. Bu adamın babası delirmişti ve hepsi onu durdururken neredeyse ölüyordu. Eğer Kieran da ailesinin izinden gidip Lexi'yi tuzağa düşürmeye çalışırsa, Daisy'nin onları oradan çıkarması gerekiyordu. Onun gibi bir adamla kan büyüsünün kalıcı bağına sahip olamazdı. Şu anda akli başındaydı elbette ama yarı tanrılara güvenilmezdi. Lexi bunu anlıyordu... bir noktaya kadar. Bu küçük fiyaskoyu öğrenirse o kadar anlayışlı olmayacaktı.

Gün onun önünde yüzüyordu. Güneş kristal okyanusun ve beyaz kumların rengini ağartıyordu.

"Zorn ondan kurtulmamıza yardım edecek," dedi aceleyle. "Kimseye söylemeyecek. Sırlarımı saklamakta gerçekten çok iyidir. Gidip onu getireyim mi?"

Kahretsin, bunun doğru olmasını umuyordu. Sadece bir yıl kadar önce antrenman yapmışlardı ve o da düğmeleri ilikli bir adamdı. Onu bu iddianın ima ettiğinin yarısı kadar bile tanımıyordu.

Garip bir his kapladı içini; sinir uçları boyunca şarkı söyleyen, hem rahatlatıcı hem de uğursuz bir titreşim. Zevkli bir karıncalanma, buzla kaplı parmak uçlarının teninde dans etmesi gibi omurgasından aşağıya doğru aktı, aynı derecede ürpertici ve yönlendiriciydi. Bu tanıdık bir duyguydu, alışkın olduğu bir duyguydu. Hafızasına kazımış, tadını çıkarmış, dehşet verici hazzından zevk almıştı.

Bir varlık onlara katılmıştı. Varlık. Güzel ve kötü. Heyecan verici... ama tehlikeli. Ölümün vücut bulmuş hali.

Onu çağırıyordu. Ona bakması için yalvardı. Fark etmesi için.

Aynı varlığı dün, dünyanın en iyi sihirbazlarının katıldığı büyük bir toplantı olan Demigod Zirvesi'ndeki kongre binasındaki avlu savaşından önce de hissetmişti. Bir Cin olan Zorn'un bile fark edemediği bir hayalet parlaklığıyla, hiç kimse tarafından fark edilmeden kenarda duruyordu.

en iyi gününde ortaya çıktı. Ama en azından kısmen aynı köklere sahip olduklarından emindi. Bu bir fae idi.

Bir an için -kısacık, zihnini döndüren bir an- bir çift canlı yeşil göz parladı. Ondan birkaç yaş büyük bir oğlanın yüzü -henüz on beş yaşındaydı- yakınında duruyordu, vücudu ıslıl ıslıl parlıyordu. Sert elmacık kemikleri bir yumruğun çarpmasıyla kırılabilirdi ve çenesindeki yumuşak yarık güçlü çenesiyle hoş bir tezat oluşturunuyordu. Bakışları teninde bir damga gibiydi, serbest bırakmak istemediği bir şeyi uyandırıyor, ilkel bir şeyi ateşliyor ve alevlendiriyordu. Sert, neredeyse zalim yakışıklılığı, gözlerindeki sinsiliğin ışıltısıyla kıyaslanamazdı.

Kalbi çok hızlı atıyordu. Hasta olmadan hiç bu kadar ateşli hissetmemişti. Hiç bu kadar dehşete düşmemişti ama korkmuyordu. Gözlerini ayıramıyor, bir bedenin ortaya çıkmasını, onun konuşmasını diliyordu.

Bir anda her şey yok oldu. Yüz, varlık, her şey. Takip edilemeyecek, hatta belki de kabul edilemeyecek kadar inanılmaz ve güçlü bir büyü göz kırptı.

"Neydi-ne..." İnsan formuna dönüşmüş olan Mordecai, yüzünde şok ifadesiyle iki hızlı adım attı. Sahile baktı.

Cesetler gitmişti. İkisini de. Kan, dağılmış kum
-Hepsi. Sanki çatışma olmamış ve Daisy durduğu yerden beş adım ötede birini öldürmemiş gibiydi.

Açıklamak için ağzını açtı-

Şşş, *küçük güvercin*. Fae'nin sesi zihninde garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Lezzetli bir şekilde tanıdık. *Bu bizim sırrımız olarak kalmalı, yoksa susturmak zorunda kalacağım grubunuz olacak. Yakında görüşürüz...*

Daisy nefesini tuttu ve sarsılarak uyandı. Rüya -dört yıl öncesine ait bir anı ama hâlâ çok canlı- uçup gitmişti. Yine de o fae'nin varlığının hissi bir mayın gibi geride kalmıştı. Yüzünün görüntüsü, o gözler, içinde patlayan his...

Kendini silkeledi ve alnındaki teri sildi. Ondan kimseye bahsetmemişti... ama o yine de onu kirletmişti. Yüzünü o sahilde gördükten iki gün sonra, mürettebatının -ailesinin- arasında ortaya çıkmış ve neredeyse hepsini yok eden tarifsiz bir büyüü serbest bırakmıştı.

Hak ettiğini bulduğunu düşünüyordu. Sadece lanet bir moron Fae'lerle uğraşabilirdi. Onu sikip a t a c a ğ ı n ı bilmeliydi. Bu aptalca bir şeydi.

Meraklı. Sürekli o gözleri ve şeytani ışıltısını düşünmek aptallıktı. Onun varlığı-

Yorganını fırlattı ve görüntüleri zihninden temizleyerek doğrulup oturdu. Dört yıl sonra hâlâ rüyalar görüyordu. Hâlâ onun hatırasının -hatırasının tarifsiz *duygularının*- zihnine girip kök saldığı anlar oluyordu. Konu bir insanın kâbusu olduğunda bu hayal kurmak değildi. Yine de çok zevkliydi. Bunu unutacak gibi görünmüyordu.

Giyindikten sonra alt kata indi. Mordecai adadaki bir tabureye oturmuş, telefonuna eğilmişti.

"Görüyorum ki yine buradasın," dedi ve buzdolabını açıp içine baktı. Yeterince beklerse, belki kahvaltı kendiliğinden hazır olur ve ellerine düşerdi. "Dün gece yeni sevgilinin evinde kalmak istemedin mi?"

Cevap vermedi. Aşk hayatı hakkında hiçbir zaman çok açık olmamıştı ama yaklaşık bir hafta önce birkaç geceliğine gitmişti ve açıklama olarak sadece birkaç homurtu duyulmuştu. Belli ki yeni seçtiği kadınla biraz hareketleniyordu.

Zihninde bir çift yeşil göz parladı ve buna bir sıcaklık parlaması eşlik etti.

Kendini silkeledi. Bu rüyalar inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Onları görmeyi bırakmayı diledi. Dört yıl sonra, onları görmeyi bırakmış *olmalıydı*. Bir lobotomist bulması gerekiyordu.

"Antrenman ne zaman, biliyor musun?" diye sordu üzümleri çıkarırken.

Adamın sessizliği dikkatini çekti. Konu eğitim olduğunda, ki bu doğrudan onun güvenliğiyle ilgiliydi, sessiz kalan tiplerden değildi. Ona kızgın olsa bile genellikle cevap verirdi.

Şu anda ona kızmak için hiçbir nedeni yoktu. Henüz yoktu. Ta ki en yeni bubi tuzağının tadına bakana kadar. Bu onun oynamayı sevdiği ve bir parçası olmaktan nefret ettiği eğlenceli bir oyundu. Daha sonra antrenman sırasında ona vurmaya çalışacaktı. Kardeş rekabeti. Kan bağı olmayabilirdi ama gerçekten zor zamanlarda ve öyle davranacak kadar uzun süre yetiştirilmişlerdi.

Mordecai başını kaldırmadı, telefonuna eğilmişti. Siyah, sıkıca kıvrılmış saçları yer yer dağılmıştı ve koyu teni kuru ve pul puldu. Her zamanki gibi kendine bakmıyordu. Yirmi yaşındayken (çok tatlı ve saygılı) bir kadın avcısıydı. Kızlar onun yakışıklı ve centilmen olduğunu düşünüyordu, zengin ve *çok* iyi olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

bağlıydı. Bu hüzünlü mizacına rağmen istediği herkesi elde edebilirdi. Kökleri bir lağım faresininki kadar mütevazı olsa da yarı tanrılar dünyasına yükselmiş olan ailesinin adını yaşatmak için büyük çaba sarf etti. Onunla ilgili bu durum... olağandışıydı. Hatta endişe vericiydi.

Kaşlarını çatarak buzdolabının kapısını kapattı ve taburesinin yanında durarak ona yaklaştı. Taburenin ayağını tekmelerken ağzına bir üzüm attı.

"Derdin ne senin?" diye sordu. Çoğunlukla ev olarak adlandırdıkları konutun mutfak pencerelerinden yumuşak bir ışık süzülüyordu. Eski evlerini dörde katlasalar yine de burası kadar büyük olmazdı. İkisi de talihlerinin bu kadar yaver gittiğini hiç düşünmemişti.

Tepki vermedi, telefonunda doomscroll yapmaya devam etti. "Hey." Bu sefer sandalyeyi daha sert tekmeledi.

"Keser misin şunu?" Adam ona sinirli bir bakış attı. Kırmızı çerçeveli el gözlerinde koyu halkalar vardı.

Kendine bakmıyor ve iyi uyuyamıyordu. Bu durum genellikle sadece ailesine yönelik bir tehlike ya da kız meselesinden kaynaklanırdı. Herhangi bir tehlikeden haberdar olduğu düşünülduğünde, bunun ikincisi olduğu açıktı.

"Ne yaptı?" Daisy, dönüp kendisine bakması için adamın omzunu çekiştirerek sordu. "Söyle bana."

"Hiçbir şey. Sorun yok."

"Ne iyi?" Jack elinde, üstünden yeşil bir şey sarkan kahverengi bir market poşetiyle mutfağa girerken sordu. Jack, amca, kardeş, yeğen, anne figürü ya da üvey baba olarak gördüğü bir düzine insandan biriydi. Hiçbiri kan bağı yoktu. Küçükken kan bağı olan kişiler tarafından terk edilmiş ve daha sonra Chester'ın sihirsiz yetimlere yönelik sosyal hizmetler sistemi olan "bakım" sisteminde dolaştırılmıştı. Lexi onu ikili toplum bölgesinde, insanların kendi hükümetlerinden veya kolluk kuvvetlerinden kaçmak için bir arada yaşamaya çalıştıkları büyümlü ve büyümlü olmayan toplumlar arasındaki çatlakta bulmuştu. Açlıktan ölmek üzereydi ve yarı ölüydü, sadece o korkunç ve istismarcı bakım evlerinden uzak durmak için bir öğün yemek için ağza alınmayacak şeyler yapmaya hazırdı.

Lexi onun mucizesi olmuştu, Mordecai da onunla birlikte. Lexi'nin evinin küçük olması, yoksulluk içinde yaşamaları ya da yemek için çalıp çırpamak zorunda kalmaları önemli değildi. Lexi ve Mordecai'nin nezaketi, sevgileri onlara cennet gibi gelmişti.

Lexi'nin başı belaya girdiğinde ve sihirli dünyalarının gücünün zirvesinde olan Poseidon Yarı Tanrısı'nın onu koruyabilmesi için sihirli bölgeye taşınması gerektiğinde Daisy hiç tereddüt etmemişti. Burada bulunmasına izin verilen tek büyülü olmayan kişi olduğu gerçeğini görmezden gelerek ailesiyle birlikte ateşin içine doğru yürüdü. Kanı ne olursa olsun, ait olduğu yer burasıydı. Sihir ne olursa olsun. Bu acımasız dünyada sihirsiz bir "Chester" olmanın doğasında var olan tehlikeler lanetlensin, kalacağı yerd.

Ayrıca, Lexi daha sonra büyülü bir yükseltme aldığında, Daisy sonunda kan büyüsünü almıştı. Lexi'nin kan büyüsünü. Lexi'ye bağlı olmak rahatlatıcıydı ve büyüünün faydaları da sansasyoneldi. Artık daha hızlıydı. Daha güçlüydü. *Çok* daha çabuk iyileşebiliyordu. O kadar kırılabilir değildi. Bu onunla gerçek büyülü insanlar arasındaki uçurumu kapatmadı ama tehlikeyi bir nebze olsun azalttı. Lexi'nin onu "kendi türünden" insanlarla yaşamaya zorlamasını engellemeye yetti.

Şimdi Lexi'nin nişanlısı olan o Yarı Tanrı yüzünden aile birimleri büyümüşü. Önce Kieran'ın Altılısı, Yaritanrılarını korumak için kan yemini eden adamlar ve sonra Bria ve Dylan, Amber ve Jerry - onların ekibi. Son nefesine kadar yanında savaşacağı insanlar.

Daisy bu kez Mordie'yi iterken Jack'i görmezden geldi. "Ne yaptı o?"

"Onu rahat bırak, tamam mı? Bu seni ilgilendirmez," dedi Mordecai biraz fazla yüksek sesle ve yüzü acıyla buruştu.

"Ah, onun kadını mı?" Jack market poşetini adaya bırakırken kara kaşlarını kaldırdı. Kaslarla kalınlaşmış bronz kolu, bir kutu sütü kaldırırken gömleğini geri yordu.

"Kimin kadını?" Sonra Donovan içeri girdi, zayıf, sarışın ve çok yakışıklıydı. Kieran'ın orijinal altılısının hepsi öyleydi.

Hemen arkasından düğmeli gömlek ve pantolon giymiş olan Zorn girdi. Dalgalı kahverengi saçları yeni kesilmişti ve gri gözleri her zamanki gibi yoğun ve deliciydi. Bakışları odayı tarıyor, etrafı gözden geçiriyor ve herhangi bir tehlike olup olmadığını değerlendiriyordu. Bunu sürekli yapardı ve ona da yapmayı öğretmişti. Çok az şey dikkatinden kaçardı.

"Görünüşe göre Rumble Sad-Sack'in kızlarla sorunları var." Daisy bir elini tezgâhın kenarına koyarak Mordecai'nın yüzünü görebilmek için ona doğru eğildi. Telefonunda gezinmeye geri dönmüştü. "Selam. Ne oldu? Yardım edebilirim."

"Yardım etmesine izin verme." Donovan gülümseyerek dolaba uzandı ve bir tava aldı. Güzel, en azından kahvaltı yapmayı planlamışlardı.

"Neden?" Daisy'nin kaşları düştü. "Ne biliyorsun ki?"

Cevap veren Jack oldu. "O kızın ne yaptığının bir önemi olmadığını biliyoruz. Mordecai izin verse onun boğazını keserdin."

Sihirli dünyanın "Dev" olarak adlandırdığı Jerry, diğerlerinin arkasından mutfığa girdi. Bu lakap onun cüssesinden kaynaklanmıyordu, gerçi 1.80 boyunda ve geniş omuzluydu. Bu lakabın sebebi taşla olan yetenekleriydi. Kelimenin tam anlamıyla bir dağı parça parça yerinden oynatabilirdi.

Mordecai hoşnutsuz bir ses çıkarıp ayağa kalkınca mutfak masasına oturdu. Görünüşe göre tüm ekip bu evde yemek yiyecek, Sihirli San Francisco'yu yönetmeye bir günlüğüne ara verecekti.

"Sorun değil," dedi Mordecai test edercesine. Daisy'ye sert bir bakış attı. "Bu seni ilgilendirmez. *Bırak* gitsin."

Onun odadan çıkışını izlerken ellerini kalçalarına koydu. "Onu suçlamıyorum," dedi Jerry derin bariton sesiyle, kollarını iki yana açarak masanın üzerinde. "O kadının yaptığı şey her erkeğin egosunu ezer." Daisy yavaşça Jerry'ye doğru döndü.

"Bir şey söylememen gerekiyordu, *Jerry*," dedi Jack, *Jerry*'nin adını vurgulayarak. Bu, devle birkaç yıl önce tanıştıklarından beri yaptıkları bir tür şakaydı. Tek başına dağında yalnız ve kimsesiz olan Jerry, diğer uyumsuzlarla birlikte anında ekiplerine katılmıştı.

Donovan kıkırdayarak, "Evet, *Jerry*," diye mırıldandı. "Öfkeli küçük cinin misilleme yapmasından korktuğumuz için durumu öğrenmesine izin vermememiz gerekiyor. Mordecai ve kırık kalbi öyle söyledi."

Jerry'nin kaşları yavaşça kalktı. "Tüh," dedi özür dilemeden.

Mordecai'ın intikamını almak istediği açıktı ve diğerleri de onun bunu yapacağını biliyordu. Kimse onun ailesiyle uğraşıp paçayı kurtaramazdı.

Zorn masada başka bir koltuğa kayarken Daisy, "Dökül bakalım Dev," dedi. "Bana her şeyi anlat."

C Daisy karanlıkta ilerlerken içinde eski bir öfke vardı. Zorn hemen arkasından, ıssız ara sokakta sürüklendi. Kaldırım taşları alçak ışıktaki parlardı, güneşin nemle ıslanmışlardı.

yoğun sis. Altın sarısı sokak lambaları dağınık halelerle parlardı. Bir yerlerde bir kedi çığlık atıyor, bir çöp tenekesi tıkırdıyor ve bir cam şişe beton üzerinde yuvarlanıyordu.

Zorn'un yardımıyla bir plan oluşturmak uzun sürmemişti. Sadece yarım gün. Hedefi olan Mordecai'nin yılan eski kız arkadaşı hakkında ihtiyaç duydukları tüm bilgiler parmaklarının ucundaydı. Daisy'nin elinde kadını kolayca teşhis edebilmesi için bir fotoğrafı bile vardı. Bu gece, yirmi dört saatten biraz daha fazla bir süre sonra, çöpü dışarı çıkaracaktı.

Ara sokağın sonuna yaklaştığında Daisy durdu ve etrafına bakındı. Görünürde kimse yoktu.

İkili toplum bölgesinin bu köşesine saygın insanlar gelmezdi. Suç ve kanundan saklanan suçlulardan başka bir şey yoktu.

Hedefi üç kat yukarıda, köşedeki daireydi. Bilinen bir suçlunun dairesi.

Mordecai'nin eski karısının çalıntı antika ve koleksiyon eşyalarıyla uğraştığı ortaya çıktı. En azından seks arkadaşı yapıyormuş. İkili toplum bölgesi olduğu için bu alan Yarı Tanrı Kieran ve Lexi'nin yetki alanına girmiyordu. Bu bölgeyi denetlemekten onlar sorumlu değildi, büyülü olmayan hükümet de öyle. Bu insanlar bu dünyadaki çatlaklardan geçtiler ve daha büyük ve daha güçlü kimsenin fark etmemesini umdular.

Ama. Şimdi biri fark etmişti. Kadın, Zorn ve Daisy'nin peşine düşmesini hak ediyordu ve birlikte takıldığı suçlular da karanlıkta kalmayı hak ediyordu. Kalıcı olarak. Bölge göz önüne alındığında, kimsenin umurunda olmazdı. Öldür ya da öldürül. Oyunun doğası böyle.

Daisy ayağa fırladı ve çitin tepesine tutundu. Bir saniye içinde kendini aşağı çekti ve neredeyse sessizce diğer tarafa indi. Zorn bir anda onun yanındaydı ve çitin üstünden atlamayı zarif ve kolay bir işmiş gibi gösteriyordu. Çöpler binanın arkasındaki yürüyüş yolunu kirletiyordu. Bastığı yere dikkat etti ve yanan bir pencerenin altına eğildi.

Yangın merdiveni ikinci katın altından zar zor sarkıyordu. Altında durdu ve bekledi. Zorn kalçalarını tuttu. Çömeldi ve sonra sıçradı. Zorn onu kaldırdı ve en alt basamağı tutabilmesi için yukarı kaldırdı. Onu yumuşak bir inişe ve daha yüksek katlara erişime yönlendirdi. Çok kolaydı.

İkinci katın sahanlığında, doğru kata çıkmak ve geniş çıkıntıya adım atmak çocuk oyuncağıydı. Hafif ve kendinden emin adımlarla binanın köşesini dönmeyi başardı. İlerideki bir pencereden çıkıntıya ışık sızıyordu. Az ötede, açık bir pencereden sesler geliyordu.

Yavaşladı ve tekrar Zorn'a baktı. Delici gözleri ona doğru kaydı. Yüzünde çok az ifade vardı. Yüzeyin altında da çok az duygunun fokurdadığını biliyordu. Boyu iki metreden biraz uzun ve orta yapılı olan Zorn'un dövüşte nasıl bir canavara dönüştüğünü hafife almak kolaydı. Bu bilgiyi ona erkenden, daha on dört yaşındayken vermişti. Normalde kimseye ayıracak vakti yokken onu kanatları altına almıştı.

Kız biraz gerildi ve o da başını salladı. Beş yıl birlikte eğitim aldıktan, birlikte savaştıktan, birlikte iş yaptıktan ve bir iki tehlikeli duruma girdikten sonra, iletişim kurmak için kelimelere ihtiyaçları yoktu. Zaten o da pek konuşkan biri değildi.

Biraz geri çekildi. İlk kez bir işi o üstleniyordu. Mordecai'ın kız kardeşi ve yedeği olarak bu onun hakkıydı. Adrenalin ve gurur, başlangıç çizgisinde durup silahın patlamasını beklemek gibi tedirgin bir duyguyla birlikte içinden geçti.

Cebinden bir sustalı bıçak çıkarırken derin ve sakin bir nefes aldı. Bıçak yukarı fırlarken *şingirdedi*. İlk pencerede durdu ve denedi. Kilitli değildi, bu kadar yüksekte ve bu kadar çok insanın yaşadığı bir konut için beklendiği gibi. Metruklar buraya düştü. İşverenlerinin alıcılarıyla buluştular,

Parti yaptılar ve aylıklık ettiler. Varoluşlarının toplamı buydu. Ya da kağıt üzerinde öyle görünüyordu. Mordecai asla böyle insanlara bulaşmamalıydı. Kocaman bir kalbi vardı ve her zaman yardım etmek isterdi - bunun gibi insanlar onun gibi adamlardan yararlanıyordu. Faydalandılar.

Faydalandıkları için öleceklerdi.

Daisy bu odada herhangi bir ruh hissetmedi, bu yüzden pencereyi yavaşça kaldırdı.

Lexi'nin kan büyüğü armağanı ona olağan avantajlar sağlamıştı -artırılmış güç, hız, iyileşme ve herhangi bir yerdeki herhangi bir dili anlama yeteneği. Ama her Yarıtanı aynı zamanda kendi büyü türüne göre bir şeyler de aktarıyordu. Bir Hades Yarı Tanrısı olan Lexi'nin durumunda, ruhları hissetme ve tanımlama yeteneğini aktarmıştı, Hades'in bir kişi öldüğünde ve derisini döktüğünde kapıldığı şey. Ya da buna benzer bir şey - nasıl işlediğiyle hiç ilgilenmemişti. Hayaletler onu korkuturdu.

Neyse ki sadece yaşayanların ruhlarını hissedebiliyordu. Lexi'nin aksine, ölüleri hissetmek ya da görmekten rahatsız olmuyordu.

Camın üzerine tırmandı. Bir *koku* ona saldırdı. Tiksintiyle burnunu çekti. Sanki biri kirli çorapları ve ıslak bir köpeği bir kâseye koyup ısıtmış gibiydi. Çamaşırlar mevcut tüm yüzeylere yayılmıştı. Soda kutuları ve ambalajlar yerlere saçılmıştı. Herhangi bir şeye basmamak ve sakinleri gelişinden haberdar etmemek için adımlarına dikkat etmek zorundaydı.

Mırıltılı sesler koridordan aşağı süzülüyordu. Dinlemek için kapıda durakladı. Arkasındaki pencere açık kalmıştı. Zorn orada durmuş, planlarının içeri girme kısmının doğru işlediğinden emin olmak için bekliyordu.

Bir adam konuşuyordu. Bir başkası kahkahalar atıyordu. Sonunda bir kadının boğucu sesi geldi. *Bingo*.

Diğer tarafta, kapılardan birinin altından bir ışık parlıyordu. Yanılmıyorsa banyoydu.

Hafif bir su sıçraması dikkatini çekti. Sonra suyun hareketi.

Evet, banyo ve birisi rahatlamak için banyo yapıyordu. Umarım henüz dışarı çıkma isteği duymazlardı. O kişiyle daha sonra ilgilenecekti.

Tekrar Zorn'a baktı. Pencereden bir hayalet gibi süzülüyordu, hâlâ çıkıntının üzerindeydi. Oturma odasının penceresinden içeri bakıyordu, eğer ihtiyacı olursa yardım etmeye hazırды.

İhtiyacı olmayacağını umuyordu. Büyülerini araştırmıştı ve nasıl çabucak mücadele edeceğini biliyordu - hiçbirisi özel bir şey değildi. Ama asla bilemezdi. Büyülü dünyada değil. Yanlış bir hareket, kötü bir karar, yanlış fırlatılan bir bıçak onu savunmasız bırakabilirdi. İşini şansa bırakmayı asla göze alamazdı.

Elinde sustalı bıçağıyla koridorda sinsice ilerledi. Sustalı bıçaklar çok romantik bir bıçak türüydü. Yakın, cana yakın ve son derece havalı. Tüyler ürpertici (ama doğru) cinayetler için kullanıldığında kesinlikle stil puanı.

Daha fazla kahkaha.

"Ne zaman alması gerekiyor?" diye sordu adamlardan biri.

"Aşağı yukarı bir saat sonra," diye yanıtladı diğeri sıkılmış bir sesle. "Dakik olma eğiliminde değil."

"Ben bütün gece beklerim," diye mırıldandı kadın. Daisy öfke patlamasına karşı dişlerini sıktı. "O..." Minnettar bir ses çıkardı.

"Bu yüzden mi geldin?" diye sordu ilk adam.

Diğeri kahkahalarla güldü. "Ne dedin Max? Senin için geldiğini mi sandın?"

Daisy'nin parmakları gerildi. Koridorun sonundaki köşeye doğru yaklaştı. Oda ileride açıldı. Bir çift köhne spor ayakkabıyı seçebiliyordu. Sahibi köşedeki kanepeye uzanmıştı. Diğerleri odanın diğer tarafındaydı.

"Eğlenceliydin, beni yanlış anlama," dedi bir kadın, muhtemelen Ava, Max'e, "ama bunu aştım sayılır."

Diğeri adam yine kahkahalarla güldü.

Daisy harekete geçti. Resimlerdeki iki adamı kolayca tanıdı; biri pencerenin yanındaydı, diğeri de o köhne spor ayakkabıların sahibiydi. Gece-gece için yeşil ışık.

Işık düğmesini tokatladı ve odayı karanlığa boğdu. Kadın çığlık attı. Adamlardan biri "Ohhh whoa ahh." dedi. Çok garip bir tepki.

Ay ışığı adamın üzerine düştü ama kadın adamın yerini çoktan ezberlemiş ve vücudunu hizalamıştı. Kalçasındaki kılıftan bir fırlatma bıçağı çıkardı ve fırlattı. Boğazına saplandı. Mükemmel atış. Bu odadaki hiç kimsede -kendisi hariç- bir Yarıtanrı kan büyüğü ya da bir şekil değiştiren gibi hızlı iyileşme yeteneği yoktu. Bu adam er ya da geç kan kaybından ölecekti.

Ama kan kaybı onu öldürmezdi.

Ağızından ve çenesinden asit tükürüğü fıskırdı. Yaranın içine yuvarlandı ve sızdı.

Berbat bir genetiği vardı. Genelde asit tükürüğü tüküreni etkilemezdi. Bu adamda öyle değildi. Derisine bulaşması sorun değildi ama kan dolaşımına karışırsa onu öldürürdü. Kendi büyüüne tahammül edemiyordu, bu büyüü insanlar için çok alışılmadık bir şeydi.

Kanepedeki adam gözlerini kocaman açarak başladı. Daisy bir anda onun üzerine atladı, bıçak darbeleriyle saldırdı ve çırpınışlarını çabucak sonlandırdı.

Bu karakterler kolay lokma. Bu her yönden onun ve Zorn'un altındaydı. Yine de onun için iyi bir alıştırmaydı. İlk yarı yalnız işi için güzel, kolay bir basamaktı.

Yavaşladı, kadına doğru yürüdü. Ava. Bu kadın çok güzeldi. Herkesin standartlarına göre bir afetti. Mordecai, kadın ona gülümsediği anda düşünmeyi kesinlikle bırakmıştı.

Şimdi gülümsemiyordu.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi sesi titreyerek. "Ne istiyorsun?"

Zorn pencereyi iterek açtı ve ay ışığına rağmen neredeyse görünmez olarak zarıfçe içeri tırmandı.

Ava şaşkın bir ses çıkararak ondan hızla uzaklaştı ve köşeye çekildi.

"Küvetteki adam kim?" Daisy ona sordu.

Zorn hemen koridora doğru ilerlemeye başladı. Onlar adamla ya da kadınla ilgilenmeye hazır olana kadar küvetteki adamın yerinde kalmasını sağlayacaktı. Onlar bu işe bulaşmamıştı. Henüz değillerdi.

Ava'nın vücudu titremeye başladı ve sonra sesi oktav değiştirdi. Daisy'nin üzerine bir hüznün dalgası çöktü. Ava büyüü bir ruh hali değiştiriciydi.

Esnedi.

"Son kez kibarca soruyorum." Daisy kadına doğru bir adım attı.

"Alıcıyla tanışmak istiyor," dedi Ava hızla, duvara doğru ürkerek. "Randall için çalışıyor. Emir komuta zincirinde daha üstte ve alıcının rahat hissettiğinden emin olmak istiyor."

Duyguları öfkeye dönüştü.

Daisy güldü. "Gerçekten mi? Sana öfke göstermemi mi istiyorsun?"

Ava'nın yüzü soldu. Bastırmaya çalıştığı büyüü duygu depresyona dönüşmüştü. Korkusu kontrolünü bozuyordu.

"Neyin alıcısı?" Daisy değişen duygularını görmezden gelerek sordu.

"Antika. Bir antika. Daha fazla yaklaşma! Sana her şeyi anlatacağım."

"Evet, biliyorum." Daisy bir adım öne çıktı ve Ava'yı yüzü köşedeki çatlağa gömülene kadar kendine doğru çekti. Kadının ellerini arkadan bağladı ve kanlı bıçağının ucunu Ava'nın kulağının arkasındaki çukura doğru kaydıldı. Deriyi kırarak kadar sert bastıldı.

"Bir kadeh," dedi Ava çılgınca. "Ona kadeh diyordu. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse. Maaş bordrosunda değilim."

Daisy kadına doğru eğildi ve bıçağı biraz daha derine bastıldı. Kadının boynundan aşığı ince bir kan damlası aktı. Dehşeti arttı, nefes alış veriş i daha kesik kesik ve panik içinde olmaya başladı.

"Benim kim olduğumu biliyorsun," dedi Daisy alçak bir sesle, "ve Zorn'un kim olduğunu da kesinlikle biliyorsun. Kardeşimin kim olduğunu da biliyor olmalısın."

"Bu benim hatam değildi!" Ava titredi. "Ona bağlanmak istemediğimi söyledim. Ona söyledim! Özel olacağını söyledi ama ben söylemedim."

"Adamlarına bilgi aktarabilmek için onunla birlikte olduğunu da söyledin mi? Onu soymalarını kolaylaştırmak için mi?"

Kadın dondu kaldı.

"Evet. Aldatma olayı tabii ki saçmalık," diye devam etti Daisy, "ama bu konuda açık konuştun. İyi ama kardeşim hakkında konuşurken birinin seni filme çekmesi? Hiç iyi değil. Bu tür şeyler beni sinirlendiriyor. Ama onu saldırıya uğraması ve soyulması için tuzağa düşürmek?"

Öfke Daisy'yi neredeyse dibe çekiyordu.

"O sessizlik içinde acı çeken bir adam," dedi Daisy boğazı düğümlenerek.

Jerry'nin yedi gün önce çektiği fotoğraf gözünün önünden geçti. Mordecai bir kadınla birlikte bile değildi. Tüm vücudu hırpalanmış ve kanlar içindeydi, birkaç kemiğiyle birlikte burnu da kırılmıştı. Bunu Daisy'den saklamış ve Daisy bilmesin diye iyileşene kadar Jerry'de kalmıştı.

Çocuklar Mordehay'ın Daisy'nin onun adına intikam almasını istemediği için böyle davrandığını düşündüler. Bu muhtemelen kısmen doğruydu. Ama Mordecai'ı herkesten daha iyi tanıyordu. Onu neyin harekete geçirdiğini ve yaptığı şeyleri neden yaptığını biliyordu. Saklanmıştı çünkü utanıyordu. Hazırlıksız yakalanmasına izin vermişti ve ikisinin de sahip olduğu kaya gibi sağlam eğitime rağmen onu alt etmişlerdi. Sekize karşı bir olması önemli değildi.

Daisy'nin onu her zaman geliştirmeye çalıştığını biliyordu ve onun yıkıldığını görerek acı çekmesine neden olmaktan nefret ediyordu. Eğer kan büyüsü ve bir şekil değiştirenin doğal olarak hızlı iyileşme özelliği olmasaydı, lebilirdi. Daisy'nin içini donduran şey de buydu. Kirli bir iş yapmıştı ve bunun acısını çekmişti. Bu affedilemezdi.

"Onu atlattın, bokunu aldın..." Daisy fkesi kabarıp bükülürken çenesini sıktı. "Sonra da onunla alay ederken bir seks kaseti yaptın. Bunu dn sabah aldı, değil mi?"

Bu onu yıkmıştı. Bir sebepten ötürü bu hatundan hoşlanmıştı. Onun için havalara uçmuştu. Ama o gidip her tarafına sımıştı. "Kim aktif olarak biriyle yatarken başka bir sevgili hakkında konuşur ki?"

Hiç kimse. Bu pislikler onu fiziksel olarak incittikten sonra sen de onu duygusal olarak incitmeye çalışıyordun. Seni ne tür bir cehennem doğurdu?"

"O sürgün edilmiş bir şekil değiştirenin başka bir şey değil," dedi Ava dişlerinin arasından. "Ve sen de pis bir Chester'dan başka bir şey değilsin!" Daisy'nin içine büyülü bir kendinden nefret duygusu çöktü. "Herkesin nnde Chester'a övgüler dzmesi utanç vericiydi. Bir melek mi? Evet, doğru. O daha iyi bilmeliydi. Başına gelecekleri biliyordu."

Kesinlikle daha iyi bilmeliydi. Mordie, Daisy'nin gerçekte ne olduğunu göremeyecek kadar sevimliydi - jilet gibi topuklu şeytan. Ölüm yürüyüşü. Bu onun hatasıydı ama bu kaltak ona bunu söyleyecek doğru kişi değildi. Bu ayrıcalığa sadece Daisy sahipti.

Sahte büyülü duygular Daisy'nin gerçek öfkesini yenemezdi.

Sesi alçak ve samimiydi. "Her şeyden önce..." Elindeki bıçağı önce kadının kalçasına, sonra da yan tarafına hafifçe sapladı. Ava haykırdı ve daha sert bir şekilde duvara çarparak uysal haline geri döndü. "Ailesi, yani alfalar öldürüldükten hemen sonra *ocukken* sürgün edilmiş. şimdi yarı tanrılarla alışıyor. İstese bir sürüsü olabilirdi ama o çok güçlü bir aileye bağlı kalmayı tercih ediyor. Seviye atladı, seni cahil dangalak. İkcisi, nasıl bir adamla takıldığın konusunda anlaşalım diye söylüyorum, eve sağ salim gittiğinden emin olmak için seninle eve kadar yürümek istedi. Senin bu yaşam tarzından hoşlanmadı. Oda spreyn gerçekten yanan bir köpek pıslığı mı? Çünkü yle kokuyor. Kibar, sevimli ve nazik biri ama bundan nefret etsen bile çok yakışıklı ve harika bir vücudu var. Ne tür bir aptalsın sen? Max denen adam bok gibi. Aktif olarak kötü kararlar almaya mı *alışıyorsun*?"

Daisy, şiddete karşı hissizleşmiş ama bu mesajın çok net olmasını isteyerek ona birkaç yüzeysel kesik daha attı. Onun adamlarından birine bulaşırsan, doğrudan ona bulaşırsın. Merhameti yoktu ve oyun oynamazdı. Zorn ona iyi öğretmişti. Bu hatun ölmeyecekti ama bir süre yatacaktı. Yaptığı şeyi düşünmek için *bolca* zamanı olacaktı. Korkunun kendi başına bir hayat sürmesi için *bolca* zamanı olacaktı.

"Ona bir özür mektubu göndereceksin. Anlaşıldı mı?" Daisy kadını sarstı. "İnsan müsveddesi olduğun için ona bir özür göndereceksin. Ondan sonra onunla bir daha asla konuşmayacaksın. Bir daha asla ailemin yanına yaklaşmayacaksın. Eğer bunu yaparsan, herhangi bir nedenle, başladığım bu işi bitiririm. Anladın mı beni?" Bıçağı ağlayan kadının boğazına dayadı.

"Evet," diye fısıldadı Ava.

"Ne?" Daisy sordu.

"Evet!"

Daisy geri çekilmeden önce bıçağını temizlemek için kadının ince elbisesini kullandı.

"Meraktan soruyorum" -bıçağı bir kenara koydu- "ondan aldığın saat ya da araba hâlâ sende mi?"

Ava kan ve yenilgi içinde yere yığıldı. "Bende değil. Randall aldı ve bize nakit verdi. Para onda. Bende değil!"

Randall, hmm? Daisy onu araştırabilir. Operasyonun büyük balığıydı. Aslında Zorn onunla ilgilenmek isteyebilirdi. Hâlâ bu ölü adamların Mordie'yi alaşağı etmesine yardım eden diğer altı pislüğün peşinden gitmesi gerekiyordu.

Öfke kaynıyordu.

Daisy Ava'ya sırtını döndü, bu kadının bir tehdit olmadığına işaretliydi. Bir Chester olarak bunu yapmak büyülü bir insana yapılabilecek en ağır hakaretti.

Zorn karanlık koridorda bekledi, ay ışığı buraya kadar ulaşmıyordu.

"Onu canlı mı bıraktın?" diye fısıldadı.

"Mordecai'ye bir özür göndermesi gerekiyor. Jerry'yi duydun. Mordie'nin ihanete uğramış hissettiğini söyledi. Kadınlara ya da genel olarak insanlara olan inancını kaybetmesini istemiyorum. Ayrıca, onu öldürürsem çıldırır. Sorumluluğu üstlenir, kendini suçlu hisseder ve her şey olur. Buna sabrım yok."

"Dikkatli ol. Büyük kalbin ortaya çıkıyor," diye mırıldandı

Zorn. Kadın ona gözlerini devirdi.

Başını kapalı banyo kapısına doğru salladı. Işık hâlâ açıktı. İçeriden su sesi gelmiyordu.

"Pencerenin perdeleri çekili," dedi. "Bakamadım. Çıgıllıkları duymuş olmalı. Araştırmak için kalkmadı."

Bir parmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Tamamen işe yaramazlardı. Kendi asidin tarafından mı öldürüldün? Beni rahat bırak. Bay Küvet muhtemelen korkmuştur."

"Muhtemelen."

"Örgütün bir parçası, yani adil bir oyun, ama ne tür bir büyüye sahip olduğunu bilmiyoruz."

"Doğru."

Daisy dudaklarını ısırды. Zorn yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktı. Eğer Daisy isterse, o da puan alacaktı. Sessizce Daisy'nin buna hazır olup olmadığını soruyordu.

Daisy'nin karnında gerginlik vardı ama geri adım atmadı. Bu onun hayatıydı. Bazen bu hayatın bir parçası da tehlikeye gözü kapalı atılmaktı. Zorn'un desteğiyle bunun üstesinden gelebilirdi.

Başa *çıkabilmeliydi* kelimesi önemli.

"Hallediyorum," dedi, gerginliğin sesini titretmesine izin vermeyerek. O tarafa yöneldi.

"R Tamam o zaman." Daisy ceplerinden birinden bir paracord çıkardı ve silahlarının yerlerini kontrol etti. Hızlı hareket etmeli ve o adamın yaptığı büyü her neyse onun tarafından patlatılmamalıydı. "Hadi Beni ne kadar iyi eğittiğini görüyorum, hmm?"

Zorn'un dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı, bu onun kıkırdama versiyonuydu. Kadının başarısızlığını ona yüklemeye hazır olması hoşuna gitmişti. Her zaman tuhaf bir mizah anlayışı olmuştu. Muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorlardı.

Kalçasında bir kılıf içinde bir hançer vardı. Sustalıyı cebine soktu ve hançeri çıkardı. Daha fazla erişime ihtiyacı olabilirdi.

Kordon diğer elinden aşağı damlıyordu. Kapalı kapının yanında durdu, kordonlu eli şimdi kapının kolundaydı. Odaya dalmadan önce derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha.

Havada ağır bir buhar vardı. Mekânın ortasına yakın ayaklı küvette bir adam yatıyordu, bir eli her iki yanı kavramıştı. Boynu gergindi ve başını gergin bir şekilde yukarı kaldırıyor. Muhtemelen dış odada neler olup bittiğini merak ediyordu. Kalkıp giyinmemesi, gidip araştırmaması ya da lanet pencereden dışarı tırmanmaması çok garipti. Çıplak bir şekilde saldırganın sizi bulmasını beklemekten çok daha iyi seçenekler vardı.

"Ne istiyorsun lan?" diye hırladı ama sesindeki tedirgin titremeyi gizleyemedi.

Bir elinin parmaklarını küvetin kenarından ayırdı. Daisy onun büyü yapmak isteyebileceğinden endişelendi.

Tüm hızını kullanarak ona doğru koştu. Bıçağı omzunu ısırdı. Gözleri yuvarlandı. Derin kızılık berrak suya sızdı. Adam çırpındı, ortasını korumak için ellerini öne doğru salladı.

Kadın bir eliyle hançeri adamın vücudundan söküp fırlatırken, diğer eliyle ipi bileğine doladı. Beklenenden daha hızlı bir şekilde onu yakaladı. Ares büyü olabilir mi? Bunu söylemek için çok erken.

Küvetin arka tarafına sıçradı ve kordonu kendisiyle birlikte çekti. Adamın boştaki eli kaygan porselenin üzerinde tutunamadı ve vücudu suyun içinde yana doğru sarsıldı. Kordonu kendisiyle birlikte sürükleyerek ve kolunu doğru açığa getirerek tabana doğru koştu. Bu adama kolayca karşı koyabilecek kaslara sahip değildi. Kaldıraç ve konumlanmaya güvenmek zorundaydı.

Önemli değildi. Büyük ve güçlü adamlarla antrenman yaptığı için buna alışkındı.

Kolları arkasında düz duruyordu ama bacakları bükülüyordu. Dizlerini altına alamıyordu yoksa başka türlü bir dövüş olacaktı. Daha sert bir dövüş.

Kordonu çekip baskıyı sürdürürken pis, kan lekeli suya adım attı. Ayakkabıları ve pantolonu ılık suyla vıcık vıcık oldu. Ayağı adamın sırtındaki kıvrıma tam oturdu ve tüm vücut ağırlığıyla adım atarak adamın yüzünü suyun içine itti. Bu riskli bir hareketti. Kieran'ın iç sihir ekibinden herhangi biri, eğitmenleri, boğulma tehlikesini görmezden gelir ve onu atmak için dönerken eğilirdi. Bu adamın baskı altında o kadar iyi olamayacağına güveniyordu.

Adam çırpınmaya devam etti. Kadın adamın bileğini çekerek dirseğini bükmeye zorladı. Kolu sırtına doğru çalıştı. İyi haber. Diğerini tuttu, küvetin kenarını kafasına yakın bir yerden kavradı. Adam sonunda kıpırdandı, poposu yukarı kalktı ve onu öne doğru fırlattı.

Kafası kenara çarptı. Lanet olsun.

"Bok parçası..." diye homurdandı, doğru pozisyona geri dönmek için mücadele ediyordu. Birden bütün bu stratejiyi yeniden düşünmeye başladı.

Döndü. Diğer eli vücudunu havaya kaldırmak için altından iterken, yakalanan eli neredeyse serbest kaldı.

"Evet, tam da ihtiyacım olan şey buydu," diye homurdandı iki dizini de yukarı çekip sırtının ortasına saplarken.

Vücudu alttaki eliyle buluştu. Dirseği büküldü ve hızla onu yakaladı, tüm çabasını diğeriyle geri çekmeye harcadı.

"Bunu... hiç... kolaylaştırmıyorsun," diye homurdanarak iki elini de adamın sırtına sokabildiği kadar soktu ve ipi adamın boynuna doladı.

bileklerini ve kollarını bağıladı. Kırmızı banyo suyu şıpırdayarak kenarlardan döküldü. Hâlâ düğümden sarkan yaklaşık üç metrelik bir ip vardı.

Ayağı kalktı ve nefes nefese kordonun bir kısmını yakaladı. Adam dönmeye başladı, bir süredir nefes almıyordu. Aklındaki tek şey hava almak olacaktı.

Kollarını kullanamadığı için bacaklarını bir deniz adamı gibi çırparak dönen adamın ayak bileklerini bağlamaya koyuldu. Onları da birbirine bağladıktan sonra, ipin tamamı bitene kadar dizlerine kadar bağıladı. Bu onu gerçekten tutmalı.

Ağızına tatlı bir hava dolduğunda, sustalının taşaklarına baskı yaptığını fark etti.

Zorn gizlice odanın içine doğru süzüldü. Kıyafetlerinin yarısını ıslatan suya bir kaşını kaldırdı.

"Evet," diye nefes nefese kaldı yorgunca. "Bu gerçekten daha iyi olabilirdi. Hâlâ ne tür bir büyü olduğunu bile bilmiyorum."

"Ne-ne istiyorsun?" Adamın gözleri Zorn'u görünce korkudan çılgına dönmüştü. Her zaman gösteriyi o çalardı.

"Birkaç sorumuz var," dedi Daisy, adamın dikkatini çekmek için kılıcını sallayarak.

Adam irkildi ama gözleri Zorn'dan ayrılmadı.

Zorn duvara yaslanmış, izlemekle yetiniyordu.

"Randall ne tür bir iş yapıyor?" diye sordu.

"Özel antikalar, koleksiyon parçaları, sanat eserleri. Müşterilerimiz için özel bir değeri olan, bulunması zor parçaları satın alıyor."

"Bulunması zor parçaları *çalıyor* demek istiyorsunuz." Adamın gözleri çekingenleşti.

"Bu gece gelecek müşteri için kadehi nereden buldun? Ve ayrıca..." Küvete doğru kaydı, kafası çok karışmıştı. "Her an gelebilecekken neden banyo yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşündün ki? Bu lağım çukurunda uyumuyorsunuz bile ve iş gününüze ara verip küvette ıslanmayı mı düşündünüz? Siz burada ne tür garip bir ekiple çalışıyorsunuz?"

"BEN... BEN..." Bakışları Daisy ve Zorn arasında gidip geldi. Bu yeni sorgulama tarzını beklemiyordu. "Egzersizden geliyorum. Temizlenmem gerekiyordu. Duş çalışmıyor."

Daisy köşedeki kirli, buğulu camlı ve fayansları kir içinde duş kabinine baktı.

"Tamam, yeterince adil. Kadeh hakkında..." Bıçağı taşaklarına doğru daha sert itti.

Bir kez daha, gözleri sadece Zorn'u görüyordu.

"Pek bir şey bilmiyorum. Bana pek bir şey anlatmıyorlar!" Adam kordona karşı mücadele ederken su şırıl şırıl akıyordu. "Tek bildiğim bu adamın ekibinin kristal kadehi istediği. Kristal kadehi bulabilirlerse Faegate'ten geçebilirler."

Bu terimi duyunca Daisy'nin vücudunda bir adrenalın sarsıntısı meydana geldi

Faegate.

Zorn'un tüm vücudu gerildi. Yavaşça doğruldu. Bu iş şimdi çok daha ilginç bir hal almıştı. Ya da nasıl baktığına bağlı olarak dehşet verici.

"Peki ya Faegate?" Zorn küvete doğru yürüdü.

Adam dudaklarını yaladı. "Sadece şu- Hey, bak, ben sadece bir ameleyim. Hiç kimseyim. İşlerin yolunda gittiğinden emin olmak için buradayım. Çok para teklif ediyorlar-"

"Peki ya Faegate?" Zorn tekrarladı. Sert sesinde bir uyarı vardı.

Kimsenin uyarı almak isteyeceği biri değildi.

"Karanlık Fae Kralı... Şey... şey..." diye kekeledi adam. "Faegate'i falan delmek istiyor. İnsan alemine gelmek için yani. Cerebral'lardan ya da her ne iseler onlardan kaçmak için."

"Gökseller," dedi Zorn pek de sabırlı olmayan bir sesle.

"Ce-celestials, evet." Adamın gözleri yaşardı, korku bakışlarını boğdu. "Tüm krallıkları yöneten ve sınırları koruyan fae türü ya da her neyse-"

Daisy başını sallayarak devam etmesini işaret etti. "Hepimiz kurgunun farkındayız."

En azından şu anda Fae'lere kafayı takmış olan insanlar. Onun gibi insanlar, neredeyse tüm ailesini öldüren tarifsiz bir tehlikeyi serbest bıraktığından beri. Sürekli rüyalarında görünmeye başladığından beri. Hafızası hiç azalmadığından beri.

Onların diyarı ve türleri hakkında öğrenebileceği her şeyi öğreniyordu ama sözde âlimler pek bir şey bilmiyordu. Faegate'i geçen insanlar

-Fae'lerin "sınır" olarak adlandırdıkları, türlerini bir arada tutmak için bir tür büyülmü sınır bölgesi olan bu bölgeye geri dönme eğiliminde değillerdi. Eğer varsa, bunun nedeni kral ya da kraliçelerden biriyle anlaşma yapmış olmalarıydı. Genellikle bozulan bir anlaşma

-Kurnaz fae'lerin planlarının bir parçasıydı ve bir fae'nin anlaşılmayı yapan kişinin zihnini didik didik etmesine ve sonra da onu korkunç bir şekilde öldürmesine neden oluyordu. Birkaç örnek olmuştu.

Fae'lerin bir insanla bağlayıcı bir anlaşma yapmadıkları sürece sınırı geçmemeleri gerekiyordu. Bu onların girişine izin verirdi ama sadece işlerini yapmalarına yetecek kadar zaman tanırdı. Eğer oyalanırlarsa, Faerie'nin koruyucuları olan Gökseller onları evlerine dönmeye zorlar ya da tamamen öldürürdü. En azından kitaplarda böyle yazıyordu.

Sadece bir aptal Fae'lere ve onların işgüzar, kötü niyetli tanrılarına bulaşabilirdi. Sadece tam bir moron onları hayatına davet ederdi.

Bu adam açıkça her ikisiydi ve patronu yürüten ölü bir adamdı. Her neyse. Başına geleni çekecekti.

Ama Faegate'i atlatmak için büyü nü nesneler bulmaya çalışmak? Peri büyü nü burada kök salacağı nü ve gerçekliklerini kâbus gibi bir şeye dönüştüreceğinin farkında değ il miydi? Âlemlerin ayrı tutulmasının bir nedeni vardı. Tüm metinler aynı fikirdeydi. Eski tanrılar bile aynı fikirdeydi. Ne de olsa sınırı onlar yaratmıştı. Onu korumaları için sihirs el olarak üstün "yıldız çocukları" Gökselleri yaratmışlardı. Eğer fae'ler geçerse, daha aşağı varlıklar olarak düşündüklerini köleleştirecekler, ihtiyaçları olmayan herkesi öldürecekler ve gerçekliğ in dokusunu kendi ihtiyaçlarına uyacak şekilde bükeceklerdi. Her yer yaşanmaz hale gelirdi. Peki ne için? Bardak satarak birkaç dolar mı?

O da aynı şeyi söyledi.

"Birkaç dolar mı?" Adamın gevş ek çenesi titreyerek sallanıyordu. "Her kadeh için birkaç yüz bin dene. Gerçekten sevdikleri bir tanesini bulursak daha fazla. Kristal kadeh? Bir milyondan fazla."

"Doğ ru ama... sonra ne olacak?" Daisy'nin parmakları bıçağ ını sıkıca kavradı. Anlatmak istediğ i şeyi anlatmak için gerçekten bir şeyler kesmek istiyordu. "Para sana nasıl yardım edecek? Eğer o kral Faegate'ten geçerse, saklanabileceğ in hiçbir yer yok. Gidebileceğ in başka güvenli bir diyar da yok. En azından bizim bildiğ imiz kadarıyla. Sen de herkes gibi onların büyü nüden etkileneceksin. Arkadaşlarının yaratıklara dönüştüğ ünü göreceksin. Büyü nü olmayan insanlar büyü nü bir yükseltme alacak ve muhtemelen güç le kafalarını kaybedecek ve büyü nü hükümetlere savaş ilan edecekler. Her şeyin ters gidebileceğ i milyonlarca farklı yol var ve muhtemelen en kötülerini düşünmedim. Bu topraklara bu tür bir dehş eti davet ederseniz paranın size hiçbir faydası olmaz."

Adamın gözleri kısıldı ve ona tamamen baktı. Çenesinde inatç ılık vardı.

"Tabii ki korunacağız," dedi öfkeyle. "Randall aptal değil. O-"

"Aynı fikirde değilim." Zorn biraz daha yaklaştı ve adam gözle görülür bir şekilde korktu. "Kralın eline düşen ilk kişi sen olursun." Zorn'un sert bakışları Daisy'ye çarptı. "Dışarı çık. Şu kadehi bulun. Ne olduğunu görmek istiyorum. Onu oturma odasının zeminine bırak. Bunu yaptıktan sonra yangın merdiveninden çıkıp arabaya geri dön. Beni orada bekle."

Daisy'nin tüyleri diken diken oldu. Zorn genellikle onu işten uzaklaştırmazdı. Herhangi bir nedenle değil. Zorn'la çalıştığınızda kılıçla yaşardınız. Bazı kanlı şeyler görmüştü. Daisy'nin midesi hassas değildi ve ahlaki değerleri de pek yoktu. Bu rol için yaratılmıştı, tıpkı Zorn gibi. Tıpkı casusluk ve bazen de suikastlardaki ortakları Amber gibi. Ondan gitmesini istemesi, Randall denen adama bir mesaj göndermeyi planladığı anlamına geliyordu. Renkli olmak için. Zorn'dan bu yüzden çok korkuluyordu.

Ya da belki de onun duymasını istemediği birkaç ayrıntı daha istemeyi planlıyordu. Zorn'un Fae kanı taşıdığından neredeyse emindi ve kökleri konusunda çok ketumdu. Bu durum muhtemelen evine çok yakın bir yere dokunuyordu. Tehlikede olup olmadığını öğrenmek isteyebilirdi.

Sebepler her ne olursa olsun, sustalısını bir kenara bıraktı ve hançerini aldı. Onu kılıfına yerleştirdikten sonra kapıya yöneldi. Kapı arkasından tıkladı ve adamın hayatı için hüngür hüngür ağlamaya başladığını duydu.

Fae'leri bu bölgeye davet etmeden önce bunu düşünmeliydi. Şimdi ellerinde potansiyel bir kabus vardı. İnsan dünyasını bildikleri şekliyle mahvedebilecek büyü bir kadehi almak için her an ortaya çıkabilecek biri.

Bu akşam hiç beklenmedik bir şekilde değişti... diye düşündü oturma odasına ulaştığında. Ava çoktan gitmişti. Muhtemelen geri dönmeyecekti. Bunun bir önemi yoktu. Daisy'nin tek umursadığı özür videosuydu. Ve içten olsa iyi olurdu! Ya da en azından öyle görünmeliydi. Mordecai insanlığın genel iyiliğine olan inancını yitirmeyecek kadar iyi bir insandı. Bu Daisy'nin işiydi ve büyük bir gayretle üstlendi.

Işıkları açmak için düğmeye bastı ve çeşitli odaları taradı. Muhtemelen aradığı şeyi üçüncü yatak odasında buldu. Masalar sıra sıra dizilmişti. Kadife kaplı yüzeyleri her şekil ve boyutta obje süslüyordu. Vintage eşya olacak kadar sevimli olmayan eski yüzükler, eski lambalar, vazolar - antika dünyasının olağan konuları

vardı. Pek koleksiyoncu sayılmazdı. Hepsi ona ıvır zıvır gibi görünüyordu.

"Kadeh..." diye mırıldandı kendi kendine en uzak köşeyi incelerken. Doğrusu kadehin ne olduğunu bile bilmiyordu. Görünüşe göre bir kadeh gibi. Bir çeşit büyük fincan...

Her bir eşyaya göz attı. İlk masadaki profile uyan hiçbir şey yoktu, bu yüzden diğerine geçti. Orada da bir şey yoktu, ancak düşündüğü belirli bir kıyafetle çarpıcı görünecek çok havalı bir vintage saat gördü.

"Yoink," diye mırıldanarak saati aldı. Bulan alır. Son çalan kazanır.

Parlatılmaya ihtiyacı olan birkaç mücevher gözüne çarptı ama çok dikkat çekici bir şey yoktu. Ta ki odanın en ucuna gelene kadar.

Garip bir enerji titreşimi onu durdurdu. Siyah kadifenin üzerinde üç inç uzunluğunda ve iki inç genişliğinde düz bir nesne duruyordu. Kenarları tırtıklıydı ve bir ucu düz bir noktaya doğru kıvrılıyordu. Siyah bir parlaklık, derin zümrüt derinlikleri varmış gibi neredeyse yeşil görünen bir çekirdeği kaplıyordu.

Parmakları yüzeye dokunduğunda, garip nabız hoş bir uğultuya dönüştü. Nesne kirli ve engebeli görünüyordu ama yüzeyi cam gibi pürüzsüzdü. Başparmağını kaydırды. Uğultu yoğunlaştı ve avucunu titreştirdi. Ortasında fesleğen yeşili bir ışık zonklayarak onu büyüledi.

Alnını kaplayan ter damlasıyla onu daha da yaklaştırdı. "Ne..." Parıltı bir an için hızla yanıp söndükten sonra sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu. Geri gelip gelmeyeceğini merak ederek ve o uğultunun avucunda titreşmeye devam ettiğini hissederek baktı. Hiçbir şey yoktu.

Yine de büyü bir şeydi. Öyle olmalıydı. Odadaki başka hiçbir şey böyle davranmıyordu. Zorn bunun ne olduğunu biliyor olabilirdi. Ne olursa olsun, bir fincan değildi ve kristal de değildi. Aradığı şey bu değildi.

"Sakıncası yoksa," diye mırıldandı, hangi cebin ona daha uygun olabileceğini kontrol etti. Yine de hiçbirisi yeterince uzun değildi. Düşebilirdi.

Gömleğinin içine soktu ve sütyenindeki küçük tutma yerine, göğüslerinin arasına yerleştirdi. Çalışmak için çok fazla alan vardı. Ergenlik bu konuda ona pek bir şey katmamıştı. Özel yapım bir sütyen ve işte buradaydı, göğüslerinde bir şeyler saklıyordu. Genelde bir silahtı, ama her neyse. Umutsuz zamanlar...

Son masanın sonuna geldiğinde hâlâ aradığını bulamamıştı. Kapıya yöneldiğinde, hemen arkasından görünen tabureyi fark etti. Odaya girerken gözden kaçırılmak istendiği belliydi.

Kapıyı savurduktan sonra mor kadife yastığa baktı, üzerinde kalın duvarlı, sağlam bir tabanı olan bir kadeh duruyordu.

"Merhaba kadeh," diye mırıldandı. Belli ki amaç, alıcının masalara göz atması, ilgisini çeken herhangi bir şeyi alması ve günün ürünü için buraya geri dönmesiydi.

Yan yatmıştı ve genel rengi neredeyse kalaylı gibi görünüyordu; fincan kısmının kenarlarında çiçek ve yaprak oymaları, gövdesinde ve alt kısmında geometrik desenler vardı. Yüzeye dokunulduğunda soğuktu ve görüldüğünden daha ağır görünüyordu. Bazı kısımları yıpranmış görünüyordu, sanki bu eşya uzun süredir kullanılıyormuş ve biraz cilalanarak lekeli bir parlaklık elde edilmiş gibiydi. Başka hiçbir şey doğal olarak büyülmüş görünmüyordu, ancak kullanıcının kilidi açmak için doğal büyüye ihtiyacı olabilirdi. O bu niteliklere sahip değildi. Lexi'den gelen kan büyüü sayılmazdı. En azından ona defalarca söylenen buydu ve genellikle Chester'ın sihirli çizginin kendi taraflarında olmasından nefret eden insanların alaycı bakışları da buna eşlik ediyordu.

İki elini de kullanmak için yeni saatini bileğine doladı ve sonra yastığa doğru eğildi. Banyodan bir çılgılık yükseldi. Bu Bay Küvet için hiç eğlenceli olmayacaktı. Zorn'un acımasızlık konusunda bir parıltısı vardı. Umarım komşular aşırı meraklı insanlar değildir...

Yastığı oturma odasının ortasına, kadehi de üstüne koydu. Zorn onu yanına almaması gerektiğini bilirdi. Kimsenin bir fae'nin peşine düşmesine ihtiyacı yoktu, hiçbir nedenle.

Umarım işi bitmek üzereydi.

Daire kapısına bir göz attı ama pencereye yöneldi. Bu binada çalışan iki kamera vardı. Mordecai'ın hayatına karıştığına dair kanıtların ortalıkta dolaşmasına ihtiyacı yoktu. Onun adına kanunsuzluğu oynadığını öğrenirse birlikte yaşamak gerçekten can sıkıcı olurdu.

Dışarıdaki çıkıntıda, köşeye doğru ilerledi. Görünürde olmayan bir ruh radarında belirdi. Birisi onunla birlikte aynı çıkıntının üzerindeydi. İçini saran gergin beklentiyle birlikte kafa derisi alarmla karıncalandı.

Muhtemelen kargaşaya neden olan kişiyle gerçekten yüzleşmeden ne olduğunu görmek isteyen bir komşuydu. Yapacağı şey buydu. Fae müşteri sadece kapıyı kullanırdı. Onların cazibesi

kameraların yanından geçip gittiler, tabii onları önemsiyorlarsa. Ayrıca, sadece kırk dakika geçmişti ve bu alıcı görünüşe göre dakik değildi. O ve Zorn'un hâlâ zamanı olmalıydı.

Ne olursa olsun, yeni bir arkadaşıyla hazırlıksız buluşmak istemiyordu. Düşük güçlü bir büyü bile ona isabet ederse ölümcül olabilirdi.

Fırlatma bıçağını çıkardı. Bıçakla ve kaç. Bir Chester için her zaman en iyi uygulama buydu.

İyi bir atış için köşeye yeterince yaklaşıp kadar yürümeye devam etti. Kişi dönüşe ulaşana kadar yaklaşmaya devam etti. Orada etrafından dolaşmak için yavaşladılar. Kısa bir duraksamadan sonra, inanılmaz geniş omuzlu, uzun boylu bir adam görüş alanına girdi.

Midesi bulandı ve dünyası renkten renge girdi. Dizleri neredeyse gücünü kaybederek duvara doğru yalpalamasına neden oldu. Canlı bir şekilde hatırladığı lezzetli bir tını vücudunda çiçek açtı, şok, şaşkınlık ve inanamamazlıkla yarıştı.

Hayır, bir insan
değildi. Bir fae. Onun
fae'si.

Ay ışığı onun zarif ama tehlikeli, düz, ince yüz hatlarını vurguluyordu. Görkemli bir ölüm. Koyu renk, rüzgârda savrulan saçları çenesinin hemen altında kıvrılmadan önce yüzünün yanlarına dökülüyordu. Arkada daha da uzundu ve ensesinin tozunu alıyordu. Gömleği göğsünü sıkıca sarmış, belirgin göğüs kaslarını gösteriyordu ama siyah pantolonunun içine girmeden önce ince beline bol geliyordu.

Gündelik spor ayakkabıları betona karşı ses çıkarmıyordu ve binalara tırmanmak ve zorla girip çıkmak için ilginç bir seçimdi. Gerçekten benimsemek istediği çok şık bir seçimdi, lanet olsun ona.

Gözleri karanlıkta kaybolmuştu ama yine de renklerini biliyordu: canlı yeşil, irisin etrafındaki yanık altın bir halkaya dönüşüyordu. Son derece etkileyici. Kesinlikle muhteşemdi, tıpkı onun gibi. Onu ilk gördüğünde olduğu gibi. Ve ikincisinde, neredeyse hepsini öldürecek olan olaylar zincirini başlattığında.

Kelimeler bir aşığın okşaması gibi zihninden süzüldü.

Merhaba, küçük güvercin. Beni özledin mi?

I *Seni burada bulduğumu hayal et...* Sesi kafasının içinde yumuşak bir yalama gibiydi.

Ellerini rahatça, şeytanca ceplerine soktu ve bir adım daha yaklaştı. Omuzları duvara sarılmasını kolaylaştırmasa da, yan tarafa fırlamaktan endişe etmediği belliydi. Adamın rahatsız edici yakışıklılığına ve her hareketindeki kas oyunlarına baktı. Anılar hızla geri geldi: Kristal kumsal ve onun yakınlığının verdiği lezzetli his. Rüyalar ve uyanırken duyulan zevk-kabuslar. O zamanki hissi hatırladı, tıpkı şimdiki gibi, sıcak ve soğuk üpermeler boyunu aşıyordu. Isı etinde hızla yayılıyordu. Düşünmek zordu, nefes almak zordu.

Kahretsin, ama adam şaşırtıcı derecede çekiciydi.

Onun yanında olduğu anıları bu duygunun hakkını veremiyordu. Teninde gezinen zevkin tatlı kayganlığıyla kıyaslanamazdı.

Aklını tekrar toparlamak için mücadele etti. Aslında neyin önemli olduğunu hatırlamak için savaştı. Adamın o kongredeki davranışları içinde bir yara açmıştı. Ailesi canını zor kurtarmıştı. Lexi neredeyse ölüyordu. Tüm bunlar, önünde duran bu *yaratığın* dikkatini dağıtmaya ihtiyacı olduğu içindi. *Dikkat dağıtmaya!*

Şimdi buradaydı, kralının sınırı geçip sonunda yozlaştırıp lekeleyecekleri bir ülkeye gitmesine yardım etmeye çalışıyordu. Onun dikkatinin dağılmasını hak etmiyordu. Ölümü hak ediyordu.

Dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüştü. *Beni hatırladığını görüyorum.*

Gözleri kızın yüzünde durmadan önce vücudunda yavaşça dolaştı. "Seni son gördüğümünden beri büyümüşsün." Sesi siyah saten gibi dalgalanıyordu. Baştan çıkarıcı ve tehlikeli görünüyordu. Alaycı ama biraz da kötü niyetli.

O da büyümüştü. Hâlâ ondan sadece birkaç yaş büyük görünüyordu ama boyu uzamıştı. Genişlemişti. Artık sağlam bir güç taşıyordu. Yıllarca savaşı kazanılmış gevşek, esnek kaslar. Öldürmekten. Onunki karanlık sırlar ve vahşi eylemlerle dolu korkunç bir güzellikti. Dört yıl önce buna tanık olmuştu ve belli ki hâlâ insanlar âlemindeki oyunlarına devam ediyor, hükümdarı için av avlıyordu. Anıları ölümle takas ediyordu.

Birkaç adım daha yaklaştı ve kendini beğenmiş, çekilmez bir sırıtışla kızın nefretle ıslanmış gözlerine baktı.

"Değişmişsin." Sözlerinde hafif bir aksan vardı, sesli harfler biraz daha yumuşaktı. Başını eğip onu inceledi. "Seninle son tanıştığımında sihrin yoktu. Yine de hiç fark etmedi, değil mi? Beni her zaman fark ettin. Büyü gücümü etrafıma ne kadar sıkı sararsam sarayım, senin yanında olduğum her an bakışların beni buluyordu. Koridorlarda. Bahçede. Senden saklanmak mümkün değildi. Sadece ve sadece senin bakışların. Bunu merak ettim ve seni aradım. İlk kez yüz yüze görüştüğümüz zamanı hatırlıyor musun?"

Daisy hasar kontrolü yapamadan anılar içeri doluştu. Vücudunun gümbürtüsü, midesindeki ateş.

Dudakları şeytanca kıvrıldı. "Evet, kesinlikle. Ben de aynen öyle hissettim. Şu anda ben de aynen öyle *hissediyorum*. Merak uyandırıcı, değil mi?"

Merak mı? Belki de. Sinir bozucu mu? Kesinlikle.

Eli hareket ettiğinde bulanıklaştı. Avucunda ustaca süslenmiş, kavisli bir bıçak belirdi.

Eğitimi *sonunda işe yaradı* ve tepki verdi. Eli öne doğru savruldu, fırlatma bıçağı da onunla birlikte. Parmakları doğru anda gevşeyerek bıçağı serbest bıraktı.

Bunu çok geç fark etti. Dönüşü yeterince hızlı değildi ve bıçak böğrüne saplandı.

Adam öne doğru adım atarken tısladı.

Elini savurdu ve dövüşün içine daldı, hançeri sanki sihirle avucundaydı. Bıçağı adamın göğsüne sapladı ve çenesinin altına saplamak için yukarı doğru itti. Boyu bu hareketi kolaylaştırdı. Onun

Uzun boyu, bu kadar yakın mesafede karşı koymasını zorlaştırıyordu. Küçük boyunu kendi yararına kullanmayı öğrenmişti.

İki eli de kabzadaydı. Tüm gücüne ihtiyacı olacaktı.

Bıçak tam o inanılmaz yakışıklı yüze yaklaştığında - onu kesmek ne büyük bir kayıptı - bir basınç şoku kol ve bacaklarını durdurdu. Eli zorla açıldı ve hançeri bıraktı. Karıncalanan hava vücuduna çarptı ama bu Kieran'ın Poseidon'un büyüyle yapabildiği hava duvarına benzemiyordu. Bu daha vahşi hissettirdi. Asi. Neredeyse kontrolsüzdü, sanki derisinin üzerinde kıvranıyor ve bükülüyordu.

Belli ki Fae büyüü.

Topraksı bir koku onun duvara çarpmasıyla aynı zamana denk geldi. Elleri de ayakları gibi sert yüzeye yapışmıştı. Altın tonlarıyla parıldayan görünmez bir karanlık hava bandı, olduğu yerde kalmasını sağlamak için belini sarmıştı.

Lanet olsun. Bu dövüş iyi gitmemişti.

Derin bir nefes aldı ve korkuyu bir kenara iterek rahatlamaya çalıştı. Büyü onu güvence altına almışken mücadele etmenin bir anlamı yoktu. Tekrar denemek için bir fırsat kollaması gerekecekti. Bir hata. En deneyimli dövüşçüler bile hata yapabilirdi. Sadece bundan faydalanmak için sabırlı olmak gerekirdi. Fae'lerin bile hata yaptığına inanmak zorundaydı.

"Ah," dedi adam fırlattığı bıçağı yanından çekip alırken bariz bir mizahla. "Ne kadar hırçın olduğuna bak! Çok sevimli. Bu çok sert bir aşk ısırığıydı, küçük güvercin. Ancak etkiyi kalıcı kılmak için yanlış silah türü. Bu benimkilerden birini yavaşlatmaz-" Gövdesine bakarken durakladı. "Gömleğimi mahvettin! Yeni arkadaşlarım ne düşünecek?"

Yeni arkadaşlarının kim olduğunu anlamak için yolun aşağısındaki daireye baktı.

"Gerçekten önemli değil," diye cevap verdi. "Hepsi öldü. Ya da en azından neredeyse."

"O zaman bu iyi bir şey. Beni zahmetten kurtardı." Fırlatma bıçağını çıkıntıdan aşağı fırlattı ve kenarda tehlikeli bir şekilde dengelenen hançerini almak için eğildi. Hançeri bir, iki kez kaldırdı ve sonra kendi bıçağını yerine koydu. "Bu iyi yapılmış. Yine de yanlış türde bir silah olduğu açık. Yarattığın yaralar neredeyse yok oldu bile." Durakladı ve ona baktı. "Çok hızlısın, küçük güvercin. Gerçekten etkilendim." Bıçağı kanından arındırdı ve gömleğini daha da mahvetti. "Hızlı, acımasız ve

son derece güzel. Kırılğan bir vaz0 gibi - kırıldığında, parçası hayati bir noktayı kesecek ve kişinin tüm yaşam kanını d0kecek."

"Şiirsel," dedi kuru bir sesle.

"Evet. Ek iş olarak ozanlık yapıyorum." Sırtışı yaramazcaydı. "Sadece şaka yapıyorum. İnsanları öldürüp mallarını alıyorum. Neredeyse aynı şey, sence de öyle değil mi? Her neyse, beni öldürmeye çalışarak mahvettiğin dostça sohbetimize geri dönelim. O kongrede senin yanındayken hissettiklerim beni şaşırttı. Ve belli ki seni de aynı şekilde yakalamış, hem o zaman hem de şimdi. O zamanlar büyülü değildiniz, değil mi? Ancak şimdi..." Bakışları onunkileri delerken gözleri kısıldı. "Ne oldu? Sende ne değişti? Büyüyü hissediyorum ama senin değil. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Karıncalanmalar vücudunu kapladı. Gözlerinin arkasında basınç hissediyordu.

"Anılarımı mı karıştırıyorsun?" dedi endişeyle, paniğini gizlemeye çalışarak.

Dört yıl öncesinden beri onun zihin okuyucu gücüne sahip olması gerektiğini biliyordu, bu onun işinde gerekli olan bir şeydi, çünkü insanların bilgileri için didik didik arıyordu. Yarıtanrı Lydia bu konuda bir şeyler söylemişti... anlaşmalarının kendi payına düşen kısmını ve onunla birlikte hayatını kaybetmeden önce. Bu fae'nin bir "dikkat dağıtıcı "ya ihtiyaç duymasının sebebi oydu.

Bütün fae'lerin bu yeteneğe sahip olmadığını okumuştı. Metinlerde genellikle daha güçlü fae'lerin, genellikle soyluların, kral ve kraliçelerin ve tabii ki Göksellerin bu yeteneğe sahip olduğu yazıyordu. Bu, yüceltilmiş bir ayakçı ve suikastçıdan başka bir şey değildi, muhtemelen genetik olarak şanslıydı ve kralının ve sarayının yanında yer bulmuştu.

Gülümsemesi gerildi, sinir bozucu bir şekilde göz kamaştırıcıydı. "Tanrım," diye mırıldandı, bakışları onun dudaklarına takıldı. "Ne kadar keskin ama doğru bir analiz. Oldukça zekiyiz, değil mi? İyi iş çıkaracaksın. Ve evet, anılarını karıştırıyordum. Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm. Müstakbel bir sevgilinin gözlerinin içine baktığımda, genellikle bu kadar kabız görünmem."

Kalın kalın yutkundu. Kafasının içinde onun sesini duymak bir şeydi, ama onun içsel düşüncelerini ya da anılarını bilmesi tamamen başka bir şeydi.

Tarih ona bu tür şeyleri içine atmayı ve saklamayı öğretmişti. Kendisinin daha derin kısımlarını ortaya çıkarmak onu savunmasız hale getiriyordu. İnsanlara onu ya da onun aracılığıyla ailesini incitmek istediklerinde hedef alabilecekleri bir yer veriyordu. Uzun zaman önce, birçok koruyucu aile ve onların istismarcı sakinleri arasında, dünyanın bir kum torbasını sevdiğini öğrenmişti. Duygular bir sorumluluktı.

Neşe her zaman kısa süreliydi. Sert bir tavır takınırsa, daha az insan ona sataşmaya çalışırdı.

"İlginç," dedi yumuşak bir sesle ve baskısı azaldı. "Savunmasız kalma korkunla ilgili değil. Bunu anlıyorum. Bu âlemdeki Yarı Tanrıların yemin etmeden büyü yapabildiklerini bilmiyordum. Sanırım bunu yapmaları pek olağan değil. Ama belli ki seni çok seviyor ve korumak istiyor. Ne kadar tatlı. Emin olalım, olur mu?"

Adam bir adım daha yaklaşarak onu sıcaklığıyla ıslattı. Aniden kızaran teninden ürperti aktı. Adamın vücudu neredeyse onunkine değiyordu, onunla kenar arasına sığacak kadar yaklaştı. Topuklarının tabanı havayı öptü.

"Biz buradayken," dedi usulca, hançeri aralarına doğru çekerek. Ucu kadının boynuna sürtündü. "İkimizin de sarhoş edici ama son derece sinir bozucu bulduğu bu duyguya rağmen, seni son derece güzel buluyorum. Bundan daha önce bahsetmiş miydin? Bunu düşünmeden edemiyorum." Bıçak boğazından göğüs zırhına doğru ilerlemeye devam etti ve kalbinin üzerinde durdu. Sertçe bastırdı ve bu onun sonu oldu. "Zarif ve güzel, sert ve acımasız, hepsi aynı anda. Bu benim güzel yüzümü ve acımasızlığımı tamamlıyor."

"Egonun büyüklüğüyle bu çıkıntıya sığabilmen bile bir mucize." "İşte bu yüzden bu kadar güçlüyüm. Devasa egomu taşıyarak." Onun Sırtışı sinsiydi. "Fiziğimi fark ettiğini biliyorum." Göz kırptı.

Hançerin ucu boğazının dibine saplandı. Küçük bir çentik.

Kendini bir hiçlik pelerinine sardı ki hançerin acısı hissedilmesin. Böylece adamın tehlikeli varlığı ve onu duvara hapseden büyü korku uyandırmadı. Bakışlarını onunkilere kilitledi ve meydan okurcasına çenesini biraz kaldırdı. Adamın hareketlerine karşı mutlu bir şekilde duyarsızlaşmıştı ama yine de kendisini bu çıkmazdan kurtaracak bir açıklık, *herhangi bir* açıklık için tetikteydi.

"Merak uyandırıcı," diye mırıldandı, gözleri onunkiler arasında geziniyor, onu okuyordu. "Seni şu anda öldürebileceğimin tamamen farkındasın ve hiç korkun yok."

Zorn'un sözleri zihninde ön plana çıktı: *Korku, insanın son anlarını boşa harcamasıdır.*

Çok doğru, diye mırıldandı, zihninde bir fısıltı gibi, sesinin dokusunu ve tonunu tam olarak ifade ediyordu. Adamın onunla alay ettiği izlenimine kapılmıştı. Tanımladığı bu duygu hakkında onunla alay ediyordu. Kızın ona karşı verdiği bu tepki.

Bıçağı yavaşça yukarı kaldırdı. Ucunda bir damla kıpkırmızı sallanıyordu. Onu dilinin üzerine sürdü ve şimdi kadın tepki verdi. Kadının tiksinti dolu bakışı zihnindeki *iğrençlikle* eşleşti.

"Büyünü değerlendiriyorum. Büyülü insanların bunu yapabilir, değil mi? Hissediyorlar." Onun sözsüz cevabını açıkça yakalamıştı. "Sadece bazıları, tamam. Ama sonra ne tür olduğunu bilmek için makinelerine ve prosedürlerine ihtiyaçları var. Bir kişinin söz konusu büyüü tam olarak nasıl elde ettiğini belirlemek, soyağacı dışında, çoğunlukla insan becerilerinin ötesindedir. Anne, baba..." Durakladı ve büyüleyici gözleri parladı. "Bu sihir bir hediye, karşılıksız verildi..."

Bir soruya cevap verir gibi başını salladı. Bıçak boğazına sürtündü.

Sesini çelikleştirdi, böylece belirsizlikle dalgalanmayacaktı. "Beni şimdi öldürecek misin?"

Cık cık etti. "Sahip olduğun her şeyi almadan önce seni neden öldüreyim ki? En azından önce seni becermem gerek."

"Her şeyim mi? Bekâretimi kastediyorsan çok geç kaldın."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Güzel. İşine geliyorsa bütün kasabayı becer. Seni sahiplendiğimde, beni nasıl memnun edeceğini bilmeni istiyorum."

Hançerin ucunu yavaşça boynunun yamacından aşağı doğru sürükledi. Hançeri çevirirken nefesi kesildi ve sonra düz tarafı göğsündeki çıplak tene kaydı. Metal soğuktu ama vücudunu saran ürperti onun yakınlığının sıcaklığından kaynaklanıyordu. Bileğinin bir hareketiyle üst düğmesi çözüldü ve düştü. Gömleği adamın bakışlarını yakalayıp hafifçe ayrıldı. Bıçak hareket etmeye devam etti, gömleğinin örttüğü göğsünün kabarıklığı üzerinde gezindi. Bıçak tomurcuklanan tepe noktasına takılınca zevkten sarsıldı.

Kalbi hızla çarptı, kaçma dürtüsü güçlendi. Onun daha da yaklaşmasını arzuluyordu. Göğsü inip kalkıyor, teni garip ama zevkli bir akımla uğulduyordu. İçinden akan ve tenini yakan tuhaf erotizmi engellemek için kalçalarını birbirine sürttü. Şaşkına dönmüş bir halde, bıçağın ucunun önünden karnına doğru yavaşça ilerleyişini izledi. Her an bıçağı ileri doğru itip bağırsaklarını dökebilirdi. Yine de garip bir nedenden ötürü, bunu yapmasından hiç korkmuyordu. Yapmayacağını biliyordu. Dokunuş hafif kaldı. Tehlikeli. Garip bir şekilde erotik.

Hançer kalçasındaki kılıfın ağzında durakladı. Sonra yavaşça, kasıtlı bir kayışla evine itti. Karıncalanmalar ve sıcaklık kızın üzerinde

Deri. Fae'lerin avlarının dengesini bozmakta iyi olduklarını okumuştı. Bu seferki bu konuda *inanılmazdı*.

Sütyenin içine soktuğu nesne göğüs zırhına karşı uğuldamaya başladı. Lacivert gömleğinin kumaşının arasından yeşil parıltıyı zar zor görebiliyordu.

Adamın gülümsemesini görmekten çok hissetti.

"Sende bana ait bir şey var," dedi adam. "Kadehim. Ona ihtiyacım var."

Büyük avucu kadının boğazının dibine dokundu. Yoğun hazzın şokuyla sarsıldı. Parmak uçları teninden gömleğinin yakasına doğru inerken nefesi ağırlaştı.

"Bu ne kadar tuhaf bir duygu," dedi sessizce, sanki kendi kendine. "Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Çok... inanılmaz... yoğun. Neredeyse karşı koyamıyorum. Acaba buna hangi garip büyü neden oluyor?"

Nesnenin uğultusu, onu teninden uzaklaştırmadan önce yoğunlaştı.

"Bu bir fincan değil," dedi, ağzı aniden kuruyarak.

"Yani değil. Yine de ona ihtiyacım var."

"Fae'leri sınırdan geçirirsen bu dünyayı mahvedersin."

"Hayır, hayır." Diğer eli kadının çene çizgisinin hemen altına geldi. Başparmağı hafifçe dudağının kenarını okşadı. Kadın bir iniltiyi güçlkle zapt etti. "*Karşıya* değil. Bu yedi krallıktan herhangi birinin sahip olduğundan daha fazla güç gerektirir. Tanrılar, Gökselleri saçaklara bağladıklarında bundan emin oldular. *Bitti*. Büyünün en zayıf olduğu yerde bir köprü. Hem inşa etmek hem de Gökselleri engellemek için hâlâ çok fazla güç gerekiyor ama doğru ekipmanla bu mümkün."

"Neden? Neden buraya geldin?"

"Bu diyarda bol miktarda ganimet var. İsyan edecek gücü olmayan, emirlerimizi yerine getirecek köleler. Özgürlük. Gökseller ve onların yüce hükümdarları, ışıltılı Elmas Tahtları, zindancılardan daha iyi değiller. Onların diyarı dengeleme versiyonu boğucu. Kısıtlayıcı. Burada fethedecek geniş topraklarımız olurdu. İstedığımız büyüklükte bir bölge ve her zaman daha fazlası. Bizi suçlayabilir misiniz?"

"Burası için yanlış büyüye sahipsiniz. Eski tanrıların sizi o diyarda tutmalarının ve sizi orada tutmak için bir bariyer inşa etmelerinin bir nedeni var. Sizin türünüzü kontrol altında tutmak için genel bir yönetim organı yaratmalarının bir nedeni var."

"Ama bu iyi bir sebep miydi?"

"Burayı yok edecektiniz. Bence bu oldukça iyi bir sebep."

"Saçmalık. Onu yok etmeyeceğiz. Onu kendi imajımıza göre yeniden yaratırız." "Sizin imajınız bir kabus olurdu."

"Sizin için. Ve bizim için bir cennet. Şimdi gel." Başını ona doğru eğdi. "Tanışmamızın henüz çok başındayız, bir aşk kavgası için-"

Gerildi ve sonra elini çekti. Elinden fırladı ve yüzünün yanındaki duvara çarptı. Dönüp arkasına baktı. Kadın da onun bakışlarını takip etti.

Orada, hilalin dibine bir dilim oyarak, kanatları seçebiliyordu. Bir anda, ay ışığında hareket eden daha fazla altın ve mandalınanın parıltısını fark etti. Kanat açıklıkları muazzamdı, herhangi bir kuş için çok büyüktü.

"Bu da ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

Geriye döndü, bir an önceki tüm esprisi gitmişti. Gözleri ciddi bir yoğunluğa bürünmüştü. Sesindeki alaycı ton kaybolmuş, yerini paniğe kapılmış bir aciliyet almıştı.

"Gökseller! Çok zeki bir suikastçı bile bazen sınırdan gizlice geçerken yakalanabilir. Artık büyümün tadını taşıyorsunuz. Kaçın! Kaçın! Acele edin! Neredeyse tanrılarınızdan biri kadar güçlüler. Kendinizi onların pençesinde bulmak istemezsiniz."

Onu sabitleyen büyü yok oldu. Geriye, boş havaya doğru adım attı. Adam yere düşerken kadının dudaklarından bir nefes çekildi. Parmakları çıkıntıyı yakaladı, savruldu ve gitti. Aşağıdaki çıkıntıda ayak seslerini zar zor duydu.

Bu hareketi tekrarlayabilmesinin imkânı yoktu. Hayatta olmazdı. Zorn'u yakalamalı ve sonra daha yavaş bir yoldan aşağı inmeliydi. Umarım zamanı vardır.

Hve sağlam durması için duvara asarak daireye doğru koştu. Zorn elinde kadehle oturma odasında duruyordu.

"Bunun bir değeri yok," dedi açık pencereden. "Buradan gitmeliyiz."

Başını kaldırıp baktı, kaşları çatılmıştı.

"Acele et!" Parmağıyla havada bir daire çizdi. "Gökseller geliyor. Gitmeliyiz-"

Adam ona doğru hamle yapıp pencereden içeri fırlatırken şaşkınlıkla sözünü kesti. Onu itmeden önce gökyüzüne baktı.

"Git. Ön kapı. Normal insan protokolünü takip et." Onunla birlikte acele ederken kadehi yere bıraktı.

"Uçtuklarını bilmiyordum." Koşarken sesi titriyordu. Ön kapıya ulaştı ve sarsarak açtı. "Kitapların hiçbirinde kanatları olduğu yazmıyordu."

"Uçanlar sadece onlar." Elini onun omzunda tutmaya devam etti. "Sorun değil. Fae büyüsünü hissedebilir ve türlerinin kokusunu alabilirler ama o daireye hiçbir fae girmedi. Oraya bakacaklarını bilemezler. Orayla bağlantımız olduğunu bilmeyecekler."

Merdiven boşluğuna ulaştıklarında yüzünü buruşturdu, sonra kolu kavradı ve basamakları ikişer ikişer çıktı.

"Bu konuda..." İkinci katın sahanlığında, bir sonraki merdiven setine doğru döndü. "Onlardan biriyle karşılaştım. Beni büyüyle duvara yapıştırdı. Evden aldığım eşyayı aldı. Kadeh değildi. Onu isteyebileceğini bilmiyordum-"

Zorn'un kolunu sıkıca kavraması onu bir sonraki seviyeye inmeden durdurdu.

"Ne?" Zorn'un sesinin paniklemeye en yakın olduğunu duymuştu.

İçindeki her şey bir sonraki merdivenden koşarak inmek istese de sakinleşti. O sert gri gözlere baktı ve endişesinin ne olduğunu gördü. Bakışları hançerdeki çentiği bularak yere düştü.

"Sorun yok. Bana zarar vermedi." Aslında tam tersi, bunu itiraf etmek ne kadar utanç verici olsa da. "Yakaladığım şeyi aldı ve Gökselleri fark ettikten sonra bana kaçmamı söyledi. Sanki bu diyarda olmaması gerekiyormuş gibiydi. Onların yanından gizlice geçti ama onların dikkatinden kaçmadı, nasıl olursa olsun."

Yıllar önceki tehdidi içinde ağır bir şekilde asılı duruyordu, ancak hala geçerli olup olmadığından tam olarak emin değildi.

Şşş, küçük güvercin. Bu bizim sırrımız olarak kalmalı, yoksa susturmam gereken senin grubun olacak.

Bir nedenden ötürü -korku, büyük olasılıkla- çok fazla bilgi vermekten endişe ediyordu.

"Yakaladığın şey..." Zorn usulca küfretti. "Sihriyi senin üzerinde mi kullandı?" "Beni iğnelemek için."

"Sana dokundu mu?" Hırıltısı vahşiceydi. Bu adam bir fae ile savaşırdı, savaşı kaybedip kaybetmeyeceğine bakmaksızın, eğer o yaratık onunla herhangi bir şekilde sınırı aşmışsa. Zorn da onun gibi sadıktı ve ailesine haksızlık yapıldığında intikam almak için yanıp tutuşuyordu.

Kalbindeki sıcaklık, başına gelecekler karşısında kanında hissettiği ürpertiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Tesadüfi karşılaşması yüzünden içine düşebilecekleri tehlike karşısında.

"Sadece o... taş şeyi, her neyse onu almak için. Onu bıçakladığımda, yanlış silahla olduğunu söyledi. Fırlatma bıçağımı ona sapladım ve hançerimle onu kestim ve neredeyse hiç etkilenmedi. Gerçi o yaralar da seni yavaşlatmazdı. Belki de vücudunda yeterince delik yoktu."

Bakışları çelişkiliydi. Sanki tavanın içinden yaklaşan tehlikeyi görüyormuş gibi gökyüzüne baktı.

"Pekâlâ. Gidin. Acele edin! Belki onlar aşağı inmeden arabaya ulaşabiliriz." Merdivenlerden hızla inerken hemen arkasında durarak onu yönlendirdi.

En alt katta yavaşlayarak yürümeye başladı. Acele ederek dikkatleri üzerine çekmek asla iyi bir şey değildi. Köhne lobiden geçip dışarı çıktığında hızını biraz daha artırdı. Gökyüzüne bakmaktan kendini zorlukla alıkoydu. Zorn bunu çok daha az belli ederek yapardı. Ayrıca, onları tekrar görürse gözlerini dikip bakabilirdi. Onları uzaktan zar zor görmüştü ama ay ışığında bile şafağa benzeyen kanatlarındaki o güzel parıltı görülmeye değerdi.

"Kadeh değil miydi?" Zorn o kadar sessiz sordu ki, zar zor duydu.

"Hayır. Hiçbir şey değildi. Sadece... taş gibi bir şeydi." Yürürlerken nasıl görüldüğünü anlattı. Nasıl hissettirdiğini ve anlık parlama yanılsamasını.

"Neden tuttun onu?" Adam onun koluna girdi ve köşeyi dönmesini engelledi. Bunun yerine en yakın çite ve binadan en hızlı uzaklaşan yola doğru yürümeye devam ettiler.

"Sana bunu sormak istedim. Garipti ama... havalıydı. Çok hoş bir uğultusu vardı. Bir şekilde büyülü olduğunu biliyordum ve bir kadeh olmadığı için önemli olmayacağını düşündüm. Bir de saat aldım." Ona bileğini gösterdi. "Bunu hiç umursamadı. Fark etmedi bile."

"O zaman kadeh aramıyorlar," dedi çitlere uzanırken. Parmaklarını birbirine geçirdi ve ayağını sarmak için aşağı indirdi.

Çırağı ve sözde yeğeniyle ilgileniyordu, bu çok hoştu ama zamanları yoktu. Zıpladı, çitin tepesine tutundu ve hızla kendini aşağı çekti.

Bir an sonra onun yanına indi.

"Onlar da Faegate'ten geçmeyi düşünmüyorlar," diye mırıldandı, gökyüzüne bakmaktan kendini alamadı. "Bir şekilde karşıya geçmek istiyorlar. Bir köprü, dedi. Bunun mümkün olduğundan emin gibiydi."

Kabarık bulutlar gece gökyüzünde yavaşça süzülüyordu. Yıldızlar parıldıyor ve ay alçakta asılı duruyordu. Hiçbir şey ışığı bozmuyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı istemeden, bakışlarını başka yöne çevirerek. "İnmiş olmalılar. Gerçekten bu kadar hızlı gidebilirler mi?"

"Her şey yoluna girecek," dedi adam, kolunun üst kısmını kavrayan eliyle onu yönlendirerek. "Gerçekten iyi olmalı."

İyi olmalı mı?

Onun yüzüne baktı ama hiçbir duygu göremedi. Adam da başka bir açıklama getirmedi.

Bir ana yola ulaştılar ve sağa d6nd6ler. Yollarının birkaç blok dışına ıkımlılardı ama en azından o apartman kompleksiyle aralarına mesafe koymuşlardı.

"B6y6s6n6n etkisinin geçmesi ne kadar s6rer?" diye sordu, bu kez çatılara bir kez daha bakarak.

Zorn'un y6z6 ona doğru d6nd6, bakışları keskindi. "Ne?" diye sordu.

Adam yorum yapmadan başka tarafa baktı. Ancak bir sonraki d6n6şten sonra, arabaya ve onların g6venliğine yaklaşınca bir t6r cevap verdi.

"Eğer g6c6 yerindeyse on iki saat. G6l6yse yirmi d6rt saat."

Kadın yutkundu. "Bir fae kralının suikastçısı bu kadar g6l6 olabilir mi?" "Genelde olmaz. On iki saat işinizi g6r6r-"

"D6rt yıl 6ncesine ait anıları koparıp alabilse bile mi?"

arpılmış gibi sarsıldı. Bunu izleyen sessizlikte bakışları ona doğru kaymadı. Onun s6zlerini d6ř6n6yor, hangi soruları soracağını tartışıyordu. Sonraki s6zleri onu dehşete d6ř6rd6.

"O zaman yirmi d6rt, ve acele etmeliyiz. O b6y6y6 daha uzaktan hissedebilecekler."

Soru sormayarak, aslında ona çenesini kapalı tutmasını s6yl6yordu. Belli ki Fae'lerin bilgi paylaşımı konusunda huysuz olduklarını fark etmişti. Umarım çok fazla şey s6ylememiştir. İsteyeceği son şey, o fae erkeğine ailesinin peşine d6şmesi için herhangi bir sebep vermektir.

"Mesafe yardımcı olacaktır," diye mırıldandı Zorn, kolundaki eli sıkılaştı ve onu daha hızlı gitmeye teşvik etti. "S6rekli hareket eden hava akımları da 6yle. Doğrudan Yarı Tanrı Kieran'a gideceğiz. O havayla oynayabilir ve biraz barınak sağlayabilir."

Bıraktığı nefes, durgun gecede y6ksek sesle duyuluyordu.

"Tehlikede misin?" diye sordu usulca. Adam onun mirasından bahsettiğini anlamıştı.

Cevap vermedi. Kadın onun beden dilini özemedi.

Zorlamadı. Bunun bir anlamı yoktu. Eğer cevap vermek istemiyorsa, onu kolayca g6rmezden gelebilirdi. İnatçı olduğunda, d6nyadaki hiçbir şey onu yerinden kıpırdatamazdı.

Bir sonraki k6şeye vardılar. Bir sokak lambası çatlak kaldırımı kehribar rengi karanlık bir ışıkla aydınlatıyordu. Araba hemen yolun aşağısında, virajı d6n6yordu.

"Fae büyüü bir arabanın içinde kilitliken hâlâ kokusunu alabilirler mi ya da hissedebilirler mi?" diye sordu.

"Evet-" Sarsılarak durdu.

Uzun boylu bir adam sakın adımlarla virajın etrafında, doğrudan onlara doğru ilerliyordu. Koyu kırmızı bir ceket geniş göğsünü sarıyordu. Aynı kumaştan yapılmış ceketinin kenarlarının iki yanında parıltılı parşömenler aşağıya doğru iniyordu. Yüksek, sert bir yaka boynunu çevreliyordu ve gri manşetler her bir kolun alt kısmında kalın bir bant oluşturunuyordu. Altına, manşetlerle aynı renkte, aynı ilmekli parşömene sahip gri bir yelek giymişti ama bu parıltılı değildi. Parlak siyah pantolon takımını tamamlıyor, kadife gibi bir şeyden yapılmış garip ayakkabılarla son buluyordu, ancak malzeme yürürken su gibi dalgalanıyordu. Dümdüz sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Görünürde kanatları yoktu. Onları bir şekilde geri çekebiliyor olmalılar.

Modadan anlardı. Bir çift ayakkabı alamayacak kadar fakirken dergilere ağzının suyu akararak bakardı. Mücevherleri, arabaları ve pahalı olan her şeyi bilirdi. Şimdi bu bir hobiydi, en çılgın hayallerinde boğulurken mevcut hayatında var olmanın küstahça bir yoluydu. Bu adamın üzerindeki giysiler en iyi malzemeden yapılmıştı ve o parıltı da pırlantaydı, hayatı üzerine bahse girebilirdi. Bu tuhaf ama mükemmel kesimli ve özel dikim takım elbiseyi bir zırh gibi giyyordu. Duruşu prestij ve soyağacı çağrıştırıyordu. Önem. Asalet.

İnce saçlarının arasından çıkan sivri kulakları onun bu dünyadan olmadığını söylüyordu.

Takım elbise kanatlarıyla nasıl çalışıyordu?

Adam kayıtsızca yaklaşırken bakışları ona sabitlenmişti.

Zorn o korkutucu sıvı halini aldı, uzuvları gevşemiş, harekete hazır. Pozisyonunu değıştirmede. Bir sonraki hamlenin ne olacağını hiç belli etmedi. Onun kolunu tuttu ve Göksel'in yaklaşmasını izledi.

Adam -insan olmadan ona adam diyebilir miydi? Yaratık mı? Şey?

On adım ötede yavaşladı ve Zorn'a bir elini kaldırarak yerinde kalması için uyardı. Gözleri Daisy'ye sabitlenmişti. Sonra diğer elini kaldırdı, uzun, narin parmakları fırlatma bıçağını kavradı - daha önceki fae'nin çıkıntıdan aşağı fırlattığı bıçak. Fae'nin kanı bıçağı kaplamıştı.

Bu sana ait, değil mi? diye sordu Göksel zihninde. Sesinin dokusu saten gibi pürüzsüzdü. Ve zengindi. Ve hoş karşılanmıyordu.

"Kelimelerini kullan," dedi sesindeki titremeyi gizleyerek.

Göksel onu inceledi. "Pekâlâ, insan. Bu sana mı ait?"

Tırnakları manikürlü görünüyordu. Tıpkı geri kalanı gibi tertemizdi. "Öyle olduğunu biliyorsun," diye cevap verdi.

"Evet." Göksel onu incelemek için bir an daha bekledi. Ondan yayılan herhangi bir güç hissetmedi. Büyü yoktu. Eğer onun zihnini kurcalıyorsa bile bunu hissedemiyordu. Kostüm giymeye meraklı ve kışına gümüş kaşık saplanmış sıradan bir insan da olabilirdi.

Bıçağı kızın ayaklarının dibine fırlattı.

"Aydınlatıcı," dedi. "Ve evet, bu yanlış silah. Onun türünden biriyle karşılaşmayı umuyorsan kendini biraz daha iyi silahlandırırsan iyi edersin."

Demek onun anılarını araştırıyordu. O bıçağı kime sapladığını ve ne kadar etkisiz olduğunu biliyordu. İyi olmuş. Belki o diğer pisliği yakalarlar ve krallığının planlarına bir son verirlerdi.

Göksel Zorn'a baktı ama belli ki pek ilgisini çekmemişti çünkü bir sonraki anda döndü. Bunu yaparken, kıyafetlerini hiç bozmadan sırtından kanatlar yükseldi. Uçları havaya kalkmadan önce neredeyse yere kadar inerek Daisy'ye inanılmaz güzelliklerini gösterdiler.

Vücuduna yakın olan tabanı koyu altın rengindeydi, sokak ışığında hafifçe yarı saydamdı. Bu renk kanadın geri kalanına damarlar gibi yayılıyordu, bazı yerlerde diğerlerinden daha kalındı, şekil bir şekilde çok güzel çalışan kuş ve kelebek kanatlarının bir kombinasyonuydu. Damarların arası neredeyse şeffaftı, kanat neredeyse narindi, özü bir yusufçuk kanadını andırıyordu. Altın tonları tabandan uca doğru yavaş yavaş değişiyor, pembelere ve turunculara, sonra da mavilere ve morlara dönüşüyordu. Renkler ona neredeyse bir gün batımını hatırlatıyordu. Ya da şafak vaktindeki berrak gökyüzünü. Gün doğumu ya da gün batımı, düşününce birbirine çok benziyordu.

Dizlerini büktü ve gökyüzüne doğru fırladı, kanatları harekete geçti. Çatıların üzerinden süzülerek uzaklaştı, muhtemelen diğerlerine katılmak için, her neredeseler.

Zorn'dan ağır bir nefes çıktı. Eğildi ve bıçağı alıp gömleğiyle temizledikten sonra ona uzattı.

"Bu..." Daisy bir an hiçbir şeye bakmadan gözlerini kırıştırdı. "Beklenmedik." Zorn ilerlemeye başladı.

"Güven verici."

"Güven verici mi?" Daisy yetişmek için acele etti.

"Tanıştığın o fae'nin geçmesine izin vermiş olabilirler ama hâlâ etkililer. Hatalarını anladılar ve düzeltmek için çalışıyorlar. Senin sayende o fae ve türünün ne planladığını da biliyorlar. Onlar mümkün olacak

işleri kendi içlerinde halletmeleri gerekiyor." Arabaya ulaştılar. Adam onun için kapıyı açtı ve gökyüzüne baktı. "Umarım."

ZORN'UNKINE BENZEYEN SIYAH BMW'LER CADDENİN İKİ YANINDA SİRALANMIŞTI.

ikili toplum bölgesinin yakınındaki evlere ulaştılar. Daisy'nin sık sık kaldığı soldaki ev Lexi'nindi. Sağdaki ise Kieran'ındı; her iki ev de herkes burada bir araya geldiğinde birbirlerine sıkı sıkıya bağlı seçilmiş ailelerini barındırıyordu.

Her iki evin de sundurma ışıkları parlıyordu ama sadece Lexi'ninkinde mutfak penceresinden tertemiz ön çimenliğe yayılan sıcak, tereyağlı bir ışık vardı. Oturma odası da geç saatte bile aydınlatılmıştı. Ya da erken saatte, nasıl baktığına bağlı olarak.

Zorn arabayı park etti ama kapı koluna uzanmadı. Daisy emniyet kemerini çözdü ama durakladı.

"Tanıştığın fae..." dedi motoru kapatırken. "Eğer anıları okuyabiliyorsa, senin zihninin içinde konuşabildiğini varsayıyorum? Genellikle el ele giderler."

Bazı fae'lerin bunlardan sadece birini yapabildiğini bilmiyordu. Zorn bulduğu kitaplardan daha fazlasını biliyor olabilirdi.

"Evet," diye cevap verdi.

"Seni büyüyle mıhladı, dedin?" "Evet."

"Seni neden öldürmedi?"

Onunla daha önce tanıştığından bahsetmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Aralarında bir geçmiş vardı. Onun çekiciliğinden kesinlikle bahsetmek istemiyordu. Bu bir şekilde fazla samimi görünüyordu. Belki de fazla lanetleyici.

Yine de, bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Bu şeyler onu öldürmesini engellemeye yetmemeliydi. Fae'ler bunu umursayacak bir tür gibi görünmüyordu, bir insanla, *daha aşağı gördükleri* bir yaratıkla değil.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe, konuşmanın nüanslarını hatırlamaya çalışarak. Alay ve sataşmalar. "Benimle oyun oynuyor olabilir. Onun için bir tehdit oluşturmuyor gibiyim. Bu silahlarla değil."

Zorn uzun bir süre dümdüz önüne baktı. Hafif bir esintiyle bahçedeki yapraklar titriyordu.

"Bana güveniyor musun?" dedi. "Elbette."

"Sana güvenebilirim."

"Bunun bir soru olarak sorulmadığına sevindim, yoksa sen uyurken sana bir bıçak saplayabilirdim."

Zorn ofladı, muhtemelen onun cesaretinden hoşlanmıştı. Her zaman öyleydi zaten.

Çenesini indirdi ve uzaklara, pencereden dışarı baktı. "Biyolojik büyükbabam bir fae idi. Yıldızlar Denizi'nde bulunan Safir Taht'tan. Soylulardan biriymiş - anladığım kadarıyla soylu dedikleri şey. Büyükannemle tesadüfen tanışmış ve onu rızası dışında almış. Sonuç babam olmuş. Babam vahşiydi. İnsan kanı, fae kanının vahşiliğini büyük ölçüde ve çabucak azaltır, ama yine de vahşiydi. Acımasızdı. Annem ve benimle zalim oyunlar oynamayı severdi. Eğlencesi bittiğinde ya da içki içip kumar oynadığında beni kanlı bir şekilde döverdi. Bazen beni anlamsızca döverdi. Bu onu hiç rahatsız etmezdi. Zerre kadar pişmanlık göstermezdi. Asla. Bunun kanından mı yoksa kişiliğinden mi kaynaklandığını bilmek istedim ve bu yüzden Fae'ler hakkında çok araştırma yaptım. Elimden geldiğince. Hepsi ebedidir ve ölümsüzlük onları kurnaz yaratıklar yapmıştır. Acımasız yaratıklar. Plan ve komplo kurarlar."

"Sesleri buradaki Yarı Tanrılara benziyor."

"Eski Yarı Tanrılar, evet. En kötü sosyal ihlalleri engellemek için yasalar ve kurallar yaratmadan önce. Şimdi Yaritanrılar fae soylularına kıyasla kuzu gibi ve fae kraliyeti hepsinden daha kötü. Hiyerarşilerinde yükselmek için öldürürler. Bazen suikast yüz yüze yapılır. Ancak çoğu zaman, kurbanları ölene kadar bıçağın saklandığı gölgeler aracılığıyla gerçekleştirilir. Eğer ödülleri yeterince bol olsaydı, onun yerini almak için büyükannelerini bile öldürürlerdi. Bunu da saygı duydukları kendi türleriyle yaparlar. İnsanlar onlar için bir hiç. Bir dikkat dağıtıcı. Çizmelerinin altındaki çamur. 'Küçük' kelimesi bile bizi ne kadar az düşündüklerini anlatmaya yetmez."

Bunların bazılarını biliyor, bazılarını da tahmin ediyordu. Babası hariç.

Zorn'un geçmişinde kötü muamele olduğunu biliyordu ama bunun ne kadar acımasız olduğunu bilmiyordu. Derin bir nefes aldı ama onun adına hissettiği acı ve üzüntüyü bastırdı. Ona ulaşma arzusu. O başkalarının sempatisini önemseyen bir adam değildi. Yaşadıkları için üzgün olduğunu söylemesinden ya da övgüler yağdırmasından hoşlanmayacaktı. Oradan çıkmıştı.

Kieran'ın yardımıyla kendi kurtuluşunu sağlamıştı. Sonra aynı sertliği onda da görmüştü. Aynı ateşle imtihanı ve ölme konusundaki isteksizliği. Bunu görmüştü... ve Kieran'ın kendisine yardım ettiği gibi, Daisy'nin de bundan kurtulmasına yardım etmek için ona uzanmıştı. Korkutucu, değişken ve tehlikeli bir dünyada onun sağlam yeri olmuştu. Hiçbir şey güvenli değilken onun güvenliği olmuştu. Bir elini uzatmış ve sonra o eli bir başkasına uzatmıştı. O en iyi türden bir adamdı.

Bu yüzden kızgınlık, öfke ya da korkunç bir merhamet yerine düz bir ton kullandı ve "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Homurdandı, kahkaha atmanın kendi versiyonu. "O fae kesinlikle seninle oynuyor ve oyundan yorulduğunda seni köleleştirecek ya da öldürecek."

Karnında bir huzursuzluk parıltısı kıpırdandı.

"O zaman umalım da Gökseller işlerini yapmaya başlasınlar, sanırım," dedi eşit bir şekilde.

Elini çenesinde gezdirdi, çıkan ses zımpara kağıdının sürtünmesine benziyordu. "Hiçbir şey için umutlanmayacağız. *Doğru* silah türünün ne olduğunu bulacağız ve sonra da sizin fae sorununuzu çözeceğiz."

H Daisy'nin içine yuvarlanan yemek, onu en yoğun ve lezzetli şekillerde kabarttı. Etrafına bakındı, tam olarak ne bulacağını biliyordu. Onu bulmaktan korkuyorum.

Ancak o anıdan farklı olarak, ona yakın duran, ısılt ısılt parlayan bir çocuk değildi. Bu kez bir adamdı ya da bir fae'nin eşdeğeri. Boğazına bıçak dayamış olan yaratıktı. Onunla alay etmişti ve şimdi de onunla oynuyordu.

Onu o çıkıntıda gördüğünden beri altı ay geçmişti. Onunla ilgili neredeyse sürekli rüyalar gördüğü altı ay. Çoğu zaman anılarla bağlantılı değillerdi. Çoğu zaman kıyafetleri yoktu, vücudunun aşağısını ve kalçalarının arasını öpüyordu. Ya da bazen ona tam olarak nasıl zevk almaktan hoşlandığını gösteriyordu.

Her birinden sonra, sıcak ve durgun hissederek uyanıyordu... ve kendine kızgındı. Tatmin olmamış, gerçek dokunuşu, onun yakınlığının vızıldasını arzuluyor ama bunu ne kadar çok istediğinden utanıyordu. Ondandır nefret etmeye ve çıplak tenine *değ*en sıcak elinin hatırasında kaybolmamaya ne kadar çok ihtiyacı vardı.

Koridorda insanlar bağıırıyordu, ruh çağırılar insanların bedenlerinden ruhları söküp alma gücüne sahip bir ruh hakkında bağıırıyorlardı. Onları küçük bir büyü parçasıyla öldürmek için. Lexi'nin sahip olduğu büyüünün aynısıydı ama bu onların tarafında değildi. Bu varlık, eğer serbest kalırsa, hepsini öldürecek.

Anı çarpıtılmıştı. Rüya tehlikeyi köreltmişti. Çünkü rüya görüyordu, o kadarını biliyordu. Bir kez daha uyku zamanına girmişti. Ama bu kez varlığının hissi daha da güçlenmişti. Lezzetli.

"Tekrar merhaba, küçük güvercin," diye mırıldandı. Bir adım daha yaklaştı, sıcaklığı kızın bedenini kapladı. "Kendini güvende tut. Planlarım için önemlisin. Çok geçmeden sana ihtiyacım olacak. Seni istiyorum... hemen şimdi."

"Bir terslik var," dedi Dylan, Daisy'nin yanında duran mürettebattan - ailesinden - biri. Davetsiz misafirin farkında değildi. "Bunu hissediyor musun?"

Fae'lerle tekrar karşılaştıktan sonra bunu hissetmeden edemiyordu. Çok lezzetli. Verdiği tepki çok korkunçtu.

Fae göz kırptı ve hınzır gülümsemesi büyüdü.

Bir anda, puslu bir hava ve pırıl pırıl bir rüzgârla ileriye doğru koşarak gitmişti... zar zor zapt edilen Ruh Çalan'a doğru.

"Hayır," dedi nefes nefese, zamanda geri gitmişti. O korkunç ana ısınlanmıştı.

Bu yapılmalı, küçük güvercin. Bu topraklarda daha iyi bir dikkat dağıtıcı yok.

Kendisi olan pus, her yeri yok edebilecek beşinci seviye bir Berserker olan Thane'in etrafından dolaştı. O değiştiğinde, dost düşmana dönüştü. Tek gördüğü kırmızıydı. Varlık -onun fae'si- Bria'nın yanından geçip gitti ve şu anda o korkunç, ölümcül Ruh Çalan büyüyle canlandırılan bedeninin hemen önünde durdu.

Zorn irkildi ve öne doğru bir adım attı, eli Bria'nın omzuna koruyucu bir şekilde indi. Fae'nin parıltısını açıkça fark etmişti.

Fae o kadar hızlı fırladı ki Daisy onu takip edemedi. Ve sonra takip edebildi. Thane'in yanında durdu ve garip ama hoş, topraksı bir koku Daisy'nin duyularını gıdıkladı.

"Kahretsin-" Zorn o yöne doğru hamle yaptı ama çok geç kalmıştı.

Fae tekrar hızla uzaklaştı, Zorn'un gaz formunda hareket edebileceğinden çok daha hızlıydı.

Thane irkilerek nefesini içine çekti ve bunu yaparken pazılarını esnetti.

Koridordaki ceset başını eğerken Daisy, "Dürtünle savaş, Thane," diye seslendi. Çürüyen etin içindeki ruh, koridorda çalan çan seslerini duymazdan geliyor, çaresiz büyücüler onu zapt etmeye çalışıyordu. Ağzını daha iyi çalıştırabilseydi Daisy gülümseyeceğini biliyordu.

"Olamaz," dedi nefesini bırakarak.

"Onu kontrol altına alın!" diye bağırdı büyücülerden biri. "Kontrol altına al!" "Deniyorum! *Deniyorum!*" diye bağırdı diğeri.

Bir kalp atışı içinde, bedeni kontrol etmekle görevli iki büyücü yere yığıldı. Ruh içlerindeki yaşamı söküp atmıştı. Bu

Böyle bir şeyin bedeli her zaman ağır olur.

Ruh Çalan'ın başı döndü ve sonra ailesine baktı. Dünyada değer verdiği tek insanlara.

Thane homurdandı ve inledi. Büyümeye başladı. Çılgın ortaya çıkmak üzereydi.

Kalbi boğazına fırladı. "Siktir!" diye bağırarak Dylan'ı yakaladı. "Koş! Git! Çıkın buradan!"

"Thane'in dikkatini dağıt!" Bria bağırarak Daisy'ye doğru döndü ve koşmaya başladı. "Bizi takip etmesini sağla yoksa o Ruh Çalan ilk onu alacak!"

Bu fae iki canavarın serbest kalmasına yardım etmişti, biri bir sihir dokunuşuyla yok eden, diğeri ise yoluna çıkan her şeyi yok eden. Fae kasıtlı olarak tüm ailesini tehlikeye atmıştı.

Hafıza dağılırken görüntüler titreşti. Lezzetli bir his vücuduna yayıldı.

Kendini güvende tut, küçük güvercin, diye fısıldadı fae. *Ben onu almaya hazır olana kadar oyuncağımı tek parça halinde tut.*

Gözleri birden açıldı ve hemen pencereye baktı, yarı yarıya onu orada dururken bulmayı bekliyordu. Yarı yarıya onun kendisine doğru ilerlemesini bekliyordu.

Öğleden sonra güneşi gölgeliklerin etrafından parlıyordu, boşluk boştu. Rüya uykusunu bölmüştü, başka bir şey değil.

Rahatlamak için nefesini içine çekerken kalbi çok hızlı atıyordu.

Umuda bel bağlamamaları iyi olmuştu. Fae erkeği gerçekten de çok kurnaz olduğunu kanıtlıyordu. Faegate ve onun Göksel koruyucuları onu zapt edememişti. En az bir düzine kez içeri sızmıştı. Kristal kadehin peşindeydi ve bu arada büyü ne varsa topluyordu.

Ziyaret ettiği herkesi öldürüp öldürmediği belli değildi. Ama öldürdükleri işaretlenmişti. Her tüyler ürpertici cinayetin tepesinde bembeyaz bir güvercin tüyü vardı. Onun ve ekibinin dikkatini çektiğini ve nerede olduğunu bildiğinden emin olduğunu açıkça biliyordu. Muhtemelen buna gülüyordu. Kanlı bir oyun oynuyordu ve o da seyirciydi. Sonunda muhtemelen bir katılımcı olacaktı.

Battaniyeyi itti ve yataktan çıktı. *Doğru* türde silahlar bulma konusunda büyük bir ilerleme kaydedememişlerdi. Eski metinleri temin edip inceledikten sonra, işe yarayabilecek birkaç tane varmış gibi görünüyordu. En kolayı demir bıçaklardı. Görünüşe göre bu malzeme sadece bir fae'yi kesmekle kalmıyor

iyi ve doğru, ama bunu yaparken derilerini de yaktı. Oluşan yaranın iyileşmesi daha uzun sürüyor, bu da onları öldürmeyi kolaylaştırıyordu.

Daha da iyisi? Büyüyle işlenmiş demir, metali sürekli soğuk ve her zaman keskin tutuyor. Bıçağın üzerine doğru rünler kazınırsa vuruş gücü artıyordu.

İşin kötüsü, bu tür silahları neredeyse hiç kimse yapmıyordu. Rünlü olanları bulsalar bile, bıçaklar yontulmuş ve körelmiş oluyordu. İşçilik eksikti. İnsan dünyası bir Fae sorunu olduğunun farkında değildi ve bu yüzden onlarla savaştıkları özel silahlar için bir pazar yoktu. Daha da kötüsü, kimse denemeye istekli görünmüyordu. Daisy ve Zorn birkaç kişiyle temas kurmaya çalışmışlarsa da boşuna. Zanaatkârlar masada ne kadar para olduğunu umursamıyordu; Fae'lerle ilgili hiçbir şeyle uğraşmak istemiyorlardı. Onları öldürmek için bir silah yaparsan, biri elinde bir güvercin tüyüyle kapılarına dayanabilirdi. Mantığı yanlışlayamazdı.

Yine de Zorn bir ipucu bulmuştu. Antika silahlarla uğraşan, yakalanması zor bir adam. Güya deposunda bunlardan bir sürü varmış. Bu gece o adamla buluşacaktı.

Duşa yöneldi, kestirmek onu umduğu gibi canlandırmamıştı. Lanet olası Fae'ler rüyalarını istila ediyordu.

BİR SÜRE SONRA AYNANIN ÖNÜNDE DURDU VE ELBİSESİNİ DÜZELTTİ.

Rahat siyah blazer ceketini belini kavıyor, bir santim kalınlığında siyah bir kemerle sabitleniyordu. Düz paça pantolonu, tekmelemesi kolay olan üç inçlik topukların hemen üzerinde bitiyordu. Dantelli siyah sütyeni blazer ceketinin yakalarından görünüyordu ve kemerindeki altın toka takıma zarif bir hava katmıştı. Vücuda oturduğu özel dikim, şık, seksi ve mükemmeldi. *Patron kaltak*.

Ustaca yerleştirilmiş bronz röfleli kahverengi saçları ortadan ayrılmış ve porselen yüzünün yanlarına dökülerek düz bir şekilde aşağıya doğru kaymıştı. Mat, bebek pembesi bir allık ve parlak bir dudak cildinin aşırı solgunluğunu daha da belirginleştiriyordu. Biraz modacı havası katmak için mavi gözlerinin etrafına yoğun, dumanlı bir palet yapmış ve bunu uzun siyah kirpikler ve kalın bir kaşla vurgulamıştı. Tüm görünüm hesaplanmıştı, oyuncak bebek gibi görünümünü ortaya çıkarıyordu. Genç ve kırılgan. Savunmasız. Av. Bu akşamki işinde ona iyi hizmet etmeliydi.

Yatak odasının kapısına yönelmeden önce ceketinin alt kısmını çekti. Parmakları kapı koluna dolandığında, koridorun sonundaki kapının içeri doğru sallanırken çıkardığı gıcırtyı duydu. Mordecai'nin derin sesi bir şeyler homurdandı

Daisy anlayamadı. Muhtemelen ne kadar sık yağırsa yağlasın kapısının sürekli gıcırdamasıyla ilgiliydi.

Sırıttı. Belli ki kapı onun işiydi. Onun ne zaman gelip gittiğini bilmek hoşuna gidiyordu. Birileriyle konuşurken ve onu fark edemeyecek kadar dikkati dağılmışken kapısını dinlemek gibi korkunç bir alışkanlığı vardı. Onun için endişeleniyordu, ki bu çok tatlıydı, ama sonra ispiyonluyordu, ki bu gerçekten sinir bozucuydu. Sonuncusu neredeyse onu bu detaydan uzaklaştırıyordu. Bu konuda hâlâ kızgındı.

Bu yüzden eli kapı kolunda bekliyordu. Ayakları koridordaki pelüş krem rengi halıya hafifçe vurarak merdivenlere doğru ilerledi. O geçerken kapıyı açtı ve hızla dışarı çıktı.

"Rawr!" diye bağırdı ona, ellerini sallayarak.

Adam tiz bir şaşkınlık sesi çıkardı. Bir yumruk ona doğru savruldu, onu korkutan şeye saldırma dürtüsüydü bu.

Kadın güldü ve yumruğu savuşturdu. Adam çok tahmin edilebilirdi. "Kahretsin Daisy!" diye bağırdı. "Bunu yapmandan nefret ediyorum!"

"Biliyorum." Yürümesini sağlamak için onun koca omzunu itti. "Ben de kulak misafiri olmandan nefret ediyorum."

"Belki de büyümeyi denemelisin." Cüssesi onu küçeleştirerek yoluna devam etti. Lexi'nin küçük evinde yaşadıkları zamanlarda bu çocuk sıksa ve hastalıklıydı. Moonmoth hastalığı vardı, büyülü olmayan tarafının büyülü tarafıyla savaştığı bir durum. Ona yardım etmek için pahalı ilaçları karşılayamadıklarında, sürekli acı içinde yaşamaya katlanmıştı. Onu birkaç kez neredeyse kaybediyorlardı, onu hayatta tutacak tek şeyi karşılayabilmek için çalıp çırpıyorlardı.

Kieran hayatını kurtarmak için onu tedavi ettirdiğinde, her zaman olması gereken şekil değiştiren haline gelmişti. Altı-üç yaşında, kaslı ve acımasız bir dövüşçüydü. Yine de kökleri alfalardan geliyordu -liderlerden- ve bu yüzden aynı zamanda akıllı başında, dengeli, akıllı ve pozitif. Bir şekilde herkesin içindeki iyiliği görürdü. Bu şaşırtıcıydı.

"Senden sadece bir yaş küçüğüm, sık suratlı." Onu tekrar itti. "Lexi'ye yemin ettiğini söyleyeceğim." Döndü ve onu itmek için uzandı.

Sırtını. Daisy satın alamasın diye bir süre onunla boğuştu.

Lexi ve Daisy'nin Daisy'nin seçme şansının olmadığı "anlaşmasına" göre, Daisy küfür ederse Lexi Daisy'nin suratına yumruk atacaktı. Bu anlaşma Daisy on beş yaşındayken falan başlamıştı, çünkü görünüşe göre Daisy küfretmek için çok küçüktü,

ve şimdiye kadar devam etti çünkü Mordekay bir azizdi. Asla yemin etmezdi. Asla. Bu çok garipti.

"Keser misin şunu? Saçımı mahvedeceksin." Koluna vurup uzaklaştırdı.

"Güzel. Belki de gitmezsin."

Gözlerini devirdi. "Lexi'ye uydurma bir isim kullandığını ve aileden utandığın için bizim sosyal çevremizin dışında biriyle gizlice çıktığını söyleyeceğim."

Merdivenlerin başında donup kaldı.

Daisy'nin Ava'dan kibarca istediği özür videosunu almış, sonra da neyse ki onu unutmuştu. Şimdi de kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan, sihirli olmayan bir kız bulmuştu. Arkadaşları Bria tarafından yaratılan sahte bir Chester kimliği edinmiş ve normal bir aşk hayatına sahip olabilmek için büyülü olmayan ve sıradan biri gibi davranmıştı.

Daisy konuyu iyice araştırmıştı. Hatun sevimliydi, havalıydı, çok parası yoktu ve tamamen normal görünüyordu. Emin ellerdeydi.

"Aşk hayatıma karışmayı bırak," diye bağırarak merdivenleri kapattı.

"Ben senin aşk hayatına karışmıyorum. Gizli kaçamaklarınla hiçbir ilgim yok. Ama belki şimdi insanların kendi işlerine bakmamasının nasıl bir his olduğunu biliyorsundur, ha? Çekil." Noktayı bastırmak için onu itti.

Adam kendini tutmak için esnedi. "Dizginlenmen gerekiyor. Bu geceki adamın bazen antikalarla uğraştığını biliyorum Daisy. Onunla tek başına buluşman tehlikeli olur. Daha on dokuz yaşındasın. Zorn ve Amber'ın yaptığı şeyleri yapmamalısın. Senden çok daha tecrübeliler ve onlar *büyülü* Daisy. Onlar güçlü. Sen değilsin. Bu bölgede yaşarken bile tehlikedesin. Tehlikeli insanlarla uğraşarak bunu daha da kötüleştirmemelisin."

Öfkesi yükseldi. Zorn, fae durumu ışığında eğitimini hızlandırmış, onu kaldıracabileceği kadar zorlamıştı. Eğer o fae'nin onun için sakladığı her neyse hayatta kalmayı planlıyorsa buna ihtiyacı vardı. Yine de Mordecai'nin onun hakkındaki endişesi hızla artmış ve boğucu bir hal almıştı.

"Ne olduğumu biliyorum," dedi dişlerinin arasından. "Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Bana annelik etmene ihtiyacım yok. Şimdi *kımlıda*!"

Ellerini adamın geniş sırtının oluğuna yerleştirdi, tüm ağırlığını arkasına verdi ve *itti*.

Kocaman omuzları merdivenlerden aşağı inerken, bacakları da onu takip ediyordu. Düşerken bir "whoooooa!" ile tırabzanı kavradı. Yan tarafı halı kaplı (ve dolayısıyla yumuşak) basamaklara çarptı ve zıpladı. Bacakları onun üzerinden uçmaya çalıştı. Yapabildiği kadar eğildi. Vücudu yuvarlanmaya devam ederken sırtı tırabzana çarptı, basamaklardan aşağı gümbür gümbür indi.

Bu yoldan daha önce de geçmişti. En iyisi uykulu olduğu ve kadının bubi tuzağı kurduğu zamandı.

Onun peşinden aşağı indi, alışılmadık derecede sakar düşüşüne kıkırdadı.

Dibe ulaştı ve yüzüstü yığıldı. Bir anda sıçrayıp ayağa kalktı ve döndü. Yumrukları sıkılıydı ve kollarındaki kaslar patlamıştı. Öfkeyle ona baktı.

"Ne oldu?" Lexi köşeden koşarak döndü, kaşları telaşla birbirine yapışmıştı. Üzerinde siyah bir tayt ve Kieran'ın atletik vücudunu saran yün kazaklarından biri vardı. Stratejik olarak yerleştirilmiş röfleli sarı saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Görünüşe göre bu gece evde kalmayı planlıyordu. Kapalı bir site mahremiyet için harikalar yaratıyordu.

Lexi manzarayı inceledi. Alarm, şüpheye dönüştü.

"Daisy," dedi uğursuzca, "ne yaptın sen?"

"Ben mi?" Daisy masumca göz kırptı. "Hiçbir şey. Sır saklayan ben değilim."

Mordecai'nin kaşları intikam vaat edercesine aşağıya indi. Daisy gözlerini ona dikti, kısasa kısas.

"Bir şey yok," diye homurdandı Mordecai. "Ayağım takıldı.

Ben iyiyim." Lexi kaşlarını çatarak Daisy'ye baktı.

"Kardeşini kışkırtma."

Durdu ve ellerini uzattı. "Ben ne yaptım ki? Ayağı takıldı. Her şeyi gördüm."

"Olay sırasında ayağın onun ayak bileklerine değdiği için mi?"

"Hayır." Bu bir yalan değildi.

Lexi'nin donuk bakışları, ortada bir maskaralık olduğunu bildiğini gösteriyordu. Mordecai'dan sadece on yaş büyüktü ve muhtemelen Mordecai'ın kendisinden bile daha az olgundu. Bugünlerde seksen yaşında biri bile muhtemelen Mordecai'dan daha az olgundu.

"Bugün liderliği almak istediğine emin misin?" Lexi yavaşça sordu. "Herkesin kendinden emin olduğunu biliyorum ama pek çok şey ters gidebilir."

Mordecai'ın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. "Ben demiştim" dercesine kollarını göğsünde kavuşturdu.

Daisy, hem tekrarlanan sorular ve şüpheler hem de sihirsizliği yüzünden yaşadığı hayal kırıklığını bastırmak için iç çekti. Onları suçlayamazdı -Ne de olsa bu ailenin zayıf halkasıydı. O ölü bir ağırlıktı. Hepsi onun için endişeleniyordu çünkü o bu dünyaya uymuyordu. Onlar gibi hayatta kalmak için gerekli araçlara sahip değildi. Ama o *yıllardır* kışını *yırtarak* çalışıyordu. Büyülü bölgeye taşındığından beri dini olarak çalışmış, tüm çeşitli büyü türlerini, nasıl çalıştıklarını ve zayıflıklarının neler olduğunu öğrenmişti. Dezavantajlıydı ama güçlü yanları da yok değildi. Çaresiz olmaktan çok uzaktı.

Yine de tepkisini yumuşattı. Lexi ve Mordecai endişeliydi. Kendisini önemsedikleri için onları görmezden gelemezdi. Tanrı biliyordu ki bu trene atlayan çok fazla insan yoktu.

"Her şeyi planlamıştık, unuttun mu?" Merdivenlerin dibine ulaşmıştı. "Bu çok sayıda etkili tanığın olduğu bir hayır etkinliği. Bir şeyler ters gitse bile güvenlik var. Ama hiçbir şey ters gitmeyecek çünkü ben sadece temas kuruyor ve konuşuyorum. Aslında mal ya da para alışverişi yapmıyoruz. Bu bir buluşma. Hepsi bu." Mordecai'yi iterek geçti. "*Affedersiniz.*"

Onu itti. "İzinli değilim."

Lexi otomatik olarak, "Mordecai, kardeşini itme," diye onu uyardı. "Hayır, hayır. Elbette, Mordecai." Daisy ona dişlerini gösterdi. şekil değiştirenlerin yaptığı agresif bir şeydi. "Devam et. Bakalım senin için nasıl olacak."

"*Lütfen* kavga etmeyi keser misiniz?" Lexi Daisy'yi durdurmak için elini uzattı. "Hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini ve her şeyin planlanmış olduğunu anlıyorum ama Amber'ın bunu neden halledemediğini anlamıyorum. Bu onun ilgi alanına giriyor."

Toplantı ya da onun bağlantısı konusunda endişeli değillerdi. O da ekiplerindeki Henry gibi birinci seviye bir Yansıtıcıydı ama neredeyse hiç gücü yoktu. Büyü tipi, bir kişinin büyüsunu ona geri itiyordu. Eğer siz asitle saldırabiliyorsanız, o da yapabilirdi. Geri yansıtacak bir büyü olmadığı için, onun yanındayken sadece sıradan bir adamdı, göğüs göğüse dövüş konusunda çok daha az eğitimi olan biri. Onun için altın değerindeydi.

Hayır, Fae'nin rastgele ortaya çıkıp Daisy'nin kanlı cesedine bir güvercin tüyü bırakmasından endişe ediyorlardı. "Doğru" silahlar olmadan, karşılık veremezdi.

Daisy onlara milyonuncu kez, "Bu adamın elinde şu anda herhangi bir antika ya da kalıntı yok," dedi. "Bunu sormuştuk, hatırladın mı? *Sadece* silahları var ve Fae'ler bunlarla ilgilenmiyor. Amber ve Zorn emin olmak için onun geçmişini araştırdılar. Herhangi bir mal ya da para alışverişi de olmayacak. Gerçek etkinliğe hiçbir şey getirmeyecek. Bir fae'nin ortaya çıkması için hiçbir neden yok ve horoz-blok-kock kötü bir kelime değil Lexi. Bu bir vücut parçası."

Dişlerini sıktı ve yüzüne yumruk gelmemesini umdu. Neyse ki Lexi'nin dikkati çok dağınıktı.

"Ama ya..." diye başladı. "Ya Fae etraftaysa ve-"

"Her şeyi kontrol ettik, hatırladın mı? Toplantılarda sen de vardın. Zorn ve Amber bölgedeki tüm tarihi eser satıcılarını ziyaret etti. Hiçbiri bu fae'yi duymamış ve duymuş olan da şu anda l." Mordecai'ın üzerine atlayan diğer aptallarla birlikte. Konuyla bizzat ilgilenmişti. Mordie biliyorsa bile bundan bahsetmemişti. "Ben iyiyim Lexi. Drstm."

Gerginliği vücudundan süzülüyordu ama duruşuna yansımaya izin vermedi. Gerçekte, hayır, tamamen iyi değildi. Fae'nin ortaya çıkması için bir neden yoktu... onu yakalamak dışında. Bunun ne zaman olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. *Eğer olursa*. Gökseller onu kovalayana kadar o çıkıntıda onunla oynuyor olabilirdi.

Bir yanı bu rüyalar için endişeleniyordu - adamın sesi rüyalarında ne kadar gerçekti. Onun varlığı ne kadar canlıydı. Bir yanı, Fae'nin her an gelip istediğini alabileceğine inanıyordu. Onu. Korkunç bir şekilde... tehlike yüzünden mi yoksa onu tekrar görme beklentisi yüzünden mi endişelendiğinden tam olarak emin değildi.

Ama ya bu bağlantının sattığı şeyi istiyorsa? Onun yerine birini gönderip ailesinin zarar görmesini isterse lanetlenirdi. Fae Daisy'yi öldürecek gibi görünmüyordu. Henüz değil. İçinden bir ses aynı şeyin diğerleri için de geçerli olmayacağını söylüyordu. Zorn da aynı fikirdeydi. Bu herkesi güvende tutmak için gerekli bir riskti. Bunu yapmak için biraz yalan söylemeleri gerekiyorsa, öyle olsun.

Lexi Daisy'yi inceledi, gözlerindeki belirsizlik açıktı. Derin bir i çekti. "Biliyorum. Sadece... Hatırlatmaya ihtiyaın olmadığını biliyorum ama boyunu açan bir duruma girersen cezası ölümdür." Kalın kalın yutkundtu, sanki bu cümleyi söylemek fiziksel bir bedel gerektirmiş gibiydi. "Bu alanda ikinci bir şans yoktur. Zorn'un ne dediğini hatırlıyor musun? Asla rahatlayamazsın. Sihrin olduğu bir dünyada, sihirsizler her zaman tehlikededir."

Zorn'un sesi Daisy'nin zihninde yankılanarak sözünü tamamladı: *Hayatınız uyanık olmanıza bağlıdır.*

"Evet Lexi," dedi sabırla, "ama Zorn her zaman hafife alınacağını da söyler, hatırladın mı? Hafife alınmak benim en büyük gücümdür." Yüzünü işaret etmeden önce kollarını uzattı. "Gencim, narin görünüşümle oynuyorum ve bu makyaj, sizin büyük mavi bebek gözlerim dediğiniz şeyi vurguluyor. Zorn ya da Amber'ın yanında rahat edemeyen insanlar benim yanımda kırılganlığım sayesinde rahat edebiliyor. Bu bir rol. Bu bir kişilik. Bunu açıklamıştım. Anladım."

En azından bunu anladığını umuyordu.

Lexi başını salladı. "Biliyorum." Daisy'nin geçebilmesi için kenara çekildi. "Sadece dikkatli ol. Tek söylediğim bu."

Daisy onun yanından mutfağa doğru yürüdü. Gitme vakti gelmişti.

Mordecai yaklaştı. "Hâlâ bilmiyorum..." diye başladı, belli ki Daisy'nin iç yüzünü görüyordu. Bunu her zaman yapabilmişti. Gençliğinin büyük bir bölümünü biriyle aynı yatak odasını paylaşarak geçirince böyle oluyordu.

Dikkat dağıtıcı bir şey yaratmıştı.

"Görüşüğün kız kim bu arada Mordecai?" Daisy mutfağa girdi. "Güzel bir kız. Genç ama, değil mi? Yasal mı?"

"Nedir bu?" Lexi sesini sertleştirerek sordu. Mordecai kendini korumaya çalıştı. "Daisy daha önce küfür etti."

"Asla etmem," dedi Daisy dramatik bir şekilde, reşit olmayan biriyle çıkmanın küçük bir dil sürçmesinden çok daha kötü olduğunu biliyordu.

Kadın reşit değildi elbette. Mordecai'dan daha büyüktü. Ama Lexi yeni sevgilisi hakkında her şeyi öğrendikçe bir soru birçok soruyu beraberinde getirecekti. Hayatının aşkını tehlikeli, sinsî bir yarı-tanrı bulmuştu. Aynı mutluluğu herkes için istiyordu.

Daisy'nin ailesi mutfağı doldurmuştu. Hafif bir bükücü olan Boman adada duruyordu. Siyah kargo pantolonuna uygun siyah bir tişört giymişti, cepleri Mary Poppins'in halı çantasının tüm harikalarıyla doluydu.

"Mordecai'nin seni ispiyonlaması için ne yaptın?" diye sordu Daisy'ye.

"Görünüşe göre reşit olmayan bir kız arkadaşı var," dedi Lexi odadakilere. Adada Boman'ın yanında oturan Bria bir kahkaha attı.

"Reşit değil," dedi Mordecai kararlılıkla. "Ya da benim kız arkadaşım."

"Kankan mı?" Thane gür sakallarının arasından sırtarak sordu.

Dylan masanın ucunda onun yanına oturmuş, sırtarak gösteriyi izliyordu.

"Kim bu kız?" Lexi Mordecai'ye sordu.

Mordecai yutkundu. "O bir kadın ve ben de onu tanımaya çalışıyorum, hepsi bu.

O bir arkadaş."

"Çıkarları olan bir arkadaş mı?" Donovan, Jack'le birlikte ocağın başında duruyordu. Işıltılı bir gülümsemeyle omzunun üzerinden baktı.

Zorn masada, sırtı pencereye dönük oturuyordu. Onun tam köşesinde, en sonda, Poseidon Yarı Tanrısı, Büyülü San Francisco'nun eş yöneticisi ve büyü dünyasının en büyük siyasi oyuncusu oturuyordu. Kieran.

Gelgitleri değiştirme ve büyük miktarlarda suyu ve altında hareket ettiği havayı kontrol etme gücüne sahipti. Bulutları getirebilir ve hava durumunu kontrol edebilirdi. Büyüsünün verdiği acı öldürebilirdi (ve öldürmüştü). Bu adamın gücünün gerçek bir etkisi vardı. Büyükbabası gerçek bir tanrıydı, eski tanrılar tarafından insanları yönetmek için bu diyara yerleştirildiği söylenirdi, wylds'de iltihaplananlara kıyasla kolayca yönetilebilir bir sürü.

Beyaz bir tişört, dağınık saçlar ve yıpranmış bir kot pantolonla masanın ucunda oturuyordu. Onu bu şekilde sadece ailesi görebiliyordu. Rahat, gündelik ve gerçek olduğu tek yer orasıydı.

Daisy, Boman'ın yanında dururken, "Bugün hava çok kötü, *Yarı Tanrı* Kieran," dedi. "Güzel bir gün geçirmek için zahmet etmek istemedin mi?"

Kieran omuz silkti. Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Pek sayılmaz, hayır. Bugün izin günüm."

Mutfaktakilerin yarısı bir kahkaha attı. "Sanırım sis yanıgım var," diye mırıldandı Bria.

"Hayır, hayır, hayır." Lexi, mutfaktan çıkmaya çalışan Mordecai'nin gömleğinin arkasından tuttu. "İmkânı yok. Kim bu kız-kadın yani? Daha fazlasını duymak istiyorum. Senin için çok heyecanlıyım!"

Daisy'nin topukları karo zeminde tıkırdadı. Bay Yakışıklı Henry'nin arkasında durdu. Bu ekip için bu kadar yararlı olmasının nedeni beşinci seviye bir Yansıtıcı olarak sahip olduğu büyü değildi. Casusluk ve bilgi toplama güçlerinin çok az rakibi vardı. Kâğıtlar masanın üzerinde onunla Zorn'un arasına yayılmıştı. Henry'nin açık bilgisayarını Daisy'nin daha önce gördüğü birkaç grotesk görüntüyü gösteriyordu. Küçük güvercin tüyü kişinin harap olmuş göğsünün üzerinde duruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Cevap veren, uzak köşede duran Amber oldu. "Bildiğiniz gibi bir ölüm daha." Daisy'ye manikürlü bir kaşını kaldırdı. "Dosyalarımı karıştırdığını neredeyse fark etmeyecektim. O sırada bilgisayarımın başında olmasaydım fark etmezdim. Kişinin savunmasını aşmaya çalışmadan önce peşinde olduğun şeyi kullanmamasını beklemen gerekir. Şifrelerimi nasıl ele geçirdin?"

"Sinsi davranarak," diye yanıtladı Daisy, sonra Amber'ın yüz ifadesini taklit etti. "Sen akıllıca beni dışarı çıkmaya zorlarken ve yeniden girişimi engellerken, ben de aslında peşinde olduğum şeyi ele geçirdim. Ama moral konuşması için teşekkürler koç."

Amber'ın gözleri hafifçe kısıldı. Başındaki seğirme zar zor fark ediliyordu. Kadın neredeyse hiç duygu göstermezdi. Gösterdiğinde de bu onun oyundan düştüğü anlamına gelirdi.

"Ooh *burn*," dedi Jack keyifle, büyük kolları yemek pişirirken kabarmıştı. "Gremlin, bir. Amber, sekiz yüz altmış üç."

Donovan gülerken, "Az önce onun anını öldürdün, kardeşim," dedi. "Bunun için sana gününü gösterecek."

"Kızgın bir gremlin'e bayılırım." Jack'in kahkahası mutfağı doldurdu.

Daisy, Amber'ın gizli ikametgâhının garaj kodunu almıştı. Şimdi bu bilgiyle Amber'ı nasıl sinirlendireceğine karar vermesi gerekiyordu. Bu küçük oyunlar hepsini tetikte tutuyordu. Ayrıca eğlenceliydi de. Bu oyunlarda çok iyi olmaya başlamıştı.

Simsiyah giyinmiş olan Zorn ayağa kalkarken sırttı. Bu Daisy'nin iyi bir iş çıkardığı anlamına geliyordu.

"Gitme zamanı." Masadan bir çift eldiven aldı. Etkinlik merkezine yakın bir yerde bıraktığı arabaya geçmeden önce onunla birlikte limuzine binecekti. Bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı orada bekleyecekti. Umarım uzun süre beklemezdi.

Daisy Zorn'u kapıya kadar takip ederken Lexi arkalarından, "Dikkatli olun," diye seslendi. Kieran ekledi, fırtınalı mavi gözleriyle "Sakın işi şansa bırakma," dedi. endişeliydi.

Daisy mutfaktakilere "Ben hallederim," dedi.

Çocuklar onu alkışladı ve tezahürat yaptı ve Daisy ailenin o sıcak ışıltısını hissetti. Burayı ve bu insanları seviyordu. Hepsinin akşam yemeklerinde bir araya gelmesini ve sıkı gruplarını kutlamalarını çok seviyordu. Hepsinden önemlisi, yoğun programlarından zaman ayırıp

onu destekliyorlardı. Bu onun çoğunlukla tek başına yaptığı ikinci işti ve onu bunun için cesaretlendiriyorlardı. Bunun anlamı çok büyüktü.

Şimdi sadece biraz önce Lexi'ye söylediği her şeyin doğru olmasını umuyordu. Fae'nin bu gece kendisinden uzakta, kendi diyarında kalmak gibi yapacak başka işleri olduğunu umuyordu.

Tağış etkinliği şehir merkezinde önemli bir konumda bulunan gösterişli ve prestijli bir otel olan The Gala'da düzenlendi. Binanın ihtişamı sokağın aşağısından görülebiliyordu, ustaca yerleştirilmiş

lüks cephesinde parlayan ışıklar. Mükemmel şekilde yontulmuş ve bakımlı çalılıklar geniş, dairesel araba yolunu kaplıyordu. Limuzin kırmızı halıya doğru süzüldü ve Daisy'nin içini bir beklenti uğultusu kapladı.

Parlama zamanı gelmişti. Hayatı onu buna itmiş, sonuç bir elmas gibi parlayana kadar üzerine baskı yapmıştı. Sonra antrenman yaptı. Nasıl da çalışmıştı. Bunun için hazırды.

Kahretsin, buna gerçekten hazır olduğunu umuyordu.

Zorn'la göz göze geldiğinde midesini bir gerginlik kapladı. Yolcu bölümünü sürücüden ayıran cam bölmenin yanında oturuyordu. Sol kulağındaki ince kulaklığa dokundu. Zorn telefonundaki bir düğmeye dokunarak küçük bir bip sesi çıkardı. Canlı yayındaydı.

Pantolonunun beline dikilmiş konum belirleme cihazına dokunmadan önce başını salladı. Zorn da onun başını sallamasını taklit etti. Açık ve takipte. Panik düğmesi diğer tarafa dikilmişti. Ona dokunmadan önce telefonundaki tuşlara basmasını bekledi. Adam tekrar başını salladı. Her şey aktifti. Her ihtimale karşı korunuyordu.

Limuzin kırmızı kadife iplerin arasında durdu. Kaldırımdaki görevli kapıya yaklaşırken Zorn sessizce onu izledi. Yüzünde hiçbir ifade belirmedi.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı.

Kadın başını eğdi. *Eğceğim.*

Etkinlik, saygın otelin restoranında beş çeşit yemek içeriyordu. O zamana kadar işini bitirmiş olmayı umuyordu. Son birkaç yıldır Yarı-Tanrılar ve ekibiyle bu tür etkinliklere katıldığında kenar mahallelerde kalıyordu. Önemli biri değildi ve bu yüzden onlar olay yerindeyken nadiren fark ediliyordu. İnsanların kim olduğunu anlayabileceği kadar uzun süre ortalıkta kalmak gibi bir niyeti yoktu.

Otelin geniş lobi salonuna yaklaştı. Sol arka köşeyi mermer bir bar şaheseri kaplıyordu. Üç barmen çeşitli aşamalarda içki karıştırıyor ya da sipariş alıyordu. Konuklar oturuyor ya da ayakta duruyor, sohbet ediyor ve gülüyor, hepsi de konuşmak isteyebilecekleri başka kimler olduğuna bakıyordu. Canlı müziğin yumuşak tınıları sözlerin ve ara sıra kahkaha seslerinin arasına karışıyordu.

Daisy, iyi giyimli iki adamın arasından onlara hiç bakmadan süzüldü. Barı aradı, bir köşe buldu ve bakışlarının dolaşmasına izin verdi. Barmen, seksi bir gülümsemesi ve sevimli bir gamzesi olan, kendisinden birkaç yaş büyük yakışıklı bir adamdı ve yaklaştı.

"Merhaba güzelim. Sana ne ikram edebilirim?" diye sordu, rahat tavırlarıyla. Gözde olmaya alışkındı.

"Kirli martini, iki zeytin ve belki daha sonrası için numaranı." Sırıltmasına izin vermeden önce bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Adamın gözleri parladı. "Hemen geliyor." Adam uzaklaşırken gülümsemesi gerildi, tamamen gerçektir. Eğer aceleyle bir barmenin dikkatini çekmek isteseydi, bunu başarabilirdi.

Pahalı elbiseler ya da özel dikim takımlar giymiş, bazıları mücevherlerle parıldayan bedenler kımıldadı ve yer değiştirdi. Kalabalığı taradı ama aradığı kişiyi bulamadı.

"İşte başlıyoruz." Barmen geri geldi ve içkisini bir bar peçetesinin üzerine koydu. Bardağın tabanının altından görünen rakamları görebiliyordu. Adam göz kırptı. "Benden."

Boğucu gülümsemesinin büyümesine izin verdi. "Sana sonra bahşiş veririm."

Adamın gülümsemesi onunkiyile eşleşti. "Dört gözle bekliyorum." Bir sonraki müşteriye doğru döndü.

Fark etti ki, gerçekten de isteyebilirdi. Biriyle çıkmayalı altı aydan fazla olmuştu. Bir başkasının dokunuşunu hissetmeyeli. Aklı sürekli olarak gitmemesi gereken yerlere gidiyordu. Göz kamaştırıcı yeşil gözlere ve sinsi gülümsemelere. *Onun* varlığına eşlik eden adrenalin ve tutku patlamasına. Bu şekilde hissetmek, onun her dokunuşunu hatırlamak sağlıklı değildi.

en ince ayrıntısına kadar dokundu. Hoş karşılanmadı. Ama bu adam...sevimliydi. İyi bir dikkat dağıtıcı. Umarım. Merhametli bir şekilde.

Kalabalığın arasından geçerken kibirli bir görünüm sergilemeye çalışıyordu. Çenesi yukarı doğru eğikti ve içkisini vücudundan biraz fazla uzakta tutarak formunu sergiliyordu. Kibirli ifadesi egosuna işaret ediyordu; altındaki kırılganlığı saklamak için pek bir şey yapmayan çelimsiz bir şey gibi görünmeyi amaçlıyordu. Bu görüntüyü vurgulamak için boştaki eliyle ceketinin eteklerini karıştırdı, bariz gençliğinden güç aldı.

Neredeyse odanın diğer ucunda, buluşması gereken adamı gördü. Rutherford. Uzak köşedeki pelüş koltuklara yerleşmişti. Karşısında iki adam oturuyordu; biri gösterişli bir altın serçe parmağı yüzüğü, diğeri ise kaslarla dolu bir takım elbise giymişti. Görünüşe göre gecenin tek buluşması o değildi. Lanet olsun.

Görünüşüyle Rutherford'un odağını çalmak niyetiyle yörüngesine açtı. Bu, yaklaştığında dikkatini çekmesine yardımcı olacaktı.

Daha ilerleyemeden yoluna bir adam çıktı. Tuzlu ve biberli saçları ustaca şekillendirilmişti ve alnının üzerine hoyratça dökülüyordu. Dudakları ukala bir sırıtışa bürünmüştü ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklık çizgileri belirgin bir bronzluğun altındaki soluk teni ortaya çıkarıyor, vücudunun üzerinde kayan keskin ilgisiyle vurgulanıyordu.

Bu tipi tanıyordu. Zengin, güçlü, önemli, "hayır" kelimesini duymaya alışık olmayan ve dinlemeye daha az meyilli. Aradaki yirmi yıllık yaş farkı onu yıldırırmamıştı ve muhtemelen kızın görünürdeki kırılganlığı onu tahrik ediyordu. Böyle insanlarla yolu çok sık kesişiyordu. Bu durum onu her zaman biraz rahatsız eder, bu da onu şiddete yöneltirdi. Şimdi ikisinin de zamanı değildi.

"Merhaba," dedi adam, cüssesini kullanarak onu fark edeceği şekilde kafese koyar gibi üzerine eğildi.

Onun bakışlarıyla karşılaştı... ve kendine olan güveninin gözlerine geri sızmasına izin verdi.

O parıltıda şiddet gizliydi, biliyordu. Bir uyarı.

Gülümsemesi soldu, güvenin yerini belirsizlik aldı. Önünde durdu, parmakları bel kemerinin iç kısmında saklı küçük bıçağa doğru kaşınıyordu. Bu duygu hafif manik gülümsemesine yansıtılacaktı. Oyuncak bebek benzeri yaratıkların hepsi iyi birer oyuncak değildi. Bazıları gecenin bir yarısı canlanır ve sizi uykunuzda öldürürdü.

Duruşu sertleşirken gözleri irileşti. Sağ kaşını yavaşça kaldırdı ve sessizce onun yolunda ne yaptığını sordu. Zorn bir

yüz ifadesindeki ustalıkla, o da en az onun kadar düşmanlık sızdırmaya çalıştı.

Adam boğazını temizlemeden önce "Affedersiniz," diye kekeledi. Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Hah. Bu beklediğinden daha kolay olmuştu. Belki de onu tanımıştı? Ya da belki sadece Çılgın'ı tanımıştı. Sabahları ayakları yere değdiğinde şeytanın "Kahretsin, uyandı" dediği türden bir kadındı. Bir keresinde bunu bir kupanın üzerinde görmüş ve benzetmeyi hiç unutmamıştı. Mükemmel uyuyordu.

Önündeki yol ayrıldı. Hedefinin yukarı bakacağını umarak yavaş adımlarla yürümeye devam etti. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve konuştuğu adamlara eliyle işaret etti. Adamlar dik durdular ve bu dinamikte gücü ellerinde tuttular. Güzel. Rutherford'un dikkatini çekmek için tek yapması gereken ona gücünü geri vermektir, bu da yaratması kolay bir illüzyondur.

Yüz ifadesinden ve duruşundan mağrur kibir akıp gitti. Egosu da uçup gitti. Kırılganlık ağırbaşlı bir sofistikeliğe dönüştü, para gençliğin elindeydi, yumuşak dilli ve çekingendi, onu memnun etmeye ve liderliğini takip etmeye hevesliydi. Toplum içinde tanınmakta bu kadar yavaş olmasının nedeni buydu. Yüzü aynı olabilirdi ama koşullar onunla ilgili diğer her şeyi değiştirmişti. Bir anda tamamen farklı biri gibi görünebilirdi. Amber ona iyi öğretmişti.

Adam arkasına yaslandı, gözleri sinirli bir şekilde diğerlerinden uzaklaştı. Tam o sırada Amber'ı gördü; bakışları bir an Amber'ın yanından geçip gitti, sonra geri döndü. Bakışları kızın vücudunda gezinirken bir ilgi kıvılcımı alevlendi. Sonunda gözlerini fark ettiğinde, küçük bir gülümsemeyle dudağını ısıırıyordu.

Sanki kalkıp odadan çıkmışlar gibi dikkati hemen adamlardan uzaklaştı. Neredeyse üzerlerine geliyordu ve hâlâ hedefine odaklanmıştı, gözleri parlıyordu. Onu uzaklaştırmak sorun olmayacaktı.

Gözünün ucuyla garip bir parıltı dikkatini çekerken ona bir merhaba gülümsemesi verdi.

Dikkati dağıldı. Kanı donmuş gibi hissetti, şok, şaşkınlık, sevinç ve korku sırayla içinde yuvarlandı. Hava, altın ve mandalınanın tanıdık ve güzel bir dizisiyle parıldıyor ve ona alacakaranlıktaki gökyüzünü hatırlatan menekşe ve cerulean kıvılcımlarıyla yükseliyordu. Parıldıyor ve

parlıyordu, büyüleyiciydi. İnanılmaz derecede açıktı... ama odadaki başka kimse tarafından fark edilmemişti.

Adrenalin vücuduna yayıldı.

Sanki "yapıldığını" fark etmiş gibi, renklerin cızırtısı uçup gitti ve inanılmaz fiziğini süsleyen mükemmel dikilmiş bir takım elbise içindeki rahatsız edici derecede yakışıklı bir fae ortaya çıktı. Saçları gevşek ve dağınıktı ve bir şekilde neredeyse sert, yontulmuş yüzünü zarif bir şekilde çene düşürücü hale getiriyordu. Ayrıca uhrevi kulaklarını da gizliyordu. Buradaki hiç kimse onun gerçekte ne olduğunu bilemezdi. Duruşu buradaki hiç kimsenin olamayacağı kadar asil, giysileri ve onları giyme biçimi de herkesin denediği kadar şıktı.

Alnında küçük boncuklar halinde terler belirdi. Burada olmaması gerekiyordu. Burada istemesi gereken hiçbir şey yoktu.

Onun dışında.

Fae'nin mükemmel dudakları ağız sulandıran bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hoş bir gülümseme. Karnının çukurunda buz oluştu.

"Hey." Kendisinden on yaş büyük bir adam dikkatini bir an için dağıttı ve kaygan bir sırıtişla ona yaklaştı. "Ben Andy. Gördüğüm kadarıyla içkiniz var, sanırım size bir tane ısmarlamama ihtiyacınız yok." Güldü. "Bu tür şeylere sık sık gelir misin?"

Fae'nin varlığının gücünün aniden üzerine çöktüğünü hissetti. Vahşi, güçlü büyü etrafını sarmış, tohum bekleyen yeni çalkalanmış toprak gibi kokuyordu. Etinin üzerinde uğuldadı ve ortasına doğru titreşti. Hava karanlık bir tehdit bulutuyla titredi.

"Sen onun altındasın, Andy." Fae, asaletin tüm kibriyle onlara ulaştı. Sesi vahşi bir hırıltıya dönüştü. "Onunla bir daha asla konuşma yoksa seni bu diyardan silerim. *Gidin* buradan."

Etraflarını saran büyü güçlendi, büküldü ve şiddetlendi. Andy'nin derisine sızdı, yüzünü sardı ve boğazını pençeledi, hava akımlarının karanlık ürpertileri efendisinin seslendirilmemiş emirlerini yerine getiriyordu.

Kör dehşet yüz ifadesini gevşetti. Aniden titreyen kadehinden şarap aktı.

"Özür dilerim efendim," dedi hızla, geri çekilerek. "Haklısınız. Öyle olduğunu biliyordum.

Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Beni affedin."

Dönüp neredeyse ters yöne doğru koşmaya başlamadan önce başıyla selam verdi. Neredeyse aynı anda, büyü biraz donuklaştı, o karanlık, uğursuz buluttan şafağın canlı renklerine dönüştü, güzeldi. Daha önce haince olan bu renkler şimdi oynaktı.

"Bu aşırıya kaçmaktı," dedi Daisy. "Zarar vermek istememişti."

Fae tısladı. "Ve hiçbir şeye gelmedi. Onun yaklaşımlarını hoş karşılamadın. Bu vücudunun her satırında yazılıydı. Ben sadece hızlı bir çıkışı kolaylaştırıyordum."

Daisy kaşlarını çattı, az önceki endişe ve kaygısı tamamen uçup gitmişti. Sanki onun yanındayken korku hissetme yeteneği yokmuş gibiydi. Zor bir durumda sakın olmaya çalışmasına gerek yoktu. Bu etki sihirli olmalıydı ama hiçbir şey ona dayatılmış gibi gelmiyordu.

İnsanlar ona doğru bakıyor, daha iyi görebilmek için vücutlarını eğiyorlardı. Erkekler muhtemelen onun zengin olduğunu düşünüyordu ve kadınlar da muhtemelen takım elbisenin altında ne olduğunu görmek istiyordu.

"Ama *benim* yaklaşımım açıkça çok takdir ediliyor." Fae'nin gülümsemesi tüm sert hatlarını yumuşatarak gerçekten çarpıcı bir şeye dönüştü. "Merhaba, küçük güvercin. Beni özledin mi?" diye sordu derin bir mırıltıyla. Bakışları herhangi bir yere takılıp kalmadan kızın kıyafetine baktı. "Çok güzel görünüyorsun. Çok iyi toparlanmışsın. Çok yakışıklı bir çift olduk."

"Tabii ki... biz bir çift değiliz."

Biraz daha yaklaştı. Adamın uhrevi kokusu kadının duyularını istila etti ve varlığının lezzetli hissi teninde dans etti. Adamın sıcaklığı midesinin çukurunda oluşan buzı eritti. Sesi sadece onun kulakları için alçak ve samimiydi.

"Seni odada yürürken izlediğimi hayal et. Perçinlenmişim. Bir durumdan diğerine çok etkili bir şekilde değiştin. Gerçekten bir ustasın. Etkilendim. Neredeyse benim kadar sıkı çalışıyorsun."

"Neredeyse mi?"

"Evet. Bu dünyada var olmak senin için kolay. Ben buradaki işimi başarmak için sinsice hareket etmek, çalmak ve öldürmek zorundayım. Ama senin kırılğan güzelliğini her gördüğümde buna değişiyor. Endişeli bir çocuğun elindeki porselen bir güvercin gibi."

"Ben kırılğan değilim."

Gülümsemesi sinsiydi. "Göreceğiz." Başını biraz daha yaklaştırıp derin bir nefes aldı. "Equilas bana yardım et." Sanki adını bilmediği tanrılarından birine sesleniyor gibiydi. "Tadının da kokun kadar güzel olup olmadığını görmek için yanıp tutuşuyorum. Senin sarhoş edici varlığını hissetmeyi özledim. Seni hayal ediyorum."

Sözleri günahkâr bir şekilde teninde kayıyordu. Kendisinin de aynı şeyleri hissettiğini itiraf etmek istemediğinden bir yanıt vermemek için kendini zor tuttu.

"Şimdi söyle bana, burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, nefesi kızın sıcak teninin tozunu alıyordu.

"Herkes bakıyor."

"Tabii ki bakıyorlar. Odadaki en ilginç çift biziz. Sen neden buradasın?"

Cevabı engellemek için bir şarkı düşünmeye çalıştı ama zahmet etmesine gerek yoktu. Beyni onun yakınlığı içinde vızıldarken hiçbir düşünce oluşamazdı. Parmak uçları kalçalarında gezinirken. Onun yakınlığı diğerlerini uyarıyordu.

"Hmm." Göğsünde bir gümbürtü vardı. "Ne tuhaf bir etki." Durakladı. "Cevabımı almak için uzaklaşmalıyım, değil mi?" Onu içine çekti. "Bunu yapacak kadar umursamadığımı fark ettim."

"Neden buradasın?" diye karşı çıktı, kendini de geri çekmedi. Sonsuza dek bunun düşüncelerini korumak için olduğunu iddia edecekti. Bu sebep diğer alternatiften daha iyiydi. Ona her yaklaştığında ateşle oynuyormuş gibi görünüyordu. Alevlerin arasında dans ediyordu. Adam onun bildiğinden - dünyanın bildiğinden- daha fazla tehlikeyi temsil ediyordu ama bunun ciddiyeti, bunun gerçekliği hiçbir zaman aklına gelmemişti. Kendine zarar veren bir yoldaydı. Bria'nın deyimiyle, kötü kararlar treninde bir yolcuydu. Düt düdü.

"Seni görmek için tabii ki," diye cevap verdi kolayca, ses tonu alaycıydı. "Gerçek sebep bu mu?"

Adamın karanlık kıkırdaması kadının omurgasını titretti. "Kısmen. İşle zevki karıştırmayı severim. Sen de daha önce bunu yapıyordun, değil mi? Yakışıklı barmeninizle? Yerde olsam onunla karanlık bir sokakta karşılaşmazdım. Senin gibi büyücü olmayanları avlamayı ve onları spor olsun diye öldürmeyi seviyor. Muhtemelen senin büyüdü olduğunu düşünüyordur ama aksini öğrenmesini istemezsin."

Sanki soğuk su onu ıslatmış gibiydi. Geri çekildi, onun doğruluğunu değerlendirmeye çalıştı. Adamın sinsisi sırtışı gözlerini kısmasına neden oldu.

Omuz silkmesi çok hafifti. "Bana inan ya da inanmayın, size kalmış, ama onunla bir gece içkisi için buluşursanız, şu anda sık pantolonunuzda sakladığınız bıçağı kesinlikle getirirdim. Onlarla oldukça iyi olduğunu hatırlıyorum. Tabii onu senin için öldürmemi istemiyorsan? Benim için bir zevk olur. Sadece söylemen yeterli."

Barın bulunduğu yöne doğru bakma ihtiyaı ile gerildi. O anda, fae onun elini tutarak dikkatini tekrar ona yöneltti. Zarife eğildi ve kızın parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Bu hareket zarif ve nazikti, eski moda ve garip bir şekilde ehvetliydi. Serin dudaklarını kızarmış teninde hissettiğinde dizlerinin bağı çözüldü. Ortasında ılgın kelebekler uçuşurken olduğu yerde donakaldı.

Adam geri adım attı. "Fazla rahatlama, küçük güvercin. Yakında grşeeğiz."

Ona yakıcı bir gülümseme verdi ve odadan ıktı.

Kız onun ardından bakakaldı. Diğerleri de yle. Dikkat çekici olan sadece görünüşü değil, karizmasıydı. Sofistike soğukluğu. Duruşundan, yanından geçtiği hiç kimseyi sanki bir himişler gibi fark etmeye tenezzül etmemesine kadar her şeyiyle *nemli biri olduğunu* haykırıyordu. Daha önce de aynı havayı yaratmaya çalışmış ama ne yazık ki başarılı olamadığını fark etmişti.

Adamın gidişinin verdiği rahatlama kadının sarkmasına neden oldu. Nefesi ciğerlerinden vınlayarak ıktı. Onu gtrmemişti ve Rutherford'da da durmamıştı. Varlığının nedeni her neyse, o değildi. Zamanı vardı. Çok değil ama biraz.

O silahlara ihtiyaı vardı. *şimdi.*

Kendini toparlayıp dönerek hedefini yeniden gördü ve bu şaşırtmacanın tüm planlarını altüst etmemiş olmasını umdu.

Aklından tek bir şey geçiyordu.

Yakında görüşürüz.

Zorn kulağında sessizdi. Bütün bunları duymuş olmalıydı ama alarm vermiyordu. Bu daha fazla bilgiye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Ya da harekete geçip Fae'leri bizzat kontrol etmeyi planlıyordu. Ne olursa olsun

Planlar, onun sessizliği direktifine sadık kalması gerektiği anlamına geliyordu.

Hedefi daha yeni ayağa kalkmıştı. İçinden sövdü ama yine de ona doğru yöneldi. Bunu hâlâ kurtarabilirdi. Kurtarmak *zorundaydı*. Elbette bu adamla buluşmak için başka bir zaman bulabilirdi ama adam çok seyahat ediyordu ve genellikle meşguldü ve zamanı tükeniyordu.

"Rutherford," dedi onu durdurmak için elini uzatarak.

Rutherford'un bakışları ona takıldı, sonra da hevesle onu gözden geçirdi. Gözleri parladı ama gerildi. Bir kararsızlık anında, birlikte oturduğu adamlar uzaklaşırken onlara baktı. Onlarla gitmesi bekleniyordu. *Kahretsin*.

"Rutherford," dedi tekrar. "Merhaba." Elini sıkamak için çevirirken ona en ağırbaşlı ama ilgili gülümsemesini verdi. Yıllar boyunca aynada sık sık pratik yapmıştı. Bunun, o fae'nin ortaya çıkmasından duyduğu çaresizliği maskeleyeceğini umuyordu. "Ben Sally. Sally Hawthorn. Sizinle tanışmak istediğimi söylemişsiniz."

Rutherford'un onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Zorn, bir şeyler ters giderse diye Kieran'ın ve Lexi'nin ofislerinin bu işe karıştırılmaması gerektiğini düşünüyordu.

Memnun bir gülümseme yüz ifadesini aydınlattı. Kadının elini hafifçe tuttu, avuç içleri terlemişti.

"Sally," dedi, sanki adının tadını çıkarıyormuş gibi. "Hiç bu kadar ısıltılı biriyle karşılaşmamıştım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Sally. "Acaba şimdi sohbet etmek için uygun bir zaman mı? Fazla vaktinizi almayacağım. Birbirimizi tanıyabileceğimizi ve gelecekte iş yapıp yapamayacağımızı görebileceğimizi düşündüm."

Gülümsemesi müstehcenleşti. Bu iyiye işaret değildi. Kendini *geri* çekmesi gerekiyordu. cazibesine geri döndü.

"İlgilenmem gereken bir iş var tatlım, ama sana ne diyeceğim." Ceketini karıştırıp iç cebinden bir kalem çıkardı ve kızın bileğine 803 rakamını çizdi. "Neden sonra benimle buluşmuyorsun?"

Kaşlarını çatarak rakamlara baktı. *İğrençti*. Yapmak istediği şey hiç de bu değildi.

"Daha iyi olacaksa burada kalabilirim?" diye denedi.

Bakışları yırtıcı bir hal aldı. Küçük bir fare olduğunu ve üstünlüğün kendisinde olduğunu hissetmişti.

"Bu bar kapanıyor, bebeğim," diye yalan söyledi. "Zamanında bitirebileceğimi sanmıyorum. Bak ne diyeceğim..." Başparmağını bileğinin üzerinde gezdirdi. "Neden gerçekten iş yapmak isteyip istemediğine karar vermiyorsun? Eğer istiyorsan, gel."

Göz kırpmaya çalıştı ama gözlerini kısarak baktı ve onu orada öylece bıraktı. Kadın arkasından bakakaldı, tiksinti içini kemiriyordu.

"Odasına git," diye kulağına hırladı Zorn. "Öldür onu ama Yarı Tanrıları suçlayabilecek hiçbir kanıt bırakma. Deposunun yerini araştıracağız ve ihtiyacımız olanı alacağız. Dünya, konumunu kadınları ayartmak için kullanan pislikler olmadan daha iyi bir yer olacak. Yanlış aileye bulaştı."

Yeterince makul.

Zorn'a fae'ler hakkında soru sormak istedi ama bunu halka açık bir yerde yapmanın daha iyi olacağını düşündü. Biri duyarsa paniğe neden olabilir ya da onu töhmet altında bırakabilirdi. Zorn henüz bir şey söylemediyse, o anda söylemeyi de düşünmüyordu.

Bara bir göz attı ve sevimli barmenin ona baktığını fark etti. Bir müşteriye yardım etmeden önce ona gülümsedi. O tarafa doğru yöneldi. Öldürecek bir saati vardı. O fae'nin söylediklerinin doğru olup olmadığını görmek istiyordu.

BİR SAAT ON DAKIKA SONRA ASANSÖRDEN ÇIKTI VE

sağa, Rutherford'un odasına doğru yöneldi. Fae haklıydı, lanet olsun ona. Alt kattaki barmen tam bir pislikti. Chester'lara olan güvensizliğini anlatması hiç zaman almamıştı. Sonra düpedüz nefretini. Sonra da onlara yaptığı maskaralıklar. Açıkça söylemedi ama evet, bir ceset sayısı vardı. Söylemesi kolaydı. İhtiyacı olacaktı.

ve acımasızca halledilmesi gerekiyordu. Ama şu anki görevi bu değildi. Önce halletmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Rutherford'un içinde notlar, istatistikler, fiyatlar ya da kim bilir neler olduğunu düşündüğü deri bir dosya taşıyordu. Ama fark etmezdi. Aslında içinde silahlar vardı, bazıları özellikle iğrençti. Birkaç şeyden biri ters giderse diye bir gün önce otelin güvenli bir yerine saklamıştı. Bu tam olarak o şeylerden biri değildi ama yeterince yakındı. Daha önce üzerinde sakladığından daha büyük bir bıçak istiyordu.

Kapıda durakladı, onun ruhunu içinde hissetti. Sabit. Adam bekliyordu.

Kapıyı usulca çaldı ve adam otel bornozuyla kapıyı açtığında neredeyse yüzünü buruşturacaktı. Lanet olsun, bu adam bir şeydi. Fare rutinini biraz fazla zorlamış olabilirdi. Sapıklar arasında özgünlük yoktur.

"Ah..." dedi şaşırmış gibi. "Ben-"

"Hayır, hayır. Sorun yok." Kapıyı onun için geniş tuttu. "Bana aldırmayın. Penguen kıyafetimden çıkmam gerekiyordu. Kıyafetlerim kuru temizlemede. Her an burada olabilirler."

Penguen kıyafeti smokin demekti ve giymiyordu ve kıyafet meselesi de gerçekten boktan bir yalandı. Kadının aptal ya da çaresiz olduğunu düşündü.

"Tamam." Adamın yanından geçip gitti ve adam kapıdaki ekstra kilidi açtığına hiç şaşırmadı. Rolünü oynamaya devam etmek için bunu gerçekten sorması gerekiyordu. Onun durumundaki gergin bir kadın böyle yapardı. Ama onun daha fazla maskaralığını kaldıracak enerjisi yoktu. "Yani... burası mı?"

Köşedeki tek sandalyeli masayı işaret etti ve kaşlarını kaldırarak nereye oturması gerektiğini sordu.

"Hayır, yeterince yer yok. Buraya." Çift kişilik yatakların arasından geçip birine oturdu ve kıza karşısına oturmasını işaret etti.

Hah. Bunun olacağını tahmin etmemişti. Onun da aynı tarafa oturmasını isteyeceğini düşünmüştü.

"Oh...ugh..." Tartışıyormuş gibi boğazını temizledi, sonra tereddütle oturdu ve dizüstü bilgisayarını bulmak için odayı taradı. Bu işleri on kat daha kolaylaştıracaktı.

Dizlerini açarak oturdu ve kalçalarının arasında ne kadar az şey olduğunu ortaya çıkardı.

Muhteşemdi. Bakışları bunun kasıtlı olduğunu söylüyordu. Teşhiri seviyordu.

Oh, siktir et.

Bu konuda bir şeyler mırıldandı, henüz savunmaya geçmesin diye utanmış gibi yaptı ve deri klasörünü içinde ne olduğunu göremeyeceği şekilde açtı.

"Bunu sonra konuşalım..." Daha yakına eğildi ve bir elini onun dizine koydu.

"Ah!" Deri dosyayı kapatırken ayağa kalktı, serbest bıraktığı bıçağı arkasına dayayıp gözden uzak tuttu. İdeal olarak, temizliği kolaylaştırmak için bunu küvette yapmalıydı. Yine de onu oraya götürmek büyük bir güçlük olacaktı, buna gücünün yetmeyebileceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Onun durumunda sürpriz her zaman en iyi yöntemdi.

"Hayır, hayır, sorun değil." Onu takip etti ve öne doğru bir adım atarak ellerini kaldırdı.

Burada yeterli manevra kabiliyeti yoktu. Adamın yanından kolayca geçti ama duvarın yanında yavaşladı. Bu daha iyiydi.

Onun peşinden hızla gitti. "Şşş, şşş," dedi korkmuş bir kediye seslenir gibi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Çoktan vermişti. Kadının retinaları adamın korkunç erkeklik eksikliğinin görüntüsüyle yanmıştı.

Adam yaklaştı, ona doğru uzandı. Deri dosyayı bıraktı, bıçağı eline aldı. Vücudunu eğdi ve tam önünde dengede durdu-

Rutherford'un vücudu yana doğru savruldu. Havada bir bez bebek gibi uçtu. Kafası duvara çarparak beyaz yüzeye kırmızı bir renk sıçrattı ve vücudu düşerken komodine çarptı. Sessizce yere yığıldı ve ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Büyük olasılıkla bir daha ayağa kalkamayacaktı.

Daisy'nin nefesi kesildi. Fae, yakışıklı yüzünde şehvet dolu bir öfke ifadesiyle karşısında duruyordu. Etraflarında güç kabarıyor ve çatırdıyordu ama ona dokunmuyordu. Bakışları kızın vücudunda gezindi. Cinsel bir bakış değildi. Sanki el izlerini kontrol ediyormuş gibi görünüyordu.

"Vay, vay..." Sesi vahşi bir hırıltıya dönüşmüştü. "Benim küçük güvercinimin burada böyle bir sümüklüböceklerle ne işi var?"

Boğazındaki yumurta büyüklüğündeki yumruyu yutarken, adamın öfkesi karşısında içinde bir sıcaklık püskürdü. Onun gücü. Gömleğinin kolları kıvrılmıştı, ceketini bir yerlerde çıkarmış ve ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Kaslı, damarlı ve tüm vücudu gibi güçle kıvrılmıştı. Gözleri onunkilerin derinliklerine dalmış, araştırıyordu.

Kadın konuşmadı. Konuşamayacağını anladı. Yine de düşüncelerini dile getirmesine gerek yoktu. Onunlayken olmazdı.

Yüz hatlarını kaplayan öfke yavaş yavaş kayboldu. Anlayış gözlerini aydınlattı ama durakladı, ona bakmaya devam ederken gerildi. Başını eğdi ve bir an için tamamen kaybolmuş gibi göründü.

Kaşlarının arasında bir kırıklık oluşurken gözlerini kırıştırdı ve tekrar Rutherford'a baktı. Rutherford'un cüppesi açık duruyordu ve bu, Rutherford'un gördüğü manzara karşısında ikinci kez irkilmesine neden oldu.

Fae elini sallayarak, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Mavi kumaş göz kırparak var oldu ve adamı tamamen kapladı. Sanki kendini yakalamış gibi nefesi kesildi. "Böldüğüm için yani."

Adamın göğsü derin bir nefesle kalktı ve kadının bakışları şık gömleğinin içinde belirginleşen göğüs kaslarına takıldı. Bir anda kasları gevşedi. Ruh hali, aşağıda ya da o çıkıntıda konuştuğu rahat ve kibirli adama geri döndü. Yine de onun diğer yanını da görmüştü. Bu görkemli ve gösterişli dış görünüşün altında saklanan vahşi ve gaddar, acımasız ve vahşi kısmı.

"Belli bir iş anlaşması yapmasına izin veremezdim, anlarsın ya." Tekrar yüzünü kadına döndü ama sesi yine ukala ve alaycı olsa da gözleri sıkıntılı görünüyordu. Tedirgin. "Şövalyelik yapmaya çalıştığımı düşünmedin, değil mi?"

Boğazını temizledi ve gözlerindeki bakışın onunkiyle uyuşup uyuşmadığını merak etti. Onun garip cazibesi, endişe verici manyetik çekimi hakkındaki kararsızlığı yüzüne yansıyor muydu? Bakışlarında. Ancak sesi de aynı şekilde etkilenmemişti. En azından o kısmı üzerinde kontrolü vardı.

"Biraz, evet. Şövalyelik erkekleri daha seksi yapar. Kilitleri açabiliyorsun, ha?"

Yüzünde dolaşan bakışların dokusunu hissedebiliyordu. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, seksilik konusunda yardıma ihtiyacım yok. Bu arada çıplak çok güzel görünüyorum. Bunu düşündüğünü biliyorum. Bir ara sana gösteririm. Ama aradığınız silahlara gelince... Tanrıların lütfuyla, neden vasatın altında silahlar elde etmek için kendinizi *buna* maruz bırakasınız ki? İhtiyacın olan her şeyi sana sağlayabilirim."

"Öncelikle, bana telefon numaranı vermedin." Durakladı. "Fae'lerin telefonu var mı ki?"

"Tabii ki var. Sadece biraz farklı çalışırlar. Ve biraz farklı görünürler. Tamam, onlar telefon değil. Onlar zihinsel alıcılar, ama aynı sonuca ulaşıyorlar."

"Benim telefonum yok. İkincisi, bana silah sağlaman için sana neden güveneyim? Onları neden istediğimi açıkça okuyabilirsin."

Dilini şaklattı. "Beni öldüremezsın. İnançtan yoksunsun." Kılıcının ucu karnına değecek kadar yaklaştı. "Bu merak duygusu seni fazlasıyla büyülüyor."

Onun tedirgin edici yeşil gözlerine baktı, rengi çok yıkıcı bir şekilde canlıydı. Aralarındaki vızıltı onu zevkle doldurdu. *Daha fazlasını* hissetme özlemiyle. Daha derine. Onu içine çekiyor ve sürüklemekle tehdit ediyordu.

"Bu his de ne?" diye mırıldandı. "Sihir mi bu?"

Adamın sesi aynı derecede bastırılmıştı, bakışları hâlâ sıkıntılıydı. "Bilmiyorum. Buna ben neden olmuyorum, her ne ise. Birini bu şekilde kontrol edecek güce sahip değilim. Olduğum gibi değil. Bu şekilde değil."

"Olduğun gibi değil mi?"

Soruyu duymazdan gelerek biraz daha eğildi. Bıçağın ucu ona doğru bastırılmış halde kaldı ama vücudunun silahı geri itmesine izin vererek daha da yaklaşmasına izin verdi. "Tanrılarının kan armağanı, göz diktiklerini kontrol etmene izin veriyor mu? Bu *senin* sihrin mi, küçük güvercin?"

Son beş yılını bu âlemdeki her tür büyüü öğrenerek geçirmişti. Her birinin tüm yönlerini, güç seviyesine göre nasıl değiştiklerini ve onlarla savaşmanın en iyi yollarını hafızasına kazımişti. Öğrenmek zorundaydı. Bu dünyada, özellikle de seçtiği iş kolunda var olabilmesinin tek yolu buydu. Duyguları değiştirebilen insanlarla tanışmıştı, buna yarı-tanrıların yanı sıra güç seviyelerinin en güçlüsü olan beşinci sınıf da dahildi. Onlar hiç böyle hissetmemişti. Etkileri bu kadar karmaşık, bu kadar tüketici değildi. Bu kadar yıkıcı değildi.

"Hayır," dedi, detaylandırma zahmetine girmeden. Bunların hepsini duymuş olmalıydı. En azından yetenekleri zaman kazandırıyor. "Ve bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Sana uzaktan bile imrenmiyorum. Bu duyguyu seve seve yok ederim. Bunu nasıl yapabileceğime dair bir fikrin var mı?"

Dudakları hınzırca kıvrıldı, ama kız onun gözlerindeki huzursuz hayal kırıklığını yanlış anlamadı. "Belki de kimyamız uyuşuyordur. Bir fae ile bir insan arasında bunun mümkün olabileceğini kim düşünebilirdi ki? Eğer biri bunu öğrenirse, mahkemede bana gülerler. Ne kadar utanç verici." Uzun bir süre onu inceledi. "Bundan kurtulmak için seni öldürmem gerekecek gibi görünüyor."

Lezzetli vızıltıyı görmezden gelerek bir kahkaha attı. İçindeki çılgınca uğultuyu. Ölümüne bir yarıştı o zaman, değil mi? Çünkü görülecek bir hesabı vardı. Yıllar önceki o küçük intikam meselesi vardı, sonra onun Faegate üzerinden kendi türünden olan sürüye yardım etmeye çalışması ve şimdi de bu devasa

Rahatsızlık mı? Evet, hesaplaşması gereken bir hesap vardı ve ayak parmağı etiketini dolduran o olacaktı. Adonis kompleksi olan kibirli bir fae'nin kaderine karar vermesine izin verecek kadar ileri gitmemiş ve bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştı. Yeterince inancı vardı ve o silahları aldığı anda bunu kanıtlayacaktı.

Yüz hatlarını bir gülümseme kapladı.

"Peki o zaman," dedi usulca, "sanırım nerede durduğumuzu biliyoruz. Büyü, tanrıların korkunç bir şakası, kimya ve cazibe - bu duyguya neyin sebep olduğu gerçekten önemli değil. Sonunda birimiz diğerini öldürecek. Şu insan sözü nedir? 'Aşkta ve savaşta her şey mübahtır' mı?"

Daha da yakına eğildi ve o lanet uğultu tüm vücudu saran bir titreşime dönüştü. Titreşim onu alıp götürmeden önce mantığına tutunmaya çalıştı ama adamın gözleri kapandı ve adam, kadının etinin her santimetresinde hissettiği acı dolu bir inilti çıkardı.

"Bu gerçekten bir zevk, değil mi? Gerçeklerimizi paylaşıırken..." Sesi alçak ve zengindi. Gözleri açıldı ve onunkileri bulup yaktı. "Seni daha önce izlemekten zevk aldım. Odanın içinde süzülürken, o insanlarla mükemmel akort edilmiş bir müzik aleti gibi oynarken. O adamı bir bakışından başka bir şeyle hareket ettirmedin. Ustaca. Doğuştan yeteneklisin. Sarayda iyi iş çıkarırsın, soyluları kukla gibi oynatırsın. Bu senin de hoşuna giderdi, değil mi? Onları sırtlarından bıçaklamadan ve tüm akranlarının önünde kan kaybından ölmelerine izin vermeden önce onları dans ettirmek hoşuna giderdi." Yavaşça uzandı ve elini kızın boynunun yan tarafına doğru kaydırды. Bu dokunuşta elektrik kıvılcımı çaktı ve kızın üzerinde cızırdadı. Başparmağını çenesinin altından geçirdi ve yavaşça kaldırarak yüzünü başka bir yöne çevirdi. "Tahtımdan seni izlerdim, tacım pozisyonumla alay edercesine eğilmişti."

Sıkışan göğsünün içinden nefes almak zordu. Gözlerini açık tutmak zordu. "Tahtın mı?" diye sordu fısıltının biraz ötesinde bir sesle.

Onun sesiyle eşleşti. "Karanlık Fae Krallığı'ndaki Obsidyen Taht. Orayı biliyor musun? Şu anda kötü kral ve onun cimri kraliçesi tarafından yönetiliyor. Krallığın başına bela olan çürümüş, stratejist çocukları tarafından miras alınacak. Asla gerçekleşmemesi gereken bir ticaret yüzünden Gökseller tarafından göz ardı edildi ve şimdi başıboş bırakıldı. Krallığı mahvettiler ve dengesizlik yayılıyor. Daha güçlü birinin kraliyet ailesini tünedikleri yerden söküp atmasının zamanı geldi."

"Ve yine de... Faegate'i geçmek için güç toplamaya mı çalışıyorsunuz?"

"Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldi. Burada, ayaklarımın dibinde olabilirsin. Benim değerli evcil hayvanım. Kendi türünde bir kraliçe. Bu rolü mükemmel bir şekilde doldurabilirsin..."

Adamın sesindeki alaycı tonu hâlâ duyabiliyor, bir *kralı* öldürüp iktidarı kendine almaktan bahsederkenki umursamaz tavrına hayret ediyordu. Eğer varsa, ne kadarının doğru olduğunu merak ediyordu. Ne kadarı onun hayal görmesiydi. Efsanelere rağmen, fae'ler kendilerine bile yalan söyleyebiliyorlardı.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Yeterince doğru," dedi onun düşüncelerine cevap olarak, başını boynunun yanına indirirken sıcak nefesi onun tozunu alıyordu. "Hepimiz hayal kurarız, değil mi? Ben bu boğucu, aşağılayıcı konumdan kurtulmayı, sen de bir gün uyum sağlamayı. Bir gün sürekli omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmayacağının, daha güçlü, daha kuvvetli birinin -ki bu hayatındaki herkes oluyor- seni ait olmadığını bu hayattan atacağından endişe duymayacağının. Mücadelelerinizi görüyorum. Acınızı hissediyorum. Kendime yalan söyleyen tek kişi ben değilim, değil mi?"

İçinde karanlık ve çığ bir şeyler açıldı. Bu düşünceleri daha önce hiç dile getirmemişti. Onlara daha önce hiç ışık tutmamıştı. Zorn'un bunları şimdi telsizden duyabilecek olmasından nefret ediyordu. Böyle düşünmenin bir anlamı yoktu. Ailesi büyülüydü. Kendisinin büyülü olmaması önemli değildi. İçinde bulunduğu duruma rağmen, tehlike olsun ya da olmasın her zaman onlarla birlikte kalacaktı. Her zaman omzunun üzerinden baksa da bakmasa da. Onların sevgisi her şeye değerdi.

Ama evet, kabul etmek zorundaydı, sürekli tetikte olmak yorucuydu. Evine bile asla ait olamamak. Her zaman farklı olmak.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve o kalp atışında ona inandı. Gerçekten. Kendi acısını duydu. Onun içten anlayışını. Tek bir kelime bile etmemiş olmasına rağmen duyulduğunu hissetti. *Görüldüğünü* hissetti.

Boynunun dibine sıcak bir öpücük kondurdu ve vücudu zevkten patladı. İstemedi bıçağı ileri doğru savurdu. Bıçak adamın böğrüne bir santim kadar saplandı. Sanki ön sevişmeymiş gibi inledi.

"Equilas, bana yardım et," diye nefes aldı. "Tadın... *ilahi*."

Onu tekrar öptü, dudaklarını boynuna doğru sürükledi. Dili, dudakları onunkilerin üzerinde belirene, nefesini paylaşana kadar etini yakan bir ısı izi bıraktı. Isı ve büyü etraflarında titreşiyordu. Arzu ve cazibe ve aralarındaki o yeni anlayış, o yeni paralellik havada ağır ağır asılı duruyordu.

Nefesi kesik kesik geliyordu ve kendini tutamıyordu. Öne doğru eğildi, o dudaklara ihtiyacı vardı. Onun öpücüğünü istiyordu. Sadece bu seferlik. Sadece şimdi. Daha sonra kendini toparlayabilir ve kalın çelik duvarlarını yeniden bir araya getirebilirdi ama şu anda bu inanılmaz acıya teslim olması gerekiyordu.

Yine de son anda eğildi ve bıçak çenesine saplandı. Bıçak yere düşerken tıngırdadı ve onu daha da yaklaştırmak için yakalarını tuttu. Adam itaat etti ve boynundaki kavurucu deriyi öpme sırası ona geldi. Nergis ve güneş ışığı, bal ve sabah çiği gibi onun ateşli etini tatma sırası ondaydı. Kadının iniltisi de en az onunki kadar acı vericiydi. Adamın aklı da muhtemelen onunki kadar karışık, sayıklıyor ve bu bastırılmaz zevkin tadını çıkarıyordu.

"Durmalsın," diye soludu, ellerini duvara dayamıştı, göğsü kabarıyordu.

"Neden?" Kadın avuçlarını yukarı doğru uzattı, biri köprücük kemiğinde durdu, diğeri saçlarına dolandı. Zaman yavaşladı. Dudakları aynı hizaya geldi.

"Bu arzu... Neredeyse dayanılmaz," diye mırıldandı. Biraz daha yüksek sesle: "Eğer bu öpücüğü alırsam, ona sahip olacağım. Başka hiç kimse dudaklarının tadına bakamayacak ya da öpücüğünün hazzından zevk alamayacak, bu zevk için öldürülmeden. Bunlar"-dudakları arasındaki mesafeyi yarıya indirirken burnu onunkine değdi-"sonsuz dek"-gözleri kapalıydı-"benim olacak."

Onu kendine çekti. Buna ihtiyacı vardı. Bunu arzuluyordu. Onsuz yaşayamazdı. Onun dudaklarının hissi olmadan yaşamak dayanılmazdı. Hayal bile edilemezdi. Nefes almak için havaya ihtiyacı olduğu gibi buna da ihtiyacı vardı. Beslenmek için yiyeceğe. Buna hayat gibi ihtiyacı vardı.

Dudakları onunkilere çarptı. Muhteşem vücudu onu duvara doğru iterken inledi. Başını eğdi ve dudakları bir yapboz parçası gibi onunkilere yerleşti. Aralarında elektrik ve adrenalin yükseliyordu. Adamın büyüünün kısa bir süre önce havaya yaptığı gibi, kadının teninde çatırdadı. Gözeneklerinden içeri sızdı ve kanını elektriklendirdi.

İri elleri çenesinin kenarlarını nazikçe kavradı, başparmakları hafifçe ovuşturdu. Hafifçe geri çekildi ve gözleri bir kez daha yüzünde gezindi. "Çok güzelsin amına koyayım. Aldığım zevk o kadar keskin ki yüzüne bakmak bana neredeyse acı veriyor."

Şakacı bir şekilde üst dudağına geçmeden önce alt dudağını tekrar emdi. Dilini kızın ağzının kenarında gezdirerek daha derine inmesini istedi. Kız ona hevesle açıldı. Umutsuzca.

Duygular onu ele geçirdi -arzu, özlem, şimdiye kadar ona tamamen yabancı olan bir şekilde ait olma hissi. Sanki zaman durmuş gibi hissediyordu. Dış dünyayı dışlayan bir samimiyet balonunun içinde var oluyorlardı.

Elleri onu tuttıkları yerde titremeye başladı. Öpücük, içinde kaybolana kadar derinleşti. Adamın dili, erotik bir gerilim dansına dönüşerek kadınınkine karıştı. Ruhunu sıkan bir tutku. Vücudu, onu doldurması için can atıyordu. Onunla bir olmak için.

"Yeter," diye mırıldandı adam dudaklarına karşı.

Ona yapışmış hissediyor, gitmesine izin vermekten korkuyordu. Bu his sihirli olmalıydı.

Ama kimin?

Ellerini çekti ve başının iki yanındaki duvara bastırdı. "Daisy, durmalıyız. Sallantılı kontrolümden geriye kalanları da kaybediyorum."

Kendini dinlemedi, dudaklarını yakaladı ve dilini içeri soktu. Dizini kaldırıp adamın kalçasına doladı. Adam sertliğini ona doğru bastırdı. Kadın bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inledi. Kıyafetlerinin bozulmadığı, gizli yerlerinin keşfedilmediği bu küçük an, şimdiye kadar yaşadığı her şeyden on kat daha iyi hissettiriyordu.

"Bir öpücük yeter," dedi adam, sanki af diliyormuş gibi. "Senden daha fazlasını alamam. Almayacağım da. Şimdi olmaz."

"Hepsini al," diye yalvardı, mantığı geçmişti.

Adam bocaladı, onu tekrar itti ve boğazının derinliklerinden bir inilti daha çıkardı.

"Hayır." Başını geriye çekip derin bir nefes çekti. Sıvı altından nehirler gözbebeklerinin etrafında akıyor, neredeyse tüm canlı yeşili kaplıyordu. Kulağının ucu karışmış saçlarının arasından görünüyordu ve nedense bunun "ötekiliği" ateşi körükledi. Vücudu sanki büyük bir acı çekiyormuş gibi gergindi. "Hayır." Kendini daha da uzağa itti, gözleri sınıksız kapalıydı. Arzuyla savaştığını biliyordu.

Nefes nefese onu izledi, göğsü kabarmış ve dudakları onun coşkusundan karıncalanmış ve şişmişti. Sırtını arkasındaki duvara dayamıştı, sanki onu ayakta tutan tek şey buydu. Daha önce hiç böyle bir öpücük almamıştı, hiç böyle hissetmemişti ve bununla ne yapacağından emin değildi. Onunla, düşmanıyla. Diyarın tehlikesi.

Gözleri yavaşça onunkilere geri döndü, içlerindeki tutku alev alev yanıyordu.

Bakışları kızın ayrılmış dudaklarına damgasını vurdu.

"O öpücük -o dudaklar- artık bana ait," dedi ve bir şey yerine oturdu. Ne olduğunu anlayamadı. "Eğer bir başkasına yakından dokunurlarsa, onlara ölüm etiketlerini vermiş olacaksın." İfadesine sertlik çökmüştü, sanki kendini gerçekliğe geri döndürüyordu.

Kendisi için de bu kadar kolay olmasını diledi. Vücudu hâlâ onun için ağrıyordu. Tüyleri diken diken olmaya devam etti. Tutkunun bulanıklığı zihninden silinmiyordu.

"Sen bir insansın, benim küçük hazinem," diye devam etti, "ve bu nedenle, bir oyuncak olmalısın. İstedğim gibi oynayabileceğim bir oyuncak. İstedigimi yapabileceğim. Ancak sonunda seni kırmak zorunda kalacağım. Benim türümle uğraşmanın tehlikesi bu. Elden bir şey gelmez."

Bu onu ayılttı, kelimeler çarpan çekirdeği ve onun baş döndürücü yakınlığı etrafında gidip geliyordu. Daha önce ne düşündüğünü hatırlayarak güldü. Bazı bebekler gecenin bir yarısı canlanır ve sahiplerini öldürürdü. O, iyi küçük kızların ve oğlanların ortalıkta durmasını isteyeceği türden bir oyuncak değildi.

Dudakları külotunu indiren bir sırtışa dönüştü. *Ben iyi bir çocuk değilim.*

Tekrar yaklaşarak göz kıptı.

"Uyandığında," dedi gözlerinde sinsi bir parıltıyla, "kaçman gerekecek. Yaşamana izin verecek türden değiller. Oyuna hoş geldin. Oyun şimdi başlıyor."

"Ben-?" Her
şey karardı.

L Ud sesi onu kendine getirdi. Bağırışlar karmakarışık zihnini delip geçti. Rutherford'un otel odasındaki yataklardan birine uzanmış, ellerini karnına dayamıştı. Derin gece pencereyi kaplamıştı, sanki karanlığın vücut bulmuş hali içeri bakıyordu. Yumuşak bir yastık başını sarıyordu. Her parmağının ucunu küçük bant parçaları kaplıyordu.

Başının ağrısına eşlik eden bir gürültü vardı. Havayı garip bir koku sarmıştı, neredeyse metalik bir koku. Pas gibi mi?

Sersemlemiş bir halde yataktan yuvarlandı ve duvara sıçrayan koyu kırmızı lekeyi fark edince durakladı. Belli ki kan. Bunun olduğunu hatırlıyordu. Daha koyu, pıhtılaşmış ve jel gibi soğumuş sıvı, yatağın ucuna yakın, çok renkli otel halısının üzerinde birikmişti. Büyük su birikintisinin içinde yüzü hâlâ bozulmamış, parçalanmış bir ceset yatıyordu. Rutherford.

Göğsünün üzerinde güvercin tüyü yoktu. Bunu kimin yaptığını biliyordu. Tılsıma ihtiyacı yoktu.

Koli bandı ağzını kapatıyordu. Siyah Sharpie kalemiyle "Şşşşş" yazıyordu. Belli ki bir şakaydı. Ne de olsa ölümler masal anlatmaz.

Masanın üzerinde açık bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Kararmış ekranın üzerine koli bandı gerilmişti. Bunda "*Rica ederim*" yazıyordu.

Parmak uçlarındaki bantlara baktı. Her parmağında bir kelime olmak üzere daha fazla yazı vardı. Bir elinde *D-o-n-'-t*, diğerinde *t-o-u-c-h*. Parmak izi bırakmaması için yapmıştı. Ne güzel. Zorn'un talimatını aklından çıkarmış olmalı. Hafıza hırsızı pislik.

Kapıdan daha fazla bağırış geldi. Bir bip sesi mekanik kilidin özöldüğünü gösteriyordu.

Uyandığında... kaçman gerekecek.

Kapı çarparak açıldı, ek kilit tarafından yakalandı. İçeri giremedikleri için hüsrana uğrayan adamların bağırışları yoğunlaştı. Kapının arkasına bir parça daha koli bandı yapıştırılmıştı. *Tehlike.*

Durum netleşince gözleri büyüdü. Lanet olası Fae.

Onu büyüyle uyuşturmüş ve içeri girmeye çalışan her kimse ona bırakmıştı.

Onlar yaşamana izin verecek türden değillerdi.

"Siktir!" Kan göllerinden kaçınmak için diğer yatağā doğru yuvarlandı. Masanın başında dizüstü bilgisayarını kapattı ve temiz yüzeyden aldı. Bıçakları düzgünce kaldırılmış ve açık balkon kapısının önünde yere konmuştu. Üzerinde mutlu bir surat olan bir bant parçası daha deri dosyanın üzerine yapıştırılmıştı.

Neden onu böyle uğraştırıyordu ki?

Oyuna hoş geldiniz. Şimdi başlıyor.

Yeni oyuncağıyla oynuyordu.

Otelin kapısı içerideki metal kilide tekrar çarptı. Bir vücut kapıya çarptı; başka biri kapıyı kırıp açmak için bağırdı. Panik düğmesine basacak vakti yoktu, zaten şimdi basmak da mantıklı olmazdı. Zorn'un gelip onu kurtarmasını bekleyemezdi.

Alaycı bir tavırla, *ne kadar nazik* olduğunu düşündü. Fae ona kendini kurtarması için fazladan zaman vermişti. Sadece kurtarılmak için yeterli zaman değil.

Balkona çıktı. Şehrin ışıkları aşağıda parıldıyor ve yanıp sönüyordu, yüksekliğın baş döndürücü bir hatırlatıcısıydı. Kapıyı arkasından iterek kapattı, böylece kimse onun bu yoldan gittiğini hemen anlamayacaktı. Umarım Gökseller bu karmaşanın bir parçası değildir.

Yine de şimdi yapacak bir şey yoktu. Bir fae'nin tehlikeli olduğunu düşündüğü insanlar ya da yaratıklar hakkında düşünmek istemiyordu. Buradan gitmesi gerekiyordu.

Bel yüksekliğindeki metal korkulukta durdu ve dizüstü bilgisayarını pantolonunun beline sığdırmaya çalıştı. İdeal değildi, ama pantolonun paaları onu çoğunlukla içeride tutuyordu. İşe yaramak zorundaydı. Elllerine ihtiyacı vardı.

Gürültölü bir patlama kalbini yerinden oynattı. Otel odasının kapısı pat diye açıldı.

Daisy hızla köşeye çekildi, böylece camdan onu göremezlerdi. Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve balkondan aşağı fırlattı. Onlar

havada takla attı. Yer seviyesine indiğinde onları toplayacaktı. Bıçakları da. Bilgisayarın bu düşüşten sağ çıkamayacak olması çok kötüydü.

Hiç vakit kaybetmeden kendini parmaklıkların üzerine attı. Elleri soğuk terden kayganlaşmıştı. Bir sonraki balkon bir metre ötedeydi. Aralarındaki acı verici düşüş sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Atlamadan önce bir nefes alarak kendini dengeledi. Tereddüt etmek en az atlamak kadar tehlikeli olabilirdi. Belki daha da fazla.

Elleri bir sonraki balkonun korkuluklarına çarptı. Sarsıntı kollarına kadar ulaştı. Ayak parmağı dibe çarptı ve acı ayağından bacağına doğru titreşti. Masa ve sandalyeleri rahatsız etmemeye dikkat ederek tırmandı ve aşağı indi. Odada hiçbir ışık yanmıyordu. Kapıyı denemeye zahmet etmedi. Bu oda suç mahalline çok yakındı.

Neyse ki boş olan gökyüzüne bir göz attıktan sonra bilgisayarı ayarladı ve bir sonraki balkon korkuluğuna atladı. Sonra bir sonrakine. Avuç içleri yanıyordu. Parmakları çaresizce tuttuğu için acıyordu. Bütün koli bantları soyulmuş ve uçup gitmişti.

Geldiği yönden sürgülü bir cam kapı gümbürdeyerek geldi.

Durakladı, nefesi boğazında düğümlendi. Rutherford'un otel odasından bir baş omuzlarından önce çıktı.

Balkonun köşesine doğru süzülmeden önce kendini arkasındaki sürgülü cam kapıya yasladı. Kenardaki duvar vücudunu gizlemeye yetecek kadar dışarı çıkmıştı. Etrafına bakındığında karanlıkta sadece başının bir kısmı görülebiliyordu.

Bir adamın dış hatları tamamen diğer balkondaydı ve ondan uzağa bakıyordu. Adamın başı dönerken, kadın hiç kıpırdamadan duruyordu. Herhangi bir hareket adamın dikkatini çekebilirdi.

Balkonun kenarına kadar yürüdü ve yere doğru bakmadan önce bir sonraki balkonla arasındaki mesafeye baktı. Bunu yaptıktan sonra öne doğru adım atarak farklı bir noktaya baktı. Odaya geri dönmeden önce eli iki kez korkulukta sekti.

Bu atlayışı yapabilecek tek kişi o değildi. Uzaktan bile değil. O bir Chester'dı, Tanrı aşkına. O yapabiliyorsa, pek çok kişi yapabilirdi. Yine de elinde sağlam bir ipucu yoktu. Her yere ulaşabilmek için kapıları çalmaya başlamaları gerekiyordu.

Sürgülü cam kapı kapanmıyordu ve o kadar da u z a k t a değildi. Eğer biraz olsun dikkat ediyorsa onun durumunu duyabilirlerdi.

Diğer tarafa geçerken hafifçe küfretti ve bir kez daha aşağıya baktı. Yapabileceği en iyi şey bir alt kata inmekti. Binanın köşesinde bir acil durum yangın merdiveni vardı. Eğer odaların hiçbirinde açık bir sürgülü cam kapı yoksa hedef noktası orasıydı. Yine de bir alt kata inmek çok daha tehlikeliydi.

Fae'nin çıkıntıdan düşüşünü zihninde canlandırdı. Onda o tür bir güç var mıydı? Ya da el becerisi? Muhtemelen yoktu.

Kendisini Zorn'a bağlayacak düğmeye uzandı, sonra kulaklığı hissetmeyince dondu kaldı. Lanet olası Fae.

Panik düğmesi, yer belirleme cihazı. Hepsi kıyafetlerinden çıkarılmış. Onu yardımdan mahrum bırakmış.

Tamam. Siktir et onu. Kendini bu durumdan kurtarabilirdi.

Boğuk sesler donup kalmasına neden oldu. İç kapı mı çalınıyordu? Olay yerinin etrafındaki odaları kontrol etmeye başlamışlar mıydı? Odaları kontrol ettilerse, balkonları da kontrol ederlerdi. Bulunması an meselesiydi. Bir kat aşağı inmesi gerekiyordu. En azından.

"Kahretsin, bu kötü bir fikir," dedi korkulukların üzerinden aşağıdaki balkona bakarak. Eğer balkona atlarsa, ağırlığı ve eylemsizliği ellerinin tutamayacağı kadar fazla olacaktı. Ayağı kayar ve kesinlikle düşerek ölürdü. Hiç iyi olmazdı. Ölçülü bir hızla aşağıya inmesi gerekiyordu. Bu da hemen aşağıdaki balkona doğru sarkmak anlamına geliyordu.

Kalbi hızlanırken korkuluğun üzerinden sürünerek geçti. O fae bunu çok kolaymış gibi göstermişti. Aslında çıkıntıdan adımını atmış, kendini yakalamış ve aşağıya inmişti. Bunun ima ettiği güç miktarı onu aşırıyordu.

Kendini yavaş yavaş indirmeye çalışırken gözüne bir hareket çarptı. Balkonunun perdeleri kıpırdadı. Aralarına bir el girdi, yana doğru ilerledi ve perdeleri de kendisiyle birlikte çekti.

"Kahretsin," diye fısıldadı Daisy. Alnından soğuk bir ter boşandı. Hızla yere çömeldiğinde elleri metalin üzerinde kayganlaşmıştı. Bilgisayar yukarı doğru itildi, pantolonundan kurtulup düşmekle tehdit ediyordu.

Kendisine çarpmasındansa yere çarpmasını tercih ederdi. Bunun dikkatini dağıtmasına izin vermedi.

Perdeler yırtılarak yoldan çekildi. Işık balkonun zeminine vuruyor, kapıda duran bir adamın gölgesi kapıyı açmaya çalışıyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Kendini destekledi ve ayaklarının düşmesine izin verdi. Neredeyse aynı anda vücudunun geri kalanını da aşağı indirdi, kolları yavaş hareket etme çabasıyla titriyordu.

Sürgülü cam kapının kilidi yerine oturdu. Ayakları boş havada sallanıyordu.

Elleri yolun geri kalanında kayarken kapı açıldı. Vücudunun aşağıdaki balkona doğru sallandığından emin olmak için bir an durduğunda paniği zorlukla uzak tuttu, hala ayak parmaklarından birkaç metre uzaktaydı. Kısa boylu olmak için iyi bir zaman değildi. İvmesi doğru yönde ilerlerken nefesini tuttu ve bıraktı.

Vücudu düştü. Ayakları balkonu ıskaladı. Elleri korkuluğa doğru koşmaya başlamadan önce bir anlık dehşetin farkındaydı. Uzanarak tam zamanında yakaladı. Ağırlığı onu çekiştirse de tutundu ve yukarı doğru tırmandı. Bilgisayar serbest kaldı ve metale çarparak çınladı. Onu balkona kadar takip etti ve ikisi de yere düştü.

Ayakkabıların kayma sesi üstündeki zeminde yankılandı. Eller metal korkuluklara çarptı. Adam onu bir an olsun görmeye çalışıyordu. Bu noktadan bakınca, hiçbir yolu yoktu.

Saat işliyordu. Bu kata çıkmak için koşmadan önce bir saniye bekleyebilirlerdi. Ya başka bir kata inmeyi deneyecek ya da onunla yarışacaktı.

Tekrar aşağı inmeyi denemeye cesaret edemedi. Hiçbir yerde o fae kadar iyi değildi. Bir dahaki sefere tutunacak kadar şanslı olmayabilirdi ve eğer tutunursa, tutuşu kopabilirdi.

Bir parça ışık sürgülü cam kapının üzerindeki ağır perdeyi aydınlattı. Muhtemelen içeride biri vardı.

Dizlerinin üzerine yuvarlanıp kapıyı denemek için çömeldiğinde bir şey patladı. O deneyemeden perde aralandı. Şaşkın bir adam dışarı baktı. Kadının vücudunun yere çarpma sesini duymuş olmalıydı. Onu görünce yüzünde şaşkınlık ve daha da artan bir kafa karışıklığı belirdi.

Bir fırsat yakaladığını düşünen kadın, dehşeti yüz ifadesine yansıtmaya zorladı ve sürünerek adama doğru ilerledi. Elini uzattı, başı dertte olan genç bir kadının kurtarıcıya ihtiyacı vardı.

Bu hareket hemen işe yaradı. Kapıyı kaydırarak açmadan önce hızla kapının kilidine uzandı. Bilgisayarı kaptığı gibi pantolonunun içine geri soktu. Yukarıdan hâlâ ayak sesleri gelmiyordu. Adam aşağıda neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Sen-"

"Yardım edin!" dedi çılgınca bir fısıltıyla ve adamın sözünü kesti. Sözcükleri, adamın kafasını daha da karıştırmayı amaçlayarak yuvarlandı. "Düşüm. O benim peşimde. Çete. Bu tehlikeli-"

İleri doğru fırladı. İki eliyle göğsünün ortasına vurarak yukarı doğru bir açıyla itti. Ağırlığı dengesini bozdu ve ardından itme kuvveti onu geriye doğru itti. Şaşkınlık çılgınlığını bastırmak için bir eliyle adamın ağzını kapattı.

Bir büyü şoku havayı kabarttı. Otel odası, tepesi karla kaplı dağlar yerini alana kadar parıldadı. Bir yanılsama. Bu adamın büyüğü acı verici bir şey olmadığı için şanslıydı.

Ayakları takılana ve adam yuvarlanana kadar itmeye devam etti. Vücudu ayna camı yüzeyli kristal bir gölün içinde kayboldu.

"Üzgünüm ama o benim peşimde," dedi sesinde çılgınca bir tonla. Gözlerinin görmediği sert ama yumuşak bir şekle çarptı. Yatağa. "Eski erkek arkadaşım. Beni bulursa öldürür."

Dağlar kaybolurken ve oda gerçekliğe geri dönerken sonuna doğru ilerledi.

"Bekle, sakın ol." Adam kendini toparlamaya çalışıyordu. Kral boy yatağın üzerine atladı ve koşarak karşıya geçti.

"Bekle, bir dakika bekle," dedi adam, kadın diğer tarafa atlarken.

"Yardım ettiğin için teşekkürler," dedi kadın ve kapının kolunu tutup çekerek açtı. "Teşekkür ederim!"

Koridorda pantolonundan bilgisayarı çıkardı ve katın ortasındaki asansör boşluğuna doğru koşmaya başladı. İki yanında koridorlar vardı. Merdivenleri kullanmak daha hızlı olacaktı, bu yüzden bir üst kattaki adam muhtemelen merdiven boşluğunda olacaktı.

Bunun yerine, oyuktan diğer koridora geçti ve parlak pembe elbiseli, kafası çok karışık bir kadının yanından geçti. Oraya vardığında sağa döndü ve binanın diğer tarafındaki merdiven boşluğuna yöneldi. Binanın her köşesinde birer tane olmak üzere dört tane vardı. Üst kattaki adam onun odadan kaçtığını fark ettiğinde, tam olarak nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmayacaktı.

Hedefine ulaştığında nefes alıp vermesi ağırlaştı. Kalbi sağlıklı bir hızda atmaya başladı. İçindeki her şey merdiven boşluğuna dalmasını ve dibe ulaşana kadar her seferinde iki merdiven çıkmasını söylüyordu. Bunun yerine, kendini yavaşlamaya zorladı. Kendisiyle onun arasına mesafe koyacaktı.

Şimdi şüpheleri ortadan kaldırması gerekiyordu. Acelesini kimsenin görmesine izin veremezdi.

Kapıyı hafifçe tıklatarak açtı ve orada olmaya hakkı varmış gibi içeri adım attı. Diğer tarafta kimse beklemiyordu. Merdivenlerden inmeye başlamadan önce kapıyı nazıkçe ve sessizce kapatmak için durakladı. Onu başka hiçbir ses karşılamadı. Ne ayak sesleri ne de açılıp kapanan başka kapılar. Hatta nefes bile almıyordu.

Etraf temizdi, hızını artırdı. Sağ ayağı yapışkan bir şeye değdi. Saçını düzeltirken yüzünü buruşturdu. Şık görünmesi gerekiyordu. Bir kat aşağı...iki. Merdiven boşluğuna hâlâ kimse girmemişti.

Tam büyük beyaz bir 2'nin yanından geçiyordu *ki*, yukarıda açılan bir kapının yankıları duvarlarda yankılandı.

"Kim olduğunu görmedi mi?" diye sordu bir kadın yüksek sesle. Ayak sesleri -iki, belki de üç kişi- betona çarptı.

Daisy daha hızlı indi.

"Ya da *ne* olduğunu, hayır," diye cevap verdi bir adam. "Cesedin görünüşüne bakılırsa, bir tür fae yarattığı olduğunu söylediler. Talimatlar hâlâ görüldüğü yerde mümkün olan her şekilde öldürülmesi yönünde. Son zamanlarda bu diyarda çok fazla örnek yaşandı. Bunu nasıl durduracaklarını bilmiyorlar."

Zemin kata ulaştı ama kapıyı açmadan önce durup başka bir şey olup olmadığını dinledi. Yaratıkların bu âleme sızdığını duymamıştı. Amber'ın bilgisayarında da bu konuda bir şey yoktu, Daisy'nin gördüğü kadarıyla. Yarı Tanrılar bunu biliyor ve Daisy'den mi saklıyorlardı, yoksa onlar da mı bilmiyorlardı? Eğer öyleyse... bunu denetleyen ve şimdiye kadar sessiz kalmasını sağlayan kişiler kimdi?

Sesler kapanan bir kapının gümbürtüsünün ardında kaybolurken zihni dönmeye başladı. Bunu Zorn'a soracaktı. Bazen onu karanlıkta bırakabilirdi ama ona doğrudan bir soru sorarsa, bildiklerini söyler ya da bilemeyeceğini söylerdi.

Kendini merdiven boşluğundan dışarı bıraktı, kapıyı yavaşça arkasından kapattı, sonra mağrur bir ifade takındı. Duruşu *önemli*, *benimle uğraşma* diye bağıırıyordu. Duruşunu ve yürüyüşünü ayarladı, böylece varlığı da *kaltak* olarak okunuyordu. Umarım insanlar onu rahat bırakır ve ayakkabısızlığını fark etmezlerdi.

Hazırlıklardan otelin düzenini biliyordu. Sola dönmek onu lobiye götürecekti. Sağa döndü, çıplak ayaklarının altındaki soğuk mermerin farkındaydı. Çeşitli otel sakinleri etrafa dağılmıştı.

Bazıları ona doğru baktı. Sadece iki kişi daha dikkatli baktı, saçlarını fark ettikten sonra vücuduna göz gezdirdiler. Oflayıp puflamalarına ve sırtımlarına bakılırsa, muhtemelen onun utanç yürüyüşü yaptığını düşünüyorlardı. Harika. Görünüşünü açıklamaya yardımcı olan her neyse.

Biraz daha ilerleyince koridor daraldı. Bir dönemeçten ve bir servis merdiveninden geçerek güvenli sığınağını buldu. Çıkışı.

İç çekişi duyulabiliyordu.

Terbiyesini koruyarak gecenin içine doğru ilerledi. Soğuk hava ve sessizlik onu eski bir dost gibi karşıladı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Başarmıştı. O fae onu çok zor bir durumun içine itmişti ve bunun için özel olarak hazırlanmamış olmasına rağmen yine de başarmıştı.

İlerideki geçitte bir şey parıldıyordu, bir ışıltının içinde gizlenmişti. Kesin olmak gerekirse, Fae'nin ışıltısı. O güzel pırıltıyı biliyordu.

Önünde yere yayılmış olan şeyi fark ettiğinde midesi bulandı. Koli bandı. Her biri siyah Sharpie ile yazılmış üç satır.

Buraya kadar gelebilmen harika, diyordu ilki, sonuna mutlu bir yüz çizerek.

Sana bir hediye aldım, ikincisiydi.

Nasıl çalıştığını bana haber ver...

Bunun hemen ötesinde, yürüyüş yolunun ortasında, sanki özellikle onu bekliyormuş gibi duran bir hançer vardı. Bıçak, şimdiye kadar gördüğü en güzel kılıfın içine sokulmuştu; metal işçiliği bükülen, kıvrılan bir tür kaplamaydı. Tasarımın yarattığı halkalar ve daireler içinde taşlar kristaller gibi parıldıyor, yumuşak bir turkuaz ya da benekli serulean mavisi gibi parlıyordu. Dışarı çıkan kabza esnek deriye benzeyen bir şeyle sarılmıştı. Kılıç bir sanat eseri olmayı vaat ediyordu.

Adamın onun bu geçitte olduğunu nasıl bildiğini düşünmeye zahmet etmedi. Burası arka çıkıştı, sigara molası için kaçan otel personeli dışında kimse tarafından nadiren kullanılırdı. Elbette onun durumundaki biri -fae'nin onu zorladığı durum- bu yoldan gizlice çıkmak isteyecekti. Ondan önce kimsenin bıçağı nasıl ele geçirmediğini anlamak da çok açıktı. Bıçağa kendi büyüsunü yapıştırmıştı, ondan başka kimsenin fark etmediği bir büyü.

Merak ettiği şey, o bıçağı eline aldığı anda ne olacaktı.

Nasıl çalıştığını bana anlat...

Başka bir oyun. Şüphesiz bu bir çeşit tuzaktı. Yemi yutmasına imkân yoktu.

Sağa dönerek bıçağa geniş bir mesafe bıraktı. Dekoratif taşlar ayaklarının altını dürttü. Hâlâ ayakkabılarını ve bıçaklarını attığı yerden alması gerekiyordu.

Ancak yürüyüş yolunun ortasındaki nesnenin yanından geçerken yüzü sert bir yüzeye çarptı. Hava bir bariyer görevi görüyordu. Daha fazla ilerleyemedi.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye fısıldadı ellerini görünmez yüzeye dayayarak. "Lütfen bir hava elementali ol. Lütfen zayıflıklarını zaten incelediğim normal bir büyü tip ol-"

Tuzağı sen kurmadın. Fae'nin dokulu sesi zihninde çınladı, tonu alaycıydı. Alaycı. Çok iyi. Benim türümden birine asla güvenemezsin. Ayrıca bir kez tuzağa düştün mü kendini asla kurtaramazsın. Ve sen, hazinem, kesinlikle tuzağa düştün. Benim tarafımdan. Hediye mi al. O senin.

"Reddedersen?"

Yüksek sesle konuşarak dikkatleri üzerine çekmene gerek yok. İnsanlar sesler duyduğunuzu düşünecektir. Cevaplarınızı düşünün. Bıçağa yakın olduğun sürece seni duyacağım. Telefon, hatırladın mı? Başın derde girerse - ben yaratmadım tabii ki- bana bu yolla ulaşabilirsin. Yardıma gelirim. O bıçak bana bunu yapmam için geçiş izni verecek.

Bunu düşünerek gözlerini kıstı. Söylenmemiş gerçeği duymak.

Bıçak sana sadece iletişim sağlayacak, diye tahmin etti. Benim yardım istemem ve senin bu yardımı kabul etmen bir anlaşma. Anlaşma bu diyara kabul edilmeni sağlıyor. Anlaşma aynı zamanda beni sana borçlu kılıyor. Aksi belirtilmedikçe senin merhametine kalacağım ve eğer gerçekten başım belada olsaydı, bunu belirtecek zamanım olmazdı.

Zihni uzun bir süre sessiz kaldı.

Vay, vay, diye düşündü usulca ve kız onun eğlendiğini duyabiliyordu. Çabuk öğreniyorsun. Evet, haklısın. Yine de hoşgörülü olacağım. Artık benimsin. Oynamak için benimsin. Kırma için benimsin. Paylaşmam. Eğer biri seni tehdit ederse, benim malımı tehdit etmiş olur. Onlarla aynı şekilde ilgileneceğim.

Tüyleri diken diken oldu. İçine bir korku yerleşti.

Evet, küçük güvercin, mırıldandı. Kendini büyük bir çıkmazın içine soktun. Endişelenme. Her zaman bu duruma düşeceksin.

durum. Kaderin işimize karıştığını düşünüyorum. İstedığımızdan daha ağır bir el, ama en azından o öpücüğü aldık. Sence de öyle değil mi? Dudaklarını hissetmek çok hoşuma gitti. Kontrolden çıkma telaşın. Bunu sık sık hayal edeceğim. Şimdi uslu bir hayvan ol ve bıçağını al. Savaş yeteneğinin boyutunu görmek istiyorum. Plan yapmama yardımcı olur.

Başparmağını panik düğmesini tutan bezin üzerinde gezdirdi. Gurur duymuyordu. İşlerin kontrolünden çıktığını kabul edebilirdi. Bu durumdan kurtulmak için çaresizce yardım istiyordu.

Onu çıkardım, evet, dedi Fae. Ve yer belirleme cihazını da, fark ettiğin gibi. Ben türümün diğer üyeleri gibi değilim. Yıllardır diyarınıza girip çıkıyorum. Teknolojinizin nasıl çalıştığını biliyorum. Öğretmeninizin nerede olduğunuza, ne yaptığınıza ya da iyi olup olmadığınıza dair hiçbir fikri yok. Bir süre önce aklına girdim ve ona seninle ilgili planlarıma müdahale ederse seni öldüreceğimi söyledim. Bununla iyi başa çıkamıyor. Bıçağını alırsan onu rahatlatabilirsin.

Öfke, kanında dolaşan canlı bir tel gibiydi. Ailemi bu işe karıştırmaman gerektiğini bilmelisin. Ölümün benim için büyük bir zevk olacak ve o bıçağı seni kesip açarken kullanacağım.

Hile yapmazsam ne eğlencesi kalır ki? Onun sinsi gülümsemesini vücudunun her zerresinde hissedebiliyordu. İyi şanslar, hazinem. İhtiyacın olabilir.

Parıldayan ve güzel olan silaha doğru yürüdü. Başka bir şey düşünmeden eğildi ve onu kaptı. Parmaklarını kabzanın etrafına doladığında avucu neredeyse esnek deriye sıkışacaktı. Kabzayı çekip çıkardı ve bıçağın güzelliği karşısında hayrete düşmekten kendini alamadı. Kenarları bir akarsuyun dereleri gibiydi, aşağı doğru inip çıkıyordu. Metal, her ne ise, fosforlu bir deniz köpüğü renginde parlıyordu ve içinde daha açık çizgiler vardı. Ortadan aşağıya doğru, parıldayan mücevherlerin etrafında kıvrılan karmaşık tasarımlarla kılıfla eşleşen daha fazla metal parşömen vardı. Tahmin etmesi gerekirse elmaslardı.

Serbest eliyle bıçağa dokundu. Silahın yüzeyi buz gibiydi. Bu kesinlikle onu fae üzerinde kullanmak için iyiye işaretti, ancak demirin tarifte önemli bir bileşen olduğunu düşünmüştü. Bunda demir olduğundan emin değildi, tabii parşömen işçiliğini oluşturan şey o değilse.

Yanında kemer yoktu. Kullanmak zorunda kalırsa kılıfı nereye koyacaktı...

Düşünceleri dağıldı. Boş havaya donuk bir bakış atarak kılıfı gömleğinin içine soktu. Çok büyük olması gerektiği halde

Göğüslerinin arasına tam oturuyordu, sanki sığacak kadar küçülebiliyordu. Onu sütyeninin içinde saklı olarak taşıyabilirdi. Taş kadehi bulduğu yerde.

Şirin, diye düşündü kuru bir sesle.

Adamın kıkırdaması siyah kadifeden bir dalgalanmaydı.

Gözlerini devirerek kılıfı tekrar almak için uzandı. Parmakları kılıfın üzerine kapanamadan etrafındaki karanlık değişti. Sıvılaştı, neredeyse. Katılaşmış gece yarısının etrafındaki zeminde kayışını dehşet içinde izledi. Sanki biri gecenin dokusunu bozmuş gibi titreyerek havaya karıştı. Obsidyen lekeleri teker teker bükülmüş, korkunç yaratıklara dönüştü.

Diğer insanların aradığı bunlar mıydı?

Nasıl çalıştığını bana haber ver...

T binanın ışıkları kapandı ve onu karanlığa boğdu. Derme çatma savaş alanını sadece cılız ay aydınlatıyordu. Boynuzlu yaratıklar önünde yükseliyor, her biri onun boyunu birkaç metre ya da daha fazla aşıyordu.

Siyah üzerine siyah, ayrıntılarını seçemiyordu, sadece cılız kolları süsleyen uzun, kıvrımlı pençeleri seçebiliyordu.

Bir an önceki duygular sakinleşti. Tedirginlik titremeleri azaldı. Bunun için eğitilmişti. *Özellikle* çarpık bedenleri ve bilinmeyen büyüleri olan korkunç fae yaratıkları için değil, insan muadili için. Zifiri karanlıkta, gözleri işe yaramaz halde ve elinde sadece küçük bir silahla eğitim almıştı. Şehrin sokaklarında, oluklarda, bir bataklıkta doğru düzgün ayağı olmadan saldırıya uğramıştı. Zorn onu hayal edebileceği her korkunç duruma maruz bırakmış ve pratik yaparak hepsinin üstesinden gelmişti.

Eğer bu fae'nin aradığı savaş hüneryise, Zorn'un bir öğretmen olarak muhteşemliğini göstermek üzereydi.

Bilgisayarı sakince kenara koydu ve bıçağını havada tutarak dizlerini bükte.

"Sıra sende pislik herif," diye mırıldandı, yaratıkların en büyüğünü izlerken. Tam önünde duruyordu ve onun sözleriyle başını eğdi, beş boynuzu gecenin içinde hareket etti.

Ayaklarının dibindeki betondan gölgeli bir el yükseldi. Onu tutmak için ayak bileklerine yapıştı.

Kalbi tekmelemeye bile gerek duymadan, yumuşak bir hareketle eğildi ve katı, karanlık kütleyi kesti. Tiz bir çılgılık, maddenin büzüşerek uzaklaşmasına eşlik etti.

Yanındaki canavarların formları fırlatılmadan önce yalpaladı. Ayaklarındaki pençeler betona çarparak takırdadı. İlk yaratık ona ulaştı ve cılız kolunu savurdu. Pençeler havada yüzüne doğru savruldu.

Adım atarken eğildi, bıçağı uzayarak uzun, kavisli bir bıçağa dönüştü. Bu değişim onu bir an için durdurdu ve aptalca gözlerini kırıştırtarak silaha baktı.

Başka bir yaratık ona saldırdı. Pençeleri sırtını tırmıklayarak derisine saplandı. Dönerek uzaklaşmadan önce acı dolu bir nefes çekti ve kendine alan açmak için uzanan başka bir yaratığın etrafında dans etti. Kılıç biraz daha uzadı ve yaratıkların uzun uzuvları arasındaki erişimini artırdı.

"Çok uzakta," diye mırıldandı, Mordie'yi garip bir şekilde sonuna kadar kızdıran bir terimdi bu, onlara doğru tekrar adım atıp duruşunu değiştirmeden önce. Gece yarısı etini parçalamadan hemen önce bıçaktan morumsu bir parıltı yayıldı. Bir cızırtı, kıvrılan bir duman çizgisinden ve yaratığın çığlığından önce geldi. Neredeyse hiç direnç yoktu. Bunun bu yaratıklara özgü bir şey mi olduğunu, yoksa bu bıçağın kendi fae'sini de aynı kolaylıkla delip geçip geçmeyeceğini merak etti.

Bir sonraki yaratığa sapladı. Bıçak omzunu kesti, uzvunu kopardı ve canavarı yana doğru savurdu. Sanki silah vuruşa küçük bir patlama eklemiş gibiydi. Daha iyi ve daha iyi.

Bir sonraki yaratık ona ulaştı. Diğerleri de peşindeydi. Bir darbeyi savuşturdu ve dönerek yaratığın karnını kesti. Bir avuç pençe daha koluna saplandı. Yakıcı acı içine sızdı, içinden geçti ve arka plana dağıldı. Hayatta kalmanın bir parçası da acı reseptörlerine hakim olmaktı.

Yaratık tekrar hamle yaptı ama o çoktan hareket etmiş, etrafından dolaşıp sırtını kesmeye başlamıştı. Tekrar dönerek kılıcını yaratığın göğsüne sapladı ve dönerek alçaldı, bir bacağını ayırdı. Etrafında çığlıklar ve ulumalar vardı. Yaratıklar yerde titriyor ve kıvranıyordu, hâlâ ayakta olanlar yanma korkusuyla geri çekiliyordu. Sonuncusunu da ortadan kaldırdı ve daha fazlası için hazır bir şekilde nefes nefese etrafına baktı.

Işıklar tekrar yandı ve etrafı aydınlattı. Ani parlaklığa karşı gözlerini kısıtı ama duruşunu bozmadı. Oyunun ne zaman biteceği belli değildi. Canavarlar sanki hiç orada olmamışlar gibi ortadan kayboldular.

Kılıcı, orijinal bıçak boyutuna küçülmeden önce soluk mavi bir renkte titreşti.

Havada bir durgunluk vardı. Nefes alış veriş yavaşladı.

Aferin, dedi zihnindeki fae, sesi takdir ediciydi. Eğitimcine selamlarımı ilet. Şu anda köşede BMW'sinin içinde elleri direksiyonu kavrayarak bekliyor. Unutma... eğer sırlarımı paylaşırsan, susturmam gereken senin ailen olur. Sesi hafifledi. İspiyoncular dikiş yer.

Adamın dikkati başka bir yere yönelmiş gibi, dokunuşunun zihninden kayıp gittiğini hissetti. Kafatasının içindeki boşluk garip bir şekilde boşalmış gibi hissetti.

Bıçaklı elini yanına bırakarak önce kapıya, sonra da yukarı baktı. Bir kamera ona doğru bakıyordu. Amber ya da Henry'nin oradaki görüntüleri silmesini sağlaması gerekiyordu.

Sonunda gardını indirdi ve koli bandının tekrar şekil değiştirdiğini fark etti. Üç şeridin olduğu yerde şimdi dairesel bir yığın vardı.

"Bir gül," diye mırıldandı kendi kendine, adamın yarattığı şekli tanıyarak. Ortada, polenlerin arasında sürtünen bir arı gibi, kulaklığı bekliyordu.

BMW TAM DA FAE'NİN SÖYLEDİĞİ YERDEYDİ. ZORN ORADAYDI, Elleri direksiyonda, parmak eklemleri bembeyazdı. Kıpırdamadan ön camdan dışarı bakıyordu.

Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemişti.

Kapıyı çekip açmadan önce parmak eklemiyle yolcu camına vurdu.

"Gremlin." Sesi her zamanki gibi sakin, soğukkanlı ve kontrollü çıkabilirdi, eğer her heceye eşlik eden yoğun rahatlama iç çekişi olmasaydı.

Kulaklığı bardak tutucusuna fırlattı. Kulaklığı hemen Zorn'a iyi olduğunu ve birazdan onunla buluşacağını söylemek için kullanmıştı.

"Seni on beş dakika önce bekliyordum," dedi Zorn, ona bakmadan.

"Bıçaklarımdan biri dosyadan kaçtı. Bulması zor oldu." Kapıyı arkasından kapattı.

Homurdandı ve arabayı çalıştırdı. Arabayı kenara çekip köşeyi dönene kadar konuşmadı ve sessizliği bozdu.

"Bana neler olduğunu anlat. Hiçbir detayı atlama. Eğer eve varana kadar bitiremezsen, bana haber ver ve başka bir yoldan gidelim."

Zorn her zamanki gibi hasar kontrolü yapmaya hazırdı. Hangi sırları saklayabileceğine ve hangilerini herkese anlatması gerektiğine o karar verecekti. Sorun şu ki, bazı sırları ona bile söyleyemezdi, yoksa o fae hepsini susturmaya karar verirdi.

Sonunda gösterge panelindeki saate baktı. Neredeyse sabahın ikisiydi. Fae, Rutherford'un bilgisayarıyla birkaç saat geçirmişti. Aradığı şeyle ilgili arkasında suçlayıcı dosyalar bırakmış olma ihtimali neydi? Muhtemelen yok denecek kadar az.

Sonra tekrar, o fae bu alemden değildi. Bir iletişim cihazının ne olduğunu biliyor olabilirdi ve takip cihazlarını bulup devre dışı bırakabilirdi (muhtemelen düşüncelerinin yardımıyla), ancak bir bilgisayar etkili bir şekilde silmek büyük olasılıkla onu aşırıyordu. Dosyaları silebilirdi elbette. Ama bu Amber ve Henry'nin sabit diskte damgalanmış olan her şeyi kurtarmalarını engellemezdi. Bu konuda Fae üstündü. Peki ya o bilgiyi bulma konusunda? Bu onun bildiklerinin dışındaydı. İspiyonlayan onun kalitesiz işi olacaktı, kendisi değil. Varlığındaki her lif bunun önemli olduğunu söylüyordu. Onun anlaşmaları ve süslü sözleri söz konusu olduğunda altıncı hissi geliyordu.

Belki, sadece belki, eğer Kieran ve Lexi'nin ekibi Fae'nin neyin peşinde olduğunu bulabilirlerse, oraya ilk onlar ulaşabilir ve onu yok edebilirlerdi. Ve şimdi Daisy'nin bir silahı vardı. Eğer Daisy'nin de üstünlüğü varsa, bu sefer bir tuzağa doğru yürüyor olacaktı. Ve onunla işi bittikten sonra da çekip gitmeyecekti.

YARDIM ETKİNLİĞİNDEN BİR HAFTA SONRA, ARABASININ YANINDA DURDU.

Yorucu bir gecenin ardından l o ş bir park yerindeydi. Tüm vücudu öfke ve tiksintiyle titriyor, parmakları bıçağın etrafını sarmak için kaşınıyordu

kalçasına yaslanmış, şık ama hafif kabarık elbisesi tarafından gizlenmişti.

"Bence buraya gelmelisin," dedi Liam, onun yanında durup arabasına yaslanarak. Bakışları kızın yüzünde geziniyor, gözlerinde hiç uzun süre durmuyordu. İlgisi daha çok dudaklarında ya da göğüslerindeydi. Kızın fark etmeyeceğini düşündüğü zamanlarda poposu. Gözleriyle onu soyarken.

Yardım derneğindeki seksi barmenle çıkmayı kabul etmişti. Normalde kendisine itiraf ettiği şey için onu öldürür ya da Zorn'un yapmasına izin verirdi. Zorn çok renkli olabiliyordu. Ama... soruları vardı.

"Yani..." Bir elini kaldırarak parmağını kolunun üzerinde gezdirdi. Kadın tedirginlikle titremekten kendini alıkoydu. Dirseğine ulaştığında onu kendine doğru çekti.

Bu hareketin beklenmedik gücü ve adamın gözlerinde yanan saldırgan şehvet yüzünden neredeyse nefesi kesiliyordu. Eğer ilk randevusunda normal bir kız olsaydı, bu onu inanılmaz derecede rahatsız ederdi. İkisi baş başayken onu bu şekilde tartaklaması, tehlikeli biri olduğunu güçlü bir şekilde ima ediyordu. Kimse bakmadığında kuralları hiçe sayabilirdi.

Ama o bunları zaten biliyordu. Bütün bunları akşam yemeğinde sessiz ve neşeli bir tonda anlatmıştı. Bir hafta önce içki içerken. Chester'lara yaptıklarından, onları sakatlamaktan, bağlamaktan ve mücadele etmeyi bırakana kadar dövmekten zevk alıyordu. Muhtemelen daha kötüsünü.

Ama o normal değildi ve avının avlandığını bilmesinden hoşlanmazdı. Bu yüzden yarı yarıya ona doğru düştüğünde gülümsedi. Güldü, sorun yokmuş gibi davrandı. Bu maskaralıkların bir önemi yokmuş gibi davranıyordu. İçindeki ateş pırıl pırıl yanıyordu. Bu dünyadaki zamanı sona ermek üzereydi.

"Daha yeni başlıyoruz," diye mırıldandı. Nefesi balık gibi kokuyordu ve kolonyası mide bulandırıcı derecede tatlıydı. "Sana zindanımı göstermek istiyorum."

Bu sefer ürpermesine engel olamadı. Bu çocuk nasıl hâlâ hayattaydı cidden? Şimdiye kadar nasıl kimse onu öldürmemişti?

Yine de, o fae olmasaydı bir itirafı manipüle edeceğini bilemezdi. Neredeyse kesinlikle onun "hobisini" göremeyecekti ve şu anda yaptığı gibi onu tartakladığı için ağzını burnunu kıracaktı.

Ona doğru uzandı ve poposunu sıktı. Döndü ve onu arabaya doğru iterek vücudunu arabanın ve kendisinin arasına hapsetti.

"Çok ateşlisin amına koyayım," diye inleyerek kasıklarını kızın kalçalarına vurdu.

Hadi şu işi bitirelim.

Kadın yüzünü yukarı kaldırdı.

"Ah evet," dedi, dudaklarını onun dudaklarına çarparak ona doğru bastırdı. Dili dudaklarının arasına girdi ve ağzının içinde garip bir şekilde dönmeye başladı. Çenesi garip bir ritimle açılıp kapanıyordu ve aslında ne olduğundan emin değildi, sadece önceden ona nane şekeri içirmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Hadi," dedi adam, geri çekilip onu da kendisiyle birlikte sürüklemeye çalışarak. "Arabayı bırak. Buraya geliyorsun."

Gölümsedi, kirpiklerini kırıştırdı ve kolunu adamın elinden kurtarmak için bir bükme hareketi yaptı. Adam şaşkınlıkla geriye doğru tökezledi.

"Gitmem gerek. Seni arayacağım. Söz veriyorum." Adam dengesini yeniden kazanırken kadın kapıyı açtı ve adam ona doğru geri dönmeye başlarken arabaya girdi.

Adam kapalı kapının yanında durdu ve cama doğru eğildi. Gözleri şehvetten arınmıştı ama kararlılığından bir şey kaybetmemişti. Başını salladı, sanki bu bir oyunmuş gibi sırttı ve kapının üst kısmına hafifçe vurdu.

"Tamam o zaman, elde etmesi zoru oyn." Önemli bir şey yokmuş gibi ellerini ceplerine sokarak uzaklaştı. "Daha benim olacaksın."

"Göreceğiz," dedi kadın, oyunu oynuyordu.

Işıklar sönmeden önce bunu ona tekrarlayacaktı. Eğer şansı olursa... Eve dönerken zihni hızla yol alıyordu. Sessiz sokaklarda sürünerek ilerledi. çift toplum bölgesinin yakınındaki eve kadar. Garip bir şekilde, arabalar kaldırım kenarlarına dizilmişti ve her iki konutun da birkaç penceresi hoş geldiniz ışıklarıyla parlıyordu.

Herkesin burada ne işi vardı? Planlanmış bir aile yemeğı yoktu.

Telefonuna baktı. Cevapsız arama yoktu. Acil bir durum olamazdı.

Ön kapı kilitli değildi. Belli ki onu evde bekliyorlardı. Çok küstahlardı. Mordie'ye bir randevuya çıkacağını söylemişti. Tabii, geçen hafta tanıştığı Chester'dan nefret eden barmenle olduğunu da söylemişti...

Ne kadar aptalmış. Herkes onun için endişelendiğı için buradaydı. Ya da elinde bir ceset olmasından ve onu ortadan kaldırmak için yardıma ihtiyacı olmasından endişeleniyorlardı.

Aklındaki sorular olmasaydı, o da gelirdi. Ama bilmek zorundaydı. O fae'nin geçen gece otel odasında duman çıkarıp çıkarmadığını bilmek zorundaydı...

Öyle olmalı, değil mi? Birini öptüğünü nereden bilebilirdi ki? Kitaplar büyüünün diyarlar arasındaki uçurumda seyahat etmediğini söylüyordu. Geçemezdi. İnsanları wyld fae büyüünden koruyan şey buydu. Eğer burada değilse, fiziksel olarak *görmüyorsa*, bilmesi mümkün değildi.

Değil mi?

Tüyleri diken diken oldu, kanı dondu. O kimseye ait değildi. Hiçbir parçası ait değildi. Kesinlikle lanet bir fae'ye ait değildi.

Bilmeden bir anlaşma mı yaptım? Kelimeler olmadan mı?

Sıcak ışık ve evin tanıdık kokuları onu karşıladı. Mutfaktaki sesler fuayeyi geçerek usulca mırıldanıyordu. Kapıyı kapattığında usulca tıkladı. Sesler kesildi.

Evet, onun için gelmişlerdi.

Bria yanında yarısı bitmiş bir Jack Daniel's şişesiyle adada oturmuş, parmaklarını çoğunlukla buzdan oluşan bir bardağın etrafına sarmıştı. Daisy'yi görünce başını salladı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Merhaba küçük mazoşist," dedi kelimeleri geveleyerek. "Duyduğuma göre senin olduğun her şeyden nefret eden insanlarla takılıyormuşsun. Nasıl geçti? Daha da önemlisi, Zorn'un öğretilerini dikkate aldın mı ve olay yerinde kanıt bırakmamaya dikkat ettin mi?"

Thane sırtı pencereye dönük bir şekilde masada oturuyordu. Önünde bir bira şişesi terliyordu. Masanın ucunda Dylan, çok iyi giydiği buruşuk gömleği, dağınık saçları ve yatak odası gözleriyle oturuyordu. Adam çabalamadan *seksi* olabiliyordu. Yine de muhtemelen bu yönünü kapatabilmeyi diliyordu. Destekleyici aile üyeleri dışında kimsenin ona kısa bir sarılma için dokunmasına kesinlikle hazır değildi. Zor bir geçmişi vardı.

Mutfaktaki diğer tek kişi, masanın ucunda elinde buzlu viski ya da başka bir kahverengi likörle oturan Zorn'du. Spor bir eşofman ve beyaz bir tişört giymişti, sanki yatmak üzereydi. Gri gözleri onu değerlendirirken hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

"Selam," dedi bir sandalye çekerken. "Olay nedir?" Thane'in kaşları kalktı. Bunun aptalca bir soru olduğunu düşündü.

"Bir içki ister misin?" Zorn sordu. Dedikodu istiyordu. Muhtemelen hepsi istiyordu. Yarın Lexi ya da Mordecai-ya da ikisi birden- muhtemelen ona ders verecekti. Bu kıyafetin içinde çok fazla anaç tavuk vardı.

"Tabii, neden olmasın?" dedi neşeyle, otururken. "Bir gece içkisi iyi olabilir."

"Yeni sevgilinle daha önce bunlardan içmedin mi?" Thane sordu, sesi hırıltılarla doluydu.

"O zaman bir gece içkisi daha."

Thane'in ifadesi karardı.

"Başla!" Bria adayı hafifçe tokatladı. "Ne içiyoruz?" "Buzlu viski lütfen," diye yanıtladı Daisy.

"Viski bitti." Bria ayağa kalktı, yalpaladı, sonra Thane'e başparmağıyla onay verdi. "Gördün mü? Ben iyiyim. Düğündeki bir İskoç'un hoşgörüsüne sahibim." Jack şişesini boynundan yakaladı. "İşte burada. İşte korkunç kararlar için bir merhem."

Thane tedirginlikle yanağını kaşıdı. "Daisy, ne kadar seksi olursa olsun Lexi'nin senin bir Chester-katiliyle çıkmanı onaylamayacağını biliyorsun."

Daisy kaşlarını kaldırarak Zorn'a baktı. Barmenin görünüşünden Mordecai'ye bahsetmemişti. Zorn'a söylemişti ve o da bu bilgi kırıntısını açıkça aktarmıştı.

Yine de onun gerçekten neden gittiğini bilmiyordu. Görünüşe göre Fae onun cihazlarını öldürmüştü. Ona *tüm* anlaşmaları hakkında bilgi vermemişti.

Herhangi bir ifade göstermedi ama gözleri parlamaya başladı. Bunun bir kısmında mizah buluyordu.

Bria dolaptan bir bardak aldı, biraz daha yalpaladı, sonra buzdolabına baktı. "Bunu yanlış sırayla yapmışım." Şişeyi yere bırakıp zikzaklar çizerek bardakla birlikte buzdolabına doğru yürüdü. "Kaşıma, Thane. Sesin pire varmış gibi geliyor."

Dylan sorunlu gözlerine ulaşmayan bir sırıtışla, "Muhtemelen öyledir," dedi. Arkasına yaslandı. "Nasıl gitti?" diye sordu Daisy'ye.

"O ketum küçük cine böyle belirsiz sorular sorma Dylan.

Hiçbir şey bilmiyor musun?" Bria'nın buz küpleri bardağı ıskaladı.

"Taşaklar." "Tabii, evet, büyük hoşgörü." Thane oflayıp pufladı ve başını salladı.

"O buz geçemedi." Bria platin sarısı, omuz hizasındaki saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Görünüşe göre bir süredir içki trenindeydi.

Bir sonraki avuç dolusu buz küpü bardağın dibine çarptığında çınladı.

"Döktüğün buzları temizleyecek misin?" Thane Bria'nın ayaklarını işaret etti.

"O zaman yardım etmek için ne yapacaksın?" diye cevap verdi, tekrar şişeye doğru yöneldi.

Adam sırtıttı ve ayağa kalktı. "Bana da biraz ver, olur mu?"

"Evet." Bria durdu ve sallanarak dolaba baktı. Sonra bir elinde bardak, diğesinde şişe olan ellerine baktı. "Önce ilk şey," diye mırıldandı. "Daisy, sen kola seviyorsun, değil mi? Coca-Cola yani. Sert uyuşturucu değil. Sulandırmayı seviyorsun, değil mi?"

"Kola ile sulandırılmaz." Thane bunu almak için eğildi, gömleği kaslı vücudunu germeye çalışırken beyaz bayrağı havaya kaldırdı. "Sen kolayla sulandır."

"Sana kola vereceğim," diye mırıldandı, bardağı havaya kaldırarak durakladı. "Ama 'e' harfini 'k' ile değiştireceğim."

"Kok- Oh." Thane ona kaşlarını çatı. "Bu şekilde hecelenmez-"

Bria hırıltılı bir kahkaha atarak kendi üzerine katlandı. Daisy kıkırdamasına engel olamadı.

"Her neyse." Bria doğruldu ve çok ağırbaşlı bir ifade takındı. "Kararınız nedir?"

"Düz, teşekkürler." Daisy şık elbisesini hareketini görmek için yana doğru salladı. Gerçekten de gelecek vaat eden bir tasarımcı tarafından özel olarak dikilmiş bir sanat eseri. "Kola dişler için kötüdür."

Bria ona doğru eğilirken Daisy öne doğru baktı. Bardak masanın yanında havada asılı kaldı, bir kez yere indi, gerçekten inmeye niyetli olup olmadığından emin olmayan bir helikopter gibi geri geldi, sonra durdu. "Tam isabet," diye mırıldandı. Nefesi ateşi tutuşturabilirdi.

Thane sandalyesine yeniden oturdu ve bakışları bir kez daha Daisy'nin üzerinde toplandı. "Cidden, onun gibi bir adamla çıkmak akıllıca değil. Tek yapması gereken seni aramak ve ne olduğunu öğrenmesi. Şimdiye kadar öğrenmemiş olmasına şaşırdım."

"Sahte bir ismi var. Beni araştırdı ve uygun sahte profili buldu. Benim yüzüm Google aramalarında seninkinden daha fazla çıkmıyor, bunu biliyorsun. Amber çok titiz. Sorun değil. Sadece eğleniyorum. Biraz stres atıyorum."

Öne doğru eğildi. Kasları şişmişti. Ciddiydi. "Herhangi biriyle stres atabilirsin."

"Evet, ama o gerçekten çok tatlı." Yüzü hayal kırıklığıyla kızaran Thane'e göz kırptı.

Dylan son derece rahatsız bir şekilde koltuğunda doğruldu. Belli ki o da aynı derecede endişeliydi ama Thane'in halletmesine izin veriyordu.

Thane, "O aynı zamanda bir Chester katili," diye akıl yürüttü. "Bu tipler başlangıçta bunu bir spor olarak görürler. Sonra yüksek. Chester'larla ilgili olmaktan çıkıp öldürmekle ilgili olmaya başlar, bu yüzden de kolay avları tükendiğinde, düşük avlara yönelirler."

büyülü dünyada asılı meyve. Sahte profiliniz gibi meyveler. Seni savunmasız hale getirecek bir şeyi sana vermesi için dikkat etmediğin tek bir an yeter. Sadece *bir* an. Bu hiç akıllıca değil. Ya onunla kalıcı olarak ilgilenmelisiniz ya da bana adını verin, ben de ofislerimizin onunla ilgilenmesini sağlayayım."

"Çok fazla endişeleniyorsunuz." Gözleri çelik gibiydi. Onun inatçılığını bekliyor olmalıydılar. "Büyülü sayılmaz. Birinci seviye. Ve benden kurtulmak istememesi için her şeyi yaptım." Kaşlarını salladı. "Güven bana, bu iş bende."

Thane, Zorn'a bakmadan önce ona kuşkuyla baktı. "Gerçekten mi, kardeşim? Bu konuda sessiz mi kalacaksın? Onun kendi hatalarıyla yüzleşmesinden hoşlandığını biliyorum ama bu çok ileri gidiyor. Böyle bir adamla birlikte olmak sadece tamamen berbat bir şey değil, aynı zamanda onun için inanılmaz derecede tehlikeli."

Daisy başını yavaşça Zorn'a doğru çevirdi ve gülümsemeye karşı koydu. Zorn'un gözlerinde patlayan neşe fişeklerini *nasıl* oluyor da kimse görmüyordu? Çok açık bir şekilde onlarla eğleniyordu, tıpkı onun gibi.

"Evet, Zorn. Bu konuda sessiz mi kalacaksın?" diye sordu düşmanca bir ses tonuyla. Pek hoşuna gitmeyen kararlarda genellikle onunla bu şekilde mücadele ederdi.

Küçük bir gülümseme dudaklarını tehdit etti. "O bir yetişkin ve bu onun özel hayatı. Kendi başına karar vermesi gerekiyor."

Thane'in ağzı açık kaldı ve Dylan'ın kaşları birbirine yaklaştı.

Bria şarkı söylemeden önce gülmeye başladı, "Bilmediğin bir şey biliyorum..." Diğerlerinin aksine, Zorn'u okuyabiliyordu. Şakanın içindeydi. "Bak, katılıyorum." Önce geçirdi, sonra inledi. "Sarımsak kalp için iyi olabilir ama ağızda kalan tat için iyi değil."

"İğrenç," diye mırıldandı Daisy ve içkisinden bir yudum aldı.

"Evet," diye cevap verdi Bria. "Bana bilmediğim bir şey söyle, tamam mı? Her neyse, bak, Daisy o adamı alabilir. Sorun olmaz. O bir yetişkin. Bütün o şeyler."

Dylan başını kaşdı. "Her ne olursa olsun, Lexi'yi gerçekten uyarman gerektiğini düşünüyorum. Bu potansiyel olarak tehlikeli ve bunu bilmeli."

Daisy şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Mordie beni ispiyonlamadı mı?"

"Mordecai bana söyledi," dedi Zorn. "Bu adamlara neden bu işi yaptığımı açıkladım."

Bekliyorlardı. Onlar da beklemekte ısrar ettiler."

"Ve bunun iyi bir nedeni var," diye mırıldandı

Thane.

"Ben sadece içmeye devam etmek istedim çünkü bazen hoş bir sis oluyor, değil mi?" Bria öyle dedi.

"Oh. O zaman neden herkes burada?" Daisy sordu.

"Henry ve Amber Rutherford'un bilgisayarında ilerleme kaydettiler," diye yanıtladı Zorn, gözlerindeki pırıltı azalırken. "Yarın üzerinden geçip bazı kararlar vereceğiz."

İçinden bir ürperti geçti, sonra heyecanlandı. Kararlar ellerinde bir şey olduğu anlamına geliyordu. Bu, umduğu gibi o fae'ye karşı bir şans elde edebileceği anlamına geliyordu. Sadece onun türünden biriyle uğraşmanın tehlikeli sularında gezinmeleri gerekecekti.

"Konumuza dönelim," dedi Dylan, ses tonu makuldü. "Bence Lexi'nin neler olup bittiğini gerçekten bilmesi gerekiyor. Yani... tehlikeli davranışlarda bulunmak istemesini anlıyorum, hatta senin türünden nefret eden biriyle... yakınlaşmak istemesini de..." Kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Anlamıyor." Bria çarpık bir sırıtişla bilgece başını salladı. "Hiç anlamıyor."

Daisy elinin tersiyle itti. Düşünmesi gereken başka şeyler vardı. "Onu sadece öptüm. Bitti artık."

"Bitti mi?" Zorn'un kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık oluştu. Bakışları tekrar onun üzerinde gezindi. "Onu öldürdün mü?"

İşaretleri kaçırdığını düşündü. Kadın güldü. "Henüz değil. Sadece araziye tanımaya çalışıyordum. Hepsi bu kadar. Vaktim olduğunda bitireceğim."

Thane ve Dylan rahatlamış bir şekilde iç geçirdiler.

"Çok şükür," dedi Thane. "Gerçekten ispiyonlamak istemiyordum."

Daisy içkisini bir dikişte bitirdi ve ayağa kalktı. Bilgisayardan çıkan sonuçları düşününce midesinde kelekler uçuştı. Ne bulmuş olabileceklerini düşündü. "Beklediğin için teşekkürler. Ve benim için endişelendiğin için. O kadar aptal ve kendinden nefret eden biri olduğumu düşündüğün için sağ ol. Beni daha iyi tanıdığınızı sanıyordum."

Şimdi çocuklar ne diyeceklerini bilemez bir halde ağızlarını açmaya çalışıyorlardı.

Daisy odasına gitmek için izin istedi. Oraya vardığında penceresinin yanındaki alana baktı. Küçük koli bandı parçaları duvarda yarım daire oluşturuyordu. Dışarıda ve sağda, bir çantanın içinde tutulan ve çatının yanındaki duvara çivilenmiş olan, fae'nin ona verdiği bıçak asılıydı.

Bıçağı aldığı anda, onu duyabileceği yakınlığı test etmişti. Mesafeyi belirledikten sonra, silahı aceleyle ulaşabileceği bir yere koymaya koyuldu, ancak bu ona biraz mahremiyet sağlayacak kadar uzaktı.

Şimdi, öğrendiği yeni şeyleri ve onu tuzağa düşürebileceği yolları düşünürken, düşüncelerini duymasını kesinlikle istemiyordu... ve ne olacağını bilmesini. Bunun son olmasını umuyordu.

E Ertesi sabah erkenden Daisy koridorda yankılanan gürültülü ayak sesleriyle uyandı. Ağır göz kapaklarını kırıştırtarak açtığına, odanın diğer ucundaki masaüstünü kaplayan gözetleme ekranlarının hepsinde bir hareketlilik olduğunu fark etti.

Bahçede bir şey yakalamışlardı.

Yataktan fırladı ve hızla eşofmanlarını giydi. Kapısı açıldı ve telaşlı bir Mordecai açık alanın yarısını doldurdu. "Acele edin. Bir şeyler oluyor!"

Adrenalini yükselmişti. Aklından geçen ilk şey Yarı Tanrılara bir saldırı olduğuydu.

Kapıya doğru koşarken içindeki korkuyu bastırdı. Böyle bir durumda korkunun yeri yoktu. Soğukkanlı mantık günü kazanacaktı. Tüm aile hazırdu ve Kieran strateji ve savaş konusunda mükemmeldi, Lexi'nin ordularla başa çıkabildiğinden bahsetmeye gerek bile yoktu. İyi olacaktı.

"Ne oldu? Biliyor musun?" diye sordu Bria açık kapıdan koşarak geçerken.

Mordecai Bria'nın geçmesini bekledi. "Mülk ihlali sanırım. Birinin bu konuda bağırıldığını duydum."

Mordecai'yi merdivenlerden aşağıya kadar takip etti, her seferinde iki basamak iniyordu. Kafa karışıklığı o anın içine sızmıştı. Mülk ihlali herhangi bir şey olabilirdi ama Lexi'nin hayalet nöbetçilerinin görev başında olduğu ve normal insanlar tarafından fark edilmeden bahçede dolaştığı göz önüne alındığında, bu kadar çok faaliyet için aşırı bir şey bildirdikleri açıktı. Yine de... kimse Mordecai ve Daisy'ye güvenli bir yere gitmelerini söylememişti. Lexi'nin yapacağı ilk şey buydu. Her zaman. Sonra Daisy ve Mordecai'nin yardım etmek istemesi konusunda tartışırlardı...

Bu aktif bir savaş olamaz. Bu başka bir şey olmalıydı.

Karnında imalarla birlikte kelebekler uçuşuyordu. Dehşet karnında ağır bir yükü.

Ürünler ve diğer kahvaltılıklar mutfak tezgâhının üzerindeydi. Kesme tahtaları ve bıçaklar etrafa saçılmış, kahvaltı hazırlığı terk edilmişti. Ön kapı açık duruyordu, insanlar diğer evden koşarak içeri girmiş ve koridordan arka bahçeye inmişlerdi. Daisy onların ruhlarının orada toplandığını hissedebiliyordu.

Arka kapıdan dışarı fırladıklarında Mordecai'nin hemen arkasındaydı. Bahçe önlerinde uzanıyordu; önce çalılarla sonra da ağaçlarla çevrili geniş bir çimenlik alan vardı ve etrafındaki tuğla çitleri gizliyordu. Herkes bir yerde toplanmış, boş avluda ortalarında ya da etraflarında bir şeylere bakıyordu. Havada yuvarlanıp giden yumuşak sis dalgaları Daisy'nin açıkta kalan teninde nemli öpücükler bırakıyordu. Üzerinden bir ürperti geçti ve tüylerini diken diken etti. Bunun sisten mi yoksa önünde çözülmekte olan durumdan mı kaynaklandığından tam olarak emin değildi.

Zorn ona ve Mordie'ye baktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

Lanet olsun. Bu hiç iyi değildi.

"Ne oldu?" diye sordu nefes nefese, diğerlerine katılırken.

"Evet Frank, bunu görebiliyorum," dedi Lexi, onları eski evden bu eve kadar takip etmiş olan ve şimdi Lexi nereye giderse gitsin etrafında dolaşan yerleşik hayaletlerden biriyle konuşurken. "Belli ki bir anlamı var, evet. Bu belirteç ya da adına ne dersiniz deyin, son altı aydır dünyanın dört bir yanındaki cinayetleri işaretliyor. Ama *bizim* bilmemiz gereken bunun *bizimle* nasıl bir ilgisi olduğu."

Daisy bir adrenalin şoku daha yaşadı ve herkesin neye baktığını görmek için ileri atıldı.

"İşte John geliyor," dedi Kieran, sesi otorite ve emir doluydu. John nöbetçi hayaletlerden bir diğeriymi ama bu seferki işinde çok daha iyiydi. Lexi'yle aynı gücü paylaşan Kieran, hayaletleri neredeyse onun kadar iyi görebiliyor ve onlarla konuşabiliyordu. "Diğerleriyle konuşmuş olmalı."

Jerry, Daisy'nin elini kolunda hissedince biraz döndü ve Daisy'nin bakabilmesi için geri çekildi.

Dünyası renkten renge bürünmüştü, içinden o kadar çok duygu geçiyordu ki hiçbirini sindiremiyordu. Nasıl hissettiğini bilmiyordu.

Donuk yeşil çimlerin üzerinde uzuvları bükülmüş ve kırılmış, doğal olmayan açılarla dışarı fırlamış bir ceset yatıyordu. Adamın dudakları, kör bir bıçağa benzeyen bir şey tarafından korkunç bir şekilde tıraş edilmişti. Yakışıklı yüzü

Ölürken bile acı içinde kıvrılıyordu ve kurumuş kan yanlarını kaplamıştı. Boğazına yeşil bir ip bağlanmıştı, bir zamanlar onu sıktığı yerde şimdi bir yay halindeydi. Bu renk, Chester'ların sihirden yoksun olduklarını belirtmek için gururla taktıkları kurdeleleri anımsatıyordu. Muhtemelen bir şakaydı.

"Ölüm nedeni?" dediğini duydu, biraz da şok içinde. Böyle bir şeyin olup olmayacağını merak etmişti. Tuzağa düşmesine izin verip vermediğini merak ediyordu; sadece lanet olası bir moronun kabul edebileceği bir anlaşıma yapmıştı.

Amber grubun diğer ucundan onu inceliyordu, onu okumakta neredeyse Zorn kadar iyiydi ama genellikle olaya dahil olmaya çok daha az meyilliydi. Geçmiş Kieran ve ekiple arasında bir tür anlaşmazlık noktasıydı. Yine de Daisy'ye her zaman kendini açmıştı ve Daisy bunun için geçmişteki hatalarını affetmişti. Hâlâ bir kıza aşık olduğundan bahsetmiyorum bile. Kadın işinde çok başarılıydı. Bunu kabul etmek gerekiyordu.

"Tahminimce boğulma," dedi oniks gözleri değerlendirirken. Bir şeyler olduğunu biliyordu. "Muhtemelen araziye atılmadan hemen önce. Buraya atıldığında hâlâ kanaması varmış gibi görünüyor."

"Bir isim buldum." Henry kümenin diğer tarafındaki telefonundan başını kaldırıp baktı. "Liam Harrison. Ortaya çıkan diğer cesetlerle nasıl bir ilişkisi olabileceğini görmek için daha fazla bilgi topluyorum."

"O değil." Daisy'nin gözleri ilk kez gördüğü çıplak gövdede gezindi. Tek yaptığı onu öpmekti. Onu ellememiş, soymamış ya da başka bir şey yapmamıştı. Sadece bir öpücük ve sonra ne olacağını merak ederek oradan ayrılmıştı.

Soru cevaplanmıştı.

Kalbi güm güm attı. *Adam* bir şekilde öpücükten haberdardı -muhtemelen büyü- ve kadın aralarındaki anlaşmayı bozarak onu çağırmıştı.

Ne yapmıştı ki? Ne tür bir geri zekâlıydı da kendini bu duruma düşürmüştü?

Düşündükçe neredeyse inliyordu. Onu kendi diyarlarına, Gökselleri geçerek, onaylanmış bir geçiş izniyle sokmuştu.

Duygusal olmayan, mantıklı yanı, bir öpücük vermekten fazlasını yapmasına gerek kalmadan bu dünyadan başka kimleri silebileceğini merak ediyordu. Azılı suç lordlarının ve katillerin bir listesini çıkarmak ve fae'yi yaptığı her şeyi bırakıp kadeh toplama işinden zaman ayırarak *öpüşen suikastçı* olarak görevini yapmaya zorlamak istiyordu. Muhtemelen hem kaybedilen zamandan hem de

"malını", yani dudaklarını başkalarından uzak tutamazdı. İkisi bu aptal anlaşılmaya girmişti ve o da kirli dövüşte ona katılmaktan çok mutluydu. Bu oyuncak oyun oynamayı da seviyordu.

Gövdesindeki mesajı okudu, etini kesti ve kanlı harfleri okuyabileceği kadar sildi: *Benim için zevkti.*

"*Tabii onu senin için öldürmemi istemiyorsan?*" demişti fae. "*Benim için zevktir. Sadece söylemeniz yeterli.*"

Herkesin yüzü ona doğru döndü. Henry'nin gözleri telefonundan fırladı.

"O da ne?" Kieran eşofmanlarını giymiş, tişörsüz ve ayakkabısız bir şekilde onunla yüzleşti. Savaş için daha az hazır değildi.

Lexi'nin gözleri gerildi ve Daisy'nin karnına bir suçluluk duygusu saplandı. Bu Lexi'yi endişelendirecekti. Daisy bunu yapmaktan nefret ederdi.

"Diğer cinayetlerle bir bağlantısı yok," diye tekrarladı, atkuyruğu tutucusunu bileğinden çıkarıp saçını geriye doğru bağlarken. "Yardım etkinliğinin düzenlendiği otelin barmeni."

Thane, ellerini kalçalarına dayamış, gözlerini kısmıştı. "Dün gece gördüğün Chester-katili mi?"

"Evet," diye başını salladı. "Bir ve aynı."

Gökyüzü üzerlerindeki bulutlarla karardı, Kieran büyük olasılıkla çalkantılı duygularını kontrol etmeye çalışırken bilinçsizce hava durumunu etkiliyordu. Sonunda Amber sessizliği bozdu ve muhtemelen hepsinin düşündüğü şeyi sordu.

"Güvercin tüyü var. Bu diyara musallat olan fae tarafından mı yapıldı?"

Daisy'nin midesinde gergin bir kıpırdanma oldu. "Neredeyse kesinlikle, evet," dedi dudaklarını yana çekip yere bakarak. Hafifçe Zorn'a doğru döndü ama ona bakmaya cesaret edemedi. Neyi ne kadar söyleyeceğini bilmeye ihtiyacı vardı ama onun kendisi için sır sakladığını bilmelerini istemiyordu.

"Ve böylece..." Amber tereddüt etti. "Fae neden bu kişiyi öldürsün ki? Dün gece gördüğün kişiyi. Eğer diğer ölümlerle bir ilgisi yoksa yani."

Daisy göz ucuyla Zorn'un başını hafifçe eğdiğini gördü. Bir çeşit baş sallama. Ona biraz bilgi vermesini söylüyordu.

Kieran'ın gözleri Zorn'u fark ederek o tarafa kaydı. Gökyüzünde bir gök gürültüsü yuvarlandı. *Kahretsin.* Lexi'yi endişelendirmek bir şeydi, ama Kieran'la kafa kafaya gelmek tamamen başka bir şeydi.

"Kısa hikâye-"

"Daha uzun versiyonunu istiyorum," diye homurdandı Kieran. Lexi elini onun koluna koydu.

"Kısa hikâye," diye tekrarladı Daisy, "geçen geceki yardım etkinliğinde ortaya çıktı ve bana barmenin bir Chester katili olduğunu söyledi. Bilmiyordum. Söz konusu barmenden benim için kurtulmayı teklif etti. Bu onun için bir zevk olacaktı. Ben reddettim." Birkaç kişinin ağzı inanamayarak açık kaldı. "Bundan bahsetmedim çünkü bana hiçbir şey söylememem söylendi. Fae tarafından. Bana onun işini gizli tutmam söylendi."

"Ne zamandan beri başkalarının sana yapmanı söylediği şeyleri yapıyorsun?" Jack sert bir sesle sordu, alışlagelmiş iyi mizahı tamamen yok olmuştu.

"Ailemi tehlikeye atacağı için," diye sertçe cevap verdi Daisy. "Bilmen gereken her şeyi zaten biliyorsun. Umarım o bilgisayarda ne varsa daha fazlasını öğrenmene yardımcı olur. Diğer şeylerin konuyla ilgisi yok."

"Alakası yok-" Lexi bir elini yüzüne götürdü ve yere yığıldı. Onu tanıyan biri olarak, öfkesi hızla yükseliyordu ve "çocuğunu" korumak için şiddet içeren bir şey yapma ihtiyacı kanını kaynatıyordu.

Kieran Daisy'ye baktı, o mavi gözler Daisy'nin uzun zamandır görmediği kadar fırtınalıydı, yarı-tanrıların dünyasından bir an olsun huzur bulduklarından beri.

"Açık olmak gerekirse" -Amber muhtemelen Kieran'ın patlamasını engellemek için ellerini uzattı- "bu ölümün bu diyardaki diğer ölümlerle kesinlikle *hiçbir* ilgisi yok. Onlarla hiçbir ilgisi yok. Güvercin tüyü taşıyor olsa bile..."

Sesi şüpheyle kesildi ve bakışı dokunaklıydı. Kaşlarındaki tuhaflık diğer herkese ipucu vermek içindi ve parıldayan gözleri kimsenin aklına gelmeyen bir şeyi bulduğunu söylüyordu. Bu diyarda ölümler dört yıl öncesine kadar uzanmasına rağmen, tüy altı ay öncesine kadar ortaya çıkmamıştı. Bu, Mordecai'nin eski karısı Bay Küvet'le olan durumdan ve Kieran'ın Göksellerin fikirlerini değiştirip Daisy'ye ev ziyareti yapmaya karar vermediklerinden emin olmak için rüzgârları karıştırma ihtiyacından hemen sonraydı. Fae'lerin planlarını ve aradıkları büyülü eşyayı öğrendikten hemen sonra olmuştu.

Amber muhtemelen bunca zamandır o tılsımla, tüyle uğraşıyor, neden ortaya çıkmaya başladığını, yeni birinin insanları öldürüp öldürmediğini ya da başka bir nedeni olup olmadığını merak ediyordu. Bu olay eksik parçayı tamamlamış ve her şeyi yerli yerine oturtmuştu, gün gibi açıktı. K a h r e t s i n ,

Kaltak fazla zekiydi. İşte bu yüzden Daisy'nin Amber'a olan aşkı hiç ama hiç azalmamıştı.

Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı ama yüz ifadesine bir saygı gülümsemesi yerleşti.

Diğer kadının dudakları da hafifçe kıpırdadı. Bu, geçen hafta Amber'ın radarından gizlice geçmenin intikamıydı. Daisy bu bilgiyi kullanana kadar bekleyin. Aralarındaki dostça savaşta üstünlüğü yeniden ele geçirecekti.

"Güvercin tüyü dışında birbirimizle hiçbir ilgimiz yok, evet," dedi Daisy, Amber'ın onu açıklamaya zorladığı kısımdan önce duraklayarak. "Güvercin tüyü her zaman benim yararına olmuştur." Derin bir nefes aldı. "Sen bana gremlin diyorsun. O bana *güvercin* diyor."

Daisy kimin olduğunu çıkaramasa da, birisi sesli bir şaşkınlık nefesi çekti. Büyü Daisy'nin tam ortasından geçti, sanki ruhunu sökülüp çıkarmaya çalışıyordu. Acıyla irkildi -hepsi irkilmişti. Lexi'nin kontrolünü kaybetmesi, ne kadar küçük olursa olsun, korkunçtu.

Amber hafifçe başını salladı. Haklıydı. O fae'nin Daisy'yle kişisel bir bağlantısı vardı. Artık hepsi bunu biliyordu.

"İçeri, *hemen*," dedi Kieran bir gök gürültüsü yeri sarsarken. Kara bulutlar şehre doğru yuvarlanıyordu. Hava bugün Büyülü San Francisco için pek de iyi olmayacaktı. "Bizden bilgi saklıyorsun. Neden olduğu umurumda bile değil. Bu artık sona erdi. Biri şu cesetten kurtulsun. Hak ettiğini buldu."

Kieran hışımla eve girerken Bria hızla parmağını kaldırarak, "Ceset benimdir," dedi.

Jerry'nin yüzü tiksintiyle buruştu. "Yaparsın. Senin için doğru miktarda berbat."

"Emin olabilirsin, dostum." Bria onun sırtına vurarak sıçramasına neden oldu. "Bu not ve traş edilmiş dudaklar altın değerinde! O güvercin tüyünü de diyeceğim. Mükemmel bir dokunuş. Onu dışarıda sallanırken görmek bile insanları tedirgin edecek. Bana yardım etmek ister misin?"

Omuz silkerek geri çekildi. Ölüm büyücüsünün alametifarikası olan hareketli kadvralarla ilgili tüm bu durumun iğrenç olduğunu düşünüyordu. Bria bu durumdan hiç eğlence çıkarmadı.

"Bu kadar iri bir adama göre miden çok zayıfmış," dedi Bria, onu evin içine kadar takip ederek.

"Yaptığın şey doğal değil," diye mırıldandı.

"Bu sadece biyoloji, *Jerry*. Yaşamdan önce, yaşamdan sonra, hepsi sadece biyoloji.

Et ve kemik ve- Buraya kusma. Lexi seni öldürür!"

Herkes arkalarından içeri girerken sesleri uzaklaştı. Bria daha sonra dışarı çıkıp cesedi sihirli bir şekilde toprağa gömecek, bir şey olması durumunda ortaya çıkarılıp canlandırılmaya hazır hale getirecekti. Bunu daha önce birkaç kez yapmıştı. Sorunlu bir geçmişleri vardı.

Jerry haklıydı. Her şey oldukça iğrençti. Daisy sık sık sihir dilerdi ama bu teklif edilseydi muhtemelen geri çevirirdi.

Arkasında birinin beklediğini fark etti ve bu kişinin Mordecai olmadığını öğrenmek onu şaşırttı.

Dylan cesedin diğer tarafında duruyordu, elleri cebindeydi ve gözleri onu inceliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, yüzünü tamamen ona dönerek. "İyi misin?"

Adam bir süre konuşmadı. "Nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?"

Kadın kaşlarını çatı. "Elbette hatırlıyorum. Çok uzun zaman önce değildi. Kahve dükkânına girip bizi tehdit etmiştin."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Hayır, ondan sonra. Hepiniz şehirden ayrılırken. Bana yeni bir başlangıç yapmam için banka hesabını ve içindeki her şeyi teklif etmiştin."

"Evet, hatırlıyorum. Ve bana hiç geri ödeme yapmadın. Kin tutmadığın için rica ederim."

Dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüştü. Zavallı adam fark edilmek için yaratılmıştı. "Doğru. Bir şey olması ihtimaline karşı hesabı olduğu gibi, herkesten gizli tuttum. Kieran ve Lexi'nin öldürülmesi ve kan bağımın serbest kalması ihtimaline karşı. Eğer böyle bir şey olursa, muhtemelen isteğim dışında beni yeni bir kan bağına kilitlemeye çalışan birkaç Yarıtanrı'dan daha fazlası olacaktır."

"Evet. Dünyanın en özel sihirlerinden birine ve dünyanın en hoş yüzlerinden birine sahip olmak zor. Ne kadar ağır bir yük taşımak, ödüllendirilmek..." Sesi de ifadesi gibi donuktu ama Kieran ölürse ve Lexi yardım etmek için orada olmazsa ne kadar büyük bir tehlike altında olacağını biliyordu. Hepsini biliyordu. "Ne olmuş ona?"

"Nihayetinde bu ekibe katılmamın sebebi sendin. Bu aileye. O günkü özverin beni her zaman arkamı kollayacağına ikna etti. Sana güvenilebileceğime ve senin aracılığınla Lexi ve Kieran'a güvenilebileceğime. Hepinize güvenilebileceğime."

Kapıya doğru döndü ve adam yanına gelene kadar bekledi. "Ve?"

"Ve şimdi senin için orada olmak istiyorum." Elini omzuna koyarak onu durdurdu; bu dokunuş onun için kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyordu. "Kieran'a karşı kendini tutacağını biliyorum ve Lexi'ye karşı da kesinlikle kendini tutacaksın. Eminim Zorn'dan bile biraz geri durmuşsundur. Herkesi korumak istediğini biliyorum. Sadakat senin için zor kazanılan bir şey ama bir kez o hediye bahşettiğinde, değer verdiklerini korumak için her şeyi yaparsın." Durakladı, bakışları onunkilere daldı. "Ama kapana kısılmanın ne demek olduğunu da biliyorum. Benden uzak durmanı istemiyorum. Anlıyor musun? Beni nasıl bir tehlikeye sokacağı umurumda değil Daisy. Cenaze levazımatçısıyla tanıştım. Ölümünden korkmuyorum." Hafifçe sırttı. "Eminim Bria, Jerry'ye sataşmak için fazladan bir ceset kullanabilir. Neye ihtiyacın olursa olsun - durumu analiz etmek, bu konuda konuşmak, içini dökmek için yardım - ben hazırım. Bu konuda yalnız değilsin. Ben senin yanıdayım. Her zaman."

Dylan'ın sözlerinin önemi ve bunları söylerkenki inancı nedeniyle Daisy'nin ortasına bir ağırlık çöktü. Kalbi kabardı ve içini tamamen doldurdu. Neredeyse gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kalıyordu, bu onun için normal bir şey değildi. En son ne zaman ağladığını bile hatırlamıyordu. Ama bu çok şey ifade ediyordu - onun endişesi, dokunuşu, bedeli ne olursa olsun ona yardım etmek için duyduğu sarsılmaz arzu.

Yine de ne diyeceğini bilemediği için şükrederek sadece başını sallayabildi. Çünkü onun bu teklifini kabul etmesi mümkün değildi. Hele de Kieran ve Lex için -aileyi korumaları için- Daisy'nin olabileceğinden çok daha değerliyen. Ama teklif etmesi büyük incelikti.

RUTHERFORD'UN AÇIK BILGISAYARI BÜYÜK YEMEK SALONUNUN ORTASINDA DURUYORDU.

oda masasının etrafında toplanmıştı. Umulduğu gibi, Henry ve Amber kısa süre önce *birinin* silmeye çalıştığı sabit diskten çeşitli dosyaları kurtarmayı başarmışlardı. Bu dosyalar Rutherford'un başka bir varlıkla, üzerinde "rünler ya da başka tuhaf veya eski yazılar" bulunan bir grup eski silahla karşılaşan bir şirketle olan ilişkilerine aitti.

üzerlerinde. Daisy'nin hakkında daha fazla bilgi edinmek istediği silahların bu tür silahlar olduğu açıktı.

Ama partide başka şeyler de vardı. Bir tür kalıntı. İçlerinde garip bir şekilde kesilmiş, "bulanık ya da kirli" mücevherler bulunan tuhaf taşlar ve kayalar. Üzerinde "garip yazılar" olan şekilsiz kadehler ya da yontulmuş ve çukurlaşmış kristaller. Fae'nin açıkça ele geçirmeye çalıştığı şey, mürettebatlarının aramalarına rağmen bilmediği bir şeydi.

Görünüşe göre Rutherford kalıntılar için bir alıcı bulmuştu - Daisy'nin onu konuşurken gördüğü iki adam. Fae, Rutherford'un ölmesi gerektiğini söylemişti, böylece alışverişi tamamlayamayacaktı.

Yalan.

Rutherford fazladan ganimetle ilgili hiçbir anlaşma imzalamamıştı. Tanıştığı iki adam daha fazla bilgi istemişti ve notlara bakılırsa oldukça ilgili görünüyorlardı ama hiçbir fiyatta anlaşmaya varılmamıştı. Rutherford hiçbir şey kesinleşmeden öldürülmüştü. Eğer Fae diğer adamlarla konuşmuş olsaydı, bunu bilirdi.

Rutherford'dan bilgi almak için o otel odasındaydı. Kafasının içine basit bir bakış yeterli olurdu. Ama onun yerine öfkeyle adamı öldürmüş ve adam Daisy'ye doğru ilerlediği için bir an için kontrolünü kaybetmişti.

Midesi bulandı. Şövalyelik yapıyordu. Onu koruyordu.

Bu gerçek hakkında nasıl hissedeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü adam onu ateşe atmıştı. Bahse girerim o fae de bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Her şey hakkında kesinlikle gergin ve kafası karışık -hüsrana uğramış- görünüyordu.

Zamanı geldiğinde Daisy'yi öldürecek inanca sahip olacak mıydı?

"Yani diyorsun ki," dedi Kieran dirseklerini masaya dayayarak, "o bilgisayar malların gerçekte nerede depolandığını söylemiyor."

Henry başını salladı, kendi dizüstü bilgisayarını önünde açtı. "Doğru. Satış için bazı silahları depoladığı küçük bir deposu var-"

"Ve o adres elimizde mi?" Zorn sordu.

"Doğru." Henry yine başını salladı. "Orayı istediğimiz zaman yağmalayabiliriz. Ancak söz konusu mallar orada depolanmamış. Görünüşe göre antika tüccarları arasında yüksek talep görebileceklerine dair bir ipucu almış ve bu tüccarların belirli bir alt kümesi hırsızlığa eğilimliymiş. O malları saklamış."

"Ve bu onun bilgisayarında değil mi?" Jack kocaman kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. "Bunun bir kaydını tutmak isteyeceğini düşünürsünüz."

Henry tüm notlarını yazdığı ekranına baktı. "Envanterinde listelenmiş çeşitli eşyaları var. Her eşya genellikle üç yerden birinde saklanır -Depo, Kulübe, Garaj. Söz konusu eşyalar için etiket Çavuş." Heceleyerek söyledi. "Bu etikete sahip tek eşyalar bunlar."

"Elbette bazı ipuçlarımız var," diye araya girdi Amber. "Dosyaları çapraz kontrol ettik ve bağlantıları gözden geçirdik. Arkadaşlarından biri Chester. Oliver Dawson, Chester silahlı kuvvetlerinde eski bir çavuş. Kimlik gerektiren bir kontrol noktasının arkasındaki büyülmeyen bölgede yaşıyor. Sihirli insanlara izin yok. Küçük bir evi ama büyük bir ahır ve bir sürü arazisi var. Şimdi emekli. İlgi çekici bir başka yaratık da Çavuş Whiskers adında bir kedi. Kedinin sahibi Rutherford'un annesi, Sihirli Arizona'da elli beş yaş ve üstü bir toplulukta bir şehir evinde yaşıyor. İki yatak odalı şirin bir evi var, fazla arazisi yok ve başka depolama alanı da yok."

Donovan çarpık bir gülümsemeyle, "Bahse girerim Çavuş Whiskers," dedi. "Bu Lexi'nin tüm davranış biçimine uyuyor. Annesi her zaman pijama giyiyorsa, daha da iyi."

"Har, har," dedi Lexi. Bir noktada pijama giyen kedi kadın olarak adlandırılmıştı ve güçler bunun kalıcı olmasını sağlamıştı. İki devasa büyülmeyen kedisi gelip gidiyor, bahçede bir şeyler avlıyor ya da ihtiyaç duyulana kadar etrafta uzanıyordu.

"Bu alanlardan birini en son ne zaman ziyaret etti?" Kieran sordu.

"Ben de tam bundan bahsedecektim," dedi Amber tabletinin üzerine eğilerek. "Bir süredir annesini ziyaret etmedi. Aramaları seyrek ve çok seyrek."

Boman dudak büktü. "Pek iyi bir evlat değil."

"Yine de bu süre içinde eyaleti ziyaret etti. Kiralık arabasından veri alamadık. Annesinin evine gitmesi biraz uzun sürerdi ama imkânsız değil."

"Araba, minibüs değil mi?" Kieran sordu.

"Doğru." Amber doğruldu. "Chester'ın arkadaşıyla daha sık konuşuyor. Aramalar kısa sürüyor. Mesaj yok. İzlenebilir başka bir şey yok. Bu aramaların çoğundan sonra büyülmeyen bölgeden ayrıldığına dair kayıtlarımız var. Chester sürüş mesafesinde. Sahte Chester kimliği arıyoruz, ama ne olursa olsun, bence kontrol etmeliyiz. Bu bir kazanan gibi görünüyor."

Kieran masayı inceledi, diğer herkes sessizliğe gömüldü. "Fae'lerin bu bağlantıyı kurmuş olma ihtimali ne kadar?"

"Zayıf," dedi Henry. "Sadece bir dosyayı silmenin onu da sildiğini düşünen bir yaratıkla karşı karşıyayız. Otomatik yedekleri bile silmemiş. Muhtemelen kendi türü için iyi biri ama hiçbir şekilde insan dünyasıyla rekabet edemez ve bizden tamamen üstün. Çavuş Oliver Dawson'ı bildiğinden şüpheliyim."

"Ve kesinlikle Çavuş Whiskers'ı da bilmiyor," dedi Donovan.

Thane bir kahkaha attı.

Henry, "Eğer Dawson'ın elinde bir şey varsa, çok geçmeden temas kurmaya çalışabilir," dedi. "Eğer yaparsa, Rutherford'un peşine düşebilir. Fae, Rutherford'un evinin etrafını koklar ve bir komşusuyla karşılaşırsa, tek ihtiyacı olan bir koklama olur ve sonra ihtiyacı olan bilgiyi almak için zihin hoplatabilir. Bu fae teknolojiden pek anlamaz ama oldukça zekidir. Eninde sonunda aradığını bulacaktır."

"O halde zaman çok önemli," dedi Kieran. Bakışlarını Daisy'ye çevirdi, ifadesi gergindi. Kahvaltıdan bu yana Daisy'ye pek çok soru sormuş ve olması gerekenden fazlasını bilmelerini engellemek için ördüğü yalan ağına sadece kısmen inanmıştı. Oldukça zeki olan tek kişi Fae değildi, Kieran da enayi değildi. Yine de zorlamayı ne zaman bırakacağını biliyordu. Onun çözülmeyeceğini biliyordu. Bunun yerine, onu kıpırdayamayacağı kadar yakından izleyecekti. Adam tehlikeyle karşılaştığında aşırı hızlanıyordu, ki bu harika bir şeydi... mikroskop altındaki kendisi olana kadar. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Bunların hiçbirini bilmiyordum," dedi dürüstçe. "Ama evet, daha sonra değil de bir an önce kontrol etmek iyi bir fikir. Kristal bir kadeh arıyor ve kristaller envanter sayfasında listelenmiş. O eşyaları bulmak için elinden geleni yapacaktır. Ama önce şu depoyu yağmalayalım. Onunla karşılaşma ihtimalimize karşı silaha ihtiyacımız var."

T Aldıkları silahlar Fae'den gelen hediyeye hiç benzemiyordu. Bıçaklar demirdi, hepsinde oyma rünler ve pirinçten el korumaları vardı ama kıyaslandıklarında hantal görünüyorlardı. Beceriksizce işlenmiş ve tamamen dengesizdi. Sadece bir tanesine dokunuldu unda so uktu ama bıçağı k relmi  ve yontulmu tu. Bir o u aptalca derecede ağır ve kullanımı hantaldı. Saklaması kolay olmayı bir kenara bırakın, kalın kılıfları olan hantal şeylerdi. Bunu söylemekten nefret ediyordu ama asla yapamazlardı. Aramaya devam etmek zorundaydılar.

Yine de artık bu konuda bir şey yapılamazdı. Yetene ini kullanamazdı çünkü fae onun düşüncelerini okuyabilir ve ne yaptığını anlayabilirdi ve  avu u kontrol etmeden önce başka bir olası tedarikçiyi avlamak için zamanları yoktu.

Donovan, Chester plakalı  alıntı arabanın sürücü koltu undan, "Ben yine de Bay Whiskers'ın peşinden gitmeyi tercih ederdim," dedi. Güvenlikten geçmek için hepsinin sahte kimlikleri vardı. Kieran ve Lexi istasyonlarını kullanarak giriş izni isteyebilirlerdi ama onlara eşlik edilirdi. Bu sefer gizlenmeleri gerekiyordu.

"Demek güvercin, ha?" Jack  n koltukta gülümseyerek konuştu. Daisy ve Jerry arkada oturuyordu.   te geliyordu. Adamlar ona bu lakabı takamamı tı çünkü Lexi durumdan çok rahatsızdı ve Kieran da ailesini koruma konusunda olası bir ihlalden dolayı çok gergindi. Kimse Yarı Tanrıları kızdırmak istemezdi. Ama bu adamlar her şeye ciddiye katıyordu. Gerçek i  dışında çok az şeyi ciddiye alırlardı.

Daisy ba ını salladı ve pencereden dışarı bakarak beklemeye ba ladı. Bunu engellemeye çalışmanın gerçekten bir anlamı yoktu.

"Bu nasıl oldu?" Jack koltuğunda dönüp ona bakarak devam etti. "Belli ki o yaşlı fae sizin bizden daha yumuşak bir yanınızı görmüş."

"Ya da belki siz o yaşlı fae'den çok daha yumuşaksınızdır," diye karşılık verdi.

"Hayır, öyle olamaz," dedi Jack. Jerry rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "O düşünceleri okuyabiliyor, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Donovan, dikiz aynasında beliren gözleri kırışarak ona bakıyordu. "Ne düşünüyorsun, Jack? Sence bizim küçük cinimiz gerçekten de sürekli bizim hakkımızda güzel şeyler mi düşünüyor? Sence duygusal bir ortası ve kocaman bir kalbi mi var?"

Jerry pencereden karanlık geceye bakarken, "Bence o yaşlı fae onu çok iyi tanımıyor, eğer ona kırılgan, işe yaramaz bir kuş diyorsa," diye mırıldandı. "Eğer ona güvercin demekle ısrar ediyorsa, gözlerinin oyulmasını hak ediyor demektir."

Donovan ve Jack gülmeye başlamadan önce araç bir süre sessiz kaldı.

"Ne demeye çalışıyorsun, *Jerry*?" Jack söyledi. "Gremlin'in o sert dış görünüşünün altında aslında iyi bir insan olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evet, *Jerry*," diye mırıldandı Donovan. "Gremlin'in dışarıdan görüldüğü kadar katı kalpli olduğunu düşündüğünü söylemek hoş değil."

Daisy gülmekten kendini alamadı. Doğrusu, adamın ona neden güvercin dediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kesinlikle onun kırılgan olduğunu düşünüyordu ve evet, bunun için gözlerinin oyulmasını hak etmişti.

Ağır bulutlar ayın ışığını engelliyordu. Yolun etrafını kalın sis tabakaları kaplamıştı. Sadece park lambaları yolu aydınlatıyordu, sağ ve sollarındaki sis duvarından uzak durmaktan başka bir şeye ihtiyaçları yoktu. Varacakları yere yaklaştıklarında yavaşladılar ve yoldan çıkıp engebeli bir araziye girdiler.

Jerry emniyet kemerini çıkardı. Jack ve Donovan da aynısını yaptı, yapacakları işin beklentisiyle neşeleri kaçmıştı.

"Hey." Jack koltuğunda dönerek Daisy'nin doğrudan gözlerinin içine baktı. Daisy onu ön panelin soluk ışığında zar zor görebiliyordu. "Dışarıda güvende kal, tamam mı? Eğer bir tehlike görür ya da hissedersen, hemen oradan uzaklaş. Bırak biz halledelim."

"Fae'lerin öldüreceği ben değilim Jack," diye karşılık verdi. "*Sen* oradan çık.

Bırak beni alsın. Ondan kaçmak için zamanım olacak. Senin olmayacak."

Jack'in çenesi sıkıştı. SUV sallanıp dururken Donovan'ın gözleri dikiz aynasına kaydı ve onları engebeli toprakta zıplattı.

"İnatlaşmanın sırası değil Daisy," dedi Jack. "Büyüklerin ne diyorsa onu yap."

Daisy Jack'in bakışlarını tuttu, inatçılığın kendisine baktığını gördü, sonra başını hafifçe salladı. Elbette, neden olmasın? Ailesinin başı beladayken kaçmayacağı aşikârdı, o da bunu çok iyi biliyordu ama hepsi rol yapabiliirdi. Bu işleri çok daha hızlı ilerletirdi.

Donovan yarım daire çizerek diğerlerini takip etmek için direksiyonu çevirirken, ona sert bir baş selamı verdi ve tekrar öne doğru döndü. Pencereledeki sisten hâlâ bir şey göremiyordu. Kieran sisi iyice bastırıyordu.

Birkaç dakika içinde önlerindeki cip durdu. Donovan hemen arkalarına park etti ve sonra hep birlikte gecenin serin havasına çıktılar. Ahırın arka tarafındaki sis dağılırken Donovan ona küçük bir el feneri uzattı.

"Hey." Mordecai, işler yoluna girdiğinde üzerinden çıkaracağı fırfırlı mor bornozuyla onun yanına geldi.

"Hey," diye karşılık verdi, ışığı şimdilik kapalı tutarak. Diğerleri organize olurken ışığa ihtiyacı yoktu, onlarınki yerde parlıyordu.

Lexi bir an sonra onlara katıldı. Bakışları sertti. "Eğer o fae ortaya çıkarsa," dedi, "kaçacaksınız. Beni duyuyor musunuz? Bırakın Kieran ve ben onu halledelim. Birlikte ondan daha fazla güce sahip olacağız - onların Göksellerinden birinden bile, ya da Zorn öyle sanıyor. Tamam mı? Bu sefer sadece senin savaşın değil. Bu *bizim savaşımız*. Biz bir aileyiz. Birlikte savaşırız. Bunu bana kaç kere söylediğini hatırlıyor musun? Bu sebepten dolayı ayrılmayı *reddettiğin* her kavgayı hatırlıyor musun? İşte buradayız. Aile birbirine yapışır."

"O zaman neden kaçayım ki?" Daisy kaşlarını çattı, sonra Lexi'nin kaşları aşağı indiğinde neredeyse gülecekti. "Tamam, tamam, seni anlıyorum. Bunu senin halletmene izin vereceğim."

Dürüst davranıyordu. Lexi iyi bir noktaya parmak basmıştı. Fae, bir Göksel'in neredeyse tanrılarından birinin gücüne sahip olduğunu söylemişti. Eğer o fae Göksellerden korkuyorsa, onlardan daha az güce sahipti. Lexi ve Kieran, diğerlerinden bahsetmiyorum bile, onunla gerçekten başa çıkabilmeliydiler.

Lexi Daisy'ye başıyla selam verdi, bu tür şeylere karışmasından nefret ettiği Mordecai'ye baktı ve ahıra doğru yürüdü. Minibüslerden birinin kapısını açmış olan Bria hariç diğerleri onun arkasında toplanmıştı

ve sessizce ceset yığınınından muşambaları çekiyordu. Bir şey olursa onları canlandıracaktı ya da Lexi canlandıracaktı.

Uzakta bir köpek havladı. Bu ev olmalı. Kulağa epey uzakta gibi geliyordu.

"Yakınlarda insan ya da hayvan yok," dedi Lexi, herkes onun arkasında dururken büyüyen sessizliğe doğru.

Kieran diğerlerinin etrafından dolaştı ve onunla ön tarafta buluştu. Herkese bir göz attı, sonra da dinliyormuş gibi yan tarafındaki bir şeye baktı. Belli ki bir hayalete. Başını salladı ve arkasına baktı.

"Gitmeye hazırız," dedi. "Lexi'nin dediği gibi ahırların içinde ya da çevresinde kimse yok. Hayvan da yok. Yine de ahırın önündeki kapılar açık." Işık bükücü Boman'a baktı. Açıklığın çıplak gözle görülemeyecek kadar karanlık kalmasını sağlayabilirdi. Çiftçi içeride birinin dolaştığını asla anlayamazdı.

Boman başıyla onayladı ve yanlarından geçti. Değişen sis duvarının ardında bir menteşe gıcırdadı. Önce arka kapıdan girecekti.

Kieran bekledi. Başını sallayan Lexi'ydi, belli ki büyüyle Boman'ın ruhunu takip ediyor ve ne zaman onları görüş alanından çıkaracak kadar uzaklaştığını biliyordu. Daisy'nin böyle bir menzili yoktu.

"İşte gidiyoruz." Kieran şimdi liderliği ele aldı.

Lexi, onlar kapıya ulaşana kadar dışarı çıktı. İçeride kaybolmadan önce herkesi durdurmak için parmağını kaldırdı. Büyük büyüdü kedilerden biri onun arkasından içeri girdi. Diğer Daisy ve Mordecai'nin yanında kaldı.

Donovan içeri girmeden önce bir süre kapının yanında bekledi. Jack durakladı ve sonra içeri girdi.

Jerry, Mordecai ve Daisy'ye alçak bir sesle, "Ortalık tamamen temizlenene kadar burada bekleyeceğiz," dedi.

"Planı biliyorlar *Jerry*," dedi Bria onlara katılarak. Yere ölü bir fareye benzeyen bir şey koydu.

Jerry geriye doğru sürünmeden önce kahretsin gibi bir ses çıkardı. "Bunu *burada* yapma! Korku gösterinizin geri kalanıyla birlikte minibüsün orada yapın."

"Oh, sakın ol," diye mırıldandı, sırt çantasını omuzlarından çekip çıkardı ve çeşitli tütsüler, mumlar ve bazen de çanlarla fareyi canlandırmaya hazırlandı. "O sadece küçük bir kemirgen. Titreyerek canlandığında farkına bile varmayacaksınız."

"Bu bir fare," diye homurdanarak Daisy ve Mordecai'nin arkasında durdu, böylece fareyi görmesi engellenmiş olacaktı. "Muhtemelen bir sıçandan daha iğrenç- Hayır. Bunu söylemeyeceğim bile. Kesinlikle ölü bir insandan daha iğrenç değil, özellikle de hepsi yarı çürümüşken-" Havaya doğru öğürdü ve tüm sahneye sırtını döndü.

"Bunu kendine sen yaptın, dostum," dedi Bria ukala bir sırıtışla. "Hepsi senin suçundu. O sırada ben sadece işime bakıyordum."

"Sana geçen geceden bahsettiler mi?" Mordecai, diğer ikisi tartışırken Daisy'ye kısık bir sesle sordu. Daisy'ye döndü ve sesini daha da alçaltabilmek için başını öne eğdi. "O adam çimenlerin üzerine düştüğünde mi?"

Bria'nın gözleri o tarafa kaydı ve yüzü tüm ifadesini kaybetti. Bir adım uzaklaştı ve yere eğilerek onlara sırtını gösterdi, sihrini göstermeye hazırlanıyordu. Onlara alan açıyor ya da duymamış gibi davranarak Daisy'ye söylememeleri *gerektiğini* belirtiyordu.

Ahırın içinde kaybolmadan önce Dylan'ın onlara doğru bakışını izledi.

"Güvenlik kayıtlarına baktım," diye mırıldandı.

"Amber onu indirdi ve sildi. Muhtemelen hayaletlerin ne yaptığını görmedin."

"Amber bazı numaralarımı bilmiyor. Bir keresinde beni kandırmıştı. Bir daha yapamayacağından emin oldum. Cesedi bıraktı ve güvercin tüyünü yerleştirmeden önce kameraya doğru baktı. Bir açıklama yapıyordu. Benim kayıtsızlığımda kayboldu."

"Peki ya sonra?"

Daisy'nin gözleri odağını kaybetti ve hatırlayarak yutkundu.

Evin içinde dolaşıyordu, sanki dünyanın bütün zamanı kendisindeymiş gibi, neredeyse salına salına. Sanki evin ve üzerinde bulunduğu arazinin sahibiymiş gibi. Hareket sensörlü ışıklar yandı ve onlara izin verdi, görüleceğinden endişe etmedi. Yakalanacağından endişelenmiyordu.

Köşeyi dönmüş ve onun penceresine bakabileceği bir yerde durmuştu. Tam olarak hangisi olduğunu biliyordu. Belki de bıçağı oraya koymak o kadar da iyi bir plan değildi. Şafağın altın ışınları arkasındaki gökyüzüne uzanıyor, koyu çivit mavisini yarıp menekşeye dönüşüyordu. Gül, pembe ve şeftali ufku doyuruyor, onu rahatlatarak öne çıkarıyordu. Görüntü güzel bir tabloydu, özne görkemli gün doğumunu bile gölgede bırakıyordu.

Bir süre doğrudan pencereye, sonra da yanındaki fotoğraf makinesine baktı ve "*Yakında görüşürüz*," dedi.

"Gördüğümü söyledim. Oyun oynuyor. Bunu size söylemiştim." "Tehlikedesin."

"Ben her zaman tehlikedeyim, unuttun mu?"

"Bu şekilde değil. Lexi ve Kieran seni taşımaktan bahsediyorlar. Bence bu iyi bir fikir. Koruma sağlayana ya da o fae'yi durdurmanın bir yolunu bulana kadar seni saklamak. Seninle gelebileceğimi söyledim. Koruma için değil ama... sürgün edilmiş gibi hissetmemen için sana eşlik etmek için." Durakladı ve ona baktı. "Daisy, Lexi ve Kieran o fae ile savaşılabılır. Bir grup çalışması organize etmek için diğer Yarı-Tanrılarla konuşuyorlar. En iyi seçenek bu. İkimiz de bu konuda yardımcı olamayız. Yoldan çekilsek iyi olur."

Yüzünü kaldırıp onun gözleriyle buluştu, ciddi ve içtendi. Ona destek olmak için kendini sürgüne gönderecekti. O kadar iyi bir adamdı ki.

Kolunu adamın beline doladı ve onu sıktı. O da ona sarıldı.

"Ama hayır diyeceksin," diye tahmin etti Dylan, kadın sarılmasını gevşettiğinde.

Dylan başını kapıdan uzatarak Jerry'ye baktı. O da başını salladı. *Her şey tamamdı.*

"Beni bulur," diye fısıldadı Dylan, bu iddianın ağırlığı karnına ağır bir şekilde çökmüştü. Ona bağlıydı. Belki de çıkıntıdan beri bağlıydı. Belki de Demigod kongresinden beri, onu arayıp bulduğu zamandan beri.

Sonunda hep bu duruma düşecektiniz.

Bu noktada mesele kaçmak ya da saklanmak değildi. Şu anda mesele oyunu oynamaktı. Kazanmak. Önemli olan tek şey buydu. Belki de tek önemli olan buydu.

"Nasıl bildiğimi açıklayamam... Sadece biliyorum. Onu öldürmem gerekecek. Eğer yardım etmek istiyorsanız, bunu yapmama yardım edin."

Kapıda durakladı ve kolunu kaldırarak kapıyı daha geniş bir şekilde itti. Önce içeri girmek için kızın kapının altından eğilmesini bekledi. "Tamam," dedi arkasından.

Yere tek tük yerleştirilmiş pilli fenerlerin yumuşak ışığı, geniş ve havadar ahırın küçük alanlarını aydınlatıyordu. Yıpranmış ahşap kirişlerden oluşan geniş bir ağ, tavana kadar yükseliyor ve

kirişler. Kaba yontulmuş ahşap kalaslar, yaşlılıktan gümüşü griye dönmüş eski at ahırlarının gövdelerinden dışarı çıkıyordu. Çatlaklar ve boşluklar, diğer fenerlerden gelen ışığın diğer tarafa sızmasına ve ona daha yakın olanlara katılmasına izin veriyordu. Sıkışmış toprak ve kirli ve ıslak saman izleri ayakların altında yatıyordu, bazı alanlar alanın ortasındaki yoğun trafikten dolayı aşınmıştı.

Ancak ortada, sağ tarafta her şey değişmişti. Dağınık ışıktaki parıldayan metal raflar, arkalarındaki eski tahta duvarları kapatmak için parlak beyaz suntalara yaslanmıştı. Aynı tarz tahta iki yandaki rafları da kapatıyordu ve yatak çarşafı, gömme olanlardan, önden aşağıya doğru sarkıyordu. Garip bir örtü seçimi.

Daisy aradıkları şeyin bu olduğunu bilerek yaklaştı.

Donovan çarşafı geri çekerken, "Görünüşe göre kesinlikle Bay Whiskers değilmiş," diye mırıldandı.

"Bırakın geçsin." Zorn bir elini Donovan'ın koluna koyarak onu yoldan çekti. Donovan çarşafı geri çekmeyi devralırken gözleri Daisy'nin üzerindeydi, çarşafı kurulumun köşesine asmıştı.

Diğerleri, hatta Lexi ve Kieran bile yanlara doğru itilerek ona geniş bir alan açarken Daisy kaşlarını çatı.

"Ben uzman değilim," dedi ama merakı onu ileriye doğru itmeye devam etti.

"Fae'nin ne aradığını gören tek kişi sensin." Zorn onun bakışlarını metal bir kitaplığa benzeyen, toplam altı rafta takip etti. Her şekilden eşya çeşitli renklerdeki havluların üzerine serilmişti. En alta bakmak için eğildiğinde, kenarları pürüzlü taş dokular gördü. Bazı eşyalar geometrik şekillere benziyordu, köşegen şeklinde yukarıya doğru uzanıyor ve tek düz yüzeyin üzerinde duruyordu. Diğerleri ise dekoratif bir bahçeden fırlamış taşlara benziyordu; kahverengi, gri ya da kum tonları vardı ama içlerinden başka bir renk ya da daha pürüzsüz bir doku geçiyordu. Birkaç tanesinde Rutherford'un notlarında bahsettiği taşlar vardı ama buradan bakıldığında daha çok düz ya da engebeli kayalara benziyorlardı. Renkleri koyu kıızıdan, pırıl pırıl deniz salyangozuna ve yumuşak yeşim taşına kadar değişiyordu... Görünüşe göre gökkuşağının tüm renkleri vardı ve bir kuyumcуда iyi bir fiyat getirecek türden bir şey değildi. Değerli taşları bilirdi. Bunlar satılmaya uygun değildi. En azından birinin bir yüzüğe ya da kolyeye takabileceği bir şey değillerdi. Hayır, bunların değeri muhtemelen farklı bir pazarda yatıyordu.

Bir sonraki rafta renkli cam gibi daha pürüzsüz yüzeyler vardı. Her biri bir tür blok halindeydi, dıştan bakıldığında berraktı ama hareket eden, kıvranan bir renk kümesi idi.

İçlerinde, birbirlerinin etrafında dönüp duruyor ve bazen de yüzeye çıkıyorlardı. En azından Daisy'ye verdikleri izlenim buydu. Aslında iç kısımlardan hiçbiri hareket etmiyordu.

Sırada en kalabalık raf olan kristaller vardı. Bunların çoğu bir Tarot destesinde bulunabilirdi. Buradaki renkler de çeşitlilik gösteriyordu; bulutlu bir menekşe, benekli bir gök mavisi ya da kaba, kaya tipi bir tabana yerleştirilmiş çizgili ve puslu bir beyaz. Diğer raflarda garip bir çeşitlilik vardı, hiçbiri birbiriyle ya da başka bir şeyle uyumlu değildi. Tuhaf, mücevher görünümlü kaya parçaları sanki oraya çakılmış gibi birkaç eşyanın arasına sıkışmıştı.

En üst raftakilerden biri gözle görülür şekilde titremeye başlayınca Daisy şaşkınlıkla bakakaldı. Üzerindeki hava, kavurucu bir yaz gününde sıcak betondan yükselen ısı gibi puslu bir hal aldı. Uzanıp dokundu, pürüzsüz yüzey kaygan ve serindi.

"Bu..." Jack bir elini onun omzuna koydu ve aralarındaki boy farkına rağmen rahatça üzerine eğildi. "Hareket ediyor mu?"

Onu raftan çekip çıkardı, uğultunun parmaklarının arasından koluna doğru ilerlediğini hissetti. İç kısmı titremeye başladı ve sonra soluk mavi bir renkte parladı.

"Vay canına," diye mırıldandı Thane de içeri iterek. "Bu büyülü bir şey. Acaba Chester çavuşu bunu anlayabildi mi? Anlayabilseydi muhtemelen altlarına daha güzel havlular koyardı."

"Eh, *bu* Chester söyleyebilir," dedi Jack, kadın eşyayı ona geri uzatırken. Onu aldı ve uzaklaştı, yeni oyuncağına bakmaktan ve ona daha fazla yer vermekten memnundu.

"Bu doğru," dedi Thane, her kelimeyi kırparak, aslında kendisine aptal diyordu.

Daisy eşyalara bakmaya geri dönerken sırtıttı. Yeterince uzun süre beklerse, kendilerini göstereceklerdi. Bu şekilde çalışıyor gibiydiler.

Bir diğeri parladı, bu seferki canlı bir chartreuse rengiydi ve kıvrımlı cam bloklardan birinin ortasından titreşiyordu.

"Ooh." Dylan içeri itti, onu yakalamak için etrafına uzandı. "Titriyor. İşte, Lexi. Bunu hisset."

Bir kristaldi, parıltısı çikolata kahverengisinin donuk bir zonklamasından çok daha fazlası değildi ama ışığı yakalayıp fırlatan bir disko topu gibi küçük bir ışık gösterisiyle sona eriyordu. Üç tane daha, parıltıları ya da etkileşimleri farklıydı ama daha az özel değillerdi. Büyülü olduğu daha az belli değildi.

Kieran, "Bunları neden sakladığı anlaşılıyor," dedi, mavi halkalarla kesilmiş bir taş parçasını kaldırırken.

Okyanus, mavi-siyah. Ya da Kieran ona ulaşmak için neredeyse onu iterek yolundan çekildiğinde öyle demişti. Bu çeşitli eşyaların ne kadar havalı olduğu konusunda herkesten daha bağışık değildi.

Daisy diğerlerine baktı, büyü yeteneklerini gösterecek başka bir şey olup olmadığını görmek için bekledi.

"Bu olabilir," dedi eğildiği yerden doğrulurken. "Başladıklarında seni çağırıyorlar gibi."

"Evet, öyle." Thane kederli bir kiraz parıltısına sahip, bulduklarının en uzun ömürlüsü olan bir eşyayı havaya kaldırdı.

"Hepsini al." Kieran kapıya baktı. "Jerry, spor çantalarını al."

"Bay Whiskers'ın daha az etkileyici olan kuzeninin onlara pek ihtiyacı yok gibi." Donovan Jerry'ye yardım etmek için döndü.

"Şu anda ne kadar aptalca konuştuğunu söyleyecek Bria nerede?" Jack arkasından sordu.

"Neyse ki dışarıda Jerry'nin değerli cesetlerini koruyor. Asla bilemeyeceğim."

Daisy ellerini kalçalarına koyarak, "Diğerlerinin hiçbirinin muhtemelen bir değeri yok," dedi. "Fae güç arıyor ve bu uğultu da o gücü işaret ediyor gibi görünüyor. Bu olmadan, sıradan bir kristal, kaya ya da içine taş çakılmış garip bir cam heykelden başka bir şey olmayacağı neredeyse kesin."

"Acaba neden bu kadar çok büyümlü eşya vardı?" Lexi gözlerini kalan eşyaların üzerinde gezdirerek sordu. "O dairede sadece bir tane olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet. Ama kim bilir ziyaret ettiği diğer yerlerde neler buldu," dedi Daisy, geri çekilip Jack'e çarparak. "Kaçar mısın?"

"Hayır. Boyun kısa. Eğil ve alt raftaki taşları toplamaya başla."

"Tedarikçisinin tüm bunları nasıl bulduğunu bilmek istiyorum." Lexi düşünceli düşünceli dudağını çiğneyerek uzaklaştı. "Bu çok büyük bir yük gibi görünüyor."

"Çapraz kontrol yapabiliriz-"

Daisy parmaklarını uzak köşedeki çoğunlukla yuvarlak olan kayanın üzerinde gezdirirken Henry'nin sözleri uçup gitti. Eli garip bir şekilde ipeksi olan yüzeye dokunduğu anda şiddetli bir sarsıntı kolunda alevlendi ve vücudunda patladı. Isı ortasından yayıldı ve uzuvları boyunca çatırdadı, kanı aniden kaynıyormuş ve derisini içten dışa doğru haşlıyormuş gibi bir his. Boyuna hücum etti, tekrar ortasına geldi ve orada ağır bir şekilde yerleşti,

beyaz bir acı parıltısı. Etrafındaki hava titreşti, sonik bir patlama patladı ve görüşünü kararttı. Başı yere çarpmadan bir an önce sırtına sert ve kımıldamaz bir şey çarptı.

Yere. Düşmüştü.

Isı, elektrik akımı ve ham güç darbeleri, parmaklarının hala nesnenin etrafında kapalı olduğu yerden vücuduna akmaya devam etti, başparmağı yan taraftaki bir deliğe daldı, içindeki keskin uçlar parmaklarını ısı ile kabarttı.

"Çıkar şunu elimden," diye soludu, karanlık onu ele geçirmekle tehdit ediyordu. "*Çekin şunu elimden!*"

Ayağı bileğine değdi. Acı varsa bile, kaydedilemedi. Küre gevşedi. Kolları karıncalanmaya başladı ve fenerin ışıltısı etrafa süzülürken görüşü hâlâ lekeli siyahtı.

"Daisy, hey." Lexi onun üzerine eğildi, elini başının altına koydu ve yüzüne baktı. "Daisy, iyi misin? Ne oldu? Ne oldu?"

Daisy'nin vücudu elektrik çarpmış gibi artık güçle titriyordu. Ayakları uyuşmuştu.

"Bu onlardan biri," diyebilirdi boğazının gıcirtısından. Çığlık mı atıyordu? "Belki de ona dokunmamalıydın."

Lexi onun yanında diz çökerek oturmasına yardım etti. Herkes etrafına toplanmıştı. Küre rafların metaline yaslanmıştı ve şimdi ayrıntılarını görebiliyordu. Taş sandığı şey aslında şekilsiz kürenin dışını çevreleyen kristaldi. Düşük ışıktaki parıldıyor, griler, kremler ve beyazlar içinde düzlemler ve dokular oluştuyordu. Bir taraftaki açıklık diğer tarafa geçerek ortayı boş bırakıyordu. Prenses kesim pırlantalar gibi ışıltılı noktalar iç kısımda bir nehir gibi akıyor ve üç yerden taşarak yüzeyde ilerleyip diğer tarafa dalıyordu. Genel etki nefes kesiciydi, çok rağbet görecektir bir sanat eseri ya da dekoru.

"İşte bu kadar." Uyuşmuş dudaklarının arasından ne dediğini zar zor anlıyordu. "İşte bu kadar." Nefesi hâlâ hızla geliyordu. Yeterince hava alamıyordu. "Kristal kadeh bu. Aradığı şey bu. Öyle olmalı."

Lexi ona bir bakış bile atmadı, hâlâ Daisy'nin gözlerinin içine endişeyle bakıyordu.

"Meraklı bir çavuşumuz var," diye seslendi Boman ön taraftan. "O patlamayı hissetmiş olmalı... o her neyse."

Daisy o tarafa baktı, kafası hâlâ karıştı, düşünceleri yavaş geliyordu. "O kadar uzağa mı patladı?"

"Neredeyse ayaklarımızı yerden kesiyordu." Lexi arkasından Thane'e baktı.

"Evet." Eğilip Daisy'yi kucakladı ve sert göğsüne bastırdı. "Hadi seni arabaya bindirelim, olur mu prenses?"

Onun bu lakattan hoşlanmadığını biliyordu. İnsanların Chester'la ilgilenmesinden hoşlanmadığını bildiği için onu kızdırmaya ve bu durumu hafifletmeye çalışıyordu. Zayıflıklarının kanıtlanmasından nefret ettiğini biliyordu.

"Sarsıldım, beceriksiz değilim," dedi otomatik olarak, ama ondan uzaklaşmaya çalışmadı. Yalan söylüyor olabilirdi. Ayakları hâlâ çoğunlukla uyuşuktu ve derisinin altında böcekler geziniyormuş gibi hissediyordu. Şu anda yürümenin nasıl gideceğinden emin değildi. "Sen bakmıyorken sana hâlâ sivri bir şey saplayabilirim."

"İşte orada." Thane sırttı.

"Çavuşun silahı var," diye seslendi Boman. "Beni göremiyor ama duyabiliyor ve nişan almak üzere."

"Onu yakaladım." Donovan o yöne doğru koştu. O bir telekinetikti ve muhtemelen silahı çekip almak niyetindeydi.

Thane arka kapıya yaklaşırken Daisy onları gözden kaybetti.

"Ellerini kullanma!" Lexi bağırdı. "Delirdin mi sen Mordecai? Kız kardeşine ne olduğunu gördün. Çuvalı kullan ya da ayakkabınla falan tekmele."

Thane arka kapıdan çıkınca Bria'yı kırılğan otların üzerinde yüzükoyun yatan bir cesedin başında buldu.

"O da neydi?" diye sordu, Daisy'yi fark edince kaşları çatıldı. "Neler oluyor?"

"Gremlin kristal kadehi bulduğunu sanıyor, oysa kadehle ilgili hiçbir şey yok." Thane onu geldiği cipe götürmedi. Onun yerine, bir koluyla onu kucaklarken diğer koluyla Lexi ve Kieran'ın getirdiği cipin kapısını açtı.

"Ne yaptı bu?" Bria cesedi bırakıp onları arabaya kadar takip etti.

"Güçlü bir yumruk gibi hissettiren bir şey bıraktı ve onu kış üstü yere serdi. O lanet şeyi tekmeleyerek uzaklaştırmak zorunda kaldım."

Nefesini bıraktı, ellerini kalçalarına koydu. "Kahretsin."

"Evet." Thane Daisy'yi yerine oturttu, saçlarını düzeltmeye çalışmadan önce onu rahat edeceği şekilde ayarladı.

"Ben iyiyim." Daisy onun ellerine vurdu. "Ben iyiyim. Karıncalanma biraz azalıyor."

"Öyle mi?" Bria, Daisy'ye bakmak için arkasından itti ve dolu bir çuval taşıyan ilk kişi dışarı çıktı. Jack. "Nasıldı? Başka kimse denedi mi? Belki de büyülü insanları Chester'ları etkilediği kadar etkilemiyordur."

Thane, Daisy'nin yanındaki cipin yan tarafına yaslandı ve kapıyı açık bıraktı. "Ya da çok daha kötü olabilir."

Bria başını salladı ve Jack'in çuvalı Daisy'nin oturduğu cipin arkasına yüklemesini izlemeye koyuldu. Yarı Tanrılar değerli kargoyu koruyor olacaklardı.

"İyi bir noktaya değindin," dedi. "Bence sen dene ve gör."

Dylan bir sonraki çuvala dışarı çıkarken Daisy güldü. Her şeyin toparlanması ve konvoyun yola çıkması uzun sürmedi.

Kieran otoyola dönerken Lexi'ye "Bölge savunmamızı sıkılaştırmamız gerekecek," dedi. "O... büyülü eşyaları yok etsek bile, eninde sonunda o fae tüm bunları kimin aldığını bulacak ve kapımızı çalacaktır. Geldiğinde hazır olmalıyız."

"Aslında onu davet etmeliyiz," dedi Daisy, pencereden dünyanın akıp gidişini izlerken. "Önce daha iyi silahlar bulmalıyız, sonra da bir tuzak kurmalıyız. Cehennem kötü bir kelime değil Lexi. Orası bir yer. Hazırlıklı olursak elimizdeki silahlar muhtemelen işimizi görür."

"Onu nasıl davet etmeyi planlıyorsun?" Lexi temkinli bir şekilde sordu.

Birini öp, diye düşündü Daisy hemen. Bu, dakik bir ziyaretle sonuçlanacak gibi görünüyordu. Onun ilgisini hak eden insanların bir listesi vardı.

Yine de bundan bahsetmedi. Onu en başta neden öptüğü gibi ayrıntılara girmek istemiyordu. Neden devam etmesi için ona neredeyse yalvarmıştı. Onun dudaklarını ve avuçlarının altındaki sert vücudunu kaç kez düşünmüştü.

"Onu arayabilirim-"

Yanındaki cam patladı. Hareket halindeki aracın yan tarafına büyük bir şey çarptı. SUV yana doğru itilirken lastikler yola çarparak gıcırdadı. Kieran küfrederek düz gitmek için direksiyonu kırdı.

"Bu da neydi böyle?" Lexi taksiye dolan soğuk rüzgârın üzerinden bağırdı. Telefonu çalmaya başladı.

"Dikkat et!" Daisy ile arkada oturan Mordecai bağırdı. Onu ortaya doğru çekti. Emniyet kemeri göğsüne saplandı. Arabaya yine bir şey çarptı. Kieran'ın camı kırıldı ve kırılmaz cam yüzüne fırladı.

SUV yola fırladı, tekrar yere indiğinde lastikler gıcırdıyordu. Çılgınca savruldu. Lexi'nin telefonu orta konsoldan fırladı ve yere düştü.

Kieran cipin çok hızlı dönmesini ve yuvarlanmasını engellemek için direksiyonu çekti.

"Hiç ruh hissetmiyorum!" Lexi bağırarak telefonuna uzandı. "Bize ne çarpıyor?"

Sağ tekerlekler bankete çarptı. Cipteki herkes şiddetle sarsıldı.

Daisy'nin fae'si olamazdı, her ne idiye. Ne kadar zayıf olsa da onun ruhunu hissetmişti. Göksellerde de vardı. Lexi onları kolayca ve daha uzak bir mesafeden hissedebilirdi. Ölülerini bile teşhis edebilirdi. Peki aracın dışında ne vardı?

Etraflarına şimşekler yağıyordu. Dylan arkalarındaki arabadan büyüünü kullanıyordu ve saldıran şeyi açıkça görebiliyordu. Beyaz-sarı parlak dilimler, puslu bir bulutun içinde hayaletimsi bir şekil çiziyordu. Tam üzerlerine doğru uçuştu. Yüz, gözleri ve yanakları çukurlaşmış, gri, mumsu bir deriye sahip hortlak gibi bir iskelete dönüştü.

"Geliyor!" Daisy bağırdı ve o şeyi savuşturmak için kullanabileceği bir sihri olmamasına rağmen ellerini havaya kaldırdı. "Kieran, yapman gerek-"

Onlara çarptı. Görmediği bir başkası da hemen ardından geldi. Cipin yan tarafı eğilerek onu itti. Güç, tüm aracı daha da uzağa, bankete savurdu. Başka bir yaratık ön tarafa doğru uçarak onları savurdu. Kieran onu durduramamıştı ve lastiklerin yanları toprağa saplandı. Güç, SUV'yi kaputunun üzerine ve yolun yanındaki tarlalara yuvarlanarak devirdi.

Çarpışmanın etkisiyle vücutları ileri geri savrulurken o da can havliyle tutunmaya çalıştı. Araç döndü ve camlar yan tarafına sıçradı. Kanı başına hücum etti; zihni sersemledi ve yönünü şaşırdı. Arkadaki çuvallar havada uçtu. Ağır nesneler kabinin içine dağıldı. Daisy'nin kafasına bir şey çarptı ve karanlık içeri girdi.

SERT BİR KAVRAMA AYAK BİLEKLERİNİN ETRAFINA YERLEŞTİ VE ONU KENDİNE ÇEKTİ. ONUN

Vücudu engebeli bir yüzeye doğru kaydı ve bulanık bir battaniyeyi de beraberinde sürükledi. Gözlerini açtı ama kumaş görüşünü kapatıyordu, kafasında bir başlık ya da benzer bir şey vardı. Başını çarpıyor ve vücudunun bazı kısımları sanki sağa sola savrulmuş gibi ağrıyordu. Ancak ciddi bir yaralanma görünmüyordu.

Etrafında hiçbirini tanımadığı ruhlar kayıtlıydı. On kişi Hepsisi.

İçindeki ilkel parça tekmelemek ve mücadele etmek istiyordu. Savaşmak için. Bu mantığını kemirmeye çalışan, eğitimini raydan çıkarmaya çalışan hafif bir panikti. Yine de paniğin onu kontrol etmesine izin vermek, çabucak ölmenin kesin bir yoluydu. Başını dik tutmalı ve içinde bulunduğu durumu tespit etmeliydi.

Vücudu bacaklarını yan tarafa doğru takip ederken el bileğini bıraktı ve üst kolunun etrafına dolandı. Ayakları yere çarptı ve dizleri büküldü. Gevşekçe düşen bedeninin ağırlığı tutamağı yırttı. Tırnakları derisini kesti ve gömleğine takıldı. Kumaş yırtıldı, dikişi söküldü ve yakası çekiştirildi.

Bacakları önce yumuşak toprağa, sonra sırtına çarptı ve çarpmanın etkisiyle kendini incitmemek için hafifçe yuvarlandı. Sonra yana doğru kıvrıldı ve bir tekme gelme ihtimaline karşı kendini küçülttü, sinmiş gibi yapmak için titredi.

"Blight," dedi bir adam, kelimeyi onun "fuck" kelimesini kullanabileceği gibi kullanıyordu. İki el onu yakalayıp ayağa kaldırmadan önce ayak tabanları toprak ve kayaya sürtündü. "Ayağa kalk, seni kokuşmuş insan," diye homurdandı adam, onu ayaklarının üzerinde sallandırırken itip kakarak.

Onun yüz otuz kilosuyla bir sorunu yoktu ve *insan* terimini neredeyse tükürüyordu. Chester değil ama insan.

İskelet yüzün görüntüsü zihninde canlandı. Yaratıklar cipin üzerine inerken uçan şekli ve sözsüz çılgılığı hatırladı, büyük aracı yoldan çıkaracak kadar güçlüydüler. Ya onlardan biriyle ya da onlar için çalışan biriyle karşı karşıyaydı. Başka bir deyişle Fae, ama onun öpüşen suikastçısı değil. Hâlâ etrafındaki ruhlardan hiçbirini tanımıyordu.

Bu hiç iyi değil, diye düşündü gözlerini tekrar kapatıp yavaş ve derin bir nefes alırken.

Bu dünyada geçirdiği on dokuz yıl boyunca, bu bir düşman tarafından ikinci kez esir alınıştıydı. İlk seferden sonra Zorn, bir daha olma ihtimaline karşı onu sayısız alıştırma seansına sürüklemişti.

Ve bakın, işte buradaydı.

Tıpkı pratikte olduğu gibi, onun öğretileri kolayca zihninin ön saflarına geldi.

En önemli kural: panik yapmamak. Panik yapmak sadece zaman ve enerji kaybına neden olur.

Çok doğru. Yavaş ve derin bir nefes daha aldı. Başlık yüzüne doğru kaydı, misk kokulu, bayat koku neredeyse boğulmasına neden oluyordu.

Onlara beklediklerini ver. Eğer doğru kullanırsanız, zayıflığınız en büyük gücünüz olabilir.

Ayakları birbirine yakın ve hafifçe eğik duruyordu, hiçbir savaşçının kullanmayacağı bir duruş. Fae insanların zayıf ve işe yaramaz olduğunu düşünürdü. *Daha az.* Şimdilik bu rolü oynayacaktı.

Adam onu kendine doğru çekti ve ileri doğru itti. Yarı tökezledi, kekeleyerek adım atmak zorunda kaldı ve kendini daha da titretti. Kapüşonunun altındaki görüş alanında sönük bir ışık belirdi, gece çöküyordu.

Mırıltılı sesler o yaklaştıkça azaldı. İnsanlar -ya da varlıklar- o aralarında belirince konuşmalarını kestiler. Ruhlara bakılırsa hayvanlar sağ tarafta gruplanmıştı, muhtemelen şimdilik bağlanmışlardı. Alev çıtırtılarına ara sıra yanan odun sesleri eşlik ediyordu, muhtemelen yeni yakılmış bir ateşti bu. Gece için durmuş olmalılar. Eğer bir şekilde farklı bir âlemde değilse, düştüğü andan şimdiye kadar bir gün kaybetmişti.

"Onu şuraya oturtun," dedi biri ve onu yönlendiren varlık onu aşağı doğru itti.

Bir iniltiyle yere yığıldı ve hayatı için yalvarmaya başladı. Onu geri getirdikleri için ödüllendirildiklerini, ne kadar genç olduğunu ve aklına gelebilecek her şeyi sayıkladı ama kelimelerin çoğu dehşet dolu hıçkırıklar arasında kayboldu.

Sert bir cisim başının yan tarafına çarparak onu susturdu. Daisy yere yığılırken homurdandı, başı çarpmanın etkisiyle zonkluyordu. *Kahretsin,* bu acıttı. *Sikeyim o sikik herifleri!* Büyük ihtimalle bir bottu. Bu şerefsizlerin niyeti işti.

Kafatasının içinde zonklayan acıya karşı dişlerini sıktı. Fae'lerin acımasız olması gerekirdi ama öpüşen suikastçısı ona hiç el kaldırmamıştı. En azından şiddete başvurmamıştı. Sadece büyüyle onu yerinde tutmuştu. Ne kadarının yanına kâr kalacağını yanlış değerlendirmişti. Böyle bir hata daha Daisy'nin hayatına mal olabilirdi.

"Ayağa kalk." Kaba bir el onu kapüşonundan ve saçlarından yakaladı, oturmaya zorladı ve daha fazla acıyla gözlerini kışmasına neden oldu.

"Başlığını çıkar," dedi onu nereye yerleştireceğini gösteren ses.

Başlığın üst kısmı sıkıştırıldığında irkildi ve saçlarının bir kısmı onunla birlikte koparıldığında tekrar irkildi. Manzara akşamın erken saatlerinin kıvrımlarında kendini gösterdi ve o hepsini olabildiğince hızlı bir şekilde içine çekti.

Her zaman hazır olmanız gerekir. Ne zaman hareket etmek zorunda kalacağınızı asla bilemezsiniz.

Atlar yakındaki bir ağaca bağlanmıştı. Örtülü arabalar yarım daire şeklinde yerleştirilmişti. Tahmin etmesi gerekirse doğudan gelen esintinin bir kısmını kesiyorlardı. Sivri kulaklı sekiz adam mütevazı ateşin etrafında toplanmıştı. Her şey beklendiği gibiydi... erkeklerin -ya da bu durumda muhtemelen erkek yaratıkların- ne kadar tuhaf göründükleri dışında. O konuya birazdan gelecekti.

Ağaçlar aralarında geniş boşluklar bırakarak etrafa dağılmıştı. Sağ tarafta, kalın gövdelerini kesen, dalları seyrek, yetersiz bir toprak yol vardı. Tepelerinde bir avuç yıldız gecenin ilk ışıklarını saçıyordu, bir şehrin aydınlık manzarasında gizlenebilecek aynı ışık kırıntıları. Gece kuşları varlıklarını haykırıyor ve yeşilliklerin arasında küçük yaratıklar otların arasında endişeleniyordu. Bölge uzaktı, izolasyon hissi veriyordu. Bu ideal değildi. Eğer kaçacak olursa, çok fazla korunacak ya da gerçekten gidebileceği bir yer olmayacaktı.

SUV yoldan çıktığından beri bir gün kaybetmiş olabilirdi ama at arabasıyla gidiyorlarsa Lexi ve diğerlerinden çok ileride olamazlardı. Lexi onu ruhlar âleminde bulabilir ve diğerlerini onun bulunduğu yere yönlendirebilirdi.

Kurtarılmayı beklemekten daha kötü bir eğlence yoktur.

Evet, iyi, diye düşündü Daisy sıkıntıyla. Kendine yardım etmek zorundaydı. Bunu biliyordu. Ama yine de, Lexi ve diğerleri kendilerinden biri tehlikedeyken dinlenecek tipler değildi. Onun için geleceklerdi. Başka bir şey yoksa, dört gözle bekleyecekleri bir şey vardı.

Muhtemelen bu ekibin lideri olan kişi ateşin diğer tarafında duruyordu ve onu içine aldığında nefesi yavaş bir vızıltıyla kaçtı. Çok garipti. Kesinlikle insan değildi.

Göğsü açıkta duruyordu, teni deniz köpüğü rengindeydi ve göğüs zırhı boyunca, omuzlarının üzerinden ve kollarından aşağıya doğru uzanan ince pul izleri vardı. Dal ve budaklarla karışık yosun gibi görünen şey bir ip şeklinde bükölerek boynunu ve sol kolunun üst kısmını, sırık gibi kaslarının hemen üzerinden çevreliyordu. Uzun saçları kısmen toplanmıştı ve yeşil metalik yosun ve gümüş uçlu tüylerle kaplı dal ve yapraklardan oluşan bir başlığın içinde kayboluyordu. Omuzlarından aşağıya dökölün saçlar tel tel ve gri-siyahtı, içlerinden akan ya da dışarı çıkan kurdelelere benzeyen bitki parçaları vardı.

Etrafında toplananların derileri de benzer bir renk tonuna sahipti. Faerie'deki yedi küçük krallıktan biri olan Safir Taht'ın kraliçesi tarafından yönetilen su tipi bir fae. Ya da kitaplarda öyle yazıyordu. Ondan ne istiyorlardı?

Kristal kadeh.

Bilinçli olarak düşünmeden önce cevap aklına gelmişti. Her ne yaptıysa onların dikkatini çekmişti. O büyü dalgası onun kaderini belirlemişti.

Lider, ağzı suyla doluymuş gibi bir aksanla, "Bize... bildiklerini anlat, biz de kimseye zarar vermeyelim," dedi. İngilizce konuşmaya çalışıyordu.

Yarı-tanrı yeteneği kendi dilinde konuştuğu için neredeyse kesinlikle anlayabileceği gevezeliklerini bir şekilde kaçırmış mıydı? Belli ki onun dilini konuşuyordu. Yarı Tanrı'nın kan armağanı sayesinde, herhangi bir ülkedeki herhangi bir dili anlayabiliyor ve konuşabiliyordu. Belli ki fae'ler için de işe yarıyordu, çünkü onu arabadan sürükleyen yaratığı anlamıştı.

Yetkili fae aptalları göndermişti. Bu harikaydı -kaçmak çok daha kolay olacaktı- ama aynı zamanda... ne kadar sıkıcıydı.

Az önceki gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı akıyordu ve dudaklarına bir titreme ekledi. Başını salladı, kaşları çatılmıştı.

"Ne?" dedi onların dilinde, yavaşça, anlamalarına yardımcı olamayacak şekilde.

Diğerlerine bakmadan önce liderin kaşlarının olmadığını fark ettiği alnında bir kırışıklık oluştu. Ona dönelim.

"Nasıl yap sen Biliyorum Bu dil?" o talep edildi
agresifçe.

Kuşkuyla.

"Hu-insan büyü," diye ekledi ve boynunun yan tarafını göstermek için başını eğdi. Orada hiçbir şey yoktu ama zihnini okuyamadığı sürece bunu bilemezdi. Şu ana kadar onun zayıflık maskaralığından haberi yokmuş gibi görüldüğüne göre, bunu yapamazdı.

Başını sallamadan önce gözleri boynuna kaydı. İşleyicisi ona doğru eğildi. Onu yakaladı ve görebilmek için ateşe doğru çevirdi. Belli ki gece görüşü yoktu. Diğer eliyle derisini kaşdı ve etini sıyırdı.

Acı içinde titreşti ve kadın haykırarak yavaşça ondan uzaklaşmaya çalıştı. Ayak uydurmak için bir bahanesi vardı ama gerçekten de yüzüne bir tekme yemek istemiyordu. Onu tutan el bıraktı ve kız toprağın içine yuvarlandı. Giysileri *kirlenmiş* olmalıydı.

"Bırak onu," diye bağırdı lider, kızgınlığı açıkça ortadaydı. "Şu anda önemli değil. Hazineyi getirin."

Kesinlikle zihin okuyamaz. Harika bir haber. Şimdi sadece ne tür bir büyüye sahip olduklarını bulması gerekiyordu ve zaten buradan çıkmak için yolu yarılamıştı.

İşleyicisi uzaklaşırken lider durakladı. Diğer iki erkek çömeldikleri yerden kalktı ve hızla çöken karanlığın içinde kayboldu.

"İnsan dışı," dedi lider, "havuz pisliği gibi sürünmeyi bırak. Bize bilmek istediklerimizi söylersen, sana zarar vermeyiz."

Anlaşılan geldikleri yerde gölet pislikleri dolaşıyordu...

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim," diye mırıldandı. "Bana hiçbir şey söylemiyorlar. Ben sadece bir koğuşum. Onlar benim ailem bile değil. Ben sadece-"

"*Sessizlik!*"

Kadın inledi ve adamın dediğini yaptı.

İki erkek sedyeye benzeyen bir şey taşıyarak geri döndü. Üzerinde ekibinin çavuşun evinden aldığı taşlar, kristaller ve diğer nesneler yatıyordu. Onlar da karanlık fae ile aynı şeylerin peşindeydi. Açıkça görülüyordu ki bu, Faegate üzerindeki gücü ve seli elde etmek için bir yarıştı. Görünüşe göre Gökseller, genel hükümdarlık tahtı kadar popüler değildi.

"Bunlardan hangisi?" diye sordu lider, sedye onun yanına yerleştirilirken.

Kadın gerçek şaşkınlığını belli etti. Ne aradığını bilmiyor muydu? Diğer fae her şey hakkında çok bilgili görünüyordu. Bu karmaşanın içine daha yeni düşmüştü.

Ne demek istediğini anlayabilmesi için tekrar yavaşça konuştu. "Hangisi ne?"

Bakışları kümelenmiş eşyaların üzerinde gezindi. Birkaç tanesi eksikti. Adamların yakaladıkları bunlardı. Onlara tutunmuş olmalıydılar ve bu kalabalık bunu bilmiyordu.

İlginçti. Burada dahilerle uğraşmadığını zaten tahmin etmişti, ama şimdi bilgili yaratıklarla bile uğraşmıyormuş gibi görünüyordu. Sanki verdikleri talimat sadece "kızı ve tüm eşyalarını al" şeklindeydi. Şimdi iki kere ikiyi bir araya getirmeye çalışıyorlardı.

Neredeyse gülecekti. Bu durum gittikçe daha iyi bir hal alıyordu.

Tek sorun, bir eşyanın bunu başarmış olmasıydı. *O* eşya.

Kristal kadeh.

Diğerlerinin arasına sıkışmıştı, birinin rafına ait muhteşem bir sanat eseri. İçi oyulmuş kristal bir küre, içinden ve kenarlarından akan elmas bir nehirle parlıyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, bunun gerçek kristal kadeh, yani fae'sinin aradığı eşya olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Fae meselelerindeki içgüdülerine gerçekten inanılabilir miydi? Kesinlikle inanamazdı. Bu da diğerleri gibi başka bir büyü gücü eşyası olabilirdi.

Ancak bir şey inkar edilemezdi. Diğerlerinden daha güçlüydü. Açık ara daha güçlü. Fae'sinin aradığı şey olsun ya da olmasın, kesinlikle toplamak isteyeceği bir şeydi. Hepsine büyük ölçüde yardım edebilecek bir şey. Yok edilmesi gereken bir şeydi, hem de hızlıca.

Bakışlarının ona takılmasına izin vermedi ve jubilenin ortasında yer alan sıradan görünümlü bir kayanın içinden gelen deniz yeşili parıltısı hakkında hiçbir şey yapamadı.

Biri nefesini içine çekti. Hepsi aceleyle eğildi. Bir diğeri işaret etti.

Lider aceleyle yaklaştı, nesneyi diğerlerinin arasından kaptı ve kendine doğru çekti. Gözleri biraz daha büyüdü ve hafif bir vızıltı elindeki nesnenin sihrini göstermeye başladığını işaret etti.

"Bu doğru," diye fısıldadı lider huşu içinde, herkes yaklaşırken ya da görmek için eğilirken. "Gücünü hissediyorum."

Bakışları ona kaydı ve sanki bir şey düşünüyormuş gibi takılıp kaldı. Döndü ve diğerleri de geri çekildi, bakışları onun üzerindeydi ve bir şey bekliyorlardı.

Lider ona yaklaştı, yosun ve deniz tuzu kokusu havaya sinmişti. Hâlâ neşeyle parlayan sıradan taşı uzattı.

"Al bunu," dedi ve nesneyi ona doğru salladı.

Küstahça bir lafı geri almak için harcadığı enerji neredeyse onu mahvediyordu. Elleri ve bacakları bağlıydı, Tanrı aşkına. Ne yapacağını sanıyordu ki, yüzüstü dönüp dişlerinin arasına mı alacaktı?

"Neden?" dedi, ne yapacağını şaşırılmış bir halde. Zeki bir tutsağa alışkındı, bu eşek şovunda her ne oluyorsa ona değil. "Neden ben?"

Burun delikleri kızgınlıkla alevlendi. Kızın idarecisine işaret etti. Bakıcısı bir adım attı ve yüzüne ters bir yumruk indirdi.

Lanet olsun!

Ataletin onu toprağa geri götürmesine izin verdi ve gerçek bir çılgılık attı. Dişleri dudağını kesmişti. Çenesinden aşağı bir damla kan süzüldü ve içgüdüsel olarak hasarı değerlendirmek için dilini dışarı çıkardı. Bu piç kurusu iyi bir yumruk atmıştı.

Çizmesi sırtının ortasına oturdu ve ön tarafını yere bastırdı. Nefes nefese kaldı, daha da sertleşmeleri ve bir omzunun eklem yerinden çıkma tehlikesi geçirmesi ihtimaline karşı kaçamak önlemler almak için uzuvlarının yerleşimini gözden geçirdi. Belli ki umurlarında olmayacaktı.

Yanağını soğuk zemine dayadı. Liderin yaklaştığını ve taşı ellerine yerleştirmek için yanına doğru eğildiğini zar zor görebiliyordu. Taşın gücü kolunu boydan boya geçti ve vücudunun geri kalanını ürpertti ama liderin elinde olduğundan daha fazla bir şey yapmadı.

Ah, şimdi anladı. Kristal kadehi göstermesini istiyorlardı. Onun acı verici güç sarsıntısını almasını istiyorlardı. Bu gerçekten çok kötü bir güne dönüşüyordu.

Lider homurdandı ve tekrar doğruldu. "Diğerlerini de deneyin. Sadece işe yarayanları sakla-"

Kesti. Dönerken sağ botu yere sürtündü ve sanki yakında bir tehlike varmış gibi hemen gerildi.

Neler olup bittiğini görmek için başını kaldırmaya çalıştı ama sırtındaki çizme onu çoğunlukla yerinde tuttu. Ağaçların arasındaki mürekkep gibi karanlıkta hareketin farkına bile varmadı. Sonra loş bir ışık gördü. Yaklaştı, fosforlu bir parıltı yavaşça ileri geri sallanıyordu.

Bir adam -ya da bir adam olduğu anlaşılan bir adam- ateş ışığına doğru süzüldü ve kadın aceleyle aldığı nefesini zar zor tuttu.

Karanlıkta ayrıntıları seçemiyordu ama adamın canlı yeşil bakışlarının onu aradığını biliyordu. Yüzünün düzlemi ona doğru döndü, metalik bir

Göğsünü kaplayan parıltı ve uzuvları ateş ışığında parlıyordu.

"Sende bana ait olan bir şey var," dedi fae erkeği, tehlikeli bir kenarı olan kültürlü bir sesle.

Kahretsin.

Parlak zırhlı kötü adamı onu geri almaya gelmişti.

"Tarian," dedi lider, bu isim aksanla kulağa muhteşem ve görkemli geliyordu. Yüce. Sesindeki gerginlik titremesi açıkça belli oluyordu.

Onun nasıl hissettiğini biliyordu ama bir isimden ya da sahip olduğu pozisyonundan dolayı değil. Bu moronlardan kurtulabilirdi, bunu biliyordu. Zeki değillerdi, onun aklını okuyamıyorlardı, onun maskaralıklarına kolayca kanmışlardı ve onu kesinlikle hafife almışlardı. Tek ihtiyacı olan bir yön, zaman ve dikkatlerini dağıtacak bir şeydi, o zaman çoktan gitmiş olacaktı.

Öpüşen suikastçı Tarian ise tam tersiydi ve onun izini nasıl bulacağını biliyordu. Kaçma ihtimali gözlerinin önünde eriyip gitmişti. Onun merhametine kalmıştı.

Tarian'ın dikkati ondan onu esir alanlara kaydı. Vücudu gevşek duruyordu, güzel, parlayan kılıcı yanında sallanıyordu.

Çizme sırtından kayboldu ve daha iyi görebilmek için yer değiştirmesine izin verdi. Lider dudaklarını yalayarak önce elinde tuttuğu taş, sonra da sedyenin üzerindeki diğer eşyalara baktı.

"Durumu yanlış anlıyorsunuz," dedi lider aceleyle. "Kralınız Kraliçe Liora ile bir ittifak kurmak istediğini ifade etti. Ben sadece iddialarının geçerliliğini kontrol ediyorum. Gördüklerime bakılırsa-"

"Sanırım yanlış anladınız." Tarian tembel, kibirli bir gülümseme sundu. Vücudunun her çizgisinde çılglık atan şiddeti gizleyemiyordu. "Dişi insan benim." Cık cık etti. "Ve görünüşe göre benim malımı yanlış kullanmışsın."

"Hayır. Bekle!" Lider dehşet içinde ona baktı. "Hayır! Bilmiyordum-"

Bir güç dalgası Daisy'nin gözlerinin yanmasına neden oldu ve Tarian aniden harekete geçti. Kılıcı o kadar hızlı savruldu ki bulanıklaştı. Dış hatları uzadı, bir kılıçtan bir asaya dönüştü, her iki ucu da jilet uçluydu. Ateşin üzerinden sıçradı, liderle arasındaki en kısa mesafe buydu. Alevler metalik derisini ve çok sevimli, kalın tabanlı botlarını yaladı. Bu adam zırh gibi bir şeyin içindeyken bile nasıl bu kadar modaya uygun olabiliyordu?

Lider bir elini uzattı ve parmakları esnedi. Diğer eliyle taşı sıkıca göğsüne bastırdı. Parlaklık yoğunlaştı ve puslu, yosun yeşili bir renk havayı renklendirdi.

Siyah çizgiler büyüü keserek ortadan kaldırdı.

"Ne-" Lider geriye doğru sendeledi ama Tarian peşindeydi.

Taşı tutan kolunu kesti. El ve taş yere düşerken parmaklar gevşedi. Bölgedeki diğerleri kemerlerinden silahlarını çekerken ya da kampın etrafından toplamak için eğilirken lider çığlık attı.

Tarian asasını liderin ortasına daldırdı ve çekiştirerek şaşkınlık ve acı çığlıklarını hızla kesti. Ceset yere yığıldı ve Tarian nefes bile almadan doğruldu.

Bölgedeki diğerleri dağıldı, silahları hazırды, aralarındaki düşmanı incelerken gözleri gergindi. Tarian kendine daha fazla alan açmak için adım ilerledi ve mükemmel bir denge kurdu. Asası ışıktan bir bulanıklık gibi güzelce dönüyordu. Soylu bir havası ve kibri olabilirdi ama usta bir kılıç ustasının ellerine ve ayak hareketlerine sahipti.

"Böyle olmak zorunda değil," dedi yeşil renkli erkeklerden biri, Tarian'ın arkasından dolaşmaya çalışarak. "Etrafta dolaşacak çok şey var. Sharlo'ya yaptıklarına rağmen hâlâ bir anlaşma yapabiliriz."

Tarian'ın sesi duygusuz, neredeyse sıkılmış bir şekilde çıktı. "Mahkemelerimiz bir anlaşma yapabilir ama bunu yaptıklarında sen çoktan ölmüş olacaksın."

"Dokuzumuzu alt edebileceğini mi sanıyorsun?" diye alay etti bir başka fae. İlki tısladı, sanki kardeşinin çenesini kapatmasını ister gibiydi.

Dokuz kişi etrafını sararak hareket ederken Tarian hemen cevap vermedi, asası sürekli dönüyordu.

"Bunu acısız yapacağım. Nasıl?" dedi sonunda, çemberin ortasında durarak. "Sen hariç." Silahını önündeki fae'ye doğrulttu

ondan. "Benim malıma el sürdün. Seni yavaş yavaş, olabildiğince acı çektirerek öldüreceğim."

Geriye doğru adım attı ve asasını savurdu. Fae kılıcını kaldıramadan asa ona saplandı. Tarian kılıcını yana savurarak düşmanının iyileşme umudunu sona erdirdi ve bir sonrakine doğru adım atıp asasını savurarak bir düşman saldırısını engelledi. Daisy o erkeğin işini bitireceğini düşünmüştü ama onun yerine çember boyunca kayarak bir diğerine doğru ilerledi ve çok hızlı bir şekilde üzerine gelmelerini engelledi. Birini düşürdü, diğerine doğru savurdu ve kesti. Engellediği adama geri döndü.

Bir dansçıya benziyordu, neşeli bir melodiyle hareket ediyormuş gibi düşmanının arasında uçuşuyordu. Asasını salladı, vurdu, engelledi ya da savuşturdu. Çığlıklar ve iniltiler geceyi doldurdu. Ateşin ışığı sıçrayan kanın ya da yere düşüp çarpınan bedenlerin üzerinde titriyordu. Düşmanlardan hiçbirisi Tarian'a dokunmamıştı bile, bir sıyrık bile. Çok geçmeden, söz verildiği gibi, yeşil renkli fae'lerden geriye sadece biri kalmıştı; ona vuran ve tırmalayan.

"Bilmiyordum," diye mırıldanarak geri çekildi. Titreyen ellerinde parıldamayan bir kılıç tutuyordu. "Yemin ederim. Bilmiyordum! Bunu yapmamı Sharlo söyledi. Bu onun hatası, benim değil!"

"Sharlo öldü. Onun günahlarının kefaretinin ödeyeceksin."

Gecenin içinde, ateş ışığının ulaşamayacağı bir yere doğru ilerlediler. Asa kısalarak bir hançere dönüştü, parıltı sadece Tarian'ın sert ve acımasız gözlerini gösterecek kadar parlaktı. Hançeri ileri fırladı ve sonra bir çığlık koptu. Uluma. Çığlık devam etti, tonu değişti ve bir çağılıyla son buldu. Sanki dili ve ses telleri biraz huzur ve sessizlik için koparılmış gibi hâlâ çırıpınıyordu ama acı devam ediyordu.

Bu değerli dikkat dağınıklığını boşa harcamak istemeyen Daisy ceset yığınının doğru yuvarlandı ve ilk uygun silahın yanında durdu. Kabzayı kalçasıyla kavradı ve bileklerindeki ipleri kesti. Elleri serbest kalınca ayak bileklerindeki ipleri hızla çözdü. Bunu yaptıktan sonra, hiç vakit kaybetmeden ayağa fırladı ve atlardan birini kapıp gitmeye hazırlandı. Karanlığın örtüsü onu şafağa kadar koruyacaktı. Elindeki tek seçenek buydu.

Ama burada olup bitenlerden hiç etkilenmemiş bir halde kenarda toplanmış atlara doğru ilerlerken arkasındaki mutlak sessizliği fark etti. Sanki büyük bir yırtıcı hayvan gelmiş de fark edilmek istemiyorlarmış gibi, karanlıkta hayvanlar bile hareket etmiyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Yavaşça, nabızı çok hızlı atarken ve gecenin soğuşuna rağmen alnında ter birikirken döndü.

Tarian ateşin yanında durmuş, metalik giysileri kana bulanmış, sırtarak onu izliyordu. Silahı artık bir kılıca benziyordu ve bacağıının yanında asılı duruyordu.

"Merhaba, küçük güvercin." Sesi derin ve kabaydı. Sırtışı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Beni özledin mi?"

Nefes nefese kaldı, tamamen sönmüştü. Adamın dikkatinin uzun süre dağılmayacağını bilmeliydi.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi olduğu yerde kalarak. Kaçmanın bir anlamı yoktu. Onu yakalayacaktı. "Beni nasıl buldun?"

Adam duruşunu gevşetti ve el işine baktı. Kız onun bakışlarını takip etmedi. Bir el hareketiyle her şey yok oldu.

Bu numarayı ilk tanıştıklarında da yapmıştı. O zaman bundan memnun olmuştu, onun yakınlığını hissetmek ve canlı yeşil gözleri ilgisini çekmişti. Şimdi ise sergilediği güçten dolayı gergindi. Güçleri arasındaki uçurum.

Ona cevap vermedi, sedyeye doğru yürüdü ve orada ne olduğunu inceledi.

"Onca büyüye rağmen onları kılıcınla mı öldürüyorsun?" dedi, Sharlo'nun tuttuğu taşı alıp diğerlerinin ortasına bırakırken dikkatini hafifçe dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Ona gösterdiği saygıya bakılırsa rastgele bir taş bile olabilirdi.

"Evet." Çizmesinin ucuyla sedyeyi dürttü. Üzerinde duran eşyalar birbirleriyle itişip kakışırken tıngırdadı. Birkaçı yanarak güçlerini gösterdi. "Eğer çaba sarf edeceksem, ellerimi kullanmayı tercih ederim. Rakibinizi bu şekilde alt etmek çok daha tatmin edici. Büyü kalıtsaldır. Kılıç işi öğrenilir. Ustalaştığınızda beceri ve disiplin gösterirsiniz."

Çömeli büyüye eşyalara baktı ve iki tanesini alıp diğerlerinden uzağa fırlattı. Sonra diğer ikisini, parlayanları sedyenin içinde bırakarak. Göz açıp kapayınca kadar büyü ve büyü olmayan eşyaları birbirinden ayırdı.

"Elbette hile yapıyorum," dedi. İşini bitirdiğinde geriye bir düzine kadar büyüye eşya kalmıştı. İçi boş küre ona doğru parıldadı, parıldamıyordu ama elmasların üzerine yansıyan ateş ışığından dolayı parıldıyordu. Uzun süre üzerinde çalıştı. "Yapabilirim"

düşüncelerini okuyabiliyorum. Kimin ne zaman ne yapacağını biliyorum. Aldığım bu kadar eğitimle, bu sadece bir öngörü meselesi."

Ayağa kalktı ve kamp alanına baktı. "Beni nasıl buldun?" diye tekrar denedi.

Arabalara doğru ilerledi. "Belli ki izliyordum. Yeteneğimi istediğim gibi kullanmayacağın belli olunca, dostumuz Rutherford'un ganimetlerini nerede sakladığını bulana kadar seni izlemem gerekti. Ona böyle demiyor muydunuz? Ganimet mi? Uygun bir terim. Safir Taht'ın da izlediğini fark etmemiştim. Çok sinir bozucu. Belli ki sarayımızda bir muhbirleri var. Sizin adamlarınızın şifreyi çözmesini beklediğimi başka kimse bilmiyordu."

"Adamlarımın şifreyi çözmesini mi?"

Arabaların arkasından yatak örtüleri çıkardı ve onları koklayarak test etti. Burnu kırıştı ve onları geri attı. Görünüşe göre, testi geçememişlerdi.

Yarım bir gülümsemeyle ona döndü. "Sana o bilgisayarı bırakarak bir centilmenlik yaptığımı düşünmedin, değil mi?" Bu sözler Rutherford'u öldürdükten sonra söylediklerine benziyordu. "Dosyaları sadece sana bilgi verdiğimden şüphelenmemen için sildim. Bu arada silahlar nasıldı? Fotoğrafları berbat görünüyordu."

Ne söyleyeceğini bilemeden ağzını sessizce açıp kapadı.

"Demek bir centilmen olduğumu düşünüyordun." Adam güldü. "Benim hakkımda kendi ailemden daha iyi düşünüyorsun." Arabalardan yiyecek ve su derileri aldı, sonra onları yerde duran büyük bir kumaş parçasına aktardı. "Kayıtlarının kadehler hakkında bu kadar gizemli olmasını beklemiyordum."

"Onu öldürmek istememiştin," dedi kadın. "Bilgileri onun zihninden almış olabilirsin. Ve neden onlara kadeh diyorsun? Hiçbiri fincana benzemiyor. Yakınından bile geçmiyor."

Kumaşın köşelerini topladı ve yiyecek ve su malzemelerini ateşe doğru yaklaştırdı. "Haklısın. Onu öldürmek istememiştim. Bir anlık kontrol kaybı yaşadım-" Başını eğdi ve kendini düzeltti. "Birkaç anlık kontrol kaybından birini yaşadım. Neyse ki ekibiniz casusluk ve teknoloji konusunda çok başarılı. Öyle değil mi? İnsanların büyü dünyasında önemli olan herkes öyle düşünüyor. İhtiyaç duydukları dosyaları onun bilgisayarından alabileceklerini ve kadehlerin nerede tutulduğunu bulabileceklerini biliyordum. Başarısız olsaydım, bunu zor yoldan yapardım. Neyse ki, ekibiniz başardı. Tebrikler. Bana çok zaman kazandırdı."

Ona ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yaklaştı. Hareketleri çok akıcı ve zarıftı, büyüleyiciydi.

"Seni her zaman bulacağım, küçük güvercin," diye mırıldandı. "Bunu açıkça belirttim: Sen benimsin. Nerede olduğun benim için son derece önemli."

"Neden?"

Önünde durup yavaşça elini uzatırken cevap vermedi. Parmakları hafifçe kızın morarmış yanağında, botun değdiği şakağında ve yüzündeki sıyrıklarda gezindi. Yüz ifadesinde öfke titreşti ve çenesi gerildi. Onun gözlerinde parlayan şiddeti görebiliyordu.

"Bu gözyaşı izleri..." Burnunun yanına ve ağzının çevresine bir çizgi çekerken sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Onlar gerçek miydi?"

"Hayır."

Sırıttı. "Tabii ki değillerdi. Kaçırılma gibi küçük bir rahatsızlığın seni kırmasına izin vermeyecek kadar vahşisin."

Boynuna kadar.

"Bu..." Sesi tekrar derin ve sertleşti ve vücudu gerildi, sanki soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyordu. Sanki hepsini tekrar öldürmek isteyebilirmiş gibi. "Derini mi çizdiler?"

"Onları neden anlayabildiğimi merak ettiler." Ona ne söylediğini ve neden söylediğini anlattı.

"Ah." Adam biraz rahatladı. "Zekice. Bir krallıkta güç söz konusu olduğunda, saray dışından pek kimse zihin açıcı büyüye sahip olmaz. Ve saray üyeleri kadeh almak ve insanlarla oynamak gibi sıradan işlerle uğraşmazlar."

"Sen hariç."

"Ben hariç, ama ben nadir bir durumum."

"Neden?"

Yırtık gömleğini kolundan çekip yarasına bakarken cevap vermedi. "En azından çabuk iyileşiyorsun. Bu bir lütuf." Elini bıraktı ve gözleri onunkilerle buluştu. "Kadeh, senin dilinde, bir çeşit kadehtir. Ya da bir çiçeğin fincan şeklindeki iç kısmı. Benim dilimde ise daha çok" -elini oynattı- "efsane, neredeyse. Sınırsız güce sahip bir enstrüman anlamında kullanılıyor. Hiçbir güç sınırsız olmadığı için durum tam olarak böyle değildir, ancak teori budur. Pek çok kadeh çeşidi vardır.

irfan. Bazılarına göre en güçlüsü doğa tarafından üretilmiş, bir insan tarafından geliştirilmiş ve tanrılar tarafından kutsanmış olanıdır."

"Şurada mücevherleri olanlar mı?"

Elini tekrar hareket ettirdi. "Tam olarak mücevher sayılmazlar ama evet, aslında." Onun ötesindeki atlara baktı. "Tüm bu hayvanları yanımızda getirmemiz gerekecek. Onları burada ölüme terk etmeyeceğim. Yine de yarın. Bu gece daha fazla seyahat edemeyiz. Hava çok karanlık ve dışarıda bize sorun çıkaracak vahşi şeyler var."

"O zaman karanlıkta göremiyorsun?" diye sordu. "Karanlık fae'lerin karanlıkta görebildiğini sanıyordum."

"Hepsi değil. Ve evet, ben gecenin karanlığında çoğunlukla görebiliyorum ama atlar göremiyor." Onun etrafından dolaşıp hayvanlara doğru yürüdü. "Ayrıca, şu ateş neşeyle parlıyor. Tadını çıkarabiliriz."

"Peki ya diğer grup? Beni izliyordun, tamam ama ya onlar? Onların... her neyseler saldırıya uğradıklarında ben Chester topraklarındaydım."

"Onların değil." Avuçlarını atın omuzlarında gezdirdi. "O yaratıklar karanlık fae'nin köleleriydi ama benim kontrolüm altında değillerdi. Safir Taht'ın yapmaması gereken şeylerle uğraştığının bir başka kanıtı. Peki seni nasıl buldular?" Yüzündeki ifade gecenin karanlığında kaybolmuş bir halde ona baktı. "Seni hissettiler. Sınırın bu tarafındaki herhangi bir fae hissederci. İçinden akan gücü hâlâ yayıyorsun. Onun gibi kokuyorsun, tatlı, tuzlu ve lezzetli. Bu senin genel cazibene katkıda bulunuyor, mümkün olabileceğini düşünmediğim bir şey. Görünüşe göre kristal kadehi bulmuşsun."

Demek doğruymuş. Kadın haklıydı. Ve az önce ona ne kadar uzun süre baktığına bakılırsa, hangisi olduğunu biliyordu.

İçini bir soğukluk kapladı. İşte buydu. Aradığı şeyi bulmuştu, artı bir dizi güçlü eşya daha. Artık o köprüyü kurabilir ve kendi türünü bu topraklara getirebilirdi.

Göğsü sıkıştı ama kararlılığı daha da sertleşti. Artık buradaydı, o civardaydı. Hangisi olduğunu biliyordu. Eğer o küreyi yok edebilirse, diyarlarını terk edecek güce sahip olmayacaklardı. Planları suya düşecekti.

Niyetini belli etmeden, zihnine dokunamayacağı kadar uzakta olduğunu bilerek, ateşe ve büyülü eşyalara doğru koştu. Adamın peşinden hızla geleceğini bildiğinden, yönünü bulmak için zar zor durakladı. Ayağını dikti, diğerini kaldırdı ve tekrar yere vurdu. Bu

nesneye temas etti ve çatlamış yüzeyinin sert çıtırtısını duymayı bekledi... ama bu ses hiç gelmedi.

Gözlerini yaşartacak kadar güçlü bir güç patlaması temas noktasından patladı. Daha önceki gibi vücudunun içine sızmadı ama dışarı doğru patladı. Havaya kalktı ve geriye doğru fırlatıldı, uçarken uzuvları rüzgar gibi dönüyordu. Yere çarptı ve yuvarlandı, nefesi kesilmişti.

Kekeleyerek ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, dirseğini kaldırıp ateşe doğru baktı. Tarian orada değildi. Hâlâ atların yanındaydı. Arkasını dönüp onu izleme zahmetine bile girmemişti. Küre bir dakika önce olduğu yerde durmuş, eskisi gibi parıldıyor ve ona gülüyordu.

"Onu bu şekilde yok edemezsin," dedi sıkılmış bir ses tonuyla. "Onu ateşe atamazsın ya da bir insan mengenesinde ezemezsin. Büyüye boyun eğmez ya da gücünü azaltmak için büyülerle kaplanmaya tahammül etmez. Sizin endişelendiğiniz kadarıyla o sonsuzdur."

Oturmak için ayağa kalktı. "Bana göre ne demek bu?"

"Bu yok *edilebileceği* anlamına geliyor, ancak İlâhi Kolektife, Göksellerin yedi tanrısına götürülmeli ve onlardan onu geri çekmeleri istenmeli. Muhtemelen yalvarmak gerekecek."

"Ne... Tek Yüzük'ü Mordor'a götürmek gibi mi?" diye sordu kız kuşkuyla.

Ona bakmak için yarım döndü, bir yem torbası yerleştirirken durakladı. "Ne olduğunu bilmiyorum... yüzük... Mordor'un ne olduğundan emin değilim."

Alay ederek başını salladı ve uzun zaman önce Mordie'nin ona *Yüzüklerin Efendisi*'ni izlettiği zamanı hatırladı. Bu yüzden Mordie'nin adıyla dalga geçerdi -Mordie/Mordor. Bu anı şu an için buruktu.

"Ve bu tanrılar fae âleminde de var, belli ki," dedi, yüreği ağzına gelerek.

"Çok zekice." Onunla alay ediyordu.

"Ve bir insan fae âleminde onlara ulaşamaz mı?"

Omuz silkti. "Belki büyülü biri ulaşabilir. Ama sen? Sadece uçan bir domuza binersen."

Dudağını ısırdı ve ateşe baktı. Onu yok edemezdi, tamam. Yine de saklayabilirdi. Kaçarken onu çalabilir ve mahkemenin bulamayacağı bir yere koyabilirdi, çünkü o zamana kadar ölmüş olması gerekiyordu. Bunu kurtarmanın hâlâ bir yolu vardı. Olmak zorundaydı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, ayaklarını içeri çekerek ve rahatça oturabilmek için bacaklarını çaprazlayarak. Kesinlikle *pis*. "Sanırım ihtiyacın olan şeyi aldığına göre, mükemmel bir beyefendiye dönüşüp beni eve bırakacak ve sonsuza dek yalnız bırakacaksın?"

Ona döndüğünde kızın maskaralıklarına sıırtmadı bile. Onun yerine ifadesi sert ve ağırbaşlıydı. "Seni bu konuda bir kez ve sadece bir kez uyaracağım, küçük güvercin. Geçmişte kontrolümü kaybetmiş olabilirim ama bu bir daha olmayacak. Olamaz. Ben şövalye değilim. İnsanların düşündüğü gibi bir centilmen değilim. Ben Fae'yim ve kurallarımız acımasızdır. Acımasızdırlar. Birinin gardını düşürmesi, kontrolünü kaybetmesi ölümle ya da daha kötüsüyle sonuçlanır. Benim... senin için hissettiklerim o kadar aşağıya itilecek ki hissetmeyeceğim. Hissedemeyeceğim. Yarın geldiğinde, oyun gerçekten ve tamamen başlayacak. Yarından itibaren, hayatın için savaşıyor olacaksın ve ben de seni ateşe atıyor olacağım. Bilerek. Tekrar tekrar. Yakında, seni peri mahkemelerinde ince ve kıyasıya bir savaş için kullanacağım, güç aroman ve evcil hayvanım olarak statünle onlarla alay edeceğim. Hazırlansanız iyi olur, yoksa oyununuz daha başlamadan kırılacaksınız."

T Ertesi sabah sırt üstü uzanmış, vagonun örtüsüne bakıyordu. Şafağın yumuşak ışığı içeri süzülüyor, yeni hayatının ilk gününü haber veriyordu. En azından yeni esir statüsü.

Tarian yaklaşık yarım saat önce dikkatlice onun yanından ayrılıp arabadan inerken istemeden de olsa onu uyandırmıştı. Tarian'ın onun yakınında uyuduğunu ilk kez fark etmişti. Dün gece yatmadan önce ona sihirli bir şekilde ilaç verdiği için inanılmaz derecede deliksiz uyumuştı.

Bunun için ona teşekkür etmesi gerektiğini düşündü. Aksi takdirde gözünü bile kırpamazdı. Kaçmaya da çalışabilirdi, karanlığın ve soğğun içinde kaybolabilirdi, muhtemelen sabaha kadar bilmediği bir yerde kaybolurdu, o zaman rastgele ortaya çıkar ve onu geri alırdı. Ya da belki sadece onu takip eder ve onunla alay ederdi. Bu fae ile kim bilebilirdi ki?

Kamptaki hareketleri yumuşaktı. Muhtemelen ayrılmaya hazırlanıyordu. Bir at oflayıp pufladı ve toynaklarını yere vurdu.

Düşünceleri dönmeye başladı. Peri mahkemelerine gideceği iddiasından sonra ona pek bir şey söylememişti. Söyleyecek ne vardı ki? Onu istediği yere götürecek ve bir çıkış planı olana kadar buna uyması gerekiyordu. Ayrıca, defalarca bir konuşma başlatmaya çalıştığında onu görmezden gelmek memnuniyet vericiydi. Bir tutsak olarak pek bir şeyi yoktu ama çocuk gibi davranıp onu kızdırmak gibi sinir bozucu bir yeteneği vardı. Elindeki sallanmaya değer tek silah buydu.

Birkaç dakika daha sabırla baktıktan sonra, vagonun arkasında yeşil şeritli ve derin düğmeli bir gömlek giymiş olarak görüldü.

mavi kot pantolon. Muhtemelen çok güzel ayakkabıları da vardı. Belli ki insanlar âleminde alışveriş yapmak için biraz zaman ayırmıştı çünkü Göksel kıyafetlere bakılırsa bu kıyafetleri Peri'den almamıştı. Moda konusunda en az onun kadar kibirliydi ve bir kıyafeti bir araya getirme konusunda iyiydi. Bu da açıklayamadığı nedenlerden dolayı onu kızdırıyordu.

Yüz ifadesi sertti, cepheye giden bir savaş komutanı gibiydi. "Kalk ve çiçek aç, küçük çiçek. Gitme vakti geldi."

Bir an kıpırdamadı, acaba onu acele mi ettirecek yoksa dışarı mı sürükleyecek diye merak etti. Bunun yerine sabırla bekledi.

Duyduğunu bildiği bir iç çekişle, oturmak için itti ve ona bir bakış fırlattı. Sert maskesinin altından küçük bir gülümseme belirdi. Muhteşemdi. Onun kötü ruh halinden keyif alması ne güzeldi.

Kız ona doğru süründüğünde, adam geri çekildi ve kızın vagondan inmesine izin verdi. Bileklerini bağlamak için uzanmadı ya da yan tarafındaki kemerde duran hançeri korumak için dönmedi. Ondan korkmuyordu.

Kadının ruh hali hâlâ karanlıktı. Elbette korkmuyordu ama... en azından ona güvenmeseydi iyi olurdu.

Sana kesinlikle güvenmiyorum, dedi usulca zihninde. *Sana silahını neden geri vermediğimi sanıyorsun?*

"Ne silahı?" diye sordu.

"Hediyen. Odanın dışında, zihnimin sana ulaşamayacağı bir yerde sakladığın silah. Onu geri almamı çok kolaylaştırdın. Bunun için teşekkürler."

Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Onu ne zaman aldın?"

"Sluagh seni ele geçirdikten kısa bir süre sonra. Acelem yoktu. Bu bölgeye götürüleceğini biliyordum. Safir Taht'ın seyahatlerimden öğrendiği bir şey var ki, burası sınıra girmek için en iyi yer. Sabrımı çok zorladılar. Ancak bundan daha da kötüsü, Obsidyen Saray'dan daha sızdıran bir sarayları var. Kontrol edilmeyen pek çok casusları var. Saraylarını Yıldız Denizi'nde barındırmanın onları bir şekilde yabancılardan koruyacağına inanıyorlar, oysa kendi sarayları diğer krallıkların gözüne girmek için can atıyor. En çok bilgiyi satanlar onlar. Kraliçeleri basiretsiz ve sarayı kötü yönetiliyor. Gökseller..."

Dudaklarını birbirine bastırarak bilgiyi kesti. Söylediği her şey aklına kazınmıştı. Onun izin verdiği her bilgi kırıntısını toplayacaktı.

bundan sonra kayma. Görünüşte işe yaramaz olan bilgilerin bile doğru kullanıldığında bir amacı olabilirdi.

Sonra dudaklarını birbirine bastıran kendisi oldu, her ne kadar sorun düşünceleri olsa da. Onun yanında meditatif bir duruma alışması, düşüncelerinin kelimeler gibi davranmasını engellemesi gerekiyordu.

Öğrenmek için çok iyi bir numara, dedi ona, güneş güzel yüzünü aydınlatırken. Odama gider gitmez bu konuda yardımcı olacak aletlerim var.

İçini bir sıcaklık kapladı ama aynı hızla bastırdı. Aralarındaki bu garip his onu aptal yerine koyarsa lanetlenenecekti. Eğer ondan bir şey istiyorsa, bunu zorla yapmalıydı. Ve eğer o kadar yaklaşırsa, bu onun ölümüyle sonuçlanırdı.

"Anlaşıldı," dedi alaycı bir tavırla ve onu dün geceki ateşin yerini alan kül yığınının doğru götürdü. Kampın geri kalanı tamamen temizlenmişti. Büyülü ve dünyevi tüm eşyalar, kristal kadeh de onlarla birlikte temizlenmişti. Dilimlenmiş meyveler, fındık, peynir ve bir parça ekmekle birlikte arduvaz bir tahtada onu bekliyordu. Bu sabah hava gevrek ve tazeydi ve şafağın güzel renklerinin gökyüzünde süzülüşünü izledi.

Dün gece atların bakımını yaptıktan sonra kendi atını karanlıktan çıkarmıştı. Yük semerli bir eşek de onu takip etmişti. Nerede olduklarını ve neden araba kullanmadıklarını sormak için ideal bir zaman olabilirdi. Neden her şey onun topraklarına benziyordu ama aynı zamanda farklıydı.

Ancak bu, genel bir "Ne oluyor lan?" gibi bir dizi başka soruya yol açabilirdi. "Sihrim bile yokken neden ben?" Ve "Her zaman en kötüsü sen miydin?" Yine de bunlar yardımcı olmazdı ve yorgunluk onu yumruk gibi yapmıştı, bu yüzden sözlerini ve duygularını bastırdı ve onu uyuttuğunda minnettar oldu.

Ama şimdi yeni bir gündü. İşe koyulma zamanı.

"Görünüşe göre hâlâ insan topraklarındayız. Tam olarak neredeyiz?" diye sordu kahvaltısını bitirdiğinde.

Ona yıpranmış metal bir su şişesi uzatmadan önce boş kapları ve çöpleri temizledi. Kız şişeyi aldıktan sonra ayrılmak için hazırlıklarını tamamladı. Tüm hareketleri hızlı ve etkiliydi ama aceleci değildi. Bunu sayısız kez yapmıştı ve belli oluyordu.

"Birçok isimle anılıyor," dedi. "En sık sınır bölgeleri kullanılır. Sınır. Atık."

"Fae bariyerinin yanındaki çukur burası mı?"

Eşeye yükleri bağlarken kaşlarını çattı. "Bunu hiç duymamıştım. Oyuk." Bunu düşündü. "Nasıl çalıştığını anlayabiliyorum. Ve evet, aynısı."

"Ama kitaplarda buranın hiçbir şeyin olmadığı çorak bir arazi olduğu yazıyordu." Bakışlarını ağaçların etrafındaki uzun otların üzerinde kaydırды ve parlak mor bir kır çiçeği gördü. "Hiç hayvan yaşamı, doğa olmadığını söylüyorlardı... bir tür bela. Burası o yer olamaz."

Onu atlara doğru yönlendirdi. "İşte gidiyoruz." En büyüklerinin yanında durdu, görünüşte hoş bir mizacı olan benekli gri bir erkek. Onun atı.

O ata ve arkasındakilere şöyle bir baktı. "Bir tanesine tek başıma binebilirim."

"Ve kendi atını çözebilir, kendi başına uçuruma doğru yol alabilir ve kendi başına bir Göksel ya da sapkın yaratık tarafından öldürülebilirsin, evet. Ama şimdilik hayatta kalmanı istiyorum ve bu yüzden tek parça halinde kalmanı sağlayacağım, tamam mı?" İkinci kez atını işaret etti.

İç çekti ama adamın ellerini kalçalarında hissederek yardım etmek için zıpladı.

"Anladım," diye mırıldandı, içini sıkın o muhteşem uğultudan kurtulmaya çalışarak.

"Ayrıca," dedi adam, arkasından kolayca zıplayarak, kaslı kalçaları bacaklarına doğru sıkıca kayarak, "dün gece koşmaktan vazgeçtiğini söyledin. Bugün de bundan kaçınacağına dair pek umudum yok. Senin deyimimle Faegate'i gördükten sonra olmaz. Bu şekilde seni kontrol altında tutmak benim için daha kolay olacak."

"Oh, pekala. İşleri senin için kesinlikle daha kolay hale getirelim." "Evet, teşekkür ederim. Benim gibi düşünmene sevindim."

Atı hareket etmesi için dürttü.

Kampın yanından geçen toprak yol, ezilmiş otlar ve kahverengi çiziklerden başka bir şey değildi. Okuduklarını düşündü ve bunları yakındaki ağaçlarda tomurcuklanan yeşil dallarla ya da çam iğnesi yataklarından sürünerek çıkan ara sıra çalı veya kır çiçekleriyle karşılaştırdı.

"Burası hiç de çorak bir arazi değil. Yani..." Omuz silkti. "Tam olarak yemyeşil bir orman falan değil, ama büyük toprak izleri bekliyordum ve başka pek bir şey beklemiyordum. Belki de çöl." Kitapların bir şekilde doğru olmasını bekliyordu. Öyle olmadıklarına göre, fae toprakları hakkında okuduğu diğer her şeyi sorgulamasına neden oldu.

"Metinleriniz büyük olasılıkla pek çok açıdan yanlış olacak, ancak buradaki ortam sınıra yaklaştıkça daha kasvetli bir hal alıyor. İlahi Kollektif büyü'nün güçlü olmasını sağlamış. Bazıları çok güçlü olduğunu düşünüyor. Bu büyü, sınıra bu kadar yakınken insan alemine sızıyor ve dünyanın dokusunu büküyor. Geçit onu dünyanın geri kalanından uzak tutuyor ama bu bölgeyi kesinlikle etkiliyor."

Burnunu kırıştırarak ağaçlara ve bazılarının diplerindeki budaklı köklere daha yakından baktı. "Gerçekliğin dokusunu bükten şey ne?"

Dizginleri bir eline geçirdi ve diğerini onun kalçasına bıraktı. Hoş karşılanmayan bir heyecan onu yakaladı. Adamın elini bileğinden tutup tekrar kendi kalçasına götürdü.

"Bitki yaşamı korkunç bir şekilde etkilenmedi, hayır," dedi bir süre sonra, elini koyduğu yere bırakarak. "Dediğin gibi gelişmiyor, ama et yiyen sarmaşıklara ya da başka bir şeye dönüşmüyor, bizim wyld'lerde olduğu gibi değil. Ama hayvanlar büyü'nün etkisinden kurtulamamış. Örneğin bir tavşan uykunuzda yüzünüzü kemirene kadar normal görünüyor. Arabalar güzel bir değişiklik oldu. Genellikle, yaklaşan her şeyi tuzağa düşürmek için koğuşlar ve büyülü tuzaklar kurmam gerekir. Bu beni hep uyandırır. Genelde geçitten bir gün önce uykum berbat olur. Ama bugün kendimi bir sabah zambağı kadar taze hissediyorum."

"Aferin sana," diye homurdandı kadın ve o da keyifle güldü. "Sürünecek ya da arabaya atlayacak kadar büyük bir şey yok mu?"

"Artık yok. Dört insan yılı önce, bu bölgenin tehlikeli olduğu zamanlardaki gibi değil. Geçen yıl daha fazla peri geçti, yiyecek için daha büyük yırtıcıları avlıyorlar ya da kendilerini savunmak için onları öldürüyorlar. Bazıları sadece spor olsun diye öldürüyor sanırım."

Dört *insan* yılı mı? Onların zaman ölçeği farklı olmalı. Yine de şu anda önemli değildi. Merdiven boşluğundaki insanların karşıya geçen yaratıklar hakkında konuştuklarını hatırladı.

"Başka periler de mi geçti?" diye sordu.

"Evet. Gökseller görevlerini yerine getiremiyor. Yüksek Egemenlik- Bu, tüm krallıkları ve wyld'leri denetlemekle görevli Adil Halk'ın kraliçesi ve kralı. Onlar krallığımızın dengesini korumakla görevliler, bu çok tehlikeli bir mesele. Kitaplarınızda yer almıyorsa diye söylüyorum..." Dün gece konuştuğu ciddiyete rağmen yine şaka yapıyordu, keyfi yerindeydi. Kadın cevap vermeyince, bunu zaten bildiği için devam etti. "Yüce Hükümdar

mahkemeleri ve aileleri içinde çekişmeler yaşıyorlar. Bir sarayda her zaman bir dereceye kadar böyle olur, ancak işler çok daha kaotik bir hal aldı. Politikalar aynı hizada değil ve akrabalar Elmas Ta için yarışıyor. G mücadelesi her zaman istikrarsızlıkla sonuçlanır. Fae'lerin ölümsüz olduğu ve Elmas Taht'ın genellikle ülkenin en sağlam tahtı olduğu düşünülürse, böyle bir kargaşa ancak birçok yaşamınızda bir kez gelir."

"Ama şimdi, trnzn daha kurnaz olanları bunu kendi çıkarları için kullanacak." "Kesinlikle doğru. Gördünüz mü? İnsanlar o kadar da aptal değilmiş."

"Kesinlikle beni taşıyan fae kadar aptal değiller. Partimizi bölmek zorunda kalman gerçekten utanç verici."

"Trinity'ye şükürler olsun ki oraya zamanında varabildim, yoksa evcil hayvanımı tokatladıkları için onları öldürme zevkini kaıracaktım. Fırsatını bulduğunuz anda sistematik bir şekilde sırtlarına bıçak saplardınız."

"Ya da kaçırdım, büyük ihtimalle."

Adam onunla alay etti. "Bundan şüpheliyim. Kin tutmayı seviyor gibisin ve son derece acımasızsın. Bu fırsat karşına çıkabilirdi ve sen de tereddüt etmezdin. Bana yanıldığımı söyle."

"şey... eğer karşıma çıksaydı..." Sessizce gülerken göğsü titriyordu.

"Geçiş yapan yaratıkları takip edip öldüren insanlar -ya da fae'ler- kim?" diye sordu. "Onlar hakkında herhangi bir bilgi ya da yaratıkların geçtiğine dair herhangi bir kanıt bulamadık."

"Ah. Bu." Rahatlar gibi yavaş bir nefes verdi ve yana doğru baktı. "Gökseller geçen yaratıklarla neredeyse her zaman başa çıkarlar. Yaratıklar fae gibi kurnaz ya da insanlar gibi kurnaz değildir. Basittirler ve onları izlemek için büyülü bir araca sahip olan Gökselleri kandıramazlar. Çoğu durumda çok çabuk bulunur ve yok edilirler. O gece otelde seni kovalayan insanlar, benim tarafımdan işe alınmışlardı. İnsanlar biraz altın için çok şey yaparlar. Size zarar vermezlerdi ve eğer verselerdi, onları tüm akranlarının önünde korkunç bir şekilde öldürürdüm, bu işi kabul ettiklerinde çok iyi bildikleri bir kaderdi. Ne kadar becerikli olabileceğini görmek istedim. Görünüşe göre, çok becerikliymişsin. Hem kaışınızdıan hem de yer seviyesindeki gölge hayaletlere karşı savaşmanızdan etkilendim. Balkonda aldığın riskler beni o kadar etkilemedi."

Başını iki yana salladı. Bunu bilmeliydi. *Lanet olası Fae.*

"Başka bir seçeneğim olduğunu fark etmemiştim," diye homurdandı.

"Seçeneği olmayanlar bile çoğu zaman aşılmaz güçlüklerle karşılaştıklarında yenik düşerler."

"Evet, öyle. İşte bu yüzden karşında oturmuş, bir atın üzerinde beni kaderime doğru götürüyorum."

Bir kakhaha attı. "Evet, iyi bir noktaya değindin."

Onlar ilerlerken ağaçların geçişini izledi, manzarada değişen pek bir şey yoktu.

"Buranın lojistiğini anlamıyorum," dedi biraz sessizlikten sonra. "Buraya gelmek için bir geçit işaretleyicisi kullanman gerektiğini biliyorum."

"Evet. İşaretçiler insan dünyasına yayılmış durumda ve bir kez etkinleştirildiklerinde kendi alanlarındaki her şeyi buraya ya da buna benzer bir yere taşıyorlar."

"Peki burası nasıl hâlâ insan toprakları olarak kabul ediliyor?"

Bu konudaki düşüncelerini toparlamak için bir an durduğunda nefesi kızın omzunun üzerinden aktı. "Burası bir tür ara istasyon. Okyanusa açılmadan önce sahilde yürümek gibi bir şey. Teknik olarak hâlâ insan toprakları çünkü onlar gibi işliyor. Çoğunlukla. Benzer ağaçları ve hayvanları var. Kendi büyüsünden yoksun."

"Ama burada motorlu taşıtlar çalışmıyor."

"Hayır. Teknoloji ve elektrik de çalışmıyor. Bunun tek sebebinin burayı tanrıların yaratmış olması ve kendi büyü olmasa da büyü tarafından yaratılmış olması olduğunu tahmin edebiliyorum. Büyü sayesinde olduğu gibi kalıyor. Ama emin değilim. Kimsenin emin olduğundan da şüpheliyim. Eğer birisi bir tanrıyla görüşecek kadar şanslıysa, aklındaki son şey bariyerin insan tarafının nasıl işlediğidir."

Bunun doğru olduğunu düşündü. "Peki ya Faegate'in diğer tarafında? Sizi topraklarınıza götürecek bir geçit yok mu?"

"Geçit yok, hayır. Saçak doğrudan Wylds'e açılıyor. Eğer oradan geçmeyi başarabilirsen, Faerie'nin güzelliği sana açılacaktır. Daha önce deneyimlediğin hiçbir şeye benzemez Daisy. Onu ne kadar çok seveceğin için kendinden nefret edeceksin."

"Eğer Wylds'den geçebilirsen, demiştin. İnsanlar için tehlikeli olduğunu okumuştum ama fae'ler için de tehlikeli olduğunu bilmiyordum."

"Bir Göksel onlara geçiş izni vermediği sürece insanlar için genellikle ölüm demektir. Siz sormadan söyleyeyim, bu sadece bir mahkeme ziyarete izin verirse olur. Sen insan topraklarından kaçırıldın ve kaçak yollardan geçtin, ben de yasadışı yollardan geçtim. Eğer Gökseller bizi yakalarsa, ikimiz de öldürülürüz."

"Seninle o dairenin dışında buluştuktan sonra gitmeme izin verdiler."

"O zaman masum bir seyirciydin. Şimdi kadehleri ele geçirmeme yardım ettin ve seni sahiplenmeme izin verdin. Bu farklı bir şey."

Ona bakmak için döndü ve dudaklarının kendini beğenmiş kıvrımı karşısında gözlerini kıstı. Bakışları onun ağzına kayd ve açlığı alevlendi. Vücudunda cevap niteliğinde bir hırıltı yükseldi ve kızarak hızla tekrar öne doğru döndü.

"Sana inanmıyorum," dedi soğukkanlılığıyla mücadele ederek. "Seni öpmüş olabilirim, tamam, ama ne yaptığımı bilmiyordum. Seni öldürmeleri beni bu yükten kurtaracaktı. Peki kadehleri almana yardım etmek? Lütfen. Zihinleri senden daha iyi okuyabilirler. Niyetimi bilirler. Ayrıca Wylds'e geçmeyi arzulamadığımı, eve dönüp seninle tanıştığımı unutmak istediğimi de bilecekler."

"Benimle tanıştığını asla unutmayacaksın." Eli öne doğru kayarak kadının kalçasında gezindi.

Arzu içinde yanıyordu. Adamın vücudu kızinkine baskı yapıyor, nefis bir sıcaklık yayıyordu. Adamın kasıkları kadının poposuna bastırıyordu, sert, sıcak ve hazırdu.

Kadın bir kez daha adamın elini bileğinden tuttu ama bu sefer elini savurdu. "Belki değil, ama seninle işim bittiğinde memnun olacağım. Bir insanın, hem de Chester'ın, bir fae'ye bulaşmaya hakkı yok."

Başını daha yakına eğdi, ağzı kızın kulağını sıyırdı. Midesini bir kelebek patlaması doldururken gözlerini kapattı.

"Sen sadece bir Chester'dan çok daha fazlasısın," diye mırıldandı. Nefesi kızın tüylerini diken diken etti. "Bir insandan çok daha fazlasısın. Sende bir tanrının ışıltısı var."

Kahretsin, çok çekiciydi. Rahatsız ediciydi.

Dirseğini adamın göğsüne sertçe sapladı. "Dur yoksa yürüyeceğim. Yürürsem, kaçmaya çalışırım. O zaman sen de beni kovalamak zorunda kalırsın ve her şey birbirine girer. Faegate'e gidelim de bir Göksel'e işaret verip buradan defolup gideyim."

Kıkırdaması günahkâr ve derindi. "İstedğin bu mu?" Adamın sert boyu kızın üzerinde zonkluyordu. Göğsü kadının sırtını kapladı. Aralarındaki elektrik cızırdadı ve zihni onun okuyamayacağını söyleyen bir şekilde uğuldamaya başladı. Zaten aklına herhangi bir düşünce de gelmiyordu. Aklının kenarlarında sürüklenen tek bir şey vardı. Cinsel arzu içinde gürlerken tutunabileceği tek ilkel şey buydu.

Ona daha sıkı yaslandı, başını köprücük kemiğine yasladı, ellerini kalçalarına doğru kayd ve o da avuçlarını hızla

kalçalarının üzerinde.

"Dudaklarımı teninin her santiminde gezdirmek istiyorum," diye mırıldandı boğuk bir sesle, dudakları hâlâ kulağının kabuğunu sıyrıyordu.

"Umurumda değil," diye fısıldadı, onun dokunuşunun cennetinde kayboldu, eli uyluklarının arasındaki tepeye doğru kaydığında nefesini içine çekti.

"Bu kıyafetleri vücudundan çıkarmak ve nefes nefese kalıp beni daha derinde hissetmek için yalvarana kadar merkezini yalamak istiyorum."

Ellerini bacakları boyunca, uyluklarının dış kısmında gezdirmeye devam etti, kalçalarına uzandı. Poposuna.

Parmakları pantolonunun dikişi boyunca ilerledi. Tam olarak doğru yerde durdu ve baskı uyguladı ve her şey bulanıklaştı.

"Yavaşça içine girmek istiyorum, o kadar derine ineceğim ki tek bildiğin benim dokunuşum olacak." Sesi hırıltılı ve karanlıktı. Dokusu daha önce hiç bilmediği gizli zevkler vaat ediyordu.

Kalçalarına uzandı ve devam etti, baskı uyguladı, onu daha yakın istedi. Aralarında daha az kumaş olmasını istiyordu. Başını eğdi ve adam hemen dudaklarıyla boynunun sıcak tenini aradı.

"Seninle zaman geçirmek istiyorum, küçük güvercin. Bedenlerimiz birbirine dolanırken o kadar güzel inlediğini duymak istiyorum ki. İçine girdiğimde, tekrar ve tekrar ve tekrar-"

Nefesi daha hızlı geliyordu. Kararlılığı sarsıldı.

Kontrolünü tamamen kaybetmeden önce, kemerinden hançerinin kabzasını kaptı, kınından çıkardı, gövdesini ve kolunu büktü ve böbreğine doğru savurdu. Bu şekilde otururken çok zor bir manevraydı ve bunu bir at üzerinde hiç uygulamamış olsa da, benzer oturma düzenlerinde bir uzman haline gelmişti. O zamanlar biraz tuhaf bir eğitim olduğunu düşündüğü bu şey için şimdi sonsuza dek minnettardı.

Hançerin ucu, kolu donmadan önce adamın etine çok az saplandı. Parmaklarındaki hissi kaybetmeden önce.

İnledi, bakımlarına devam etti, mükemmel bir şekilde ovuşturdu, onu doruğa doğru hızlandırdı.

Elini durduran büyüyle boğuştu, bıçağı daha derine sokmaya çalıştı-

Vücudu zevkten patladı. Serbest kalmanın etkisiyle sarsıldı.

"Beni öldürmeye çalışırken parmaklarımı durdurmadığını fark ettim," dedi, sesi saten çarşafı ve terli vücutları ima ediyordu. Acaba onun

Gözlerinde zonklayan arzusunu gösteren o altın nehri vardı. Acaba bu ön gösterimin ima ettiği kadar harika hissedecek miydi?

"Sen ölürken orgazm olmak için kreması olmalıydı," dedi zor nefes alışının izin verdiği kadar kuru bir sesle.

Kahkahası göğsünde gürledi ve dudakları boynunda gezinmeye devam etti. O da bunu durdurmadı. Durmak istemedi. Gerçekten ihtiyacı vardı.

Adam onun tenini emdi ama geri çekildi ve hançeri çıkarmak için uzandı.

"Gömleklerimle ne alıp veremediğin var? Onları mahvedip duruyorsun." Silahı kadının uyuşmuş parmaklarından aldı. "Ve şimdi bak. Üzerinde kan var. Bu asla çıkmayacak."

Alnını sildi. "Gömleğin ikincil hasar."

"Belli ki." Hançeri temizledi ve tekrar kınına soktu. "O bıçağı ne zaman alacağını merak ediyordum. Bunca zamandır orada öylece duruyor, sana sırtıyordu. Bunun çok iyi bir zamanlama olduğunu söyleyebilirim. Daha iyi planlayamazdım. Eğer herhangi bir Fae kılıcı olsaydı, ölmüş olurdu."

"Farklı olması çok yazık."

"Öyle görünüyor." Durakladı. "Beni bıçaklamana neden izin vermediğini sormayacak mısın?"

"İzin vermedi mi?"

"Evet, *öyle*. Seni durduracak kadar hızlı tepki veremezdim. Gerçekten, çok iyi zamanlama. Orgazm olurken şiddet uygulamak olağanüstü bir şey. Tekrar tahrik oldum. Büyünü kendim kontrol etmemiş olsaydım, içinde bir yerlerde Fae olduğunu düşünürdüm. Harika bir şekilde hırçınsın. Buna bayılıyorum."

Onun varlığının sürekli heyecanından biraz uzaklaşmak için öne doğru eğildi. Onun dokunuşundan. "Sende bir sorun var."

"Beni bıçaklarken zevk alan sensin. Ben sadece masum bir seyirciyim. Ama evet, bıçak büyü. Kimsenin sahibini bıçaklamasına izin vermeyecektir. Şey..." Gömleğini tekrar incelemek için döndü. "Öyle olmaması gerekiyordu. Bıçağı biraz içeri sokmuşsun. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Senden hoşlanmış olmalı."

"Canlı mı?"

"Wylds'de dövüldü, hazinem. Tabii ki canlı, belli ki çok karanlık bir mizah anlayışı var."

"Peki ya bana hediye ettiğin bıçak...?"

"O bıçakla ölemezsin. Benim için dövüldüğünü ve onu sana verdiğimi düşünürsek, ben de o bıçakla ölemem."

"Ah." Kamburlaştı, adamın önceki bakımlarından hâlâ hoş bir şekilde karıncalanıyordu. "Bana kendimi her türlü fae'ye karşı koruyabileceğim bir şey verdin... sen hariç."

"Doğru. Aynı zamanda iletişim kurmanın bir yolunu da." "Ve beni gözetlemen için bir yol."

"Şimdi anlıyorsun." Öne doğru uzanırken onu ortasından yakaladı, sert boyu hâlâ ona doğru titreşiyordu ama arzusunu tatmin etmek için hiçbir şey yapmadı. Onu tatmin etmeyi bırakmıştı. Dizginleri kavradı ve tekrar geriye yaslandı. "Başka sorunuz var mı? Neredeyse vardık."

Düşüncelerini sorular hakkında düşünecek kadar hizaya sokamıyordu. Aralarındaki kimya tarif edilemezdi. Doyumsuzdu. Az önce onun dokunuşuyla doruğa ulaşmıştı ama bu yeterli değildi. Ondan daha fazlasını istiyordu. Vücutlarının arasında daha az kıyafet. Daha fazla zaman ve hiçbir çekingenlik olmadan, suları bulandıracak karanlık güdülerinin hiçbiri olmadan. Keşke insan dünyasında onun gibi birini bulabilseydi, orada her şey normal olurdu. Ve kolay. Ve belki de kalıcı.

Bu düşüncelerden herhangi birini duyduysa bile yorum yapmadı, bunun için minnettardı. Yine de muhtemelen o da aynı şeyleri düşünüyordu. O anda onu öldürebilirdi, tıpkı fırsatını bulduğunda tekrar deneyeceği gibi, ama bu sıcaklığı bir daha asla hissedememe ihtimalinden yakınırdı. Onun da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordu. Tam bir karşıtlık içindeyken bu mücadeleyi birlikte verdiklerini hissediyordu. Aynı lekeli, çizik, berbat madalyonun iki yüzü.

Toprak yol devam ediyordu. Yol boyunca tek bir kişi bile görmediler. Sabahın geç saatlerine kadar bitki örtüsü solmaya başlamıştı, tıpkı onun söylediği gibi. Çorak ağaçlar giderek kararan gökyüzünde acımasızca eğiliyordu. Sarmaşıklar yerde sürünüyor ve toprak yolun her iki yanını dolduruyordu, uzanan bitkilerin hiçbiri düzlemi kırmaya cesaret edemiyordu.

"Bu yolun bir şekilde büyüldüğünden uzun zamandır şüpheleniyorum," dedi Tarian, onun kendilerine baktığını fark ederek.

"Peki ya yoldan ayrılırsanız?"

"Wyld'ların büyüü burada zayıf. O sarmaşıklar hâlâ çoğunlukla sadece sarmaşık. Yavaş büyüyorlar ve sizi çabucak yakalama yetenekleri yok. Herhangi bir zekaları da yok."

"Peki ya Wylds'deki sarmaşıklar?"

"Bacaklarınızı kavrar, sizi yere sürükler ve acımasızca hırpalarlar. Öldürmek için ağızlarına ihtiyaçları yoktur -vücudunuzun ya da boğazınızın etrafını sarabilirler- ama bazı bitkilerin aslında ağızları vardır. Ve dişleri. Ve çok hızlı hareket ederler. Taze kanın tadını severler."

Ürperdi, korkuyla yaklaşıyordu. Sonra, hazır olduğundan çok daha kısa bir süre sonra ormandan çıktılar ve uzaktan Faegate'e baktı.

Hiçbir uyarı olmadan midesi guruldadı ve kahvaltısını kaybetmeden önce yana dönecek zamanı ancak bulabildi.

"S *hh*," dedi, sesi kasvetli bir hal almıştı. Sanki kucaklaması onu kanını donduran ani korkudan koruyacakmış gibi boştaki kolunu onun etrafına sardı. "Büyüsünü hissediyorsun. Bu manzara saçakların geçmesine izin verilmeyenlerde dehşet uyandırması beklenir. Çaba göstererek bu etkiyi ortadan kaldırabilirsiniz."

"Saçak mı? Bu lanet bir kıyamet duvarı." Ama *duvar* onu tanımlamak için yeterli bile değildi. *Faegate* gülünçtü.

Derin bir nefes aldı, içine çekti.

Devasa bir bariyer, önündeki ıssız arazinin üzerinde yükseliyordu, neredeyse göz alabildiğine yüksekti. Her iki yönde de sonsuza kadar uzanıyor, bu diyar ile ötesindeki mistik fae diyarları arasında aşılmaz bir bariyer oluşturuyordu. Yaklaştıkça, kabaca yontulmuş ve her biri kendisinden daha uzun olan devasa ve eski taşlardan yapıldığını görebiliyordu. Çalılıklar, böğürtlenler ve karanlık, dikenli sarmaşıklar kıvrılıp bükülerek yukarı ve karşıya doğru kıvrılıyordu. Keskin dikenler düzensiz aralıklarla dışarı fırlıyor, sonra tekrar duvarın içine saklanıyordu; her biri onun bacağından daha uzundu ve ölümcül darbelerini tahmin etmek zordu.

Duvarın dibinde, kayalık ve engebeli zeminin ortasında büyük kemerli bir kapı vardı. Yan taraftaki delikler uzun ve tehlikeli dikenlerle kaplı çalılıklarla doluydu. Hava, korkuya neden olan büyüden dolayı yoğunluğunu koruyordu ve bu etki onu insan dünyasındaki herhangi bir beşinci seviye büyü işçisinden daha kötü bir şekilde pençeliyordu. Boğucu bir his veriyordu, sanki göğsüne ağır bir şekilde oturuyor ve boğazını sıkıyordu.

Tepesindeki karanlık ve yasaklayıcı gökyüzü bulutlarla kaynıyor, muhtemelen hiç gelmeyecek bir fırtınanın habercisi oluyordu. Gökkuşakları havada tembelce süzülüyordu, kanat açıklıkları herhangi bir kuşunkinden daha büyüktü ve inanılmaz derecede görkemliydiler. Tabandaki altın ve mandalina rengi fuşyaya, ardından çivit mavisi ve menekşeye dönüşerek ışıltılı bir yüzeyde renklerin muhteşem bir karışımını oluşturuyordu. O karanlık, kızgın gökyüzüne karşı neredeyse ışıklandırılmış gibiydiler. Havayı zarafetle kesip geçişleri eterikti. Ağzı açık bir şekilde izledi, güzellik karşısında büyülenmişti.

Tarian onun nereye baktığını fark ederek, "Bunlar saçak muhafızları," diye mırıldandı. Ses tonu koyulaştı. "Olması gerekenin sadece bir kısmı var. Elmas Taht'tan biri onlara başka bir yere gitmelerini emretmiş."

"Bu senin için iyi değil mi?" diye sordu, sis gibi yuvarlanan koyu mor, puslu havası olan garip, bulanık bir alana yaklaşırlarken. Atların toynaklarının sesi azaldı ve sesleri sanki bir boşluğa girmişler gibi boğuklaştı.

"Çok."

Sesi gergin geliyordu, sanki o da bu yerde duygularıyla savaşıyordu. Ya da belki de insan topraklarındayken can düşmanı olan ve onu kendi topraklarına geri götürmek için bir engel teşkil eden şu Göksellerin görüntüsüydü.

Bu ıssız, tozlu zeminin geniş alanını kaplayan tek yaratık onlar olmasına rağmen Göksellerden hiçbiri onları fark etmemiş gibiydi. Daha yakından bakmak için duvara bile yaklaşmadılar. Sadece kendi türlerinin gidebileceği yüksek bir yerde kaldılar. Birinin devasa, kemerli kapıyı kullanması ya da çeşitli çürüyen deliklerden ve yarıklardan gizlice geçmesi umurlarında değilmiş gibi görünüyordu.

Tarian, tanımlayamadığı garip bir ses tonuyla, "Bakma sorunun var gibi görünüyor," dedi. Kıskançlık mı? Hayal kırıklığı mı?

"O dairenin dışındaki çıkıntıda seninle karşılaştıktan sonra onlardan biriyle tanıştım. Onlar..." Erkeğin bıraktığı izlenimi kelimelere dökemiyordu. Bunların yarattığı izlenime. "Onların türü ve yapabildikleri korkutucu, ama onlar sadece çok..."

At durdu ve Tarian bacağını atın sırtından çekerek aşağı atladı. Onu belinden yakaladı ve kaldırdı. Kadın iki büküm oldu ve kollarını Tarian'ın omuzlarına dayadı, bakışları hâlâ gökyüzündeydi.

"Neden bizi kontrol etmek için aşağı inmiyorlar?" diye sordu.

"Sen de onları işaretleyesin diye mi?"

"Bu... ya da belki bakarken salya akıtmak, evet."

Onu nazikçe yolundan çekerken yüz ifadesi okunamaz haldeydi. "Sınır teknik olarak fae aleminde. En uçta, adı da buradan geliyor. Açıkladığım gibi biz teknik olarak insanlar âlemindeyiz." Atın dizginlerini çıkarmaya başladı. "Wyld'lerin örtücü büyüünün içine girene kadar görünür olmayacağız. O zaman kaçmamız gerekecek çünkü onlar- Onların gazaplarıyla üzerimize inmeleri gerekiyor. Zihninizi okuyacak kadar yaklaştıklarında ölmüş olacaksınız."

"Peki ya içeri girmek isteyen insanlar?"

"Onlar wyld büyüyle damgalanmamışlar. Senin kristal kadehten aldığın gibi değil" -gözleri parlayarak ona baktı- "ve benim büyümden. Seni öldüreceklerini söylediğimde yalan söylemiyordum. Aslında sana hiç yalan söyleyemem. Artık yalan söyleyemem. Öpücüğünü aldıktan sonra olmaz. Sen bazı özgürlüklerinden vazgeçiyorsun, ben de öyle. Neyse ki kelimelerle aram iyi." Göz kırptı.

"Neden burada sadece biz varız? Faegate'ten artık daha çok insan geliyor demiştin hani?"

Atına bir öpücük sesi verdi ve sanki tamamen katılaşmaya hazırlanıyormuş gibi puslu mor havanın karardığı bir noktaya doğru yürümeye başladı. "Burası yol noktası, geçit eşyalarınızı iade ettiğiniz yer. Atlar, yükler, kendiniz - ilerlerken ihtiyaç duymayacağınız ya da wylds'de hayatta kalamayacak her ne varsa. Bu nedenle, sihirli bir şekilde gizlilik için tasarlanmıştır. Hemen yanımızda biri olabilir ve biz bunu bilmeyiz. Onları asla hissetmeyiz, ya da onlar bizi. Pusun dışına çıktığımızda, her şey yeniden görünür hale gelir. İşte o zaman yalnız olmadığımızı anlayacağız."

Bir şaşkınlık sarsıntısıyla puslu, parıldayan havaya daha dikkatli baktı. Onunla karşılaşabilirdi ve bu ona buradan çıkış izni verebilirdi. Bir telefon bulabilir ve gelip onu almaları için ailesini arayabilirdi.

Ama sonra ne olacaktı?

Ailesini tehlikeye atacaktı, çünkü Tarian onu almak için neredeyse kesin olarak geri dönecek ve muhtemelen yoldaki herkese zarar verecekti. Onu takip edip diğer tarafta yakalayabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Tarian yoldan çekilirken ellerini kalçalarına koydu ve atın yürümeye devam etmesine izin verdi. Sanki bir kapıdan geçiyormuş gibi gözden kayboldu. Tarian dönerken sırtarak ona baktı.

"Hayır mı?" diye sordu yanından geçerken. "Kaçmayacak mısın? Kendini yine vazgeçirdin mi?"

Adam bir sonraki atı toplarken kadın cevap vermedi. Bu atı önce onun yanından geçirdi, sonra da puslu mor alana götürdü. Neredeyse katı kütleye varmak üzereyken sağa doğru adım attı ve bir şekilde etrafından dolaştı, hâlâ ipi çekiyordu. At geçitten geçerken, ipi yukarı ve görünmez bir çizginin üzerine fırlattı ve ip hayvanın arkasında yerde sürüklenerek geçit boyunca çekildi.

"Olmazsa" -bir sonraki hayvan için onu geçti- "bana her zaman yardım edebilirsin. Bu iş çok daha hızlı ilerler ve wylds'deki ilk dinlenme yerinde dinlenmek için daha fazla zamanımız olur. Tabii seni sınırdan geçirebileceğimi varsayarsak."

İçini çekti ve ona yardım etmek için döndü. Yapacak bir şey yoktu. Şimdilik bu maceranın içinde sıkışıp kalmıştı.

"Doğru," dedi ve onun aklını okuyabilmesi hâlâ çok sinir bozucuydu. "Çünkü evet, seni takip ederdim. Ve seni geri alırdım. Ve eğer o kadar uzağa gidebildiysen, ki bu şüpheli, aileni tehlikeye atarım. Planlarımı gerçekleştireceğim. Hoşuna gitse de gitmese de bu konuda bana yardım edeceksin. Kaçmak sadece kaçınılmaz olanı geciktirir."

"Evet, hepsinin farkındayım, teşekkür ederim. Sen de biliyorsun, çünkü zihnimi dinliyorsun." Yanındaki atlardan birine binmek için geri döndü.

"Haklı olduğunun söylenmesinden hoşlanmıyor musun?"

Onu görmezden geldi, yanındaki bıçağa baktı, sonra onu da görmezden geldi. Onun üzerinde işe yaramayacak olması büyük bir utançtı. "Puslu ortamdan çıktığımızda yalnız değilsek ne olur?" diye sordu onun yerine.

"Bazıları buna bağlı olduğunu söyler." "Neye bağlı?"

"Buluştuğunuz kişi sizden daha tehlikeliyse. Eğer öyleyse, genellikle kaçarsınız. Değilse, genellikle onları öldürmeye çalışırsınız."

"Ve böylece değerlendirip saldırmaya ya da kaçmaya hazır mı olacağız?" Gülümsemesi kibirliydi. "Ben her zaman saldırırım."

Başka bir deyişle, o her zaman en tehlikelisiydi.

YANLARINDA BİRER PAKETTEN BAŞKA BİR ŞEY OLMADAN FAEGATE'E DOĞRU YOLA KOYULDULAR,

sırtlarına sıkıca bağlanmıştı. Herhangi bir nedenle kaçmak zorunda kalırlarsa, çok fazla zıplamayacaktı. Faegate'ten gizlice geçerken karşılaştığı fae'ler arasında her zaman en tehlikelisi olsa da, havada süzülen Gökseller'den daha tehlikeli değildi, bu da onun işaret etmesinden hoşlanmadığı bir şeydi.

"İşte." İnsan topraklarında ona hediye ettiği, evinden aldığı kılıcı uzattı.

"Eğer bu seni öldürmeme izin vermeyecekse" -kılıcı elinden aldı ve gömleğinin içine sokup sütyenine sabitledi- "neden bana vermek için şimdiye kadar bekledin?"

"Beni bununla öldürme girişiminin başarısızlıkla sonuçlanmasının sürprizini mahvetmek istemedim. Ayrıca tamamen benim merhametime kalmaya nasıl tepki vereceğini de görmek istedim. Merak ediyorsan diye-"

"Ben değilim."

"-beklediğimden daha iyi. Korkusuzluğun ve kendine güvenin, saatlerce süren eğitimden bahsetmiyorum bile, olağanüstü."

"Çoğunu uyuyarak geçirdim."

"Saçmalık. Kaçmaya çalışmaktan vazgeçtin, kristal kadehi kırmaya çalıştın ve birlikte güzel bir at gezintisi yaptık; heyecan verici saatler geçirdik. İsteyebileceğim tek ek şey, parmaklarım daha derin yerlerinizi ararken dudaklarınızın tadına bakmak, sizi doruğa çıkarırken etrafınızda sıkılaştığınızı ve dalgalandığınızı hissetmektir. Ama bunun için bekleyeceğim. Odamın rahatlığında seni çözülürken izlemek istiyorum."

"Sıkıcı olmaya başladın," dedi aniden kızaran yüzüyle. Çözüleceğini çok iyi biliyordu, bu yüzden de böyle bir şey olmayacaktı. Tabii bu onu öldürmek için bir araç değilse-

Yüzünü hayal kırıklığıyla ona doğru çevirdi ve bu düşüncüyü geç de olsa kesti.

Havadaki mor parıltı aydınlanırken keyifle güldü. "Ne kadar eğlenceli bir oyuncak buldum." Yavaşladı ve kayışlarını kontrol etti.

sırt çantasını ve bıçağını kınından çıkardı. "İstifanda çok huysuzsun, ama yine de çok hayalperestsin. Çözülmeni izleyeceğim. Kendine yardım edemeyeceksin. Sabırsızlanıyorum. Şimdi..." Onu yavaşlatmak için elini uzattı, gözleri gökyüzüne bakıyordu. "İşte burası. Bu düzlemi geçtiğimiz an, saçak tam önümüzde olacak. Bu tamamen bir yanılsama, bunu unutma. Aslında hiç de büyük bir duvar değil. Fark ettiğin delikler aslında

delikler. Kemerli geçit göründüğü gibi değildir. Saçağı gizlemek, bariyeri tanımlamak ve çok korkutucu görünmek için bir illüzyon."

"Yani saağın üzerinden geeceğinizi söylediğinizde...?"

Başını bir o yana bir bu yana eğip nasıl açıklayacağını düşünürken gözlerini kısıtı. "Bu biraz karışık. Büyük kemerli geçidin *sağındaki ikinci* açıklık olan, alırlarla kaplı bir deliğe benzeyen yere doğru koşacağız. Yani kemer orada, biz de *sağdaki ikinci* açıklıktan gideceğiz. Kafanız karışmasın."

Durakladı ve onun başını sallamasını bekledi.

"Bu sözde açıklıkların her birini denedim. Sağdaki ilk açıklık yıkıcıdır. Zar zor hayatta kaldım. Bunu göstermek için kalıcı yara izlerim var. Tamam mı?"

"Sağdan ikinci."

"Evet. şimdi." Bir parmağını uzattı, daha önceki alay ve şakalar tamamen kaybolmuştu. "Eşiği geçtiğimiz anda -aslında sınırın içindeyiz- duracağız ve kendimizi toplayacağız. nemli kısım burası. şu andan itibaren ben ne dersem, ne zaman dersem onu yapacaksın. Düşünmek için durmak yok. İsteksizce kabul etmek ve ayak srmek yok. Hayatta kalmanız emirlerimi harfiyen ve derhal yerine getirmenize bağlı. Bana güvendiğin sürece seni hayatta tutacağım."

Son satırda kaşlarını çattı. Ona herhangi bir sıfatla güvenmesi çok büyük bir istekti. Onu esir alan, ikinci elden kaçıran adamdı ve onu ölümüne götürüyordu. Böyle bir adama güvenmek intihar gibi görünüyordu. Ama onun için planları olduğu açıktı ve bunlar sadece odasında planladığı şeyler değildi.

Ayrıca, başka ne seçeneği vardı ki? Sonuç olarak, onun merhametine kalmıştı. Hem de tamamen. Onun silahı ve onunki onun üzerinde işe yaramadı. El ele tutuşmak gülünçtü; büyüsü onu bir yere varamadan durdururdu. Ve evet, büyü. Her konuda üstünlük ondaydı. Onu her an öldürebilirdi zaten.

Sabırla bekledi, bakışları kızın gözleri arasında gidip geliyordu.

Onun zmesine izin veriyor, bunu isteyerek kabul etmesini istiyordu.

Bu, her şeyden önce, ona keskin bir baş sallama teklif etmesine neden oldu.

"Tamam," dedi adam, onun başını sallamasını taklit ederek. "Kılıcını ıkar. Ona ihtiyaın olacak. Senin ve gerekirse benim hayatımı kurtaracak çünkü ben ölürsem sen de bu diyardan çıkamazsın. Anlıyor musun? Ben senin yaşam izginim ve sen de benim sorumluluğumsun. Birbirimizi hayatta tutmak için bir ekip olarak çalışıyoruz."

Kadın başını tekrar salladı ve adamın dediğini yaptı. Küçük bıçak eline geçtikten sonra, tercih ettiği silah olan hançer boyutuna ulaştı. Bunu açıkça biliyordu.

"Tamam." Sözcük nefes alış verişini hızlandırdı. "Bu en tehlikeli kısmı. Bu bıçak Fae büyüsünü kesecek. Yardım ziyafeti otelinin dışını hatırlıyor musun? Gökseller de farklı değil. Sadece daha güçlü ve daha kurnaz olacaklar. Kendini nasıl koruyabiliyorsan koru ve bunu koşarken yap. Bizi sınıra kadar takip edemezler. Onlara karşı güvende olacağımız yer orası."

Bunu söylemedi ama ses tonu bunu açıkça belli ediyordu - onlardan güvende... ama güvende değil.

"Sınırın içine girene kadar ses çıkarmamaya çalış," diye devam etti. "Zihninin içine konuşacağım. Herhangi bir cevap düşün ve ben duyacağım. Bunun neden gerekli olduğunu açıklama zahmetine girmeyeceğim. Buradan kapıya doğru koşacağız. Hazır mısın?"

Midesi adrenalinle dolup taşı. Vücudu heyecanlanmıştı ve biraz da endişeliydi. Çok da temkinliydi. Bir an için kendini buna bıraktı, içinden geçmesine izin verdi. Sonra odaklandı. Uzuvarlarını gevşetti ve savaşa hazırlandı.

Evet, diye düşündü.

"Tanrılarım," dedi usulca, bakışları onu değerlendiriyordu. "Muhteşemsin."

Onu neyin heyecanlandırıldığını merak etme fırsatı bulamadı çünkü adam, "Üç... iki... başla!" diye düşündü.

Silahlar ellerinde, hep birlikte ilerlediler. Pus dağıldı ve kapı *tam karşılarında*, elli metre ötede, büyük ve korkunç bir bariyer gibi belirdi. Büyülü korkunun yumruğu neredeyse çılgılık atmasına neden olacaktı ama ayakları yere vururken yutkundu. Kanatlı nöbetçiler bu açıdan yere çok daha yakındı ve az önceki manzaranın bir hile olduğunu, büyüünün sahili açık göstermeye çalıştığını fark etti. Ama hiç de öyle değildi!

O büyük kanatların gümbürtüsü gökyüzünü titretiyordu. Yine de yukarı bakamadan, başka bir grup neredeyse onlara çarpıyordu. Toplamda dört kişiydiler, garip yerlerden çıkan dalları ve deri yerine kabukları olan insansı ağaçlara benziyorlardı.

Öldür onları, diye düşündü Tarian ve hemen o tarafa yöneldi. Bıçağı ustura uçlu bir asaya dönüştü, ışık dönmeye başladı. *Çabucak. Güzelleştirmeye gerek yok. Sadece işi bitir.*

Bunu başka türlü yapmayı anlayamıyordu.

Döndü ve bir uzvunu kesip göğsüne sapladı. Yine de kılıç yeterince içeri girmemişti, gri kabuk derisi normalden çok daha sertti.

Bir baltaya ihtiyacım var, diye düşündü ve daha kelimeler oluşmadan hançeri söz konusu baltaya dönüştü. Muhteşemdi.

Yaratığın koluna takılı tahta bir mızrakla beceriksizce yapılan bir saldırıyı savuşturdu ve omzuyla boynu arasındaki kıvrımı kesti. Yaratık tiz bir ciyaklama çıkardı. Tekrar yaptı, zıpladı ve göğsüne bir tekme attı. Başı doğal olmayan bir açıyla eğildi ve şey uzağa düştü.

Bir sonraki en yakın şey dönmüş, kaçmaya hazırlanıyordu. İki hızlı adım attı ve onu sırtından yaraladı. Baltayı orada bıraktı ve zıplayarak boynuna kadar süründü ve bacaklarını boynuna doladı. Tarian'la tanışmadan hemen önce bu hareketle yanlışlıkla bir adamı öldürmüştü ve nedense şimdi bunu düzgün bir şekilde yapması uygun görünüyordu.

Üst yarısını savurdu, arkasına yaslandı ve etrafını yırttı. Boyun yeni devrilmiş bir ağacın yarılması gibi çatladı. Tekrar savurdu ve altındaki beden yere doğru yuvarlandı. İş bitmişti.

Yere çarpmadan önce zıpladı ve baltayı sırtının ortasından kaptı.

Git, git, git, dedi Tarian aceleyle zihnine.

Diğer ikisini indirmiş ve gözlerini gökyüzüne dikmişti. Kız yukarı bakmaya zahmet etmedi. Göreceklerinden korkuyordu. Onun yerine hızını arttırdı. Uzun bacakları yeri yalayıp yutarak ona ayak uydurdu ama eşit kalmak için geri çekildi.

Aksiyon filmlerindeki gibi koşarken elimi tutmaya çalışmadığın için teşekkür ederim, diye düşündü gözlerini duvardaki açıklığa dikerek. Uzun dikenleri sivri uçlara benzeyen çalılar açık alanı doldurmuştu. Karanlık, deliği çevreleyen sivri tuğlaların içinde birikip toplanıyordu.

Ne aptalca bir düşünce.

Duruma rağmen sırtmasına engel olamadı.

Eğil! diye bağırdı zihinsel olarak.

Eğildi, hâlâ yukarı bakmıyordu. Hava hızla yanından geçti, ardından kanatların fısıltısı geldi. Kanatlar geçerken şafağın değişen renkleri parıldadı, bir ok gibi dimdik duran muhteşem giyimli bir bedene bağlıydı. Tuhaf bir gümbürtü kemiklerini titretti. Korku kalbini titretti ama boyun eğmedi. Artık uzun bir sopa olan silahıyla yukarı doğru bir hamle yaptı ve üzerlerindeki tuhaf sisi yararak Göksel'in bacağına saplandı. Bacak

Bıçak kemiğe çarparak derin bir yara açtı. Erkek sarsıldı ve yere baktı, kusursuz yüz hatları acı içinde burkulmuştu ve yaradan kan damlıyordu.

Tarian onun kolunu çekerek koşmasını sağladı. Hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladı. Silahı küçülerek kısa bir kılıca dönüştü. Kanat çırpışları, hızla esen rüzgâra karşı daha da yükseldi.

İşte gidiyoruz, dedi Tarian. Seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Acıyı kabul et.

Bir güç patlaması tam ortasından geçerek kalbini yardı ve organlarını parçaladı. Lexi'nin yapabildiğinin kaba bir versiyonu gibi hissettirdi, sadece ruhuna saldırmıyordu. Hayatının özünü söküp almakla tehdit etmiyordu. Tarian'ın da söylediği gibi, en üst noktasında sadece acı veriyordu. Lexi hâlâ öğrenirken ya da şimdi Lexi ona kendini kontrol edemeyecek kadar kızgınken yaptığı çok sayıda pratik sayesinde bunu kolayca görmezden geliyordu.

Tarian elini kaldırdı ve yeni bir his yükseldi. Bu seferki baharatlıydı ama acı verici değildi. Aslında tam tersiydi. Bacaklarından karnına doğru ilerleyen ve orada ısınıp yayılan şimşek kabarcıkları gibi heyecan vericiydi. Siyahla kesişen parlak altın rengi bir örtü üzerlerine yayılırken irkilerek nefesini içine çekti. Çivit mavisi parçalar yukarıdan onu kesmeye çalıştı ama başaramadı.

Daha hızlı koş, diye homurdandı Tarian, sarf ettiği eforun hissi ortaya çıkıyordu.

Elinden gelen her şeyi yaptı, duvardaki açıklığı hedefledi. Güvenliği hedefliyordu.

Bir mızrak yukarıdaki büyümlü sisi yarararak geçti. Yere saplanıp orada kalmadan önce Tarian'ın kolundan sıyrıldı. Bir küfür mırıldandı ama tereddüt etmedi, eli hâlâ yukarıda, kılıcı havada ve hazırды. Kalbi çarpıyordu ama cinsel olarak değil. Merkezini bir uğultu doldurdu ama bu zevk verici değildi. Bir mızrak daha saplandı ve onları ıskaladı.

Kanat çırpışları ona hızla geldiklerini haber veriyordu. Silahıyla kendi mızrağını yarattı ve onu yukarı fırlattı. Göksel kaçıkça kanat çırpışları düzensizleşti. Tekrar ve tekrar denedi, koşarken körlemesine nişan alıyordu. Onların saldırısını bekleyerek bir an durakladı, sonra yukarı baktı. Kusursuz tenli bir kadın nişan alarak daldı. Daisy sıçradı ve Göksel'i böğründen bıçakladı. Karnına nişan almıştı ama bu da işe yarayacaktı.

Sağa dön, dedi Tarian. Sağa!

Yere düştü ve Tarian'ın yanında, onun dediğini yaptı. Silahı da bir mızrağa dönüşmüştü. Büyüsü etraflarında dalgalanıyordu, altın kesikler

siyah bir bıçakla, çırpınan yarattığı ve üzerlerine doğru gelen diğer üç yarattığı kesti. Daisy kanadı hedefleyerek tekrar yukarı doğru sapladı. Ucu, bir yusufçuk kadar narin olan ağ dokusunu delip geçti. Güzel bir erkek olan Göksel'in yüzü acıyla buruştu ve kanatlarını çılgınca çırttı. Sola doğru eğildi, kanadı hasar yüzünden düzgün çalışmıyordu. Bir tane daha vurmaya çalıştı ama Göksel tam temas kuracakken geri çekildi, Daisy'nin karşılık vermesine şaşırılmış gibi alnında bir kırısklık oluştu. Ya da belki de sadece bir insanın Etkili.

On metre kaldı. Neredeyse bitti. Tarian'ın ayağı takıldı, sendeledi. Onu sabitlemek için kolundan tuttu.

Takım çalışması, diye mırıldandı ve bu düşünce nedense onun sırtmasına neden oldu.

Dişilerden biri dönerek mızrağını hazırladı. Daisy sıçradı ve mızrağını sapladı, ıskaladı ama kadını gökyüzüne doğru itmeye zorladı. Beş metre.

Neredeyse... orada... diye düşündü Tarian ve Daisy ses tonundaki yorgunluğu duyabiliyordu. Daha güçlü varlıkları uzak tutmak için büyüüne her şeyi katıyor olmalıydı.

Açıklık belirdi, sarmaşıklar ve çalılar daha da belirginleşti. Boşluğun içinde kıvrıldılar. Feelers sanki yakalayacak birini arıyormuş gibi daha uzağa uzandı.

"En az tehlikeli açıklık burası mı?" diye sordu, konuşmaması gerektiğini unutarak. Yine de bunun önemli olmadığını düşündü. Gökseller nerede olduklarını zaten biliyorlardı.

Evet, dedi Tarian bıçağını kınına sokarak ve iki elini gökyüzüne doğru kullanarak.

Daha fazla Göksel alçaldı, üzerlerinde geziniyorlardı, silahları hazırды. Açıklık tam önlerindeydi. Neredeyse varmışlardı.

İri bir erkek önüne düştü. Ayakları yere vurdu ve yollarını keserek dövüşmeye hazırlandı.

U Normalde bir saldırgan avının tereddüt edeceğini, korkup donacağını düşünürdü. Daisy öyle yapmadı. Tarian'ın gökyüzünü halledeceğini düşünerek bu yeni düşmana doğru koşmaya başladı. Silahı hızla küçülerek

sustalı bıçağı ve manik sırtışı sıradan bir insanı tedirgin etmeye yeterdi. Göksel kılıcını çıkarırken ona ulaştı. Adamın alnı şaşkınlıkla buruşurken döndü. Kılıç önünde sallanırken onu kalçasının üst kısmından bıçakladı.

Bıçağı savuşturdu ve adamın kaburgalarına tekrar vurdu. Onun tepkisini tahmin ederek yere çarptı ve yuvarlandı, sendeleyeyen kılıç darbesinden kaçarken bıçakla kanadını kesti. Onları gerçekten içeri çekmeliydi. Hemen arkasında, bir eliyle kesip diğer eliyle kopararak işe koyuldu; o güzelim kanatlara zarar vermek utanç vericiydi ama hayatta kalmak hiç de hoş değildi.

Kanatları nihayet bedenine doğru çekilirken acı dolu bir panikle bağırdı. Tarian Göksel'le karşılaştığında yavaşladı, gözleri sertti ama silahını hâlâ bir kenara koymuştu. Diğerlerini büyüyle kendisinden uzak tutuyordu. İki eline de ihtiyacı vardı.

Göksel'in ne yapacağını bilmemesi için zihnini temizledi ve tekmeledi. Ayağı arkadan çarparak adamın hayalarını çatırdattı. O bir insan Chester'dı, pisliğe karşı savaşmak onun hakkıydı. Sonra bıçağı bir hançere dönüştükten hemen sonra onu sırtından bıçakladı. Bu lanet silahı çok seviyordu.

Göksel tekrar haykırıp eğilirken Tarian yere atladı ve yuvarlandı. Sendeledi. Tarian ayağa fırladığında öldürücü vuruşu yapmak için silahını kaldırdı. Bıçağı indirdi ama adamın eli bileğini yakaladı. Tarian onu itti.

onu daha da geriye, mağara gibi bir karanlığa götürdü. Bir baloncuğun yüzeyine benzeyen bir parlaklık, açıklığın üzerine döküldü ve hemen dışarıda yere diz çökmüş, solmuş, kanayan Göksel'i gösterdi.

Tarian derin bir nefes aldı, gömleğinin önü terden kayganlaşmıştı. Bu büyü için çok çaba sarf etmişti. Çabalarken ağzı açıktı ama gözleri kapalıydı. Uzun bir süre ona baktı.

"Ne?" diye sordu, adrenalın hâlâ vücudunda dolaşıyordu.

"Bir yaratığın bir Göksel'e bu kadar saldırdığını hiç görmemiştım," dedi sonunda. "Bu kadar kapsamlı. Bu kadar... ustaca."

Gururu kabardı ve onu bastırmaya çalıştı. "Neden saldırgan değil? Fae'ler ne yapar? Ölmeyi mi beklerler?"

"Bazı durumlarda, evet."

"Bunun ne anlamı var?"

"Böylece Gökseller genellikle akrabalarına karşı kin tutmazlar. Bir fae saçığın doğru tarafına geçtiğinde, saçakla ilgili geçmiş ihtiyatlar affedilir. Bir Göksel'i incitmek ya da öldürmek genellikle affedilmez. En azından sosyal olarak. Yasaldır ama hoş karşılanmaz. Dediğim gibi, kin tutarlar."

"Ah." Omuz silkti. "Eh, beni suçlayamazlar. Buraya gelmek benim seçimim değildi. Ben sadece kendimi koruyorum. Ve her neyse, ben insanım. Eminim onu alt ettiğim için kızmaktan çok utanacaklardır."

Uzun bir süre daha onu inceledi. "Büyük olasılıkla." Adam tekrar açıklığın ağzına baktı ve kadın geç de olsa sarmaşıkların ve dikenlerin çekildiğini ve alanın çoğunu çıplak bıraktığını fark etti. Parıltının ötesindeki Göksel yavaşça doğrulurken, onlara bakmak için dönmeden önce yanına iki tane daha düştüğünü söyledi. Ancak... gerçekten görebiliyor gibi görünmüyordu. Daisy'nin durduğu yerin sağına baktı.

"Açılışın caydırıcılığını kovaladım. Büyümü geri çektiğim anda tekrar içeri girecekler." Tarian mızrağın saplandığı kolunun yan tarafına baktı. Sanki kanı zehirlenmiş gibi yaradan koyu renkli damarlar yayılıyordu. Ona baktı ve doğruldu. "Öyle olmadı. Benim büyüüm onların mızrağını kaplayan büyüyle savaşıyor. İyi olacağım. Bu onların silahlarından biri tarafından ilk kez vuruluşum değil. Bunu engellemek için gerekli güce sahibim."

Parmaklarını dağınık bukleleriyle Göksellerin hepsinden daha vahşi ve birkaç ton daha koyu olan asi saçlarında gezdirdi. Düz kesilmemişti

Omuzları da onlarınki gibi genişti. Bu onu daha sert gösteriyordu. Daha sert.

Hâlâ bariyerin girişinde toplanmış olan üç Göksel'e baktı. Birbirlerine doğru eğilip konuştular ama kelimeler parıltının ötesine geçemedi.

"Genelde yardım almadan onları nasıl geçiyorsunuz?" diye sordu.

Adam mağaranın derinliklerine bakmak için döndü. "Bu kadar çok kişinin indiğini hiç görmemiştim. Geldiğimden beri görmedim. Etrafı iyice doldurdıkları zamanlarda bile. Geçmişte üzerime bu şekilde gelselerdi, hayatta kalamazdım. Hiç şansım yoktu." Başını salladı ve tekrar arkasına baktı. "Genelde bu girişleri de korumazlar. Karaya çıkmazlar." Ona bakmadan önce alt dudağını dişlerinin üzerinde gezdirdi, ifadesi karanlıktı. Ciddi.

"Ne?" dedi kadın tekrar.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı sonunda. "İhtiyacım olan şeyin yanımda olması iyi bir şey, çünkü geri dönebileceğimden emin değilim. Bu sefer onları şaşırttık. Telafi etmekte pek yavaş davranmazlar. Yeni bir strateji bulacaklardır ve bir dahaki sefere başarısız olmayacaklardır."

Yüreği ağzına geldi. Bu, gelecekteki buradan çıkma girişimi için iyiye işaret değildi. Yine de, evine gitmeye çalışan sadece bir insan olsaydı belki de bu kadar düşmanca davranmazlardı.

Kendi çantasını çıkardı ve onun taşıdığına uzandı. Geri adım atmadan önce ikisini de yere bıraktı ve elini uzatarak onun da aynı şeyi yapmasını sağladı. Hava küflü, topraksı bir kokuyla doldu ve çantalar gözden kayboldu.

"Nereye gittiler?" dedi şaşkınlıkla.

"Güvenli bir yere... onları düşürmeye çalışmayacağın ve Göksellerin onları almasına izin vermeyeceğin bir yere."

Onun geçişini izledi. "Kahretsin. Çantamı orada bırakmalıydım." "Fark etmezdi. Sürümdeki ana ilgi nesnesine sahiptim.

Artık bunun için endişelenmemize gerek yok. Gel bakalım."

"Neden onları bize taşıyorsun? Onları *güvenli bir yere* gönderebilirdin. hayatlarımız için koşturmadan önce, onlar tarafından ağırlaştırılmıştık."

"Büyülerimi insan aleminde kullanabilirim ve fae aleminde de kullanabilirim ama aynı anda her ikisinde de kullanamam. İnsan diyarından Peri diyarına eşya gönderemiyorum ya da tam tersi. Hayır, nedenini bilmiyorum. I

Bunun tanrıların tasarımı mı yoksa onlar için mutlu bir kaza mı olduğunu bile bilmiyorum."

"Ama nasıl..." Başının döndüğünü hissetti. "Bunu nasıl yapıyorsun? Bir şeyleri nasıl yok ediyorsunuz? İnsan dünyasında buna benzer sadece birkaç büyü türü var ve onlar da temelde yeraltı dünyasından geçiyor. Birinin nesneleri taşıyor olması gerekiyor."

"Kulağa karmaşık geliyor." Ayrıntıya girmede. Belli ki fae büyüsünün inceliklerini açıklamayacaktı.

Büyülü merakını bir kenara iterek onu mağaranın derinliklerine kadar takip etti. Şu anda en önemli şey bu değildi.

"Neden birdenbire bu kadar çok Göksel var orada?" diye sordu. "Büyüyü hissettiler. Benimki genellikle bir ya da iki tane çekiyor. Görünüşe göre Kristal kadeh büyüleri onları daha fazla sayıda sana çağırdı. Böyle olacağını bilmiyordum. Artık biliyorum. Sarayda oldukça çekici küçük bir evcil hayvan olacaksın. Merak, kıskançlık ve arzu dalgaları planlarıma güzelce uyacaktır. Yine de artan tehlike..." Sözleri kesildi. "Bu biraz ek planlama gerektirecek. Geldikten hemen sonra öldürülmeni istemeyiz, değil mi? Şimdi, saçığın bir sonraki aşaması için hazırlanalım."

Aralarına sessizlik girdi ve ayak sesleri çıplak, kaba yontulmuş duvarlarda yankılandı. Tuhaf biyoluminesan mantarlar ve küçük yapraklı bitkiler üst kısımda büyüyor, çıkıntılı kayalar ya da tavandaki cepleri aydınlatıyordu. Bir yerlerden su damlıyor, sert toprak zemine sırıyordu. Serin ve nemli hava, eski toprak ve yosun gibi bir koku taşıyordu.

Konuşma, dedi ona, zihni bir fısıltı gibi dokunuyordu. *Sınırın kalbi tehlikeli bir yerdir. Tehlikenin her zaman etrafta gizlendiğini varsaymalısın-*

Derin ve kederli bir ses ayaklarının altındaki zemini titretti. Tarian elini havaya kaldırarak durdu, önce tavana, sonra da duvarlara baktı. Ses devam etti, tavandan toz yağana kadar daha da yükseldi.

Aceleyle döndü. Geldikleri yöne doğru hızla geri döndü ve ona doğru koşmaya başladı. Kolunu kadının sırtına doladı, onu kaldırdı ve sıkıca tuttu. Kadın direnmedi, onu omuzlarından tuttu, ayakları sallanıyordu.

Her şey sarsıldı ve metalin metale sürtünmesi, duvarlarda yankılanması ve ayaklarında inlemesi bir krank gibi ses çıkardı. Mağaranın ağzında durdular ve adam onu yere bıraktı. Gökseller hâlâ nöbet tutuyordu. Tarian baloncuk parıltısını geçmedi. Onu duvara doğru itti.

sarmaşıklar ve bitkiler duvara tırmanıp ondan uzaklaşırken, hemen yanındaki duvara yaslanıp onun üzerine çöktü.

Ne oluyor? diye düşündü, yüzü adamın sert göğsüne bastırılmış ve sırtı duvara yaslanmıştı.

Yer sarsıldı. Kaya ayaklarının altından yukarı doğru itildi. Duvar onu itti, ama adam sıkıca tuttu, onu kısırdı. Adamın kalbinin gümbürdediğini hissedebiliyordu. Yerin derinliklerinde iki metalik *gümbürtü* duyuldu, biri ve ardından diğeri, ses kesilmeden önce. Mağaranın sarsıntısı azaldı.

Tarian'ın nefesi yüksek sesle ve hızla geldi. Tavandan daha fazla toprak yağdı.

Bu -geri çekilip mağaranın derinliklerine baktı- Göksellerin hile yapmasıydı.

Bu ne anlama geliyordu?

Geri çekildi ve onun elini tutarak kendisiyle birlikte çekti. Elini tutan adamın sıcaklığından ve baskısından lezzetli hislerin oluşmasına izin verecek zamanı ya da eğilimi yoktu. *Üzgünüm, aksiyon yıldızlarınızdan biri gibi davranmak zorunda kalabilirim. Dikkatimi senden esirgemedi seni yakınımnda tutmam gerekiyor.*

Birine nasıl yakın yürüneceğini bilirim. Şimdi kaçmam mümkün değil.

Kaçmak mı? Pek olası değil, hayır. Bir şey gölgelerden çıkıp seni yakalayacak mı? Büyük ihtimalle.

Bu onu susturdu. Elini daha sıkı tuttu.

Gökseller saçakların kalbini değiştirme gücüne sahiptir, dedi, her adımını yavaş atıyordu, sanki çok fazla gürültü yapmaktan çekiniyormuş gibiydi. Kadın da onu takip etti. *Bunu onlarca yıldır yapmamışlardı. Daha fazla.*

Ve şimdi mi yaptılar?

Öyle gibi geldi, evet. Birazdan öğreneceğiz.

Onun ve Tarian'ın Faerie'ye girmesini *gerçekten* istemediler. Kristal kadehin gücünü hissederken, onun sınırın ötesindeki Fae'lere yardım etme potansiyelini biliyor olmalıydılar.

Sadece öyle, diye mırıldandı Tarian zihninde.

Kristal kadehin büyüü ne zaman geçer?

Daha önce geri dönmek zorunda kaldıkları bölgeye yaklaştıklarında Tarian ona bir bakış bile atmadı. Ona göre her şey aynı görünüyordu. Mantarlar ve yosunlar

kaba tavanı ve sivri duvarları aydınlattı. Tabanın yakınındaki topraktan küçük otlar çıkmaya çalışıyordu.

Asla, dedi adam, onu ileri doğru çekerek. Büyü seni damgaladı. Şimdi onun izini taşıyorsun, tıpkı benimkini taşıdığın gibi. Ancak ben de işaretimi görsel olarak yapacağım. Resmi olarak. Aksi takdirde önce kraliyet mensupları, sonra da muhafızları tarafından kullanılırsın. Senin gibi güzel bir insan fark edilmeyecektir. Yardıma gelirken sarayın yarısını öldürmek zorunda kalırım.

Yeterince uzun yaşayamam, diye haykırdı, tüm vücudu öfkeyle yanıyordu. Bana dokunan ilk kişi ölür ve hemen ardından beni idam ettirirlerdi. Ölümden daha kötü şeyler de var.

İyi bilirim, dedi uğursuzca.

Yürürlerken bunu merak etti, onun ilk kez gördüğü inanılmaz temkinliliğini. Sonra düşünceleri onun işareti hakkında söylediklerine kaydı. Aralarındaki saçma anlaşmayı ihlal ederse ne yapacağının kanıtını gördükten sonra, adamın hak talep etmekten söz etmesine aldırmamıştı ama onun bedeninde büyü bir damga olduğundan bahsetmemişti. Ona özellikle büyüünün teninde kalacağını söylememişti. Bir Yarı-Tanrı'nın işareti gibi parlayan ve ruhani, fark edilebilir bir şey olamazdı. Ailesi tek kelime etmemişti ve bu kesinlikle fark edip ayıracakları bir şeydi.

İşaret insanlar için değil, dedi. Gerçi eğer Fae'ler onların arasına karışacaksa bunun faydası olur. Bu benim türüm için. Sahiplik anlamına gelir. Sen benimsin. Sadece benim tarafımdan dokunulacaksın. Benim tarafımdan idare edileceksin. Defalarca söylediğim gibi, paylaşmam. Büyülü damgam ve işaretlerim, benim mülkümle sınırı aşarlarsa ne olacağını teyit edecek. Hala anlamadıysanız, bu onların ölümü demek. Korkunç bir şekilde, eğer zaman ayırabilirsem.

Peki ya yeşil adamlar? Herhangi bir iddiadan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı.

Hayır, görünmüyorlardı. Ve bakın onlara ne oldu. Görsel bir işaret, büyüü iddiayı fark edemeyecek kadar aptal olanlara yardımcı olacaktır.

Ve sen de büyüü iddiayı serbest bırakmayı ve şatoda öpüşerek ilerlememin açısından kendini kurtarmayı planlamıyor musun?

Adamın ona bakışı karanlık ve işkenceliydi. *Bu iddianın ne kadar süreceğini seçmekten daha çok istediğim bir şey yok. Hiç uygulamamak. Bu büyü benim Fae olmamdan kaynaklanmıyor. Kendim kapana kısıldığım için. Saraydaki hizmetkarlığımın bir parçası da kraliçe ve yordakçıların şaka olarak gördüğü şey. Bir lanet, tüm hesaplara göre. Yapıştırıldıktan sonra, bu iddiadan vazgeçemem. Bu bir*

damgasını vuracağım. Eğer benden bıkar ve başka birini seçmek istersen, sevgililerinin benim elimde öldüğünü defalarca görmek zorunda kalacaksın. Ben de sihirli bir şekilde buna mecbur kalacağım. İlk ve tek aşkım, mahkeme onların oyunlarından bıkip davayı kendileri sonlandırana kadar tuzağın acısını şiddetli bir şekilde hissetti.

Bunu nasıl yaptılar?

Bir an sessiz kaldı. Onu öldürerek tabii ki. Ben izlerken ona işkence ederek. Bana olan sevgisini kaybetmişti. Hâlâ ve sonsuza dek ona düşkün olacağım. Ama hak talebinden kurtulmak için mahkeme ölmesi gerektiğine karar verdi. Ben ondan daha değerliydim. Sadece kraliyet ailesinin bu lanetten bağışıklığı var. Bu dehşet. Birini ölüme mahkum etmeden ya da tuzağa düşürmeden asla tesadüfi bir kaçamak yapamam... onlar hariç. Beni bir oyuncak haline getirmeyi amaçladılar. Kraliyete hizmet etmek için.

Dudakları bir hırıltıyla kıvrıldı ve kadın bu ifşaatla sarsıldığını hissetti. Onun adına dehşet içinde geri çekiliyordu.

Onlardan herhangi birine dokunmaktansa ölmeyi tercih ederim, diye düşündü ve kadın onu suçlamadı. Onları tahttan indirme ve onlarla işinin tamamen bitmesi arzusunu anlıyordu. Gücüm beni zorlayamayacakları kadar büyük ve bu yüzden alay ediyorlar. Hep alay ediyorlar. Derin bir nefes aldı. Ama sonra, oyun böyle oynanıyor. Senin üzerinde çalışıyordum. Bu maskaralıklara karşı bağışıklık kazanacak kadar zeki ve sertsin. Bunun için tanrılara merhametleri için şükürler olsun. Hayatın zaten sürekli tehlike içinde geçti. Karanlık Fae sarayında boyundan büyük işlere kalkışmayacaksın. İlk başta değil. Onlar seni kullanarak beni cezalandırmaya çalışana kadar. Seni ancak bu kadar koruyabilirim, sonra kendi başının çaresine bakmalısın. Bu peri mahkemelerinin doğasıdır. Oyun sen bozulduğunda biter. İkimiz de kırıldığımızda.

Adam sessizliğe gömüldü ve o da bu sıkıntılı sessizliği bozmadı. Tüm bunları daha sonra düşünmek üzere içine attı. Açması gereken çok fazla şey vardı, şu anda düzgün bir şekilde analiz edemeyeceği kadar çok ifşaat ve endişe. Bu fae'nin katmanları vardı. Hem de çok. Ve acı. Sarayında tehlikeli bir durumdaydı ve bunun her bir nüansını gerçekten incelemesi gerekiyordu. O anda bunu yapmak için çok hassastı, özellikle de yavaşlarken. İçinde bulundukları durumun tüm dikkatini ona vermesi gerekiyordu.

Mantığına takılan tek bir şey vardı.

Neden seni öldürmedi ki?

Bir kakhaha attı, sonra sesi bastırmak için elini ağzına götürdü.

Yani Daisy omuz silkti. Seni artık sevmiyordu ve ya sen ya da o diyecekti.

Fae'lerin acımasız olduğunu sanırdım. Neden seni öldürmedi ki?

Öldürmeliydi. Yapabilirdin... ve sonra çabaların için öldün. Kraliyet ailesi benimle alay etmeyi sever, ama ben onlar için değerliyim. Ama tüm fae'ler iddia ettiğimiz kadar gaddar ve acımasız değildir. Bazıları yumuşak kalpli ve naziktir. O öyleydi. Başına gelenleri hak etmedi. Hayatında yarattığım yıkımı hak etmedi.

Peki ya ben?

Biri sağa, diğeri sola giden iki küçük tünele ayrılan geniş bir açıklığa ulaştıklarında yavaşladı. Bakışları onu buldu ve takıldı. Karanlık yüz ifadesini gizliyordu.

Sanırım kötü adamlarla başa çıkmak için daha donanımlısın. Durakladı. Seninki senin kontrolün dışında bir durum. Beni sevdiğin için kurban olmadın. Kaderin kurbanı oldun. Tüm bunları daha sonra düşünebilirsin, daha önce karar verdiğin gibi. Şimdi odaklan, yoksa ikimiz de sınırı geçemeyiz.

"Her zaman bu duruma düşecektin," demişti bir keresinde.

Bu düşünceyi duyunca başını salladı ama ayrıntıya girmedi. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsa araştırması gerekiyordu.

Onun her düşüncesini duymasını engellemesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve adamın dediğini yaptı, odaklandı. Bugün yaşasın ki yarın kaçabilsin.

Tüneller birbirinin aynısı gibi görünüyordu. Yan yana yerleştirilmiş, her biri diğeriyle tamamen aynı yerde yükselip alçalan karton kesitler olabilirlerdi.

Göksellerin tünellerin içini değiştirdiği açıktı çünkü Tarian hangi tüneli kullanacağını bilmiyordu.

En az kötü kokanı seç, dedi otomatik olarak. Adam ona bir kaşını kaldırdı. O da karşılık olarak kendi kaşını kaldırdı. *En az kötü kokanı. Bak, Mordor Dağı'na dolambaçlı bir yoldan gidiyoruz, değil mi? Gandalf, Yoldaşlık'ı Moria Madenleri'nden geçirirken, en az kötü kokan yolu seçmekten bahsetmişti. Ve öyle de yaptı. Ve sonunda dışarı çıktılar. Hızını kaybetmeye başladı. Gerçi işi bitirmek için kendini feda etmek zorunda kaldı.*

Bakışları ölü gibiydi. *Elini tuttuğum için mi tüm bu maceranın bir filminden ya da başka bir filmden çıktığını düşünüyorsun?*

Bu geçerli bir soruydu.

Seçeneklere tekrar bakarken eğlenerek ofladı. *Doğru cevap yok,* dedi sonunda, önce bir tarafa, sonra diğer tarafa bakarak. *Her iki yol da*

korkunç olacak. Yine de bir tanesi kesinlikle daha uzun olacak. Hangisi olabilir diye düşünüyorum.

Neredeyse parmaklarını şıklatacaktı. Bir Sicilyalı ile zeka savaşı gibi, değil mi? Evet, Prenses Gelin'i izledim. Lexi zorladı. Sinemasal bir başyapıt olduğunu söyledi ve ben de o zamandan beri başyapıtın ne olduğuna dair yargısını sorguluyorum. Ama konudan sapıyorum. Tamam. Toparlayalım o zaman. Şu Gökseller senin hakkında çok şey biliyor mu? Kişisel olarak yani. Nasıl karar verdiğin hakkında?

Tünellerde olduğu gibi ona bakıyordu. Kişisel olarak mı? Hayır. Bundan önce etkileşimlerimiz çok daha belirsizdi. Daha uzak mesafedeydiler ve beni öldürmek için fazla istekli değillerdi. Ancak şimdi işlerini gerçekten düzgün yapıyorlar.

Kristal kadeh büyüü yüzünden mi?

Öyle olduğunu tahmin ediyorum, evet.

Başını salladı. Onların türünün nasıl çalıştığını biliyor musun?

Evet, bu yüzden sinema başyapıtlarının tarihi üzerinden sorun çözmeye yönelmeden önce yönü anlamaya çalışıyordum.

Onun alaycılığını elinin tersiyle itti. Bana onlardan bahset o zaman. Kendini tutma. Burada geçirdiğin zaman, doğru olanı seçtiğimde seni kurtaracak. Adam ikna olmamış gibiydi ve kadın boştaki eliyle ona devam etmesini işaret etti. Hâlâ diğer elini tutuyordu, avucunun pürüzlü derisi ve dokunuşunun sağlamlığı onu rahatlatıyordu. Rahatlamasına yardımcı olmamalıydı ama olduğu için minnettardı. Tehlikeli büyüü durumları çözmek benim en büyük gücümdür. Son beş yıldır bu benim değişmez mesleğim oldu. Büyüü insanları okumak, düşünce süreçlerini stratejileştirmek, büyülerini kategorize etmek ve beni neyin hayatta tutacağına dair çok kesin kararlar vermek zorunda kaldım. Bu farklı bir yaratık olabilir ama genel senaryo farklı olmayacak. İnan bana, iskalamam. Böyle şeylerde değil. Kaçıramam.

Belki de ona güvenmesini söylediği ve şimdi de ona güvendiği içindi ya da belki de ona inanıyordu -belki de daha iyi bir seçeneği yoktu- ama bildiklerinin genel hatlarını aceleyle aktardı. Aslında bu oldukça fazla gibi görünüyordu. Zihnini kelimelerden daha fazlası doldurdu. Uçuşlarının ve eğitimlerinin görüntülerini, koşulların duysal ayrıntılarını, algılarını aktardı - sanki bizzat kendisi görüyormuş gibiydi. Sanki kafasının içine bir pencere açmış ve onu detayları incelemesi için içeri davet etmiş gibiydi.

Gökseller ilk anılarından itibaren önemli olduklarını bilir ve kendilerini diğer fae'lerden üstün tutarlardı. Tarian bunun kibir değil, gereklilik olduğunu düşündü ve onun bu yaklaşımıyla alay etti. Kendilerini insanların *daha az* olduğu bir şekilde *daha fazla gördükleri* açıkltı. Ne olursa olsun, görevlerini inkâr etmek mümkün değildi - en azından ona göre. Onlar barışı koruyanlar, yemin edenlerdi. Diyarlarının dengesi ve birinin çizgiyi aşması halinde cezalandırılması. Yargıç ve jüri. Boş durma lüksüne sahip değillerdi, kraliyet mensupları bile. Görevlerini ilk sıraya, kendilerini ikinci sıraya koyarlardı; ister muhafızlık, ister asalet, ister saray adaleti, her neyse, ister kral ve kraliçe olsun, ilk adımlarından itibaren rolleri için eğitim alırlardı. Bu iş için ölürler. Türlerini ve evlerini korumak için ölürler. Yüksek ve alçak doğumlu tüm periler, wyld'in yaratıkları, hatta en küçük çiçek olarak düşündükleri akrabaları için ölürler.

Ya da o öyle inanıyordu. Herkesin sınanmadan önce her zaman büyük idealleri vardı.

Onun üzerinde durduğu şey eğitimdi. Bu durumun özü buydu. Uçuş eğitimlerini, sihirlerini nasıl öğrendiklerini ve nasıl uyguladıklarını "açıkladığında" onu yavaşlattı. Savaşmayı nasıl öğrendiklerini ve ne derece mükemmel olmaları gerektiğini. Bu ilk değerlendirmeden daha uzun sürdü, eylemlerinin ardındaki teoriye kadar indi. İlk kılıç tuttuklarından beri onlarla birlikte olan kas hafızası.

Anladım, dedi, iki tünele doğru adım atarak ve zihninin öğrendiği her şeyi gözden geçirmesine izin vererek. Adam onu sabırla izliyordu ve kadın bunun ilginç olduğunu düşündü. Ona gerçekten güveniyordu. Onun yerinde olsa bu kadar açık fikirli olacağından emin değildi, yirmi dakikalık kulaktan dolma bilgiyle kaderlerini belirlemekle görevlendirilmiş bir insana güvenmiyordu. Bunu hafife almadı. Alamazdı da. Hayatları söz konusuydu.

Gözlerini kapadı ve ayrıntıların akıp gitmesine izin verdi, birkaç şey dikkatini çekerken diğer şeyler dikkatini çekmek için yarıştıyordu. Bağırsaklarında katı bir ağırlık oluştuğunda, biliyordu.

Her halükarda boku yedik, dedi ve adam kahkaha atmamak için elini tekrar ağzına götürdü. Kadın sırttı ve başını salladı. Zorn'un sesi zihninde yankılandı, sonra da onunkinde.

Korkmak insanın son dakikalarını boşa harcamasıdır.

Doğru bir tavsiye, dedi Tarian, klişeyi bitirmeden. Onun omzunda durmuş, elini tutmuş, tünellere bakıyordu. Ortak kaderlerine bakıyordu. *Ne olmuş yani? Hangisini seçmeliyiz?*

S Sol tarafı işaret etti. *Bu, tabii ki. Belli ki mi?*

Evet. Belli oluyor. Birinin diğerinden daha uzun olacağından ve farklı olacaklarından emin olduğunuzu varsayarsak...

Eminim. Aynı yerde bitmek zorundalar. Biri her zaman neredeyse dümdüz gider. Diğer tünel her zaman kavis çizer ve daha uzun sürer.

O halde, size inanacak olursak, eğitimde -ister uçuş, ister göğüs göğüse, ister ok ve yay olsun- alıştırma sağından başlarlar. Savaş alanına sağından girerler ya da hedefte sıralarını beklerler ya da bir rakiple karşı karşıya gelmek için sırada beklerler. İşleri düzenli tutmak için tatbikattan soldan çıkarlar. Bunu küçüklüklerinden beri yapıyorlar, değil mi? Onun onaylamasını beklemedi. Onun kafasında görmüştü. Egzersize başladıklarında bunu sert ve hızlı bir şekilde yaparlar. Sonra, bir sonraki şeye geçerken toparlanırlar. Uçuşta, her şeyi yeniden yapmak zorunda kalana kadar başlangıç pozisyonlarına geri dönmek için uzun yolu kullandıklarını söylemişsiniz. Bu onların zihinlerine kazınacaktı. Sağ tarafı işaret etti. Sert ve hızlı ve hedefe hızla varmak... Sola işaret etti. Daha fazla mola fırsatıyla hedefe yavaşça varmak. Sola gitmeliyiz çünkü yorgunluk bizi bekleyen şey kadar ölümcül olacak. Dinlenmek için bir şans isteyeceğimizi varsayıyorum.

Bu değişiklikten önce tüm yollardan geçtim. Kısa ve uzun tüneller değişiyor. Bazen uzun tünel daha zordur. Bu senin mantığına uymuyor.

Hayır, tabii ki uymuyor. Her şeyi aynı yapamazlar, yoksa farkına varırdınız. Ama hepsini planladılar, değil mi? Genelde bir şeyleri ister istemez değiştirmezler, değil mi?

Hayır... Kelimeyi uzattı.

Doğru. Geçmişte, kolay ve daha zor seçenekler yaratmayı içeren zihninizi becermek istiyorlardı. Bunu mükemmelleştirmek için asırları vardı ama bu sefer sadece birkaç dakikaları vardı. Korkunç ve ölümcül bir engelli parkur yaratmak için dakikalar. Değil mi? Aslında içine girdiğimiz şey bu mu?

Başını salladı.

Enine boyuna düşünecek zamanları yoktu. Akıllarına ne gelirse onu yaptılar. Eğitimlerine geri döneceklerdi ve neredeyse eminim ki diğer açıklıklardan en kötü engelleri atacaklar. O planlar zaten orada. Kap ve git. En korkunç şekilde öldürecek olanları isteyecekler. O kibirli piçler kanatlarına yaptığım şeyin bedelini bize ödetmek isteyeceklerdir.

Kafasında daha fazla bilgi yuvarlanırken başını yavaşça ona çevirdi, kararını düşünmemiş olabileceği gerçekler, düzgün bir şekilde analiz etmemiş olabileceği görüntüler veya kelimelerle yeniden değerlendirdi. Her seferinde aynı karara geri dönüyordu. İçgüdüleri onun haklı olduğunu söylüyordu. Zorn her zaman "Harika içgüdülerin var," derdi. "Onlara güvenmelisin her zaman."

Sol, diye tekrarladı.

"Sen," dedi Tarian çok alçak bir fısıltıyla, başparmağı onunkinin üzerinde bir çizgi çizerken, "gerçekten olağanüstü birisin. Sade kayalardan oluşan bir tarlada nadir bulunan, pırıl pırıl bir mücevhersin. Doğa mükemmel bir seçim yapmış."

"Şimdi konuşuyor muyuz?" diye fısıldadı.

Hayır. Mümkün olduğunca sessiz kalmak en iyisi. Sözlerimin ciddiyetini anlamaman için bunu fiziksel bir alanda ifade etmek istedim. Kızın üzerinde bir his dolaştı, önü sırtına bastırdı ve kolları onu sardı, sıkıca tuttu. Sessiz bir bağlılıkla kızın başına bir öpücük kondurdu. Aralarındaki tüm boşluk pırıl pırıl, zonklayan bir enerjiyle doldu. Kendini hafif, coşkulu ve kaygısız hissediyordu. Bu onun sihri olmalıydı.

Öyle, diye açıkladı. Senin ışıltından duyduğum memnuniyeti ifade etmenin başka bir yolunu aradım. Umarım sakıncası yoktur.

Bu sözleri duymanın ne kadar iyi hissettirdiğini anlayamadan karnının üzerinde dönüp durdu. Ama bunu ondan duymak, bir fae olan

Kılıçta ustalaşmak, kiralık katillik, bilgi toplamak, moda - Chester'ın sihirli dünyadaki hayatını kurarken uğraştığı her şey - başarılarının fark edilmesi gerçekten iyi hissettirdi. Çabalarının sonuçlarının takdir edilmesi, özellikle de onun gibi biri tarafından takdir edilmek harika bir duyguydu.

Ve tüm bunların kafasında yankılandığını duymuştu. Ne kadar da utanç vericiydi.

Adamın zihinsel kahkahası muazzamdı, vücudunun her hücresinde yaşıyordu. Her satırında ve kalın savunma duvarlarındaki her sert çatlağa sızıyordu. O tepki veremeden, kahkahalar sürüklenip gitti ve ardında onu boşlukta bıraktı.

Önündeki karanlık tünellere baktı ama akli büyülü dokunuş hissine geri döndü. Bunun cinsel olarak ve uzaktan kullanılıp kullanılamayacağını merak etti. Eğer-

Adamın elini savurdu ve derin bir nefes aldı. Kafasını toparlaması gerekiyordu.

Evet, olabilir. Adamın zihinsel dokunuşu karanlık ve baştan çıkarıcıydı ama sadece zihninde. Bu sefer sihirli bir şekilde bedenine uzanmamıştı. Rahat bir nefes aldı. *Ama şimdiye kadarki tanışıklığımızda, fiziksel dokunuşumu istedin. Bu seçenek senin için olduğu kadar benim için de iyi hissettiriyor, ben de buna uydu. Hevesle. Sihrimi senin üzerinde yakından kullanmak tam sana göre olacak ve ben de senin coşku içinde kıvranışını izleyeceğim-*

Harika, süper, öğrendiğim iyi oldu. Hadi odaklanalım. Alnındaki ani terlemeyi sildi. *Orada neler yaşayabiliriz?*

Altın nehirleri gözbebeklerini çevreliyordu. Vücudu bazı yerlerde sıkı, bazı yerlerde gevşekti ve ona uzanmak istediğini anlayabiliyordu.

Ona tokat atacakmış gibi hareket etti, elini yarıya kadar kaldıracak kadar ileri gitti. Adamın eli havaya kalktı; parmakları bileğine dolandı. Yavaşça gözlerini kırıştırdı, gözleri alev alev yanıyordu, kafası karışmıştı.

"Bana gerçekten *vurmayı* planlamamıştın," diye fısıldadı.

Hayır, diye düşündü. Hadi ama. Kendini topla. İstersen bundan kurtulduktan sonra bana sihirli bir şekilde Big O yapmana izin veririm, ama şu anda odaklanmana ve uyanık olmana ihtiyacım olduğunu varsayıyorum.

Uzun, yavaş ve derin bir nefes alırken elini bileğinden eline geçirdi. *Evet, istiyorsun,* diye mırıldandı zihninde, altın nehirleri yavaşlamaya ve küçülmeye başlamıştı. Adamın gözlerini ondan ayırmak için mücadele ettiğini fark etti.

Bu duyguyu heyecan verici buluyorum, ya sen? dedi. Düşüncelerimi ele geçirmenin bir yolu var. Bedenimi. Her şeyi. O kadar tüketiyor ki, sancılarının içinde kaybolduğumda çıkış yolunu bulamıyorum. İstemiyorum belki de.

Bu heyecan verici değil. Bu bir kabus. Kontrolü elde tutmak için bir mücadele. Bizi tehlikeye atıyor.

Geniş gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. İnanılmaz derecede yakışıklıydı. Gökseller'in kusursuzluğunu basit gösteriyordu.

Kontrolü kaybetmek bu kadar heyecan verici bir şey, küçük güvercin. Kendimi hiç serbest düşüşe bırakmadım. Ya sen? Bir ağız dolusu hava almak için yüzeye çıkmayı umursamayacak kadar tamamen arzuya dalmama hiç izin vermemiştim. Bu heyecan daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Hoşuma gitti.

O sevmedi. Aslında nefret ediyordu. Sanki sürüklenip gidecekmiş gibi hissediyordu. Zihnini bulandırıyor ve öpücüğünü vermek ya da tüm bunlara karışmak gibi saçma sapan şeyler yapmasına neden oluyordu.

Bir kalp atışı önce hayatlarımız için savaşırken düşüncelerini duydum, dedi onları sol tünele sokarken. Duvarları ve tavanı inceledi. Göksel sana kesin bir ölüm sunarken gülümsemiş gördüm. Ona saldırdığında. Gerçekten halüsinasyon görüp görmediğimi merak ettim. Korku yok, tamam. Ama gülümseme?

Kaşları birbirine çatıldı. Normal insanlar ona tedirginlikle yan gözle bakardı. Zorn bile böyle bir durumdayken gülümsememişti. Bu onu tamamen dengesiz gösteriyordu. Belki de öyleydi. Bu konuda hiç endişelenmemişti. Ama Tarian'ın hafif, neşeli ses tonu onunla eğlenmeyi bitirmediğini söylüyordu.

Erkekler onunla dalga geçtiğinde olduğu gibi, o da en can alıcı noktayı bekliyordu.

Düşmanını yendiğin için duyduğun sevinci hissettim. Savaşı kazanmak için susuzluğunu giderme arzunu. Biyoluminesan bitkiler yayılmaya başladı ve Daisy ile Tarian'ın yollarını bulmalarını sağlayan ışıltıyı azalttı. Şimdiye kadar tünel, toprak zemini ve kaba yontulmuş kenarlarıyla yeni bir şey değildi. Senin hırçınlığını çok sevimli buluyorum. Savaşta tutkun sevimli. Sonunda o serbest düşüşe teslim olduğunda, beni çılgın bir yolculuk bekliyor olacak. Savaşacağız, ama birbirimizden uzaklaşmak için savaşmayacağız. Yakınlaşmak için savaşacağız. Kendini bıçağına verdiği gibi tamamen bana vereceksin. Dövüşe.

Yumuşakça iç çekti. Olayın bu noktaya geleceğini bilmeliydi. Alay etmek. Her zaman alay. Ya da belki de bunun eğitim olduğunu düşünüyordu. Hepsi aynı sıkıntıdan ibaretti. *Ve sanırım o zaman sana bağlanmış olacağım.*

benim bedenim de mi? Başka biriyle cinsel ilişkiye girersem kaybederim. Ya da fark etmez çünkü o zamana kadar beni kırmış olursun? diye düşündü alaycı bir şekilde.

Işık daha da azaldı ve tünel aşağı doğru eğimlendi.
Adam yavaşladı. Parmakları onun elini sıkıca kavradı.

Bir başkasına dokunmanın sonu geldi, evet. Mahkemede öyle olmalı. Adamın zihnindeki sesi bile kısılmıştı. Bıçağını kınından çıkardı. Kadın kendi bıçağını çıkardı, gözleri büyüyen karanlıkta zorlanıyordu. Ama iddia ettiğin gibi sonunda beni öldürecekse, bundan inanılmaz bir gece de çıkarabilirsin, değil mi?

Kendimizi çok beğeniyoruz, değil mi? Hem de çok. Haklı olarak.

Düşüşün eğimi arttı. Karanlık, ayaklarının önündeki zemini zar zor görebileceği kadar yaklaştı. Duvarlar siyah lekelere dönüştü. Adam hareket etmeyi tamamen bıraktı ve onu daha yakına çekti. Kızın yan tarafı onunkine çarptı.

Olabilirdi sessiz. Zihnindeki ses bir mırıltıdan fazlası değildi. Eğer haklıysan, Gökseller saçakların yeraltı mezarlarındaki diğer mağaralardan ilham aldılar. Eğer öyleyse ve ışık bir avuç adım sonra tamamen kesilirse, çok büyük bir yılanın her hareketimizi takip etmesini bekleyebiliriz. Biz yürürken ayaklarımızdaki titreşimi hissedebilirler. Hiçbir ışıklı adım bunu engelleyemez. Ancak gürültü onu hızlandırır ve bu yüzden çok sessiz olursak, onunla o kadar uzun süre uğraşmak zorunda kalmayız.

Onu nasıl öldüreceğiz?

Öldürmeyeceğiz. Onu ışıkla kör edeceğim ve kaçacağız. Çırpınacak. Çarpan kuyruğundan kaçının. Ucundaki sivri uçlar seni delip geçecek. Diğer tarafına geçmek için elinizden geleni yapın. Birimiz belli bir eşiği geçtiğinde, artık bizi duyamayacak. Bu güvenlik.

Kaçınma. Bunu yapabilir.

Hazır mısın? Onun onaylamasını bekledi ve sonra öne çıktı.

Bunun için el ele mi tutuşacağız? Adamınki terden kayganlaşmaya başlamıştı.

Ne olacağını biliyordu.

Evet, ta ki... biz olmayana kadar.

Yeterince adil.

Adımları yavaş ve sığdı. Ortalık zifiri karanlık olana dek ışık çevrelerinden sızdı. Gözlerini kapattı. Onlar hiç değildi

Her neyse, şimdi iyiydi. Karanlıkta onları zorlamak yerine kapatmak, diğer duyularının daha baskın hale gelmesini sağlayacaktı. Bir adım daha. İki. Güzel ve yavaş. Tarian geleceğini bildiği şeyi bekliyordu.

Bir şeyin taşa sürtünme sesi kulağına geldi. Tarian'dan bir an sonra yavaşladı. Adamın tutuşu sıkılaştı. Zihninde tek bir kelime bile etmedi. Başka bir ses. Bir sürünme miydi? Hayır. Neredeyse bir klik sesi gibiydi.

Klik... klik... klik.

Pençeler. Taşın üzerindeki pençeler.

Ayağının altındaki doku bir sonraki adımda değişti. Daha sert, daha az esnek hale geldi.

Klik-klik-klik.

Tereddüt etti ve Tarian da onunla birlikte tereddüt etti. Ses de kesildi. Onları görebiliyordu. Bekliyordu.

Bu büyük yılanın pençelerle biten küçük kertenkele ayakları var mı? diye sordu.

Hayır. Ve şu anda bize doğru bakan iğrenç yaratığın da yok.

Gözleri şak diye açıldı. Zayıf, soluk altın rengi ışık kim bilir nereden içeri süzülüyor, duvarları hafifçe kaplıyor ve zemine hafifçe düşüyordu. Alanı tanımlamaktan fazlasını yapmıyor, geniş alanın ortasını yapışkan siyah gölgelerle kalın bırakıyordu. Karanlığın içinde bekleyen ve yollarını kesen şeyi gördü.

İri bir yaratığın, hiçliği çevreleyen soluk sarı bir parıltısı olan tek bir büyük gözü ve muhtemelen siyah bir gözbebeği vardı. İri dişleri çok büyük bir ağızdan parlıyordu ve bu iki öge tüm yüzünü oluşturuyordu. İki kalın kolu, üç parmağı ve bir başparmağı olan elleri vardı ve her biri yaklaşık iki inçlik bir pençeyle son buluyordu. Çok uğursuz bir şey değildi, gerçekten. Muhtemelen hızlı hareket ediyordu çünkü çok uzun bir menzili yoktu. Bacakları kurbağa bacağına benziyordu ve üç ayak parmağındaki pençeler iki kat daha büyüktü. Birinin bağırsaklarını kolayca deşebilirlerdi. Daisy ve Tarian'ı izleyerek sabırla eğildi ve omurgasından farklı boyutlarda sivri uçlar yükseldi. Boyu iki metre civarındaydı, canavar standartlarına göre çok uzun sayılmazdı ve bu yüzden kesinlikle hızlıydı. Niyeti çok açıktı; geçişi hak etmeniz gerekiyordu.

Mağara, yuvarlak duvarları ve kubbeli tavanıyla bir tür küreye dönüşmüştü. Yüzey pürüzlüydü ama bir mağaranın derinliklerinden yontulmuş gibi görünmüyordu. Bunu Gökseller yapmıştı ve belli ki bir dövüş çukuruydu.

İyi o zaman. Bununla başa çıkabilirdi.

Ayak parmağı dövüş "çukurunun" taşından bir santim uzaktaydı. Tarian'a baktı. O da ona baktı. İletişim kurmalarına gerek yoktu. Tarian onun elini bıraktı ve neredeyse tek vücut olarak taşın üzerine çıktılar.

Yaratık harekete geçti, üzerlerine koşarken çıkardığı klik sesleri bir koro oluşturunuyordu. Daisy Tarian'ın önünü kesti ve elini savurmaya hazır bir şekilde önden gitti. Yaratık hayal kırıklığına uğratmadı, pençeleri havada süzülerek yıldırım hızıyla Daisy'nin yüzüne doğru ilerledi. Tarian bir kayma hareketi yaparak onu geçti ve bunu yaparken de eğildi. Ayağı onu yakalamak için tekmeledi ve neredeyse başarıyordu. Gittiği gibi dönmeseydi, yakalayacaktı. Zeki bir yaratıktı ve evet, çok hızlıydı.

Onu takip etmek için neredeyse dönüyordu ve bu onun felaketi oldu. Tarian bir anda oradaydı, esasını çok hoş bir ışık gösterisiyle döndürüyordu. Bir uzvunu keserken, diğer uzvunu da savurdu. Arkasından zıpladı ve kılıcını sırtının ortasına sapladı.

Gerçekten de iki silaha ihtiyacım var, diye düşündü, *kılıcını* tekrar çıkarıp dönerek uzaklaşmak zorunda kaldığında.

Neden bir silahı... bir... düşmanın içinde bırakırsın ki? Tarian da yaratığın ulaşamayacağı bir yere giderken sordu.

Oh... Bilmiyorum...

İçeri daldı, yaratığın dikkatini çekti ve duraksadı. Tarian da aynısını yaptı ama yaratık onun ikisinden daha tehlikeli olduğunu biliyordu. Bu da onun duygularını incitmişti.

Tarian onu duymuş, kıs kıs gülmüştü.

Bu yüzden. Ona doğru koştu ve artık bir hançer olan bıçağı yaratığın sırtının alt kısmına, omuriliğin dibine sapladı. Yaratık uludu, bunu ilk kez yapıyordu. Bu onun hareketini engelleyecekti. Ne yapmak istediğini hayal etti, sonra yaratığın vücuduna örümcek maymunu gibi tırmandı, kılıcı ayağını desteklemek için kullandı, bir kolunu yaratığın boynuna doladı ve diğeriyle uzandı.

Tarian kılıcını ona doğru fırlattı. Bıçak avucuna girer girmez küçüldü ve bu iş için mükemmel bir bıçak haline geldi. Bıçağı yaratığın gözüne sapladı, can çekişen hamlesinden kurtuldu ve yaratık dönerken yere düştü. Yere sertçe çarptı, kalçası acıyla alevlendi, sonra hareketli bir hedef oluşturacak şekilde yuvarlandı.

Tarian kılıcını yaratığın sırtından çekip aldı, kendi kılıcını saplandığı yerde bıraktı ve savurdu. Yaratığın omuzlarından kafasını koparıırken kasları şişti.

Ciyakladı, adamın duymadığını umdu ve yuvarlanırken yanındaki taş püskürten dikdörtgen kafadan uzaklaştı. Bıçak tatmin edici bir ses çıkardı.

giderken tak-tak-tak-tak.

"Huh," dedi Tarian, bıçağını silecek bir şey ararken. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Ayağa kalktı ve bıçağını kaptı. Kirli kıyafetlerine baktı ve "*Siktir et,*" diye düşündü. Zaten pamuk ipliğine bağlı olan kolunu yırttı ve bıçağını temizledi. Ona doğru yürüdü ve bıçağına uzanmadan önce, artık sustalı bıçak büyüklüğünde olan bıçağını gömleğinin hâlâ üzerinde olan kısmına sildi.

"Gerçekten mi?" diye sordu sessizce, ne kadar gürültülü olabileceklerini bilmeden. "*Az önce* kopardığım parçayı kullanamadın mı?"

Sırıtarak bıçağı havaya fırlattı ve kız irkilerek bıçağı havada kapmadan önce kendi bıçağını aldı. Normal bir bıçağın aksine, bu bıçak eline düştüğünde bir taş kadar körelmişti.

"Şirin," diye fısıldadı, bıçağı elinde tutarken.

"Gidelim mi?" Önce onun gitmesini işaret etti, eğer daha tehlikeli olmasaydı bu bir şövalyelik olurdu. Sesi normal volümündeydi. "Beklediğimden çok daha sorunsuz geçti."

Hâlâ fısıldıyordu, "Her çatışmadan sonra böyle bir şey söylüyorsun."

"Evet. Beni sürekli şaşırtıyor ve etkiliyorsun." Durakladı, baktı sinir bozucu derecede güzel, ışıltılı gözlerle ona baktı. "Bu iltifatla övünmeyecek misin?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Adam güldü. "Hayır, ama gerçekten şaşırdım ve etkilendim. O yaratıkla milyonlarca kez savaşmışsın gibi başa çıktın."

"Her yaratıkla milyonlarca kez savaşmışım gibi başa çıkarım. Güven, okun doğru uçmasını sağlar." Başını öne eğdi. Bu bir deyiş miydi yoksa kendisi mi uydurmuştu?

"Ve sen bunu hak ettin." Boşluğun diğer tarafına ulaştıklarında elini uzattı. Duvarlar geldikleri tünele benzemeyen bir tünele dönüştü. Parmağını önce dudaklarına, sonra şakağına götürdü.

Şimdi de konuşmak yerine mimik mi yapıyoruz? diye sordu.

Göksellere karşı birlikte çok iyi çalışmıştık. Bunun bir şans olup olmadığını merak ettim. Görünüşe göre değilmiş. Bence iletişimimizi sözsüz işaretlerle genişletebiliriz.

Omzunu kaldırdı, Zorn'un "evet, tabii, her neyse" olduğunu bildiği ama Tarian'ın onun kafasından geçen düşüncelerden anladığı bir şeydi bu.

Evet, bazen baş döndürücü bir zihnin oluyor, diye mırıldandı, odağı tekrar elindeki konuya döndü. Biyoluminesan yosun geri dönmüş, tünellerin başlangıcına kıyasla tavanın çok daha büyük bir bölümünü kaplamıştı. İkisini de ürkütücü bir ışıltıya boğuyordu. Ve evet, sana zihnini nasıl koruyacağını öğretene kadar hile yapabileceğim.

Kaşlarını çatarak ona baktı. Bakışları yüzünde dolaştı, gözlerinde durdu ve dudaklarına yapıştı. *Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama güzel yüzüne baktığım için mutluyum.*

Kadın gözlerini devirdi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum, diye mırıldandı.

Zihnimi korumanın bir yolu olduğundan hiç bahsetmemiştin.

Hayır, çünkü bunu kendi başına çözmeni ve düşüncelerini benden saklamamı istemedim. Böylesi daha güvenli.

Kimin için olduğunu sorma zahmetine girmedi. Belli ki onun içindi.

Belli ki, diye düşündü.

Tünel bir aşağı bir yukarı dolanıyor, sonra da çeşitli yönlerde giden kollara ayrılıyordu. Bir labirent gibi görünüyordu. Tarian bu konuda başı çekiyor, her zaman nereye gittiğini biliyor gibi görünüyordu. Sadece iki kez yanlış bir dönüş yaptı ve bunun için kendini azarladı. Yolu nasıl bildiği sorulduğunda, taş işçiliğini ve Göksellerin sahte tüneller için her zaman işaret olarak kullandıkları çeşitli anlatımları tarif etti. Seyahat etmek zorunda kaldığı diğer labirentlere de dikkat etmişti, görünüşe göre her geçitte bir tane vardı.

Beklediği gibi, bir sonraki mücadeleye geçmeden önce soluklanmak için zamanları vardı. Ve bir sonraki. Her savaş birincisi gibi geçti, ikisi birlikte sorunsuz bir şekilde çalışarak Göksellerin sorun yaratacağını düşündükleri yaratıkları biçtiler. Tarian için bireysel olarak ve kesinlikle onun için de öyle olacaktı. Bir noktada, üç başlı, ayıya benzeyen, tüyleri dikenli iki şey onları büyük bir kum havuzunun etrafında kovalamıştı. Bunun için büyü kullanmak zorunda kalmıştı, büyü olmadan yaratıkları alt edebileceklerine güvenmiyordu.

Elbette, o noktaya kadar büyü kullanmadığı ve enerjilerini bilerek boşa harcadığı için zihinsel olarak ona bağırıyordu. O da büyüünün enerji gerektirdiğini ve kendisinin korkunç derecede bencil küçük bir su perisi olduğunu söylemişti. Düşmanlarını devirmek için gereken süreden daha uzun bir süre ciddi olamayacağını hissetmeye başlamıştı. Bu eğitim değildi. Onun ne dediği umurunda değildi. Jack, Donovan ve çetenin geri kalanıyla çok iyi anlaşabilir, onunla dalga geçerken onlara katılabilirdi. Onu öldürmek zorunda kaldığında çok yazık olacaktı.

Tarian'ın son engel olduğundan şüphelendiği, yorgunluktan ölmek üzere oldukları ve üzerlerine ölü yaratıkların kurumuş kanı sıçradığı ana kadar en kötüsüyle karşılaşmamışlardı. Ama onun için değil. Kız için. Bir insan için. Gökseller onun topraklarına ne soktuğunu biliyorlardı ve bunu diğer tarafa geçiremeyeceğinden emin olmak istiyorlardı.

Tünel aynı boyut ve şekildeydi, gölgeler açık alan boyunca uzanıyordu ama artık net değildi. Devasa, böğürtlen benzeri bitkiler yürüyüş yoluna hakim olmuş, yürüyüş alanını sıkıştırarak

Tarian'ın zar zor geçebileceği kadar yer vardı.

Bunlar insanlar için ölümcül, dedi ses tonu kasvetliydi. Uzun zaman önce, insanlar Faerie'ye akın ederken yetiştirilmişlerdi.

İnsanlar neden Faerie'ye akın etsin ki?

Başını zar zor salladı. *Bilmiyorum. Benim zamanımdan çok önceydi. Ve seninkinden de. İnsan yıllarına göre çok eski zamanlar. Fae'ler bu bitkileri pasif bir savunma hattı olarak yarattı. Bitkiler çok az bakım gerektiriyordu ve insanlar bitkiyi neyin öldürdüğünü anlayana kadar işlerini çok iyi yapıyorlardı.*

Bitkiyi ne öldürür?

Hiçbir fikrim yok. Wylds'de çoğunlukla yok edildiler. Birkaç tür yaratık onlarla beslenir ve çok çabuk büyümeyizler. Fae'ler dokunduğunda çok acıtır ama bizi öldürmez. Bir devedikeninin sana yapacağı gibi. Ya da... kaktüsle karışık bir devedikenini gibi.

Belli ki ondan daha küçüktü, boyu daha inceydi ama bu ona manevra alanı bırakmıyordu. Bir saldırıdan kaçmak, hatta tökezleyip dengesini yeniden sağlamak için bile yer yoktu.

Dikenler kalın bir iğneye benziyordu, birkaç santim aralıklarla dizilmiş ve bir santim dışarı çıkmıştı. Her noktadan kahverengimsi kıpkırmızı bir sıvı fışkırıyor, ucuna tutunamayacak kadar büyüyüp aşağı damlıyordu. Sıvının toprak zemine değdiği yerde bir tutam duman yükseldi ve asit gibi bir delik oluşmaya başladı.

Tarian ona baktı, yüz ifadesi herhangi bir alaycı ifadeden tamamen yoksun sert bir maskeydi. Ortamı yumuşatmaya çalışmadı.

Lütfen bana bu konuda seni şaşırtacağımı ve etkileyeceğimi söyle, dedi, o "dikenlerin" üzerindeki metalik parıltıyı ara sıra fark ederek. Sanki gerçekten iğnelermiş gibi.

Bunun için Fae olman gerekirdi. Derin bir nefes aldı ve bitkilerin başına yaklaştı. Kolunu açıklığa sokarken gözleri bir o yana bir bu yana gidip geldi. Hiçbir şey olmadı. Sonra kolunu biraz sağa, sonra sola hareket ettirdi ve geri çekti. Hareketsiz görünüyorlar. Bu en azından iyi haber. Olgunlaşacak kadar uzun süredir büyümüyorlar. Henüz kurbanlarına ulaşmadılar. Ya da...

Onun devam etmesini bekledi.

Ya da sizi zehirli dikenlerin içine sokmak için başka yollar düşünmüşlerdir.

Derin bir nefes alma sırası ondaydı. *Zehrin etki etmesi ne kadar sürer?*

Anında, anladığım kadarıyla, ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Çabucak, sanırım. Eski insanlar etkili bir panzehir bulmadan önce onu nasıl öldüreceklerini öğrenmişlerdi...

Bu yeni meseleyle ilgili düşünceler kafasında dönüp duruyordu. *Peki ya geri dönmek?*

Yol boyunca yaratıklar ölü kalacaktı, değil mi?

Çoğu, evet. Ama Gökseller sınırın içindeki varlıkları hissedebilir. Eğer geri dönersek bizi girişte karşılayacaklar ve eğer çok oyalanırsak, içeriği yeniden düzenleyip bizi içeride ezecekler.

Gözleri irileşti. Bunu bilmiyordu. *Neden daha önce yapmamışlardı ki?*

Saçakların kalbinde yapılan değişiklikler, kemerlerin altındaki izin verilen geçiş de dahil olmak üzere diğer alanlarda dalgalanma etkisi yaratır. Bu da diğer canlıları ya da masum yaşamı öldürebilir ki bundan her zaman kaçınmaya çalışırlar. Bu nedenle, doğal denge tarafından tanımlandığı üzere, her gün doğumunda yalnızca bir büyük değişiklik yapabilirler.

Geçmek için hâlâ biraz zamanları vardı. Buraya kadar gelmeleri günün son yarısını ve bütün bir geceyi almış olamazdı. Ancak, uzun yoldan *gitmişlerdi* ve engeller arasında dinlenmişlerdi. Yorgunluğunun gücü ve enerjisinin tükenişi göz önüne alındığında, sadece yorgun değil, uykusuzdu. O halde geceye kadar uyumuş olmalıydılar. Bir sonraki duruma cesaret etmeye hazır olana kadar oturup ayak parmaklarını sayamazlardı. Zaten öyle bir şey yapmazlar. Eğer gidemezlerse

geri döndüler, devam edebilirlerdi. Kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yoktu.

Seninle karşılaşmak en kötü şanstı, diye düşündü kasvetle.

Bu adil bir değerlendirme.

Önce sen git, diye düşündü. Sazların arasından fırlayıp beni zehirli iğnelerin içine itebilecek bir şeyle uğraşmaktansa, bir şeyin beni arkamdan yakalamasını tercih ederim.

Büyük ihtimalle. Sesi bir kez daha kasvetliydi. Bıçağını önünde tutuyordu, bıçak her zamankinden daha küçüktü. Yakın dövüş ve hızlı saldırılar için hazırlanıyordu. Bıçağı da ona uyacak şekilde küçüldü. Bu iyi bir fikirdi.

Diyeceğim o ki... Düşünceleri bile yaklaşan kıyametin ağına sessizce süzülürken sustu. Bu bıçak kesinlikle şimdiye kadar aldığım en iyi hediye.

Zihninin dokunuşuyla onun gülümsemesini hissedebiliyordu. Bana iyi hizmet etti. Şu anda kullandığım bıçaktan daha nazik. Sanırım daha yararlı. Memnun etmeyi amaçlıyor. Benimki daha kurnaz. Kurnaz. Bana yanlış yapmaz ve yapabildiği yerde başarılı olmamı sağlar, ancak şans verildiğinde, güzel küçük perilerin ucunu yanıma sokmasına izin verir.

Orada bir yerde pis bir şaka var...

Bulduğunda bana haber ver.

İğneye benzeyen dikenlerden biri çıplak kolunun yanına damladı. Sıvı, yerçekimine yenik düşüp boş alanı kesmeden önce yalpaladı. Topraktaki çukurun içine sıçradı. Çukurun büyüklüğüne bakılırsa, bu bitkiler kesinlikle bu alana yeni eklenmişti. Toprağı çok fazla kesmemişler.

Korkarım haberler kötü, dedi hayal kırıklığı içinde. Büyüm neredeyse sıfıra indi. Burada işimize yaramaz.

Bu zehir beni tam olarak nasıl öldürecek? diye düşündü, bir sarmaşık kümesinin etrafından dolanmaya dikkat ederek.

Bilmiyorum. Muhtemelen korkunç ve acı verici bir şekilde, ama tam olarak nasıl, emin değilim.

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. Hayır, demek istediğim... derime değerse beni zehirler mi, yoksa kan dolaşıma ulaşması mı gerekir?

Ah. Bu, bilmiyorum. Yavaşlarken bir an için zihin konuşmasında durakladı. Çalılıklar tam önünde uzanıyor, alanı kapatıyordu. Dümdüz yürümek için yeterli alanı yoktu.

Ona baktı, gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor, sığacak mı diye ölçüp biçiyordu. Eğer yanlara doğru giderse sorun olmazdı.

Bunun farkına vararak ya da belki de sadece onun böyle düşündüğünü duyarak küçük bir baş selamı verdi ve sıkışmaya çalışmak için döndü. Yanından geçerken öndeki iğneleri izledi.

Arkaya dikkat et, diye uyardı, kolunun üst kısmına dokunmak için yaklaştı. Kasları avucunun içinde parlıyordu, pazusu avucunun genişliğinden daha büyüktü. Adam durakladı ve kadının onu yönlendirmesine, geçitte ortalamasına izin verdi.

Hıştırtı kadının donmasına ve adamın sıçramasına neden oldu. Ayaklarının dibindeki karanlık boşluktan bir şey fırladı. Koyu menekşe rengi bir pençe, beş uzun gümüş pençeyle kesildi. Geriye doğru sarsıldı. İğneler çok uzağa gitmesini engelledi, etini yüzeysel olarak deldi. Pençeler ayak bileklerini tırmıklayarak hızla kanla dolan yaralar açtı.

Bıçağı bir mızrağa dönüşürken acı dolu bir nefes çekti. Karanlık deliğe sapladı, ucu derine girdi. Bir gıcırta bir şeye çarptığını gösteriyordu. Silahını çekip çıkarmak yerine yerde kaydırdı ve beraberinde şekli belli olmayan garip, tüylü bir şeyi sürükledi. Başını ya da ortaya çıkan pençesini bile bulamadı. Sanki olabildiğince küçülmek için kendi içine kıvrılmış gibiydi.

Yaratık görünür hale geldiğinde, ona bir el uzattı. Dönüp önce arkasındaki yolu, sonra da kendi ayaklarını incelerken ona silahını uzattı. Kılıcı onunkiyile eşleşti ve yaratığa birkaç kez acımasızca sapladı. Yaratığın acı dolu sesleri, onu geldiği deliğe geri tekmelemeden önce kesildi.

Tarian dişlerini sıkarak usulca küfretti. Sırtındaki iğneleri yavaşça çekerken silahını ona geri verdi. Zehirli sıvı gitmiş, şimdi sırtına enjekte ediliyordu. *Zift deliği siğili gibi acıyor.*

Zift deliği siğilinin ne olduğundan emin değildi ama kötü bir şey olmalıydı çünkü Tarian kaskatı kesilmiş, kasları alevlenmiş ve çenesi sertçe kenetlenmişti. Başını döndürdü ve boynunu kırdı. Silahını beyaz parmak eklemleriyle kavradı. Diğer bitkilerin yanından geçmeye devam etmek için büyük çaba sarf ederken vücudu titremeye başladı. Topallamadı, bu da ayak bileklerine aldığı darbelerin vücudundaki zehirle kıyaslandığında hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu.

arkasına. Diğer tarafta gömleğini silkti ve arkasına bakmaya çalıştı.

Peri osuruğu ve bataklık suyu yani... Bir elini omzuna koyup biraz daha dönerken acıyla yüzünü buruşturdu. Bunu yaparken, sırtı onun için görünür hale geldi.

Gözlerini adamın iri, düzgün hatlı kolundan ayırdı ve görüşünü geniş sırtının sağ tarafı boyunca uzanan yara şeridine, kalın kas tabakasına yönlendirmeye çalıştı. Yine de bakışları sanat eserinin geniş alanına takılıp kaldı: simsiyah mürekkep, derisinin büyük bir kısmını ilginç ve büyüleyici derecede cesur bir tasarımla kaplamıştı. Bir kılıç ortadan ikiye ayrılmış, kabzası boynundan başlamış ve ucu pantolonunun içinde kaybolmuştu. Kalın, koyu renkli girdaplar oradan uzaklaşıyor, kendi etraflarında dönerek kılıçla tekrar buluşuyor ya da yukarı çıkıp omuzlarının etrafında dönüyordu. Bu desenlerin arasında dantel gibi küçük, daha ince çizgiler vardı ve cesur, sade çizgilere hoş bir karmaşıklık katıyordu. Omzunun üzerinden geçip durdu ve kolunun yan tarafından aşağıya doğru kalın bir çizgiye dönüştü. Bu çizgiye bağlı, her iki yanda, dirseğine kadar eşit aralıklarla on halka daire çiziyordu.

Boş zamanınızda, diye alaycı bir şekilde düşündü, acı dolu tonunu gizleyemiyordu.

Bakışlarını önce adamın kasıklarından, sonra arka oblik bölgesinden ve son olarak da mükemmel ve yuvarlak poposundan çekti. İyi bir popoyu severdi ama geniş ve kaslı bir sırtı daha çok severdi.

Bu harika, diye mırıldandı. *Bunu duyduğuma sevindim. Ama lütfen gözümü sismeyi bırakıp gerçek yaraya bakar mısın, böylece görsel olarak da anlayabilirim?*

Lat tekrar dikkatini çekmeye çalıştı ama o direndi ve sonunda derisine irin sızan kızgın kırmızı yaralara odaklandı.

Yüzünü buruşturdu. *İğrenç.*

Acıyor gibi görünüyor, dedi, bakışları yine başka yöne kaydı.

Acıtıyor. Hem de çok. Gömleğine baktı. *Akıntıyı temizlemek için bunu tekrar giymek mi daha iyi, yoksa yarayı terli ve kirli bir gömlekle uzak tutup temiz havanın kabuk bağlayıp iyileşmesine yardımcı olması mı bilemiyorum.*

Ben temiz havaya oy veriyorum. Sonsuza kadar.

Ona kızgın bir kaş işareti yapmak için döndü ama yüzündeki karanlık ve eğlenceli ifadeyi gizleyemedi. Gömleğini yumruk yaptı ve ayaklarının dibindeki karanlık ve gölgeli açıklıkları izlerken silahını bir mızrak gibi kullanarak yoldan çekildi.

Yan tarafa döndü ve ayaklarına ve vücudunun üst kısmının eğimine dikkat ederek hızla içeri süzüldü. Sorunlu bölgeyi geçtikten sonra gömleğini uzattı.

Onu senin için taşımıyorum, dedi şaşkınlıkla.

Hadi canım. Onu dürttü. Akıntıyı sil. İğrenç. İstemiyorum.

Sıkıntıyla ofladı ama dudaklarında bir sırıtış belirdi. *Ne olursa olsun ona bakmak zorunda kalacaksın. Bir yığın irine mi bakmak istersin, yoksa az bir şeyle silinmiş bir sırta mı? Eminim yaralar yeterince çabuk kapanacaktır, ancak yayılan yanık giderek güçleniyor. Bu ideal değil.*

Gerçekten harika bir tasarıma sahip o inanılmaz genişlikteki sırta bakmak istiyordu ama hayır, diğer şeylere değil.

Peki, dedi gömleği alarak. Adam ona sırtını döndü ve kadın yine yüzünü buruşturdu. İşini bitirip gömleği geri verirken yüzündeki ifade kesinlikle iğrenme ifadesine dönüştü.

Yere at. İleri doğru yürüdü. Onu tutamam ve belime sokarsam bir şeyin onu yakalamasını istemem.

Bitkiler ileride biraz geri çekildi ve doğal olmayan siyah gölgelerle dolu çeşitli büyüklükte cepler bıraktı. Gözleri toplanan karanlığı delemeyi ve bu yüzden denemeyi bıraktı, bunun yerine varlıkları veya tehlikeyi hissetmeye çalıştı. O tehlikeli saklanma yerlerinden çıkan pençeler ya da pençeler için.

Tarian da aynı şeyi yapıyor gibiydi. Sırtındaki yaralar ağlıyordu, artık irin değil kan akıyordu, delikler küçük olmalarına rağmen kapanmıyordu. Oysa iyileşmesi onunki kadar hızlı ve etkili olmalıydı. Derisi kabarmaya ve soyulmaya başlamıştı, asidik özelliği önüne çıkan her şeyi yakıyordu. Zehir onu öldürmeyebilirdi ama çok fazla yıkıma ve acıya neden oluyordu. Neyse ki sırtının sadece küçük bir bölümündeydi.

Acı bundan çok daha fazlasını kapsıyormuş gibi geliyor, diye mırıldandı.

Aldıkları tek uyarı küçük bir hışırtı oldu. Daisy'nin kafatasında kulakları yırtan bir kükreme yankılanmadan bir an önce büyük bir şey bitkileri sarstı. Panik onu kavradı, korku kaçma dürtüsünün üzerine binmişti.

Tarian'ın eli kolunu yakalamak ve onu tutmak için uzandı. Daisy onu elinin tersiyle itti. Bunun büyü olduğunu biliyordu. İşaretleri Faegate'le karşılaştığından beri tanıyordu. Bu, o kadar güçlü olmasa da çok benzerdi.

Doğal olmayan büyüklükte bir ağız bitkilerin arasından fırladı. Önüne çıkan her şey sihirli bir şekilde ortadan kayboluyor ve tam olarak içeri girmesine izin veriyordu. Bir kaplana benzeyen ama pek de benzemeyen kalın gövdesi peşinden geldi. Yörüngesi Tarian'a çarpmasına ve onu arkasındaki bitkilere doğru itmesine neden olacaktı.

Daisy saldırdı ve omzunu tüm gücüyle ona çarptı. Kütlesi onunkiyle eşleşti ve dört ayağı yerde olsaydı yerinden kımıldamayabilirdi ama havada tutunacak hiçbir şeyi yoktu. Vücudu, Tarian'ın diğer tarafa geçip kılıcıyla yarattığı delebileceği kadar yön değiştirdi. Bu sefer kılıcı içinde bırakmadı ya da onunkiye uzanmadı. Kılıcını çekip çıkardı ve diğer eliyle yarattığı kavrayıp yumruğunu yarattığın tel tel kürkünün içine sokarken tekrar sapladı. Yarattığı diğer duvara doğru döndürürken vücudunun üst kısmı esnedi. Eğer onu bitkilere saplamaya çalıştıysa da hiç şansı yoktu. Vücudu içinden geçerken bitkiler tamamen yok oldu. Kolunu yaklaştırdığında yeniden ortaya çıktıklarında elini geri çekti.

Durdu ve Daisy artık kılıcı olan bıçağını koluyla bedeni arasındaki boşluğa sapladı. Bıçak yarattığı delip geçti. Çekip çıkardı ve tekrar yaptı. Yaratık debelenmeyi bırakana kadar tekrarladı.

Tüm bu kaslar çok işe yarıyor, diye düşündü, çaba ve adrenaline nefes nefese kalarak.

Sırtım bu kadar ağrımasaydı, bu kasların yatak odasında neler yapabileceği hakkında müstehcen bir şaka yapardım.

Muhtemelen en iyisi bu. Ona yer açmak için geri çekildi. O zaman ben de sana küçük penis şakası yapardım. Bu şekilde biraz saygınlığın olur.

Kendimden geçtim. Ön kolunu alnına sildi ve nefesini tuttu.

Kadın onun göğsünü gördü. Çok daha basit ve küçük bir tasarıma sahipti ama daha az güzel ve ilginç değildi. Metalik siyah bir kolye gibi boynundan aşağıya doğru sarkıyordu. Boynuna yakın bir yerden kıvrılıyor, bir noktaya geliyor, sonra bir göğüs zırhı gibi göğüs kaslarının altına kadar iniyordu. Orta kısmı çukurdu ve ona erkeklik organı gibi bir şey veriyordu. Kolyenin zincirini oluşturabilecek kalın bandın içinde kıvrımlar ve girdaplardan oluşan karmaşık bir tasarım kıvrılıyordu. Göğsü de aynı derecede -belki de daha fazla- güzeldi. *Vay canına.* Bir sırt kızı olduğunu düşünmüştü. Doğru kişi karşısına çıkarsa belki popo kızı da olabilirdi.

Hayır, o bir göğüs kızıydı.

Mükemmel bir şekilde yontulmuş göğüs kasları, belirgin karın kaslarının üzerinde kıvrılıyor ve pantolonunun içine dalmadan önce genişleyen lezzetli obliklere doğru iniyordu. Göbek deliğinden karnının düz alt kısmına doğru bir tutam koyu renk saç uzanıyordu. Adam tam bir numuneydi. Onun bu düşünceleri duyması umurunda bile değildi; tüm bunlar için egoyu hak ediyordu. Övgüyü hak etmişti. Bunu hak etmişti.

Bakmak kabalıktır. Ses tonu tamamen eğlendiriciydi ve göğüs kasları patlamıştı.

Seks açlığı çeken bir kadın gibi izledi. Ağzının kenarından salya aktı ve utanç içinde onu sildi. *Haysiyetini kaybetmekten bahsetmişken...*

Geri döneceğini bildiği için bakışlarını başka yöne çevirmekle kalmadı, hayır, tüm başını başka yöne çevirdi. Tünelin diğer tarafına, sonra da doğrudan önüne baktı ve vücudundan fişkırان yeni tür adrenalini umutsuzca görmezden geldi. Yoğun bir uyarılma. Dokunma ihtiyacı. Ona duyduğu arzu, onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe daha da güçleniyordu. Onun mücadeleleri ve içinde bulunduğu duruma duyduğu şefkat, kararlılığını yıpratıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Nasıl durduracağını bilmiyordu.

Bunu atlatalım ve istediğin kadar dokunabilirsin, dedi tekrar ilerlemeye başlayarak.

Açıkçası yapmazdı, ama... bunun hayalini kurabilirdi. Umarım rüyasında görürdü.

Başka bir küçük yaratıkla karşılaştılar. Bu sefer Tarian'ın geçmesine izin verdi ve ardından Daisy arkadan saldırdı. Daisy bir yerde kalarak darbeyi aldı ve sonra dönüp ona sapladı. Tarian gibi o da onu sürükledi ve işini bitirdiğinden emin oldu. O şeyin arkasından sürünerek yaklaşmasına ihtiyacı yoktu.

Eğer Gökseller masum canlar almak istemiyorsa, neden bu yaratıkları öldürülmeleri için buraya zorlasınlar ki? Ayrıca, neden bu açıklıkları bırakıyorlar? Neden insanlara -ya da fae'lere, her neyse- geçme seçeneği tanıyorlar?

Bu yaratıklar wyld'lerin üretebileceğinin ötesinde sapkınlar. Dengeyi korumak için yok edilmeleri gerekiyor. Bu amaç hem bu ihtiyacı karşılıyor hem de seilmeyenlerin -onların deyimiyle gayrimeşru ya da suçluların- fae ya da insan diyarlarına girmesini zorlaştırıyor. Buna neden izin verdiklerine gelince... Durakladı. Eskiden izin vermediklerini duymuştum. Şimdi de vermemeliler. Ama sınırın, onu koruyan Göksellerin gücüne ve büyüüne ihtiyacı var ve daha fazla sayıda Göksel görevini yapmazsa, büyü aşınır. Güç azalıyor. Bu engeller bir yama olarak konuldu.

Düşün. Sorunu tamamen çözemeseler de geçişi daha zor hale getirebilirler. Güneşin her geçişinde daha da kolaylaşıyor - tabii ki bu son geçişe kadar.

Kapıyı korumak için neden bu kadar az kişinin geldiğini biliyor musunuz?

Sanırım saraylarında huzursuzluk var. Muhafızların en iyi nerede kullanılabileceğine dair farklı görüşler ve saflardaki anlaşmazlıklar. Yine de kesin olarak bilmiyorum. Gökseller, özünde bir ordudur. Bir düşmana karşı harekete geçirilebilirler. Fae saraylarında, bu düşman genellikle kendilerinden biridir. Gücü söküp almak asla hoş değildir ve bunun sonucunda ortaya çıkan serpinti daha da acımasızdır. Elmas Taht kan kaybediyor. Etkileri tüm topraklarda görülüyor. Ne yazık ki saçak sadece bir örnek. Peri'nin başı dertte ve bunun sebebi de sözde kapsayıcı yönetici güç olan Elmas Krallığı.

İşte bu yüzden yeni bir başlangıç istiyorsun, bunu elde etmek için kimin üzerine basarsan bas.

Yarı dönmüştü, bakışları onunkilere çarptı. Yüzü de ses tonu gibi acımasızdı, gözleri sıkıntılı ama kararlıydı. *Evet.*

Çalılıklar arasında dikkatli adımlarla ilerlemeye devam ettiler. Arada sırada, ona rehberlik etmesi için elini koluna koyarak yana doğru gitmek zorunda kalıyordu. Onun için o kadar zor olmasa da, bu iyiliğe karşılık verdi.

Girintilerden daha fazla yaratık onlara doğru geliyordu. İkisi de topallıyordu. Her ikisi de terli, kirli ve kanlıydı. Midesi acı verici bir şekilde boştu ve başı susuzluktan zonkluyordu. Yorgunluk ikisini de rahatsız ediyordu ama yine de yollarına devam ettiler. Dikkatle. Odaklanmış ve ilerlemeye çalışıyorlardı. Pes etmek istemiyorlardı, edemiyorlardı. Hayatta kalmak için birbirlerine güveniyorlardı.

Büyük yaratıklar saldırmadan ya da saldırmadan önce çok az uyarı veriyorlardı. Daisy ve Tarian hışırtıyı duyduklarında Daisy saldırdı, Tarian ise kenara çekilmeye çalıştı. Sadece bir kez iki yaratık vardı, bunlar orta büyüklükteydi. Biri Tarian'a doğru hamle yaptı ve o daha yardım edemeden bir diğeri ona doğru geldi. Eğildi, dizlerini yere koydu, bıçağını havaya kaldırdı. Bıçağı karnına sapladı ve çarpmanın etkisiyle dümdüz oldu. Yaratık ciyak ciyak bağırıp çırpınırken pençeleriyle sağ k a l ç a s ı n ı ve sol kolunu tırmaladı. Yavaşlayan yaratığın bedeni kendisinden kopup tekrar çalılıklar arasına savrulana kadar alttan saldırmaya devam etti. Tarian'ın o güzel sırtında birkaç yeni delik vardı, başının arkasında bir şişlik ve zonklayan uzuvları vardı ama devam ettiler. Her şeye rağmen, topallayarak, nasıl ayakta durduklarını bile merak ederek devam ettiler.

Tarian saldırıların en büyük kısmıyla başa çıktı ve büyüsunü kullanmayı denemeye devam etti ama boşuna. Çalılıklardaki bir şey büyüyü ondan çekip alıyor, çözüyor ya da kullanmasını engelleyecek başka bir şey yapıyordu. Kadın bunu sorduğunda, adam hayal kırıklığıyla başını salladı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Zaten muhtemelen anlamayacağını düşünerek konuyu kapatmıştı. Ölümcül bitkilerin ve akli başında olmayan yaratıkların dolambaçlı, kıvrımlı denizinde yıllar gibi gelen bir süre sonra, gümüşü mavi renkte yumuşak bir parıltı karanlık tünelin içini kapladı. Tünelin temiz duvarlarını gördü.

bitkiler. Biyolüminesans yok. Parıltı doğal görünüyordu, ay ışığı gibi.

Bu... Bunun bir yanılsama olmasından korktuğu için söylemek bile istemedi. Ağzının içine pamuk tıkanmış gibi hissediyordu.

Tarian geriye uzandı. Kurumuş kan ön kolunu ve avucunun topuğunu kaplamıştı. Silahıyla doldurdu ve yaklaşan tehlikeye karşı etrafına bakındı.

Omzunun üzerinden baktı. *Hayır. Silahın değil. Elin. Sanırım bu ay ışığı. İşimiz bitti.*

Ağlayabilirdi. Kesinlikle ona doğru sarktı, silahını ve sonra elini geri aldı, kan, irin ya da sidik hiç umurunda değildi - önemli değildi. Onun cehennem çukurundan çıkmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Adam onun gücünün azaldığını hissetmiş ya da dizlerindeki titremeyi görmüş olmalıydı, çünkü sordu: "*Son bir parça daha taşınmak ister misin?*"

Bu saçma bir soruydu. Önlerinde yirmi metre kadar daha yol vardı ve daha fazla yaratık olabilirdi. En büyük ve en kötülerini sona saklamış olabilirlerdi. Yapardı.

Ama mantıklı cevabı, yani sert kız cevabını söyleyemeden önce, genellikle zihninin savunma duvarları arasında güvenli bir şekilde saklanmış olan ve şimdi tam olarak ortaya çıkan bir kelime yüzeye çıktı.

Evet.

Onu kendine doğru çekti, ona doğru döndü ve uzandı, onu içine çekmeye hazırды. Onu göğsüne bastırmaya ya da omzunun üzerinden atmaya hazırды. Gerçekten fark etmezdi. Garip bir şekilde tamamen doğal görünen bir şekilde onun vücudunun yakınlığını arzuluyordu.

O bunu yapamadan, Göksellerin en büyük ve en iğrenç olanı sona sakladıklarını gördüler.

Ama bu bir yaratık değildi. Çok, *çok* daha kötüydü.

A Sağlarındaki çalılardan oluşan duvar onlara doğru savruldu ve yaratıkların yaptığı gibi yerleşik çalıları kesip aşağıya indi. Bu saldırı Daisy ve Tarian'ın tam ortasına gelene kadar beklemişti.

Sallanmaya başlamadan önce zehirli iğnelerden oluşan devasa bir yara. Altına eğilmenin bir yolu yoktu. Saklanmanın yolu yok.

Koşun! Tarian bağırdı ama asla başaramayacaktı. Dikenlere dokunmadığından emin olmak için dikkatli gitmesi gerekiyordu. Asla yeterli zamanı olmayacaktı.

Midesi bulandı ve kalbi acıdı. Mordecai ve Lexi'nin, ona sevgisini sunan ilk ailenin görüntüsünü çağırdı. Bildiği ilk gerçek yuva. Sonra Kieran ve Altı'sı, küçük dünyasına ilk katılanlar. Sonra Bria, Jerry, Dylan ve Amber, güven çemberini genişletmeye devam ettiği insanlar. Onu özleyecek tek insanlar. Onun ölümüne ağıt yakacak olanlar.

Onları zihninde çağırdı ve son anlarında onlara olan sevgisini içine çekerek onlara sarıldı. Onlara elveda diledi.

Tarian onu kendine çekti ve büyük bir kolla etrafını sardı. Onu sallanan duvardan uzakta, çalılardan oluşan sabit duvara doğru iterken göğsüne bastırdı.

"Yapma. Kımıldama. *Kımıldama*," diye bağırdı kulağının dibinde. Bacaklarını açtı, ayaklarını dikti ve dikenlerin arasından uzanarak elini tünelin duvarına dayadı. Dikenler derisini sıyırdı. Kan ve irin kabardı. Eti kızgın ve kırmızıya döndü. Sonra tüm vücudu patladı, sanki kasları her yerinden içine doğru itiliyor, etrafını sarıyordu.

"Bekle-" demeye ya da belki ıgık atmaya başlamıştı ki duvar arkadan ona çarptı. Homurdandı ve çarpmanın etkisiyle öne doğru itildi. Dirseği büküldü. Keskin iğneler vücuduna, yüzüne yaklaştı. Bir tanesi doğrudan gözünü hedef almıştı.

Kolları, duvarın onları çalıların arasına düşürmesini engelleme çabasıyla titriyordu. Tüm vücudu titriyordu, acıdan mı yoksa pozisyonunu korumaktan mı, bilmiyordu. Muhtemelen ikisi de. Sonra dirseği yavaşça doğruldu. Acı çeke çeke kendini duvardan uzaklaştırmaya çalıştı. Kadın onun zihnindeki inanılmaz kararlılığı hissetti. Acı çekiyordu ama pes etme, teslim olma ve Göksellerin onu yenmesine izin verme konusundaki isteksizliğini de. Zihninde, mevkilerinin beyan ettiği gibi ondan üstün değillerdi. Onlar onun aşağısındaydı. Ona gökyüzünden bakıyor olmalıydılar.

Dirseği kilitlenene kadar duvardan itti. Ta ki onun eforunun çadırında nefes alacak yer bulana kadar.

"Git," diye hırıltılı bir ses çıkardı, dikkatlice bedenini serbest bıraktı. Şimdi bile onun öne düşüp kendini öldürmesine engel olacaktı. "Acele et. Güvenli bir yere git. Birimiz bu engelin dışına çıktığında güvende oluruz. Beni serbest bırakmalı." Durakladı. "*Bırakmalı*. Ağından kurtulduğunuzda, vahşiliğini kaybetmeli. alılıklardan oluşan duvar yok olmalı ya da azalmalı."

"Ya kaybolmazsa?" diye fısıldadı, ömelirken yana doğru adım atarak.

"Doğru kadehi aldığımızda o köprüyü geçeceğiz." Bu bir şakaydı ve daha fazla zaman kaybetmedi. Yapamazdı. Eğer buradan çıkarak yardım edemezse, onu serbest bırakabilecek çalı duvarına sıkıştırarak bir kütük ya da başka bir şey bularak yardım edebilirdi.

Hızlı ama dikkatliydi, alan sınırlıydı ve önüne birkaç dikenli çalı parçası çıkmıştı. Bazı yerlerde emekledi, bazı yerlerde süründü ve hareket eden duvarın titrediğini fark etti, aşırı çaba ya da acıyı yalanlıyordu. İlerideki temizlenmiş tüneli görebiliyordu.

Gömleğinin arkasında, sağ tarafına yakın bir yerde bir takılma hissetti.

Kalbi durdu. Bir şey onu dürtmüş müydü? Hayal mi görüyordu?

Korkunç bir yanma hissi tenine yayıldı. *Hay sikeyim*. Hayır, hayal görmüyordu.

"Biraz daha geniş," diye bağırdı Tarian'a. Hissettiği duyguyu uzaklaştıramadan sözlerine korku sızmıştı. "Yakalandım. Yeterince yer yok."

Adamın inlediğini duydu, çok fazla ağırlık kaldıran bir vücut geliştirmeci gibi. Titreyen duvar bir santim kıpırdadı. İki santim. Bu kadarı yeterliydi.

Tünel zemininde sürünmeye cesaret edebildiği kadar hızlı ilerledi. Derisi kabarıyormuş gibi hissediyordu. Sanki vücudundan damlıyordu. Acı zonkluyor, sırtındaki kaburgalarına batıyordu. Daha derine, tam ortasına, bir bıçak gibi saplanıyordu. Bunu görmezden gelemiyordu. Ondaki kaçınmak için.

Zorn'un sesi bilincine girdi.

Acıya boyun eğmek ölüme boyun eğmektir.

Dişlerini sıktı. Onun öğretilerini hatırladı ve bu duyguyu içselleştirdi. Onunla bir oldu. Zihni onu kabul edip yoluna devam edene kadar içinden geçmeye devam etmesine izin verdi. Zorn korkunç şeyler için inanılmaz numaralarla doluydu. Lanet olsun. Bu, hayal bile edemeyeceği kadar kötü acıyordu.

Son çalılar da el sallayarak veda eder gibi oldu... ve sonra tünel onlardan tamamen arındı. Sadece önü değil, arkası da. Sanki tüm engel bir yanılsamaydı ve içinden çıktığında tamamen yok oldu.

Ağır ağır nefes alarak, dayanılmaz acının zonklamalarını bastırmak için zihni parçalanarak Tarian'a döndü. Bir dizinin üzerine çökmüş, sağlam elini yere dayamış, kötü kolunu göğsüne yakın tutuyordu. Koyu renk, kıvrılmış saçları başını eğerken yüzüne dökülüyordu. Yanlarından kanlı bir sıvı akıyordu ve kaburgaları her nefes alışında hızla genişleyip daralıyordu.

Sana gelebilir miyim? diye düşündü ama aradaki mesafe çok fazlaydı. Onun düşüncelerini duyamazdı. Kendini yüksek sesle tekrarladı.

"Hayır," diye cevap verdi adam hoyratça. "Eğer az önce çıktığın eşiği geçersen, engel yeniden canlanacaktır. Ben sana geleceğim. Ben sadece... bir mola veriyorum."

Mola birkaç dakika daha sürdü ve bu süre içinde vücudunda zonklayan acıyı değerlendirdi. Ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Ama zaman geçtikçe daha da kötüleşmedi. Yayılmadı ya da boğazını kapatmak gibi hayatını çalabilecek herhangi bir şeyi etkilemedi. Sıvı derisini değil gömleğini delmiş ve üzerine damlamıştı. Hepsi buydu ve bu onu öldürmeye yetmemişti.

Bu cevap, diye düşündü adam yavaşça ayağa kalkarken, eşikteki bir adam gibi. Her hareket çok çaba gerektiriyordu. Acı verici olduğunu biliyordu. Adımları duraklıyordu, sık sık hareket ettiği zarafeti hiç göstermiyordu. Kılıcı kınında duruyordu ve her iki eli de acıyla başa çıkmaya çalışırken defalarca esneyip sıkılıyordu.

Yaklaşınca kadar bakışları aşağıdaydı ve sonra ona doğru kaydı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve göz bebeklerinin etrafındaki ince altın çizgi kırmızıya dönüşmüştü. Neden renk değiştirdiğini merak ederek kaşlarını çatı. Bunun bir fae için ne anlama geldiğini.

"Kendi kendimize yanıt veremediğimiz durumlarda başkaları durumumuzu değerlendirebilsin diye," diye cevap verdi.

"Yani kırmızı demek..."

"Ağır yaralı. Bu durumda, zehirlenme ihtimaliyle birlikte aşırı acı içinde."

"Ama..." Dayanabileceği bir şey vermek için ona doğru uzandı.

"Hayır," diye fısıldadı hırıltıyla, elini iterek. "Derime biraz zehir bulaşmış olabilir. Mesafeni koru, güvercin. Sen benden on kat daha kırılgansın."

Kız inatla dişlerini sıktı, on dört yaşından beri bunu duymuştu ve şimdi de aynı şekilde nefret ediyordu. Ama ilk günlerinde olduğu gibi haklıydı. Bu durumda savunmasızdı. Herhangi bir açık kesik ve o sıvı kan dolaşımına karışabilirdi. Diğer damla olmadığı için şanslıydı.

"Bu bitkinin senin için zehirli olmadığını sanıyordum-"

Başını kaldırdı ve gözleri aşırı odaklandı. "Ne dedin sen?" Gözlerini kısarak baktı ve sonra onu kendine doğru çekerek gömleğini iki avuç içinde kavradı ve en alttaki küçük bir bölüm hariç sırtını yırtarak ikiye ayırdı.

"Ne-" diye başladı.

Adamın sol eli -hasar görmemiş olanı- kızın omzuna kenetlendi. Diğeri ise giyinik kalçasını kavradı. Onu eğdi. Bir parmağı tenine dokundu ve acıdan dizlerinin büküleceğini hissetti. Parmak, uzaklaşmadan önce zehirden uyuşmuş, gerçekten hissedemediği bir bölgede ilerledi. Adam kalan sıvıyı siliyordu.

"Acı dışında başka bir etkisi var mı?" diye sordu parmağını tekrar üzerinde gezdirerek. Gömleğini kaldırdı ve onu silmeden önce inceledi.

"Hayır. Bence sorun yok." Doğruldu, bunu yapmak için adamın ellerini tokatlayarak uzaklaştırması gerekti. Sonra onu görünce titreyen nefesini engellemek için boğazını temizledi. Ön tarafı gayet iyiydi ama kolu şişmiş ve iğnelerin derisini delip geçtiği izler boyunca kabarmıştı.

"Bu bitkinin senin için zehirli olmadığını sanıyordum," diye tekrarladı ağır ağır yutkunarak.

"Sanırım küçük dozlarda zehirli değil," diye cevap verdi, tünelin sonuna doğru sert adımlarla yürürken. "Bu... küçük bir doz gibi hissettirmiyor."

Adam geçerken, kadın onun sırtına baktı. Titreyen nefesini içine çekti.

Yaralardan sızan madde, iz bırakmamış deriyi yakıyordu. Bitki içine o kadar çok zehir salmıştı ki, şimdi tekrar dışarı fışkırıyordu. Bir damlasının bile lekesez tenine değmesinin ne kadar acı verdiğini düşününce, vücudunun içinde bu büyüklükteyken hissettiği acının miktarını kavrayamıyordu. Hâlâ ayaktayken...

O zehre katlandı - orada durdu ve o dikenlerin içine daha fazla boşalmasına izin verdi - böylece o dışarı çıkabildi. Böylece güvende olacaktı. Koşabilir ve başarabilirdi. Tahammül edebileceğinden daha fazla olduğunu fark ettiğinde kendini dışarı atabilirdi. Kendi hayatını büyük bir tehlikeye atarak onun hayatını kurtarmıştı. Bu, bir oyuncağı tek parça halinde tutma arzusundan daha fazlasıydı. Bu, bir başkasının iyiliğini düşünen biriydi. Daisy'nin tüm bunların ne anlama geldiğini ya da bu konuda ne hissettiğini irdeleyecek zamanı ya da enerjisi yoktu ama onun özverili davranışlarının karşılığını vermek için elinden geleni yapmasını hak ettiğini biliyordu. Ahlaki bir pusulaya sahip değildi ama bu iyi bir şeydi. Doğru olan buydu. Hikayenin sonu.

"Ölüm döşeğindesin, tamam," dedi sertçe ve işe koyuldu. "Şu işi halledelim, olur mu?"

Adamın yan tarafına sızan zehri silmek için gömleğini kullanabilirdi. Bunun yerine gömleğini tekrar giydi, arkasını beceriksizce bağladı, sonra da adamın sağlam kolunun altına girdi. Eğer zehir gömleğine sızmaya başlarsa, bunu anlayacaktı. Sonra da gömleğin diğer tarafını kullanarak onu silecek ve sonra da gömleği tamamen fırlatıp atacaktı. Onu suya ya da bu yapışkan maddeyi temizlemeye yardımcı olabilecek bir şeye doğru acele ettirmeleri gerekiyordu. Hız hayat demekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "En yakın güvenli noktaya. Ayrıca silahına ihtiyacım var. Eğer başımız belaya girerse, bana pek faydan dokunmaz."

Bir dizi öksürüğe dönüşen bir kahkaha attı. Adam ağırlığını kızın üzerine verdi ve kız da onun yanına uzanıp daha fazla balçıkla temas etmesini önlemek için kolunu tuttu. Bıçağını saklamıştı ve boştaki eliyle onunkini tutuyordu. Eğer bir saldırıyla karşılaşması gerekirse onu bir çöp çuvalı gibi yere atacaktı.

Çöp çuvalı mı? diye düşündü tünelin sonuna ulaştıklarında. İnsanların patates çuvalı dediğini sanıyordum.

Bir başka deyiş de "ayakkabı uyduğunda". Ağrı hâlâ sırtında zonkluyordu, biraz bölgeseldi ama görüşünü darbeler halinde bozuyordu. Bu muhtemelen iyi bir şey değildi.

Bana da oluyor, dedi güneydoğuyu işaret ederken. Sadece, görüşümü karartıyor, sanki görme yeteneğimi tamamen kesmekle tehdit ediyor.

İyi bir şey değil.

Muhtemelen değil, hayır.

Gece etraflarında durgun ve karanlıktı. Arazi sağ taraflarında, gövdeleri bükülmüş garip ağaçların üzerlerinde yükseldiği bir kıyıya doğru kıvrılıyordu. Dalları iskelet kolları gibi uzanıyor, yaprakları uzun, tuhaf renkli bir yorgan gibi birbirine dokunuyordu. Hafif sis engebeli patikayı bulanıklaştırıyor, keskin kayaları ve gevşek kütükleri gizliyordu, böylece yolcular tökezleyebilir ve umarım düşebilirdi. Yere düştüklerinde, başa çıkmaları daha kolaydı. Kanamak daha kolaydı.

Keskin ve tükürük damlayan dişler zihninin gözünü aydınlattı. Gözbebekleri sarıyla çevrili kırmızı gözler. Kıllı vücutlar. Ustura uçlu saçlar onları izliyordu. Onları bekliyorlardı.

Biri hastaydı. Diğeri zayıftı.

Yemek iyi olacak.

Bu düşünceleri duyuyor musun? diye sordu ona, kalbi hafifçe hızlanarak. Yoksa bu beni kendime sunan ve son birkaç yıldır terapiye gitmem gerektiğini yeni fark ettiğim zehir mi?

Bu zehir değil. Senin düşüncelerin değil ve bir kez daha şaşırdım ve etkilendim. Görünüşe göre çevrenizdeki ince veya gizli atmosferi anlama konusunda doğuştan gelen bir yeteneğiniz var. Ya da belki de Faerie'de olman gerekiyordur.

Benim kesinlikle Peri'de olmamam gerekiyor ve neler olup bittiğini anlamayı çok isterim.

Tekrar öksürdü, vücudu sarsılıyordu. *Etrafımızda aynı düşünceleri düşünüyor olabilecek çok sayıda yaratık var. Zihniniz wylds'in bilincine tek bir yüz veriyor, oysa gerçekte birçok yüz sunuyor. Oradaki ağaçlar ölenlerin kanını içer, ölüm köklerine işlediğinde sevinirler. Bu bölgede pek çok şey spor için öldürülür. Birçok*

Daha fazlası sadece çürüyen leşlerle beslenir. Daha da fazlası sizi büyüleyecek ve açlık ve susuzluktan ölene kadar, yemek yemeyi ya da uyumayı hiç hatırlamadan dans edip oynamaya götürecektir. Wylds'in bazı kısımları çok tehlikelidir. Her zaman tetikte olmalısınız.

İç çekti ve devam etti. Aynı bok, farklı diyar. Yepyeni bir dizi uyarı sinyalinin ve tehlike işaretini öğrenmesi gerekecekti ama... başka ne yapması gerekiyordu ki? En azından şimdi başlayabilirdi.

Bildiğin her şey hakkında hızlıca düşünmeye başla, dedi bir kayanın üzerinden geçerken ve onu bulması gerektiği için bir iç çekiş hissetti. Oldukça basit görünüyorlardı, bu wyld'ler. Bir taş görmesi onları büyük bir hayal kırıklığına uğrattıysa, aptal yaratıklarla oldukça sık uğraşıyor olmalı. *Faegate'te nasıl yaptığınızı bilirsiniz, görüntüler ve deneyimler arasında gezinirken ve-*

Anılar hızlıca, neredeyse baş edebileceğinden daha hızlı geldi. Yine de bir kez akışına bıraktığında, çeşitli deneyimlerini gözden geçirebildi, yaratıkları, tehlikelerini ve anlattıklarını fark etti. Yorgun, bitkin ve yakında yarı çıplak olacak şekilde yollarına devam ederlerken, zehrinin gömleğine sindiğini ve tenini karıncalandırdığını hissedebiliyordu, bu yeni ve daha önce düşündüğü kadar korkunç olmayan yer hakkında ev ödevini yaptı.

Wyld'ler korkunç değil, hayır, dedi, düşüncelerinin tonu daha da zayıflamıştı. *Dediğim gibi hainler ama biz de öyleyiz. Siz de öylesiniz. Eğer onları doğru şekilde görürseniz çok güzeller. Görkemli. Yine de çoğu gerçekten rahatsız edici.*

Öyleyse... senin gibi, diye tahmin etti sırtarak, gömleğini çıkarmak için durakladı, onunla onu sildi ve bir kenara fırlattı.

Adam onun çıplaklığına bir bakış bile atmadı. *Senin gibi.* Bir çatala ulaştıklarında durakladı. Yönünü düşündü, ağır bir şekilde ona yaslandı. Hızla soluyordu.

Ben iyiyim, dedi ve bu itirafının inandırıcı olduğunu düşündüyse fena halde yanılmıştı. *Başaracağım,* diye tekrar denedi ve belki de bu daha doğrudu. *Artık uzak değil. Wylds'in kuralları var ve Gökseller çoğunlukla dengeyi yönetme görevlerini yerine getiriyorlar. Bu kısım biraz... dengesiz, bu yüzden kendilerini yeraltı mezarlarında buluyorlar, ama bunun nedeni buranın sınırın bir uzantısı olması. Dünyanın diğer bölgelerinde, sevimli yaratıkların ve nazik varlıkların bulunduğu gerçekten güzel yerler var. Onlar benim türümden pek kimsenin bilmediği gizli yerlerdedir.*

Senin türün mü?

Soylular, kibarlar ve daha yukarısı. Soylular diyebilirsiniz. Hatta üst sınıf. Benim türüm bu toprakların gizemli yerlerini aramaz. Küçük fae'lerle iletişim kurmazlar ve kesinlikle bu toprakların gelişmesini sağlayan periler ve wyld şeyleriyle karşılaşmak için kendilerini alçaltmazlar. Bu da beni bu diyarın gerçek tehlikelerine götürüyor. Hayatta kalmak için uyanık olmaktan daha fazlası gereken gerçekten korkutucu yerler. Kurnazlık ve planlama, arkadan bıçaklama ve ihanet gerekecek. Gerektiğinde birçoğunun boğazını kesebileceğiniz ittifaklar.

Mahkemeler, diye tahmin etti.

Evet. Faerie'yi oluşturan çeşitli tahtlar tarafından yönetilen mahkemeler ve hiçbir mahkeme Obsidyen Taht tarafından yönetilen kadar kurnaz, işbirlikçi değildir.

Bu, Yarı Tanrıların insanlar âlemindeki ilişkilerine çok benziyordu. Bunu ileride düşünmek üzere bir kenara not etti.

Bu gizli dünyevi yerleri nereden biliyorsun? diye sordu, yanı zonkluyordu. Kahretsin, bu zehir çok yoğundu.

Kadehleri aramak için bu diyarın her yerini dolaştım. En güçlülerinin insanlar âleminde saklı olduğunu bilmeden önce, onları kendi topraklarımda aradım.

En güçlüleri... saklanmış mıydı? Kim tarafından?

Sağ tarafı işaret etti. Uzaklaşan bir patikayı zar zor fark etti. Yörüngelerini değiştirdikten sonra cevap verdi.

Geçmiş Göksel krallar ve kraliçeler tarafından. Efsanelere göre tanrılar onların güç nesnelerini yok etmezlermiş ve bu yüzden Göksel Yüce Hükümdar onları Büyük Bariyer'in ötesine, yani sınıra, bir daha asla bulunmamak ve kendi türlerine karşı kullanılmamak üzere saklamış.

Ki bu asla işe yaramaz.

Sonunda, öyle görünüyor.

Yani tek yaptığınız ekmek kırıntılarını takip etmektir.

Bu muazzam bir basitleştirme, büyülü topraklarda yürüyen en sıkıcı kâtibin rehberliğinde geçirdiğim onca saati göz ardı ediyor -ki bu da bir şey ifade ediyor, çünkü hepsi zihin uyuşturuyor- ama elbette ekmek kırıntılarını takip ettim.

Acıya rağmen gülümsediğini hissetti, artık bacaklarını zar zor hissedebiliyordu.

Derime dokunan zehrin gerçekten ölümcül olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum, diye düşündü.

Bacaklarımı hiç hissedemiyorum. Onlara hareket etmelerini söylüyorum ve işe yarıyor gibi görünüyor, ama onlar da benim ayrı bir parçam gibi görünüyor.

*Oh. O kadar da kötü durumda değilim. İyi haberlerim var.
Senin için, evet. Ölmediğim sürece. O zaman sen de aynı şekilde boku
yedin.*

Büyük ihtimalle. En azından ona eşlik edecek hoşnutsuz wyld'ler vardı.
Gerçekten de ayağının kayalardan birine takılmasını umuyorlardı.

Set her iki taraftan da yükseliyordu, ağaçlar değişmemişti ama yapraklar
dallarda daha dolgunlaşmıştı. Bazılarının gövdelerini sarmaşıklar sarmıştı ve o
izledikçe sarmaşıklar yavaşça çözülüyordu. Ziyaretçileri hissediyorlardı ve
onları kontrol etmek, belki de yaratıkları öldüresiye sıkıp ganimetlerini
içmeye bayılan ağaçlar için bir ödül talep etmek istiyorlardı.

Sanırım burası beni delirtecek, diye fısıldadı, bunun bir düşünce olduğunu
ve gerçek kelimeler olmadığını geç de olsa fark etti. *Acaba Lewis Carroll
öykülerini kaleme almadan önce Faerie'de bir yolculuk yapmış mıdır?*

Onun kim olduğunu bilmiyorum.

Gizemli bir yankı ağaçların arasından hayalet gibi geçerken burnunu
kırıştırdı. Bir ses değil, bir düşüncenin fısıltısıydı. Henüz dile getirilmemiş
karanlık ve ölümcül bir arzu.

Zahmet etmeyin. Hâlâ zihinsel olarak fısıldıyordu. *Tüm bunlara alışık
olduğun için muhtemelen sıkıcı bulacaksın. Buranın ne kadar korkutucu
olduğu konusunda fikrimi değiştiriyor olabilirim.*

Cevap vermedi ve zihnindeki görüntüler, wylds'ten doğru ilerledikleri
mahkemeye gittikten sonra durdu. Sendeledi, daha sık tökezledi ve olmayan
şeylere destek olmak için kötü eliyle uzandı.

Daha ne kadar? diye sordu endişe içinde.

Başını salladı, çok hızlı nefes alıyordu, kendini zorluyordu. Öne doğru
eğilmesinden, daha hızlı gitme arzusundan bunu hissedebiliyordu. Kadın da
ona uydu, adamın ağırlığını daha fazla yükledi, saldırının altında soldu.

İleride, sık bitki örtüsünün arasından görünen ve yarısı küçük bir banketin
içine gömülmüş, donuk kahverengi ahşap bir yapının habercisiydi. Tarian hâlâ
biraz uzaktayken kapıya uzandı ve kolu tuttu.

Neredeyse geldik, dedi usulca, Tarian'ın zihninin varlığını kendi zihninin
içinde tutarak ve tamamen uzaklaşmaması için onu yanında tutmaya çalışarak.
Bunun mümkün olup olmadığını ya da işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu
ama umut dolu güvenli sığınaklarına doğru yalpalayıp durmaktan daha
fazlasını yapıyormuş gibi hissetmesini sağlıyordu. *Sadece biraz daha uzağa.*

Zar zor başını salladı, başı öne eğikti. Sonra sırtı eğildi, hâlâ korkunç bir
şekilde sızıyordu. Onun ağırlığıyla nefes nefese kalarak ilerlemeye devam etti.

bacaklarının bükülmesine izin verdi. En azından onları hâlâ hissedebiliyordu... bir bakıma. Kendini ileri doğru itti. Biraz daha hızlı.

Bir şeyler mırıldandı.

Ne? diye sordu.

Başka bir şey mırıldandı, kelimeler şekil almıyor, zar zor kulaklarına ulaşıyordu. Eli tekrar dışarı çıktı, esnedi. Etraflarındaki varlıklar, sesler ve duygular, ürpertici hisler ve olumsuz güdüler dağıldı. Dağıldılar. Artık onları neredeyse hiç duymuyor ya da hissetmiyordu. Onun yerine, önünde bir sıcaklık vardı. En azından öyle hissediyordu, sanki bir kar fırtınasının içinde yürüyorlarmış ve hemen ileride bir ateş kükrüyormuş gibi. Renkler yumuşadı ya da onun onları algılama biçimi yumuşadı ve hisler daha sıcak bir hal aldı.

Belli ki büyü. Onun büyüğü ya da onun başka bir tür büyüğü harekete geçirmesi.

Algısal. Düşüncesi dayanıksız, daha az sağlam hissettiriyordu. Eğlencesi bir an sonra karanlığa karışıp kaybolan geçici bir hevesten ibaretti. Hızla soluyordu.

İşte gidiyoruz. Onun kafasının içindeki hissini daha sıkı kavradı. *Neredeyse geldik. Dinlenmek yardımcı olacaktır. Sadece dinlenmen gerek.*

Tek ihtiyacının bu olduğunu umuyordu, çünkü bu âlemde hangi bitkilerin ilaç görevi görebileceği ve hangi bitkilerin onun işini bitirebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

S adım adım, onu küçük patikanın sonundaki parlayan kulübeye doğru güreştirdi, bir av patikasından çok daha fazlası değildi, ama *gerçekten* büyük avlar için. Tökezlemelerinden birinde, elini uzatıp Onu. Eli yere değmedi. Muhtemelen kolu onu kendi tarafına doğru çekip teninde kalan zehri ezmesin diye elini hızla çekti.

Eminim şimdiye kadar vücudundan aşağı sızmıştır, dedi, neredeyse oraya varmış, adamın büyük sırtına uzanarak.

"Hayır." Ondan uzaklaştı ve kapının içine düştü. "Hayır-"

Kapı onun ağırlığıyla yerinden oynadı ve adam boşluğa yuvarlandı. Eli, bronzlaşmış ve hava koşullarından yıpranmış, eski görünümlü kapı tokmağından sıyrıldı. Uzuvarları yere yerleşti ve orada kaldı, yanağı tozlu ahşap zemine yaslandı, göğsü çok hızlı bir şekilde yükselip alçaldı.

"Tamam." Etrafından dolandı, bileklerini kavradı ve kaldırdı. Beton bir sütunu hareket ettirmek gibiydi. "Hadi, seni piç kurusu," diye mırıldandı, öfkesini ağrıyan eklemlerine ve yorgun uzuvlarına adrenalin pompalamak için kullanıyordu. "Hadi, işte gidiyoruz." Onu biraz sürükledi, sonra biraz daha. "Sen de bana yardım edebilirsin. Sadece devam et ve ilerle. Biraz daha ilerlersen kapıyı kapatabilirim."

Adam dünyadan bıkmış bir iç çekişle kadının dediğini yaptı, fazla hareket etmedi ama onun momentumunu kullanarak mütevazı alana kadar sokmasına yetti. Bunu yaptıktan sonra kapıyı kapatmak için adamın etrafından dolandı ama zihninde görüntüler yuvarlanmaya başladı. Durakladı, eli kapı kolundaydı, ışık, güneş ışınları ve canlı çiçeklerle dolu güzel görüntülere odaklandı.

renk tonları. İçlerinden geçen bir patika, doğal işaretleri takip ediyor, dönüyor ve sonunda şırıl şırıl akan bir dereye son buluyordu.

Görüntüler işgal ettikleri alana dönüştü. Dolaplar ve sepetler erzakla doluydu ve-

Onun üzerinden geçerek söz konusu dolabı buldu ve su kabını çıkardı.

Daha fazla görüntü - hayır, öncekiyle aynıydı, talimatların üzerinden geçiyor, ona su getirmesini söylüyordu.

"Anladım," dedi ve döndü.

Daha fazla görüntü geldi, bu kez derenin yakınındaki bir tarlada bitiyor ve canlılık patlamasıyla çok güzel bir çiçeğe bakıyordu. Eflatun ve ametist yapraklar, ateşli kadife çiçeğinin çekirdeğini çevreliyor, havaya süzülen ve etrafta asılı duran ışık boncukları yayıyordu. Merkezin hemen dışındaki yapraklar, parlak mandalina, fuşya veya menekşe damarlarıyla yaprak gibi görünüyordu. Yapraklar maviler, morlar, pembeler ve limon yeşilleriyle ultraviyole gibi görünüyordu.

İki kez nasıl toplayacağını, bir dakika içinde alması gereken çantaya nasıl koyacağını ve nasıl hazırlayacağını anlattı. Bu iletişim yöntemi çok kullanışlıydı. Bilgi aktarımını çok daha hızlı ve daha az sıkıcı hale getiriyordu.

İşini bitirdiğinde ve o ayrılamadan önce, zihninde yaratıkların görüntüleri belirdi. Hisleri onlara nasıl karşılık vermesi gerektiğini, savaşması, kaçması, saklanması... gerektiğini gösteriyordu.

Sonunda görüntüler durdu, hisleri yatıştı ve bunun gitmesi gerektiği anlamına geldiğinden emin olmak için kaşlarını kaldırdı.

Çıkarken kışına çarpan kapının görüntüsü zihnine süzüldü.

"Şirin," dedi kuru bir sesle, çantayı kaptı, onu ve su tulumunu üzerine bağladı ve silahlarını kontrol etti.

Tişörtü yoktu, bu bıçağını hızlıca çekmesini kolaylaştıracaktı ama aynı zamanda bir bıçağı olduğunu da ortaya çıkaracaktı. Elbette Tarian'ın kemerini ve kılıfını ondan çekip almış ve kalçasına sabitlemişti, yani zaten bir şey saklayacak gibi değildi. En azından bir olaydan sonra değil de bir işten sonra kaçırıldığı için şükrediyordu. Dantelli bir sutyenden meme uçlarının görünmesi istediği şey değildi. Şu anda giydiği sağlam pamuklu, doğru kutucukları işaretliyordu.

"Tamam wylds," diye mırıldanarak yola koyuldu. "Bakalım yoluma bir taş çıkarabilecek misiniz?"

Sanki anıları onunkilere damgalanmış gibiydi, bu da patikada seyahat etmeyi daha önce yapmış gibi hissettiriyordu. Aslında sık sık yapmasına rağmen... etrafına bakıp dibinde oyuk olan ağacı ya da gövdesindeki garip düğümü ya da ayağını yakalama umudu olmayan küçük kaya çıkıntısını fark ettiğinde, onun her şeyi kendisinden çok daha farklı gördüğünü kabul etmek zorundaydı. Bitkilerin dans eden iplikçikleri, ay ışığının gümüşü parıltısı ya da rastgele parlayan kürelerle onun imgelemi çok renkli ve güzeldi. Gerçekte - onun gerçekliğinde- aynı nesneler karanlık ve kasvetliydi, diplerinde karanlık gölgeler birikiyor ve görünmeyen yerlerden gelen gözlerin baskısı vardı. Kendini onun mutlu, güneşli gününün fırtına bulutu gibi hissediyordu.

Dereyi görmeden önce duydu ve yaklaştığında, yavaşça akan suyun üzerinde dans eden ısıltılı ışığı ya da yolun aşağısındaki pürüzsüz taşların üzerindeki akıntıların gürültüsünü umutsuzca fark etmeye çalıştı. Onun şiirsel gözlemlerine uymak istiyordu, sadece o kadar da korkunç olmadığını kanıtlamak için bile olsa. Bunun yerine, sağ tarafta bir dalın kırıldığını duydu. Sol tarafta bir şey hışırdadı. Üzerinde kötü niyet dalgaları dolaştı ve bu, tüm olayla ilgili alabileceği en şiirsel şeydi.

Karanlık otların arasından sürüklenen beş yaratık, yanlış yönlendirilmiş bir bilim adamının bir kurdu klonlamaya çalışmasına ve sonunda bir kurt/çakal melezi elde etmesine benziyordu. Ağızlarına göre çok büyük olan köpek dişlerini göstererek hırslıyorlardı. Ön bacakları arka bacaklarından daha uzundu ve sağlam göğüsleri cılız omuzlarına doğru uzanıyordu. Her iki elinde birer silah olmak üzere bıçaklarını çıkardı ve kılıçlara dönüşmelerini bekledi. Bunu tam olarak aynı zamanda ve hızda yaptılar.

Bacakları deli gibi acıyor, ortası zonkluyor, görüşü titriyordu ama onların ortasına doğru yürürken ve etrafını sarmalarına izin verirken hiç korkusu yoktu. Kılıçlarını hareket ettirmedi ya da henüz bir duruş seçmedi, onların hareketlerini ve ağırlıklarının aktarımını izledi. Birlikte nasıl çalıştıklarını ve hangisinin sözünün geçtiğini izledi. Çeşitli şekil değiştirenlerle yaptığı eğitimlerden sürü zihniyetini yorumlamayı öğrenmişti. Bu ona burada yardımcı olacaktı.

Yer ses altı titreşimlerle sarsılıyordu. Bu etki kalbini yerinden oynattı. Büyü mü?

Etrafındaki yaratıklar kamburlaştı. Dudakları alçaldı, hırıltıları acımasızlığını yitirdi. Bu his onlardan gelmiyordu. Yine de etrafa bakmıyorlardı. Başka bir yaratıktan geldiyse bile, onu aramıyorlardı.

Küçük bir daire çizerek yürüdü, kılıçlarını indirdi, uçları yüzleriyle aynı hızadaydı. Üçü hırladı. Diğer ikisi başlarını bir parça eğdi, bir darbe daha vurdu, bu seferki omurgasında rahatsız edici bir şekilde sürünüyordu. Korku kararlılığını sarstı. Bu nabızdan hoşlanmamıştı. Kötü bir alamet gibiydi, sanki büyük ve kötü bir şey bu tarafa doğru geliyordu.

Yaratıklardan biri bir adım geri çekildi, kuyruğu bacaklarının arasında kıvrıldı. Diğerleri fark etti, kulakları diken diken oldu. Hepsi birden başlarını kaldırdı, bakışları sanki ürkmüş gibi dereye yöneldi. Bir anda dağıldılar, onu çevreleyen pozisyonlardan gelmişlerdi ve şimdi hepsi tek bir yöne doğru kaçıyordu.

Bir nabız daha. Uzaktaki ağaç tepeleri ayın ışığında kıpırdadı. Bir dal kırıldı, yukarıdan koptu ve yere düşerken yankılandı. Gelen şey her neyse devasa boyutlardaydı.

"Siktir et," dedi kalbi hızlanırken. Bu pençe gibi korkunun büyüyle tetiklenmiş olması umurunda değildi. Bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Dereye doğru koşarken silahlarını bir kenara bıraktı. Su derisini çözdü, kapağını çevirdi ve suya daldırdı. Bir nabız daha attı ve nefesi hızla geldi.

"Hadi, hadi..." Ağaçlar inledi ve bir dal daha devrildi. Büyük bir şey kesinlikle arazide hareket ediyordu. "Bir brontozor ol. Sadece bitki yiyen nazik bir dev ol."

Bu nabız onun sinir sistemini çalıştırdı. Adrenalin vücuduna boşaldı, kaçma tepkisi aktif hale geldi. Bu sihir olmalıydı. Genelde bu tür durumlarda korkmazdı. Ya da pek çok durumda, gerçekten. Eğitim çoğunlukla içindeki korkuyu kovmuştu. Ama şu anda altına sığınmıyorsa ne olaydı.

Derenin üzerinde bir kaya kıpırdadı. Titreyen eliyle su kabını doldururken, gözlerinin önünde büyüdü. Wyld'ler onları uçurabilir miydi? Bir şekilde ona fırlatabilir miydi?

Yuvarlandı. Kaya kendi kendine sağa doğru yuvarlandı. Önce büyüyen bir başkası da aynı şeyi yaptı, ama bu sola gitti. Birkaç tane daha. Bankın diğer tarafında buluştular ve onunla yaratık arasında küçük bir duvar oluşturdular. Bir mesaj. Bölgedeki his değişti.

Kaçın.

Sanki biri kulağına fısıldıyor gibiydi. Ya da Tarian kafasının içinde. Ama bu bir ses değildi, o değildi ve insan da değildi. Yine de hissedebiliyordu.

Nabız gittikçe yaklaşıyordu. Bu şey hızlı hareket etmiyordu ama hızlı hareket ediyordu. Kesinlikle çok büyük olmalıydı.

Kaçın.

Deriyi sudan çekip çıkardı. Dörtte üçü yeterli olmalıydı.

Ağaçların arasından bir yol açarak devasa şeyden kaçtı. Hatıralar etrafını sarmıştı, canlı, parlak ve güzeldi ve bitkinin dönüşünü kaçırmıştı.

"*Fuh-ck,*" dedi ve durdu. Geri döndü. O bitkiye ihtiyacı vardı. *Onun* da o bitkiye ihtiyacı vardı. Onu kurtarmak için büyük acılara katlanmıştı ve şimdi o da onu kurtaracaktı. Her ne kadar onu bu belanın içine sokanın kendisi olduğu düşünülürse, bu hiç de mantıklı olmasa da, kadının hayatta kalması da ona bağlıydı. Yiyeceği ya da ateşi yoktu. Buradan çıkmanın hiçbir yolu yoktu. Ayrıca... zihninin arkasında, eğer ölürse bir parçasının onu özleyeceğinden endişe eden küçük bir kıpırtı vardı. Onun yanındayken hissettiği duyguları özleyecekti.

Ne olursa olsun, yaşaması gerekiyordu.

Küçük patikada hızla ilerledi ve tüm taşlar yolundan çekildi. En dengesiz wyld'lerin onunla bir tür takım arkadaşı ya da dost gibi çalışması onun hakkında ne söylüyordu? Muhtemelen iyi şeyler değil. Sonunda insan topraklarına döndüğünde akıl sağlığını gözden geçirmesi gerekiyordu.

O peri bitkilerinin tarlası, Tarian'ın ona zihinsel olarak gösterdiğine kıyasla New Mexico'daki bir kaktüs çiftliği gibiydi. Yine de şekil aynıydı, bu yüzden bir an için kendini sakinleştirdi ve Tarian'ın gösterdiği gibi dikkatlice üç tane topladı.

Nabız sanki bir el bacaklarını fiziksel olarak tutmuş ve onu yere düşürmek için sallıyormuş gibi hissettirdi. Sesin altındaki ses havada cisimleşti, bir basınç itişiyse omzunun üzerinden baktı, bir filin iki katı büyüklüğünde bir şeyin ona doğru gelmesini bekliyordu. Orada hiçbir şey yoktu.

Kaçın!

"Tamam," diye fısıldadı, elleri o kadar titriyordu ki bitkileri güçlkle saklayabildi. Yaprakların bağlı kalması önemliydi.

Asla acele etme, derdi Zorn hep. Asla acele etme. İşte o zaman hata yaparsın. Kontrolü elinde tut ve daha hızlı hareket et.

Ama o lanet olası titreme bir türlü geçmiyordu.

Korkmak bir kayıptır-

"Bunu biliyorum amına koyayım," diye mırıldandı kendi kendine öfkeyle, o bitkileri istiflemek için gereken zamanı ayırarak. "Sen bir de lanet olası peri diyarlarında, bedeninin daha önce hiç tatmadığın bir zehir yüzünden büyülü bir şekilde yanarken ve seni esir alan kişiye borçluyken, kocaman bir canavar sana doğru geliyor ve lanet olası *vahşi doğa* sana kaçmanı söylüyor. Bunu yap, Zorn, sonra konuşuruz, ha?"

Bitkileri yerleştirdikten sonra tiradına son verdi ve ayağa fırladı. Döndü ve onu görmeden önce bir adım attı. Devasa kafası ağaçların hizasındaydı ve tüylü vücudunun koyu kahverengisi neredeyse çevredeki faunayla karışıyordu. Hâlâ derenin ötesindeydi ama ağaçların arasındaki aralık onu net bir şekilde görmesini sağlıyordu çünkü parlayan sarı gözler ona doğru odaklanmıştı, ortalarında bir iğne ucu kadar siyahlık vardı, yüzün geri kalanı ayın ışık yağdırıyor olması gerekirken karanlığa ve gölgeye gömülmüştü. Nefesi etrafındaki yaprakları hareket ettirdi ve bir hırıltı, soluduğunu, akıntıları örneklediğini söylüyordu.

Rüzgârın yönünü fark etmesi bir kalp atışını aldı. Rüzgârın ters yönündeydi ve Tarian'ın kanı ve büyüyle, kendi teri ve kanıyla bulaşmıştı. Eğer herhangi bir koku alma yeteneği olsaydı, onun hakkında her şeyi bilirdi.

Yavaşça hareket etti, çünkü yırtıcılar kovalamayı severdi, patikaya doğru bir adım attı. Bir adım daha. O parlak gözler onu takip etti. Hareket etmedi.

Belki de onunla ilgilenmiyordu? Belki-

Kükremesi onu kaskatı dondurdu, varlığının tüm liflerini kilitledi. Kalbi hariç. O şey hayatında hiç bu kadar hızlı atmamıştı.

Kaç! O varlık ısrar etti.

"Ama ya kovalamayı seviyorsa-"

KOŞ!

Yaratık ondan bir an önce ileri atıldı.

"Siktir, siktir, siktir, siktir-" diye mırıldandı çantasını sırtına geçirip açıklıktan çıkarken. Nabız atışları hızlandı, ayak sesleri, her biri bir ksilofon gibi göğüs kafesine çarpıyordu. Ana yola çıktığında midesi sıkışmıştı.

Sola.

"Ama Tarian-"

SOLA!

Wyld'lerin dediğini yaptı. Ne de olsa onu derenin arkasında taşlarla barikat kurmaya çalışmışlardı. *O kadar* da dengesiz olamazlardı...

Dallar yüzüne çarptı. Koluna bir şey battı.

Doğru ya.

Küçük av izini bulmak zordu. Aslında duyamasa da, titreşim daha yoğun ve daha yüksek sesle artıyordu. Korku onu tüketti ve buna izin verdi. Bu onu daha hızlı koşturabilirdi.

Doğru ya.

"Lütfen beni bir çemberin içine sokma," dedi ve çalılardan oluşan bir duvarı engellemek için ellerini havaya kaldırdı. Başka bir oyun izi. Sarmaşıklar hızla hareket ederek yolunu çiziyordu.

Başka bir kükreme onu ağılattı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. O kadar korkmuştu ki boğulmak üzereydi. Gökseller bile böyle bir büyüye sahip değildi. Şimdiye kadar deneyimlediği, tahammül edebileceği her şeyin ötesindeydi. *Tarian aniden kendini iyi hissetse ve beni kurtarmaya gelse gerçekten harika olurdu,* diye düşündü umutsuzca, wyld'lardan başka bir yön bulmaya *çalışıyordu* ama sarmaşıklardan bunu çoktan anlamıştı. Yeşilliklerin arasından, her iki tarafta uçurumlar yükseliyormuş gibi görünüyordu, sanki bir kanyona girmiş gibiydi. *Tamamen iyi olacağım*

Şu anda genç kız olmak.

Kimi kandırıyordu? O bir genç kızdı. O kadar büyük ve korkunç bir şeyle savaşıması mümkün değildi. Asla. Sınırlarını biliyordu.

Dur.

"Ne?" dedi nefes nefese. Sarmaşıklar yolunu kesmek için patikaya uzandı. İlerleyebilirdi ama kulübenin genel konumundan çok uzaklaşıyordu.

Ağaçlar devrildi. Dallar yırtıldı. Boşlukta bir kükreme patladı ama önceki gibi değildi. Onu korkutmuyordu. Eğilme isteği uyandırdı. Saklanma isteği uyandırdı. Yaratığın sesi sinirli geliyordu.

Etrafına baktı, kalın gövdeleri, sarmaşıkları, katı bitki örtüsünü ve sağında ve solunda, başının üzerinde yükselen dik kaya yüzeylerini gördü. Kendini kapalı hissetmiyordu -etrafında bolca alan vardı- ama aynı zamanda o devasa yaratığın yanında bir kum tanesiydi. Geçemezdi.

Bekle, dedi ses olmayan bir ses.

En yakın çalıya doğru adım attı ve yere çömelip nefesini tuttu. Çantası ve su tulumu hâlâ sırtındaydı. Dışarıdaki yaratık bir kükreme daha çıkararak debelenip durdu. Bir süre sonra sesler yavaşladı. Nabız atışları da öyle. Sonra her şey sessizleşti. Ölümcül bir sessizlik, sanki yaşayan her şey bu alanı boşaltmış gibi.

Gidelim.

Yavaşça ayağa kalktı. Wylds hayatını kurtarmıştı. İsimsiz, yüz­süz, doğa, hissedebilen... şey kaçmasına yardım etmişti. Şaşır­mış olmalıydı. Tamamen şaşkın. Belki de korkmalıydı. Bunun yerine... gülümsedi. Sonra kıkırdadı. Sonra tamamen güldü. Çok harika görünüyordu. Müthiş doğru kelime bile değildi. Bu-

Hadi!

"İtici, işte bu..." diye alaycı bir şekilde mırıldandı, hala sinirlerini yakan adrenalinden biraz olsun kurtulmak için gülümsüyordu.

Son anda bir kaya yerinden oynadı ve ayağını yakaladı. Ayağı takıldı ve yüzüstü düştü. Etrafındaki zafer coşkusunu hissedebiliyordu.

KULÜBEYE GERİ DÖNDÜĞÜNDE TARIAN AYAKTAYDI, ONA DOĞRU EĞİLMİŞTİ.

bir açıyla, elini tezgâha dayamıştı. Gözleri gergindi ve onunkilere indiğinde acıyla, endişeyle doluydu. Gözbebeklerinin etrafındaki daire koyu kan kırmızısıydı.

"Hey." Kapıyı arkasından kapattı ve arka köşedeki bronz bir kase­nin parladığını fark etti. Tek odalı mekânın mütevazı ve yetersiz çevresini loş bir şekilde görebilmesi için yeterli ışık sağlıyordu. Arka taraftaki köşeye bir yatak itilmişti, diğer köşede ise arkası ve oturağı kalın bir toz tabakasıyla kaplı sallanan bir sandalye boş duruyordu. "Ne..."

Etrafına göz gezdirdi. Gittiğinden beri dolapların hiçbiri açılmamıştı ve tezgâhın üzerinde yeni bir şey yok gibiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Koşuya mı çıktın?"

Gövdesi büküldü ve kendini yakalamadan önce sallandı. Başını eğerken saçları gözlerinin içine düştü. *Darkrend'i duydum. Başının belada olabileceğinden endişelendim. Ayağa kalkmam bu kadar uzun sürdü. Her zamanki standartlarıma pek uygun değilim.*

"Sakıncası yoksa yüksek sesle konuşmaya devam edeceğim." Çantasını omuzlarından indirdi. "Başka büyük ve kötü bir şey gelirse uyarılacağımı ve sonra sessizleşeceğimi varsayıyorum."

Sakıncası yoksa yine de böyle konuşacağım. Onun sözlerinden yayılan yorgunluğu ve acıyı duyabiliyordu. *Koşuşu ben ayarladım. Bu duvarların içinde güvendesiniz. Bizi buraya hiçbir şey sokamaz, bir grup Göksel bile.*

"Bunu bilmek güzel. Ve evet, başım beladaydı. O şey beni derenin karşısında gördü ve yaklaştı. Ben... burada gerçekten dürüst olacağım..." Su tulumunu çözdü ve ona yardım etmeden önce yere koydu.

Aşağı. Sallanan sandalye sırtına iyi gelmeyecekti ve yatak dışında oturacak başka bir şey de yoktu; eğer ikisinden biri yatmak zorunda kalırsa, suyun ya da ezilmiş bitkilerin onu iğrenç hale getirmesini istemiyordu. "Ödüm bokuma karıştı. Ne zamandır korkudan donup kalmamıştım... Ne kadar zamandır hatırlamıyorum bile. Ama dondum. Donup kaldım."

Yerleşirken yüzünü buruşturdu, bacaklarının üzerine eğildi. *Neyin peşinden gitti?*

"Ne demek istiyorsun?"

Savaş hücumunu kükreyerek yaptı. Neyin peşindeydi?

"Beni. Beni derenin karşısında gördü. O bitkileri alıyordum -ki bu arada senin zihnindeki görüntülere hiç benzemiyorlar. Uyuşturucu kullanma alışkanlığın var mı, gözlerimi kontrol ettirmeli miyim, yoksa ben sadece kasvetli bir insanım ve dünyayı görmek için sahip olduğum tek filtre bu mu?"

Vücudu sessiz kahkahalarla sarsıldı ve ardından inlemeden önce öksürmeye başladı. *Lütfen komik olma. Gülmek acı veriyor.*

"Öyle olmak istememiştım," diye mırıldandı usulca. Tüm o wylds durumundan sonra sadece neşeli bir ruh hali içindeydi.

Ne durumu? Daha da önemlisi, seni etkiledi derken neyi kastediyorsun? Yapamazdı. Ölmüş olurdun.

Bir kase bulup bitkileri alırken olanları ona anlattı. Yaprakları dikkatlice topladı ve hikayesine ara vererek wyld'ın ona verdiği talimatları tekrarlardı. Sonra çanak ve çiçeğin iç kısmıyla birlikte onun arkasına oturdu.

"Bir kadeh," dedi aniden anlayarak.

Neyi?

"Bir çiçeğin fincan şeklindeki iç kısmı. Kadeh kelimesinin anlamlarından biri. İyileşmene yardımcı olmak için kullandığım şey bu, değil mi?"

Dönüp bakmaya çalıştı ama irkildi ve kendini durdurdu. *Evet. Bu aklıma bile gelmemiştir.*

"Oh." Onu kâseye bıraktı, dolapta bulduğu kalın ve yumuşak bir bezi açtı ve su derisini aldı. "Sırtını yıkamak için bu suyu kullanabilir miyim, yoksa tüm bakterilerden kurtulmak için önce kaynatılması mı gerekiyor? Eğer ikincisiyse, daha fazla malzemeye ihtiyacım olacak çünkü sadece çubuklarla nasıl ateş yakılacağını bilmiyorum. Zorn bu konudaki hayal kırıklığını her zaman sözlü olarak dile getirmiştir."

Derin bir nefes almadan önce tekrar sessizce titremeye başladı. *Dur. Lütfen dur. Beni öldürüyorsun. Ve evet, suyu olduğu gibi kullanabilirsin. Faerie'de su, tüm türlerin doğrudan kaynağından içmesi için güvenlidir.*

Tarian tozlu ve kirli zeminde otururken Daisy arkasında diz çökmüştü. Daisy ona hikâyeyi anlatırken bir yandan da derisine su sıkıyor, suyun dövmelelerinden ve gergin kaslarından aşağıya doğru akmasını izliyordu. Kadının parmak eklemleri ara sıra derisini sıyrıyor ve vücudunda tüyler diken diken oluyordu.

Süreç boyunca soğukkanlılığını korudu ama büyük olasılıkla acıyla başa çıkmaya çalıştığından konuşmadı. İyi haber, sızıntının neredeyse tamamının durmuş olmasıydı. Kalıcı olan çoğunlukla kandı, yaralar bu noktada kesinlikle zehirden arınmıştı.

Çiçeği aldı, parmak uçlarıyla merhemi yavaşça ve nazıkçe, onu incitmemeye dikkat ederek sürdü. Jele benzeyen maddeyi sırtında gezdirdi. Boynuna ulaştığında başı öne doğru eğildi. Nefes alış veriş yavaşladı, şimdi daha kontrollüydü. Duyguların tadını çıkardığı belliydi. Onun dokunuşundan.

"Yardıma oluyor mu?" diye sordu, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Hem de çok," diye cevapladı adam aynı derecede yumuşak bir tonda. "Bana o sesin neye benzediğini tekrar anlat."

"*Hissettim*, aslında-"

Parmakları sağ omzunun arkasında, yaklaşık bir inç çapında sert bir şeyin üzerinden geçerken sözünü kesti. Daha yakından baktığında sekizgen şeklinde, pürüzsüz ve sığ olduğunu gördü ama deri değildi. Rengi neredeyse aynı olsa da mürekkep de değildi. Işığı yakaladığında parlıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu, omuzları ve sırtının üst kısmı boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmiş dört tane daha gördü. Parmaklarının içinde bir akım hissederek diğerlerinin izini sürdü.

Adamın cevabı o kadar kısıktı ki zar zor duydu. "Obsidyen."

Onun sarayı. Kendisi bir suikastçı, ayak işlerine bakan bir çocuk ve görünüşe göre bir tutsak, o ise bir oyuncak olacaktı. Belki de tehlikeli bir oyuncak.

İçinde bulundukları durumun gerçekliğini bir kenara itti. Bunu düşünemeyecek kadar yorgundu. Bu konuda endişelenmek için. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Uyumaya. Lanet olası bir molaya ihtiyacı vardı ve bunu ancak acele edip işini bitirirse elde edebilirdi.

"O Kay." Kolunu bitirip yanına oturdu ve parmaklarını kaplayan jel benzeri maddeye bakmak için ellerini kaldırdı. Kâsede hâlâ o inanılmaz bereketli çiçekten bir parça kalmıştı. "I

Sanırım ihtiyacımız olduğunda yeniden uygulayabileceğimiz bir miktar var."

İnsanlar için güvenli olup olmadığını sormak için başını kaldırdı ama adamın çok derin, çok güzel gözleriyle karşılaşınca kelimeler dudaklarında kayboldu. Tıpkı paylaştığı anılar gibi canlı. Mizahı gibi. İrislerini çevreleyen kırmızı gitmiş, sadece yanık altın rengi kalmıştı. Yumuşak parıltı yakışıklı yüzünü ve gür, dolgun dudaklarını aydınlatıyordu.

Teşekkür ederim. Zihnindeki ses bir fısıltıydı ama yine de içten duygularını aktarıyordu. Minnettarlığını.

"Beni kurtardın. Benim de sana yardım etmem en doğrusuydu."

Seni bu işe en başta ben bulaştırdım. Seni yeraltı mezarlarına girmeye zorlayarak tehlikeye attım. Wylds'e. Acı çekmeme izin verebilirdin. Kendini tutup sadece gerçekten öleceksem müdahale edebilirdin. Muhtemelen yapmalıydın. Bunun yerine acımı dindirmek için hayatını riske attın. Beni sürekli şaşırtıyor ve hayrete düşürüyorsun Daisy. Kendini kara kalpli ve ahlaken iflas etmiş biri olarak görüyorsun ama öyle değilsin. Özünde iyisin. Türünün en iyisisin. En iyisi.

Adam yavaşça öne doğru eğilip derin bakışlarıyla içini açtığı anda, o gece ikinci kez donup kalmıştı. Midesi bulandı. Adam yaklaşırken gözleri kapalıydı. Kadın sallandı, bir mıknaş gibi ona doğru çekildi. Gözleri adamın dudaklarına dikilmişti. Sağlam eliyle ona uzandı ve yüzünü geniş avucunun içine aldı.

Dudakları ilk başta yumuşakça, geçici olarak buluştu. Keşfederek. Ağızları birlikte hareket etti, birbirlerinin tatlarının, dokunuşlarının elektrik hissinin tadını çıkardılar. Yavaş yavaş derinleşti, yoğunluk arttı. Tutku artıyordu. Adamın eli kadının boynuna doğru kaydı. Kadın hafifçe adamın çenesine dokundu, adamın kirli sakalı tenini çiziyordu.

Bir kıvılcım ateşlendi. Dışarıdaki dünya kayboldu. Kadının nefesi hızlandı, adaminkine karıştı. Dili onunkiyile buluştu, önce dans etti, sonra yavaş, amaçlı bir hamle yaptı.

Elleri göğsüne düştü ve onun sıcak teniyle buluştu. Adamın elleri kadının boynunun arkasına doğru kayarak onu biraz daha kendine çekti. Öpüşmeleri hararetli bir hal aldı. Kadının avuç içleri, adamın elleri gibi daha uzağa düştü. Onun dokunuşuna duyduğu açlık büyüdü. Onun ağırlığının vücuduna yerleşmesini istiyordu. İstedi-

Sertleşti. Sonra hissetti. Bir nabız. Ses altı hareketi, görünmeyen güçlerden gelen bir itme.

Geri çekildi, gözbebeklerinin etrafını saran altın rengi ışığı yakaladı ve gerçek bir madde gibi parladı. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu.

Kadın titremeye başladı. Buna engel olamadı. Bunu durduramazdı. Adam onun vücuduna baktı ve onu gördü.

"O şeyin şarj olduğunu görmedin," dedi utanarak.

"Yapma-" Bir elini karnının ortasında durduğu yerde onunkinin üzerine koydu. Her şeye rağmen gülümsedi. "Bu tepkiden dolayı utanmak isteyeceğin son şey olur. O şey ortaya çıktığında altına işeyen savaşçılar gördüm. Birini alt etmek için güçlü Göksellerden oluşan bir ekip gerekir. Gözlerini onlara diktiğinde çok azı kaçabilir. Ve sen buna tek başına göğüs germek zorunda kaldın."

"Ah, ama..." Omuz silkti, sırtıttı ve vücudunu yeniden ele geçiren büyülü korkuyu atlatmaya çalıştı. "Bekliyordun."

Kahkaha attı ve sonra inleyerek ona doğru eğildi. "Daha çok *yaslanıyordum*. Ayaklarıma ulaştığımda, bayılmadan nasıl adım atacağımı bilmiyordum. Neyse ki kendini kurtarabildin."

Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi ve bir tutamı sivri kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmak uçları usulca yanağından aşağı, kirli sakalının üzerinden geçti. Alnı omzuna yaslanmıştı, eli hâlâ onunkinin üzerindeydi.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı, başını yukarı eğmek ve onu tekrar tatmak istiyordu.

Onun düşüncelerini duyan adam doğruldu ve bu hareketin ona zarar verdiğini anlayabildi.

"Çok iyi değil," diye tahmin etti, bakışları dudaklarına damga vururken.

"Daha iyi." Derin sesi bir mırıltıya dönüşmüştü. "Beni boğmaktan sadece tüketmeye dönüştü. Bitki yardımcı oluyor ama bu bir mucize değil. Bu arada insanlar üzerinde de işe yarıyor. Sana da biraz sürelim."

"Hayır." Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. Adam başını eğerek daha fazla temas izin verdi. Dudakları yapboz parçaları gibi yerine oturdu. "Acıyla başa çıkabilirim."

Adamın dili kadının ağzının içinde gezindi ve sonra onunkinin etrafında döndü. Kadın kendini ona bıraktı, kontrolü sarsıldı. Arzusu mantıklı düşünceleri silip süpürdü.

Tekrar geri çekilmeden önce alt dudağını emdi. "Sıra sende. O darkrend etrafta dolaşırken uyumaktan başka bir şey yapamayız, bu yüzden gerçek anlamda dinlendiğimizden emin olalım. Acıyı en aza indirmek bu konuda yardımcı olacaktır."

"Peki ya daha fazlasına ihtiyacınız olursa?"

Sırıtsı yumuşaktı. "Sanırım dışarı çıkıp biraz almam gerekecek, hmm?"

Kadının etrafında yavaşça, zahmetle dolaştı. Elindeki kâseyle önce sırtını, sonra da kendisiyle temas ettiği yan tarafını inceledi. Dokunuşu sıcak ve narindi, soğuk jeli sürdüğünde tüyleri diken diken oldu. Neredeyse anında, donuk ağrı azalmasa da en aza indi, vücuduna işledi ve acıyı dindirdi.

İç çekerek gözlerini kapattı ve adam işini bitirdiğinde göğsüne yaslandı. Kaseyi yere bıraktı ve kolları onun etrafına dolandı, karnından aşağı inip yukarı çıktı, güvenli bölgelerde kaldı. Yine de onun ellerini güvenli bölgelerde *istemiyordu*. Onu en önemli yerinde hissetmek istiyordu, öpücüklerini her yerinde.

"Bu gece olmaz, küçük güvercin," diye fısıldadı, dudakları yanağına değerken. "Uyumamız gerek. Yarın ata binmeden önce yarım günlük bir yürüyüşümüz var. Ayrıca, zorlu savaşımlardan sonra bir güvenlik ve takım çalışması balonunun içindeyiz. Şu anda hâlâ ortak bir hedefimiz var: hayatta kalmak. İçinde bulunduğun durumun gerçekliğini unutuyorsun. Kendine gelir gelmez, dokunuşumdan pişmanlık duyacaksın."

Onun sözlerindeki acının izlerini duyabiliyordu. İlk ve tek aşkıyla yaşadıklarını hatırlatıyordu.

"Öpücüğünden pişman değilim," diye fısıldadı.

Adam durakladı, elleri hâlâ karnının üzerindeydi. "Beni öldüreceğini ve etkimden kurtulacağını düşündüğün için mi?"

"Elbette. O zamana kadar iyi hissettiriyor."

"Bedenimi içine almak beni öldürmeni zorlaştırmayacak mı?"

Ona bakmak için başını eğdi. "Beni biraz olsun tanıyor musun? Kendimle beni esir alan kişi arasında bir seçim yapmam gerekirse, gitmesi gerekenin ben olduğuma karar vermeyeceğim. Ya sen?"

Gülümsemesi tomurcuklanırken bir an için onu inceledi. Bakışları onun dudaklarına kaydı. "Belli ki öyle değil. Aynı türden yaratıklar gibi görünüyoruz. Ne yazık ki birimiz hâlâ çok acı çekiyor ve bu şekilde oturmanın ne kadar zor olduğunu göstermemeye çalışıyor. Şu anda senin için iyi değilim, ki bu gerçekten üzücü, çünkü krallığıma vardığımızda beni artık böyle istemeyeceksin."

"Bundan bu kadar emin misin?"

"Evet. Şimdi gel. Güvende olma lüksümüz varken biraz uyuyalım. Her zaman olmayacak."

Uzaklarda bir yerde, başka bir nabız havayı itti. Darkrend yakınımızda duruyordu.

"Bu nabız atışları da ne?" diye sordu ayağa kalkıp ona yardım ederken. "Ayak sesleri olduğunu sanmıştım ama bu kadar seyrek hareket ediyor olamaz."

"Bu aslında sonar." Tarian ayağa kalkıp sallanırken homurdandı, öncekinden daha iyiydi ama harika değildi. Kıyı açık olsa bile hiçbir yere gidemezdi. "Darkrend bunu avını aramak ve tehlikeyi değerlendirmek için kullanır. Duyduğuma göre avını korkudan dondurması gerekiyormuş ama ben böyle bir şey olduğunu hiç görmedim. Genellikle, varlığı yaklaştığında yaşayan her şey benimle birlikte koşuyor."

"Kükreme seni donduruyor," diyerek onu sakinleştirdi. "Genelde donmam ama... evet. Onunla olan etkileşimlerim hakkında kamp ateşi etrafında paylaşmak isteyeceğim pek bir şey yoktu, o kadarını söyleyeyim. Korkmuştum ve hayatım buna bağlıymış gibi kaçıyordum. Savaşmayı aklımdan bile geçirmedim."

"Akıllıca. Ve açıklığa kavuşturalım, eğer bir tane daha görürsen, seni kurtarmamı bekleme. Hatta benden daha hızlı olsan iyi edersin yoksa sana çelme takar ve seni ölüme terk ederim, böylece beni ilk yakalayan o olmaz."

Gözlerindeki ışıltı şaka yaptığını gösteriyordu. Gülümsemesi acıdan çabucak donuklaştı ama kambur duruşu ve sert hareketlerinden hâlâ anlaşılıyordu.

Köşedeki yatağı incelemek için döndü. "Sanırım benim ilerlemelerimi reddedecek ve beni yakınımda kalmaya zorlayacaksın?"

"Kesinlikle, evet. Seni diken üstünde tutmak için daha fazla eziyet." Elleri yumruk şeklinde kıvrılmış bir halde yürüyordu.

Gerçekten ne kadar acıdığını merak ediyordu. Ölüme ne kadar yaklaşmıştı. Bir an sonra, dünyası zihnini parçalayan, bacaklarının hissini kesen, midesini büken ve omurgasının ve kaburgalarının baskı altında parçalanıyormuş gibi görünmesine neden olan kırmızı bir acı sisi içinde çöktü. Ona şu anda neye katlandığını gösteriyordu. Sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü, olanları bölümlere ayırmaya çalışırken başı öne eğildi.

Duygu yok oldu ve geride sadece anısını bıraktı. Sonrasında vücudu seğirdi.

"Yani... acıyor," dedi hafifçe, nefes nefese. Midesi kusacakmış gibi çalkalanıyordu.

"Biraz." Pantolonunun düğmesini açtı. "Ölür müydün?"

"Hayır. Her halükarda zehirden değil. Buraya kadar güvenli bir şekilde gelemeyebilirdim. Orada herhangi bir şey bana saldırıp yiyebilirdi. Sen hayatımı kurtarmış olabilirsin."

"O zaman ödeşdik. En azından bu konuda. Yıllar önce Demigod kongresinde yaptığın şey için intikam alma ihtiyacım ve sonra beni esir alıp oyuncak olarak kullanman meselesi hala var..."

"Aman Tanrım. Onca yıl öncesinden hâlâ kızgın mısın? Gerçekten kin tutuyorsun."

"İntikam zor bir eğlencedir."

"Gerçekten de öyle."

Tozlu çarşafı çıkarıp iç çamaşırlarıyla yattılar, adam yüzüstü yatarken kollarını yanlarına indirdi, böylece yatağın tamamını kaplamayacaktı. Kadın sırtüstü yattı, karnının üstünde uyumaktan nefret ediyordu, ağrıdan başka bir şey hissetmiyordu. Aralarında büyük bir boşluk vardı ve onun dokunuşunu düşünecek zamanı bile yoktu. Başını çizgili, yumuşak yastığa koyar koymaz, göz kapaklarından aşağı bir ağırlık çöktü.

BİR SÜRE SONRA İRKİLEREK UYANDI. İÇERİYE SÜZÜLEN IŞIK perdeler küçük pencerelerin üzerine çekilmişti. Saati söylemek imkânsızdı. Yan tarafına sıcaklık yayılıyordu ve zehirden kaynaklanan acı tamamen geçmişti, bitki yardım etmişti ve vücudu geri kalanını halletmişti. Karnının üst kısmına bir ağırlık, göğüslerinin hemen altına da bir sıcaklık bandı yerleşmişti.

Tarian hâlâ yüzüstü yatıyordu ama uykuları sırasında her ikisi de hareket etmiş, aralarındaki boşluğu kapatmışlardı; Tarian'ın yanı Tarian'ın koluna dayanmış, Tarian'ın kolu da Tarian'ın vücuduna dolanmıştı.

Başının yana kaymasına izin verdi, onun uykuda çok sakin olan yakışıklı yüzünü yakaladı. Çok huzurluydu. Stresin ya da acının tüm ince çizgileri yontulmuş bir mükemmelliğe dönüşmüştü. Sırtı ritmik bir şekilde yükselip alçalıyordu, hâlâ derin uykudaydı.

İçini bir gerginlik kapladı. Bu şekilde yakınlaşan biri değildi. Partnerleri ona gelmemiş ya da geceyi onların evinde geçirmemişti. Onların yanında uyanmamıştı, bedenleri ona bir ip gibi bağlıydı. Kafa karıştırıcı bir şekilde - korkunç bir şekilde- itiraf etmek zorundaydı... bundan hoşlanıyordu. Uyandığında onun dokunuşunu hissetmek hoşuna gitmişti. Onu uyurken izlemek.

Bu iyi bir şey olamazdı... değil mi? Bu normal olamazdı, uyuyan birine bir sürüngen gibi bakmak?

Sinsice dolaşıyor.

Sese kaşlarını çattı. Tarian kıpırdamadı. O söylememişti.

Ama o bunu biliyordu. Diğer ses -varlık- onun sesine benzemiyordu. Bir insan gibi bile gelmiyordu, gerçekten. Sanki... bir düşüncenin yankısı gibiydi. Zihninde sürüklenen, bir şekilde anlam kazanan ama nedenini tam olarak kestiremediği soyut bir düşünce.

Seni hissediyor.

Ne hakkında konuştuğunu sormaya zahmet etmedi.

Onun yerine "Nesin sen?" diye sordu. *Tarian neden seni duymuyor?*

Ben her şeyim ve hiçbir şeyim. Ben unutulmuş ve bulunmuşum. Dünyanın artık ihtiyaç duyulmayan dokusuyum.

Ve anlamsızca konuşuyorum. Sen Wylds misin? Kişiliğimin bölünmüş bir parçası mı? Başka bir varlık mı?

Ben sen değilim, ama sen bensin.

Konu değiştirme zamanı. Saçmalıklarda ya da bilmecelerde hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Beni nasıl hissediyor? diye sordu. *Öncekiler yüzünden mi?*

Tehlikeyi hissediyor. Ölümünü hissediyor. Leş ve yıkımla besleniyor. Zamanı neredeyse dolmak üzere ve bunu biliyor.

Nabız zayıftı. Yaratık yakın değildi ve ses de bir anlam ifade etmiyordu.

Onunla konuşurken gözlerini Tarian'a diktiğini fark etti ve Tarian şimdi gözlerini yavaşça açmıştı. Ona odaklanırken gözbebekleri küçülerek iğne ucu haline gelmişti.

Karnı guruldarken, "*Nasıl hissediyorsun?*" diye sordu.

Adamın bakışları dudaklarına değdi ve vücutlarının birbirine değdiği yere doğru kayd. Kolunun onun üzerinde asılı olduğu yere. Son olarak da karnına. Açlığını ya hissediyor ya da duyuyordu.

İyi. En iyi durumda değildi ama hareket edebilecek kadar iyiydi.

Bir an kıpırdamadı ve sonra dirseği büküldü, sanki onu çekecekmiş gibi. Onu durdurmak için elini üzerine koymayı düşündü. Dudaklarını tekrar yakalamak için ona doğru dönmeyi düşündü. Her iki seçimi de yapmasına gerek yoktu.

Adamın eli karnına kayd, dokunuşu sertti, parmakları yayılmıştı.

Gitmemiz gerek, diye düşündü, bakışları elinin ilerleyişini takip ediyordu. Başparmağı karnının derisi boyunca ilerledi.

Evet, diye düşündü tüyleri diken diken olurken.

Sana biraz yiyecek bulmalıyız. Eli yukarı doğru ilerledi. Parmakları göğsünün altını sıyırdı. Sanki emin değilmiş gibi durakladı.

Kadın elini adamın koluna koydu ve hafifçe kolunu çekti. Adamın eli göğsünün kabarıklığını örttü. Başparmağı tepe noktasını yuvarladı.

Kadın, vücudunda dolaşan zevkten dolayı nefesini içine çekti. Ayağa kalktı ve sütyenini yukarı itip onu ortaya çıkarmadan önce daha da yaklaştı. Eğildi ve sıcak ağzını hassas meme ucuna dayadı, hafifçe emdi ve diliyle yuvarladı.

Kadın inledi, gözleri çırpınarak kapandı. Aşağı uzanıp adamın boyunu yakalamaya çalıştı ama adamın vücudu onunkine çok sıkı bastırılmıştı. Adam diğer göğsüne doğru ilerlerken eli aşağı kayd. Parmakları külotla kaplı tepe noktasının üzerinde gezindi, doğru yerde durdu ve bir daire çizerek ovuşturdu.

Bacaklarını daha geniş açtı ve parmaklarını adamın karışık saçlarında gezdirdi. Adam onu yukarı itti ve dudaklarını kendi dudaklarına götürdü. Parmakları biraz hareket etti ve külot çizgisinin kenarını izledi. Kumaşın altına daldırarak bir miktar bastırdılar. İçeri dalmadan önce ıslaklığını hissetti.

Kızın iniltisi işkence gibiydi. Onu derinden, tümüyle hissetme ihtiyacı onu boğdu. Dudaklarını yuttu ve onu vücudunun üzerinde gezdirmeye çalıştı. Ona dokunmak için elini aralarına sokmaya çalıştı. Onu okşamak için.

Parmakları içeri ve dışarı daldı. Başparmağı yukarıdan aşağıya bastırarak onu zevkle sarsıyordu.

"Sana ulaşmama izin ver," dedi ona karşı dönerek. Elini olabildiğince aşağı itti, ancak karnına ulaşmayı başardı.

"Bu sefer değil," diye mırıldandı dudaklarına karşı, onu sert ve hızlı bir şekilde çalıştırarak. Duygular vücudunu sıkılaştırdı. Zaten çok yakındı. "Parmaklarımın etrafına geldiğini hissetmek istiyorum." Devam etti. Kadının ıslaklığının sesi odayı doldurdu.

Onu izlemek için başını çekti. Gözleri derin bir şehvetle parlıyordu. "Benim için gel, güvercin," diye emretti.

Kadın çözüldü, ona karşı titrerken adını söyledi. Zevk onu içine çekti ve ona sarıldı.

Elini çekmeden önce ona birkaç vuruş daha yaptı, başparmağıyla birkaç tur daha attı. Onunla göz temasını hiç kesmeden elini kaldırdı ve parmaklarını ağzına götürdü. Nedense bu onu yeniden ateşledi.

"Gidelim," dedi, arkasını dönmeye hazırdı.

"Hayır, bekle." Onu yerinde tutmaya çalıştı. "Bırak da ağzımı senin üzerinde kullanayım."

Sırıtsı her türlü sırrı barındırıyordu. Onun ne düşündüğünden emin değildi. Adam çekilmeyi bitirdi.

"Hadi," dedi. "Acıkmışsın. Yolda su ve bir sonraki istasyonda yiyecek alabiliriz."

Yataktan kalktıktan sonra yerdeki pantolonuna baktı. Gerçekten de onları tekrar giymek istemiyordu. Kirli ve yer yer kabuk bağlamışlardı. Biraz daha kirlenirlerse kendi başlarına ayakta durabilirlerdi.

Yine de, wylds'de var olan bitki ve yaratıklara karşı bir savunma daha sağlıyorlardı. Kir ve pislik, çıplak teniyle zehirli bir şeye sürtünmekten daha iyiydi.

Tarian açık kapının yanında onu bekledi, dışarı bakıyordu. Dinliyor gibiydi. Bir omzuna iki su tulumu, diğer omzuna da boş bir çanta asılmıştı.

"Hazır mısın?" Ona döndü ama yolundan çekilmedi. Önden gidecekti.

Kadın başını salladı ve yola çıkarken onu takip etti.

"Neden orada erzak ve yiyecek yok?" diye sordu midesi tekrar guruldarken.

"O istasyon nadiren kullanılıyor. Herhangi bir gıda maddesi bozulabilir. Bir takım aletler var ama hızlı bir yemek yapmak için hiçbir şey yok. Daha sık kullanılan istasyona geçerseniz daha kolay ve hızlı olur."

Güneş yavaş yavaş sıcaklığını artırıyor, sabah öğleden sonraya doğru ilerliyordu. Sadece birkaç saat uyuyabilmişlerdi ama tüm yeşili, açan çiçekleri ve sert kahverengi ağaç kabuklarına tırmanan tuhaf, dikenli sarmaşıkları gördüğünde kendini yorgun hissetmedi. Ya da yorgun. Dürüst olmak gerekirse, kendini tamamen yenilenmiş hissetti.

Yürüyüşlerinin yaklaşık bir saatinde, "Bu çiçek ne renk?" diye sordu.

Tarian onun işaret parmağını fark etmeden önce arkasına baktı. *Sesini kullanma. Pembe. Bunu bildiğini görebiliyorum.*

Yürürlerken gözlerini onun başının arkasına dikti. *Bana o çiçeğin sana nasıl görüldüğünün bir resmini göster.*

Adam tekrar arkasına baktı, şaşkınlık ve şaşkınlık açıktı. Yine de onun istediğini yaptı ve görüşünün güzelliği ve canlılığı zihninde ortaya çıktı.

Her şeyi gerçekten böyle mi görüyorsun? Technicolor'da mı? diye sordu.

Teknolojinin ne olduğunu bilmiyorum ama evet, ben her şeyi böyle görüyorum. İnsanlar bizim görebildiğimiz ışık dalgaları aralığını göremezler. Görüşün birçok yönden körelmiş.

Bu çok ezikçeydi. Onun görüntülerini çok daha fazla sevdi.

Bekle, ama eğer gözlerim bunları göremiyorsa, dedi, neden onları zihnimde görebiliyorum?

Kuzey ışıkları veya ultraviyole ışık gibi şeyleri görmenize yardımcı olacak bir alet kullandığınızda, beyniniz bunları işleyebilir, değil mi? Benim gözlerim sizin aletiniz. Size merceğimden nasıl görüldüğünü gösteriyorum. Zihnin bunu işleyebilir.

Bunun doğru olduğunu varsayıyordu. Eğer iki saniye düşünseydi, bunu fark edebilirdi.

Umarım, diye düşündü alaycı bir tavırla. *Esprisi geri gelmişti. Ne güzel.*

Onlar ilerlerken yollarına hiçbir taş çıkmadı ve çevreleri doğal olmayan bir sessizlik içinde kaldı. Çalılıkların arasında hiçbir yaratık ya da yaratık koşturmuyordu. Seyrek gölgelikte hiçbir kuş ya da onlara benzeyebilecek herhangi bir şey ötmüyordu. Bazı yerlerde yosun ve çürüyen ağaç kokan olgun havayı, bazı yerlerde ise açan çiçeklerin temiz ve taze kokusunu fark etti. Ormanın zeminini garip bitkiler kaplamıştı, bazıları yapraklı ve

yeşil, diğerleri cılız ve kahverengileşmiş, daha da fazlası bir gece önce topladığı çiçek gibi bir dizi renkte. Örümcek ağı gibi kalın maddeler yapraklardan soğuk şurup gibi damlıyordu. Bazı ağaçlardan yapışkan, dantel görünümlü şeyler sarkıyordu.

Yürürlerken zihni sürüklendi, her zaman o sesi-varlığı dinledi ama duymadı. Etkisini arıyor ama göremiyordu. Tarian en azından onun için zehirli olan şeyleri işaret etti. Uzak durulması gereken sarmaşıklar. İstenmeyen bir sürpriz barındırabilecek oyuklar ve karanlık yerler. Yine de hiçbir şey onları rahatsız etmiyordu, bu da zaman geçtikçe onu daha da tedirgin ediyordu.

Bir noktada yavaşladı ve arkalarına baktı.

Ne? diye sordu kadın, hareket etmesi gerekebilir diye yoldan çekilerek.

Başını salladı ama kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmuştu.

Bir şey yok. Fazla uzun sürmez. Dikkatli ol.

Ama onları rahatsız edecek hiçbir şey yoktu. Rüzgârın ağaç dallarını oynatması ya da ara sıra duyulan, açıklanamayan bir damlama dışında hiçbir ses yoktu. Zorn'un içmek için güvenli olduğunu söylediği küçük bir dere su tulumlarını doldurdular.

Yollarına devam ederlerken Zorn'un sesi kafasının içinde, *"Asla sana ikram edileni içme,"* diyordu. *Sadece bir arkadaşının bardağından iç, sadece onun ağzı için.*

Tarian su kabını uzattı.

Bu kural bu ortamda pek geçerli değil, diye düşündü kuru bir sesle.

Kapağı kapalı su kabını tuttu ve düşünmeye başladı. İnsanlar genellikle nehir veya dere gibi bir su kaynağından içemezdi çünkü nehirdeki hayvan dışkıları ve bakteriler yüzünden, ama onun diğer Chester'larda olmayan bir özelliği vardı. Çabuk iyileşiyordu. Vücudu daha dayanıklıydı, buna kesinlikle içi de dahildi. İşin bu kısmını daha önce hiç sorgulamamıştı ama mantıklı geliyordu. Yükseltme sayesinde zehirlere normal Chester'lardan daha kolay dayanabiliyordu. Bakterilerin bir şey olmayacağı düşünülebilirdi.

Yine de bu sadece bir bakteri sorunu değildi. Bu tamamen farklı bir âlemin suyuydu, insanlar için değil peri türü içindi. Yapısı farklı olabilirdi.

Gerçi bu Faerie'deki tüm sular için geçerliydi. Bir ara bir şeyler içmesi gerekecekti, o yüzden en saf örnekle başlayabilirdi. Belki yavaş yavaş içip birkaç dakika içinde altına sıçıp sıçmayacağına bakabilirdi...

Zihnin gerçekten de baş döndürücü bir yer, dedi Tarian, kabı dudaklarına götürdüğünde.

Her zaman düşünecek çok şey var.

Öyle görünüyor, evet. Birlikte seyahat etmeye başladığımızdan beri hiç sessiz olmadı.

Belki daha uzağa, düşüncelerimi duyamayacağın bir yere yürürsün. Bu sessiz olurdu. O zaman ikimiz de daha mutlu oluruz.

Cık cık etti. Yakınlıktan mutsuz olduğumu söylemedim. Tam tersine. Ayrıca, ya bir şey üzerimize atlarsa? Bir kol mesafesinde olmasaydın kimi yoluma çıkarırdım? Ben beklerken kendini kurtarman hoşuma gidiyor.

Eğilerek demek istiyorsun.

Hafifçe güldü, koca sırtı titriyordu. Mürekkepli teni güneş ışığında parlıyor, hafif bir ter tabakası iyileşen teni kaplıyordu. Obsidyen halkalar parlıyordu ve sanki onun bir parçası gibiydiler. Oraya yerleştirilmemiş, orada doğmuşlardı. Tam bunu soracaktı ki adam kasıldı.

Ne oldu? Sağını solunu taradı, sonra arkasına baktı. Hiçbir şey yoktu.

Çok sessiz, dedi adımlarını hızlandırarak. Hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Bu yolda yürürken hep saldırıya uğrar mısın?

Nadiren, ama bunun nedeni genellikle yaratıkları büyüyle uzaklaştırıyor olmam. Şu anda bunu yapmıyorum. Aslında başladığımızdan beri yapmıyorum. Yapıyor olsam bile, genellikle yaşam belirtileri duyuyorum. Bu bölge diğerlerine göre daha dengesiz ama yine de iyi huylu yaratıklar var. Av hayvanları ve böcekler var. Hala bir ekosistem. Hiçbirini duymadım.

Sesli varlığın anısı zihninde yankılandı. Sinsice dolaşıyor.

Yürürlerken bunu düşündü, uyandığı zamanki nabızı hatırladı. Darkrend kendini göstermeden önce yaratıkların dere kenarından kaçışını hatırladı. Suçlandığını hatırladı.

Her bir detayı, ona nasıl hissettirdiklerini, sihirli olması gereken kısımları çağırdı. Yürürlerken zihni bu anının üzerinde çalkalanıyordu, analiz etmekten başka yapacak bir şeyi yoktu, gelecekte bu hissi yenmenin yollarını düşünüyordu.

Soluk sarı güneş zirveye ulaştığında, midesi kaburgalarını emmeye başlamış gibi hissettiğinde, o kadar acıkmıştı ki, bir şey farkındalığını tetikledi. Radarında, patikanın kenarlarında, her iki tarafta ikişer tane olmak üzere ruhlar belirdi. İnsansı, hayvan/yaratık değil.

Zihni uzaktayken bıçağını indirmişti ama tekrar kaldırdı. Ağaçlardaki hareket bir fısıltıydı, adımlar bir sıkıştırma *sesinden* başka bir şey değildi. Orada bir şey vardı. Lexi'nin yeteneği, Daisy ustalaşmaktan ya da bazen hatırlamaktan çok uzak olsa da, ona harika bir üstünlük sağlıyordu.

Tarian'ı bir düşünceyle durdurdu. Bıçağı bir hançere dönüştü. Diğer tarafta, olmaması gereken yerde bir yaprak kıpırdadı.

Orada biri var, diye mırıldandı.

Dışarı çıktılar, dört iri adam-erkek-eşit aralıklarla ve bir kare şeklinde etraflarını sarıyorlardı. İhtiyacı olan bilgileri hızla taradı: omuz ölçüsü, kas kütlesi, duruş, silahlar, boy, erişim, bacak ölçüsü, ayakkabılar. Birkaç şey daha gözüne çarptı: uzun saçlar, büyük kolyeler ve süslemeler, neredeyse adamları bunlarla boğması için ona yalvarıyordu, benzer konfigürasyonda dövmeleler. Silahları onun ve Tarian'ın elindeki peri kılıçları değildi, bu yüzden şekil değiştirmeyeceklerini varsaydı. Yine de adamlar onları rahatça tutuyordu, bariz bir aşinalıkla. Onları iyi kullanıyorlardı. Diğer tüm bilgiler hızlı, deneyimli ve iyi kılıç ustaları olduklarına işaret ediyordu. Ona biraz sorun çıkarabilirlerdi.

Neyse ki yanında Tarian vardı.

Ama kılıcını bir kenara bıraktı. Erkeklere, "O sizindir," dedi. Sonra da ona, "İyi şanslar, güvercin. Seni kandırdığım için üzgünüm ama... bu gerekliydi. Sana dokunuşumu uzun süre istemeyeceğini söylemiştim. İhanet bunu yapmaya meyillidir. Seni tanımak bir zevkti. Eminim nazik davranacaklardır."

Z Eğer kendini kurtarabiliyorsan, bekleme. Kaçmak, bir kutuda kilitli kalmaktan daha iyi şans verir.

Tarian geri çekildi. En büyük erkeklerden biri öne çıkıp onu yakaladı.

Aldatılmanın verdiği acı ve şaşkınlık anını biliyordu. Onun hareketlerini anlamaya çalışırken bir an için savunmasız kalmıştı. Tarian birçok konuda yalan söylemişti ve o da aptalca bir şekilde gardını indirmişti. Yaşadıkları onca şeyden, birlikte ne kadar iyi çalıştıklarından sonra, sonunda hep onu becermek istemişti.

Ama sadece o anı yaşamıştı, çünkü her zaman bunu yapacağını söylemişti. Buna hazır olmalıydı. Bunun olacağını bilmeliydi. *Onun* yarattığı korkunç durumu unuttuğu için aptallık etmişti.

Bu yüzden geçici acısını içine attı ve hızla öfkeye ve eyleme dönüştürdü.

Onlara doğru fırladı. İri ve güçlüydüler ama o hızlıydı ve neredeyse her zaman kendisinden daha iri olan birden fazla kişiyle aynı anda dövüşme konusunda çok tecrübeliydi. *Adamlarının beni eğitme hediyesi için teşekkür ederim Kieran.* Sadece altlarından kurtulmasına yetecek kadar hasar verir ve sonra kaçardı. Saklanmak için yeterince uzağa, yeterince hızlı gitmesi gerekiyordu. Ya da şansını Wyld'larla denemek istiyordu.

Arkadan gelen ikisine doğru hamle yaptı, sonra eğildi ve ilkini kalçasının altından bıçakladı. O nokta çok fena acıydı. Adam sendeledi.

Diğeri saçlarından tuttu ve onu karnından bıçakladı. Adam sertçe çekti ama kadının saça ihtiyacı yoktu, o yüzden istediği kadar çekmesine izin verdi. Tekrar uzayacaktı. Onu kolunun altından yaraladı, taşaklarına diz çöktürdü ve keşke başka bir silahım olsaydı da aynı anda iki tarafından birden vurabilseydim diye düşündü. Onun yerine karnını yırtmak zorunda kaldı, istediği kadar derin değildi ama bağırsaklarını koruyacak kadar iyileşene kadar onu dövüşün dışına çıkaracaktı.

Arkasından bir başkası geldi ve o bu ikisinden uzaklaşmadan ilerledi. Kıl Kapanın boynunu çevreleyen süsleri yakaladı ve onu daha yakına çekti. Adam şaşkınlıkla öne doğru sendeledi ve karnını tuttu. Hızla döndü ve onu yakalamak için arkadan gelene kafa attı. Aralarından sıyrıldı ve yeni adamın bacaklarını yakaladı. Adam sendeledi, ayağı takıldı ve Saç Tutucu'ya dolandı. Domuzları yakalamaya alışık değillerdi ve bu belli oluyordu.

Elindeki süsü kesti ve neyse ki saçını da kesmek zorunda kalmadı. Hair Grabber karnını tutmak için bıraktı ve aynı anda yeni geleni itti.

Yüz ifadesi karanlık olan ilk adama saldırdı. Bu kez kılıcını havaya kaldırmış, bacaklarını dövüş duruşuna getirmişti.

Bir tür ağır muska olan süsleme burnuna çarptı. Çok geç irkildi ve yüzündeki acı fark edildi. Yaranın doğası gereği gözleri sulanarak ve şaşkınlıkla bir şekilde etrafına bakmadan önce, kadın onun ön kolunu kesmiş, kılıcını elinden almış ve boynunu ıskaladığı için omzuna saplamıştı. Hafif ve iyi yapılmış kılıcını çekip çıkardı ve arbedeye karışmakta olan dördüncüye fırlattı. İşe yaramak zorundaydı.

Bir anda onların etrafındaydı, hız patlamasına bir an kalmıştı ki büyü vücudunu dondurdu ve yan yatmak üzere sallanmaya başladı. *Hay sikeyim.* Böyle zamanlarda kendi büyüüne sahip olmak gerçekten güzel olurdu. Adil bir dövüşte rekabet edebilseydi dünyanın sahibi olurdu.

Yol boyunca yavaş bir alkış yankılandı.

Kılıcı elinin arkasından kıvrılıp büyüünün içine girmeden önce titreşti. Kolunu serbest bırakarak büyümeye devam etti. Kahretsin, bu kılıcı çok seviyordu. Tarian bunu ona verdiği için aptaldı.

Ama...

Sadece bu seferlik benim için çalış, diye yalvardı. Zarar veremezdi. Başka alternatifi yokmuş gibi. *Sadece bu seferlik.*

Bıçak normale dönerken Tarian'ın diğer erkekler inleyip tükürürken ve konuşurken bıçağın uzadığını fark etmemiş olmasını umarak kendini sabit tuttu. Tarian'ın kendisine yaklaşmasını bekledi, botları yüzüne yakındı, öfkesi alev alev yanıyordu.

"Aman Tanrım, küçük güvercin, sen-"

Bıçağını baldırına sapladı, istediğinden daha yükseğe. Hiç zaman kaybetmeden, hayatında hiç bu kadar hızlı hareket etmemişken, büyüü kesip atmak için vücudunu aşağı doğru kesti ve koşmaya başladı. O kadar sert ve hızlı koşuyordu ki bacaklarını zar zor hissediyordu. Sadece onun menziline çıkması gerekiyordu. Sadece ihtiyacı vardı-

Bacakları kilitlendi ve yüz üstü düşmemek için zar zor dönebildi. Ama bıçağı hâlâ çalışıyordu. Kendini kurtardı ve tekrar zıpladı, sonra bir kez daha, mesafe için mücadele etti. Deniyor-

Bıçağı elinden düştü ve tüm vücudu yakalandı.

Lanet olası büyü!

Zor nefes aldı, mücadele etmeyi düşündü. Kaçmak için kıvranmayı ya da solucan gibi kıvrılmayı ya da herhangi bir şeyi.

Sadece kontrol edebileceğin şeyler için endişelen, dedi kendi kendine, kafasının içinde bu sözleri duymaya ihtiyacı vardı. Bu sefer Zorn'un değil, kendisinin. *Diğer her şeye nasıl uyum sağlayacağını öğren.*

Daha da rahatladı. Bu savaşı kaybetmişti ama savaşı kaybetmemişti. Tarian'ı tekrar görecekti. Uzun saçlı ve yarım erkek topuzlu o iri adamların arasından öpüşerek geçecekti. Eğer onu bir kaleye götürürlerse, kalenin içinden öpüşerek geçecekti. Bir zindanın içinden. Umurunda bile değildi. O ölene kadar, sürekli meşgul olacaktı. *Sürekli.*

Ayakkabılarından o olduğunu anladı. Ve topallamasından. Sonra eğildi. Eğilme konusunda iyiye gidiyordu.

Yüzü donmuştu, bu yüzden onun duyabilmesi için zihninde kıs kıs güldü.

Kan pantolonunun bir kısmını ıslatmış ve ayakkabısından yere damlamıştı. Bıçak derine saplanmıştı.

"Ah," dedi adam silahını alırken. "Aşk ısırıkların gerçekten acıtıyor, güvercin. Sanırım en kötüsü bu. Ve bak, şimdi de pantolonumu mahvettin! Bunları yıkayabilirdim, ama delikler? Yama yapamam. Bu benim tarzım değil."

Etrafını saran sihir kayboldu ve yavaşça doğrulup başını yukarı kaldırarak ona nefret dolu bir bakış attı. Gözleri dans ediyor, ıslıl ıslıl parlıyordu, sanki Daisy'nin hayatı için savaşması büyük bir şakaymış gibi.

"Bir açıklama yapmama gerçekten yardımcı oluyorsun," dedi mırıltıyla, uzanarak.

"Senin bir açıklama yapmana yardım etmek gibi bir niyetim yok."

Daisy'nin dişleri birbirine çarptı, yüz ifadesi Tarian'ın bariz eğlencesi karşısında tam bir tiksinti sergiliyordu. Ona ihanet etmiyordu; bir kez daha oyun oynuyordu. Onu kendi eğlencesi için kullanıyor ya da belki de sadece halkına neler yapabileceğini gösteriyordu. Çünkü onlar onun insanlarıydı. Bu artık çok açıktı. Alıcılar ya da tüccarlar değil, ekibinin bir parçasıydılar. Ondan asla vazgeçmeyi düşünmemişti ama bir sonraki gruba entegre olurken biraz eğlenmek istemişti.

Kız da buna kanmıştı, oltaya takılmıştı.

"Yine de," dedi. "İşte, elimi tut. İstasyon çok uzakta değil. Orada yemek var. Ve dinlenme. Ve şimdi herkesin ihtiyaç duyacağı iyileştirici merhemler. Neredeyse *Düşmüşlerimden* birini öldürüyordun." Son kelimeyi garip bir aksanla söyledi, sanki bu bir isimmiş ve kan armağanı tarafından tercüme edilmemesi gerekiyormuş gibi. "Fırlattığın kılıcı havada dondurmak zorunda kaldım. İyi nişan almışsın. Mükemmel dönüş. Büyülü bir kılıç değil ama neredeyse öyleymiş gibi görünüyordu... ve senin tarafındaydı. Tıpkı bu akıllı küçük bıçak gibi." Bir an için onu inceledi. "Seni benden daha çok seviyor. Bir düşünsene. Ve geçirdiğimiz onca eğlenceli zamanı."

Başını iki yana salladı, gerçekten çok sinirlenmişti, çünkü adamın numaraya ilk başladığı andaki o incinme anını biliyordu. O bir aptaldı ve o da bunu kanıtlamıştı. Zorn haklı olarak onu tokatlayacaktı.

Yabancıların varlığını fark ettiği andan Tarian'ın onu almak için topallayarak gelmesinden hemen öncesine kadar, onun bakış açısından görüntüler, kelimeler ve duygular zihninde yuvarlandı. Bu adamlar onun Yıldız Koruyucuları'nın bir parçasıydı, her ne demekse. Toplam on kişiden dördü onu aramak için gönderilmişti. Diğer altısı istasyondaydı, dün gece kaldıkları gibi, ama daha büyüktü. Hepsi onu bekliyordu. Onun için endişeleniyorlardı.

"Aferin sana," diye homurdandı. "Birileri senin iyiliğini önemsiyor."

Yine de bunu inkâr etmek mümkün değildi. Onların endişesini hissediyordu. Ona olan yakınlıklarını. Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı. Tahmin etmesi gerekirse çocukluklarından beri.

Onların gözünden nasıl görüldüğünü gördü, dördünün de. Özetle, pek bir şey yoktu. Cılız, diye düşündü biri. Korkmuş, diye düşündü bir diğeri. Zayıf, acınası.

Kirli saçlarını ya da yüzüne bulaşan kiri fark etmemiş gibiydiler. Pantolonu pislik içindeydi ya da sutyeni biraz gevşek ve uyumsuzdu, biraz da orantısızdı. Onlar fark etmemiş olabilirdi ama o fark etmişti. Hemen yüzünü ovaladı.

"Hünerlerin hakkında bu kadar az şey düşünmelerini umursamıyorsun ama hayatta kalmaya çalışırken topladığın pislikleri umursuyorsun, öyle mi?" Tarian eğlenerek sordu.

"En büyük gücüm hafife alınmak," diye cevap verdi. "Bunu iyi görünürken yapmayı tercih ederim. Berbat görünüyorum."

"Çok kibirlisin."

"Sanki

konuşabiliyorsun

da."

"Konuşabiliyorum, evet. Ben de çok kibirliyim. Birini tanımak için birini almak gerekir, dedikleri gibi."

Elini tuttu ve anılarının geri kalanı akıp giderken kendisini yukarı çekmesine izin verdi.

Bıçağı gerçekten kullanabiliyor mu, yoksa sadece iletişim kurmak için mi? Bay Acınası sordu.

Bütün insanlar bu kadar zayıf mı görünüyor? Bay Zayıf sordu. *Onu ikiye ayırabilirim.*

Onu nasıl hayatta tuttunuz?

Tarian'ın planı basitti: Onu tehdit etmek ve dansını izlemek. Nedeni ne olursa olsun, onun yeteneklerini göstermeye çalışıyordu. Onu aptal gibi görünmesi için manipüle etmişti.

"Uzaktan bile değil," diye fısıldadı, enerjileri aralarında vızıldayınca kadar onu kendine çekti. Aralarındaki kimya onu titreşime geçirdi.

Bir sonraki bakış açısı sadece gözlerindeydi, o canlı renklerde, onun dönmesini ve dönmesini izliyordu. Bir peri gibi dans ediyordu. Vahşi bir şey gibi. Hareket halindeki güzellik. Onun gururunun parıltısını hissetti. Yapabildikleri karşısında duyduğu kendini beğenmişliği. Onun muhteşem olduğunu düşünüyordu ve onu halkına göstermek istiyordu. Oyuncağı nadir ve güzel bir manzaraydı.

Bu duyguyu bir kenara itti. Onu bir kez kandır...

"Ve sanırım bu beni satmayacağın anlamına geliyor." Ondan uzaklaştı.

"Tüm krallıklarda yeterince altın yok." Bıçağını uzattı. "Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Ben Fae'lerle anlaşma yapmam." Durakladı. "Öpüşme olayı hariç, ama sen hile yapıyordun."

Bıçağı biraz salladı. "Buna ihtiyacın olacak. Wylds ve ötesinde, kendini korumak için bir yol isteyeceksin. Sana bu özgürlüğü vermek istiyorum. *Ama... Düşenlerimi* öldürmene izin veremem. Deneyeceğini biliyorum. Sadece on tane *sevilmeyen* var." İşte yine o derin aksan. "Sahip olduğum tek şey onlar. Sahip olduğun tek şey onlar. Onlar benim korumam ve bu yüzden senin de koruman altındalar. Öldürecek çok sayıda düşmanın olmasını sağlayacağım. İstedığın kadar kan dökeceksin. Sadece hayatlarını bağışla. Onlar da senin gibi masum. Burada kötü olan benim. Nihayetinde, beni öldürürsen, bu her şeyin sonu olur. Beni istediğiniz kadar öldürmeyi deneyebilirsiniz. Bu oyunu çok seviyorum. Benim için hedef alın, onlar için değil."

Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için onun zihnini okuyabilmeyi gerçekten çok isterdi. Yapamayacağını söylemişti ama şimdi buna nasıl inanabilirdi ki?

Oldukça kolay, dedi. Az önce bir kez bile yalan söylemedim. Üzerinde düşün, göreceksin. Sana kelimelerle aramın iyi olduğunu söylemiştim. Bunda da yalan söylemiyordum. Bazıları diğerlerinden daha iyi olsa da tüm fae'ler yapar. Ben hepsinin en iyisi olmak zorundaydım.

Ayrıca adamın neden başkası adına takas yaptığını da bilmiyordu. Neredeyse kendini onların yerine sunuyordu. Bu onun tarzı gibi görünmüyordu.

Sözlerine rağmen ona nasıl güveneceğini bilmiyordu. Son olay hâlâ canını yakıyordu. Onun hikâyesinin daha fazla parçasına ihtiyacı vardı.

"Ve onlara sahip olacaksın, sondan önce, muhtemelen yapmamış olmayı dileyecek olsan da," dedi. "Ne olursa olsun..." Bıçağı daha yukarı kaldırdı.

"Eğer *Düşmüşleri* öldürmeye çalışmazsan bunu sana geri vereceğim. On kişiden birini değil. Asla."

Kadın *yüzünü* ona çevirdi. "Gerçekten mi? Asla mı? Boğazıma sarılıyorlar ve ben sadece ılık çalıp başka tarafa mı bakıyorum?"

Ciddi dış görünüşünün arasından bir gülümseme sızmaya çalıştı. "Bıçağını geri vereceğim-"

"Ne kadar süre için?"

Gülümseme biraz daha genişledi. "Bıçağını geri vereceğim... sonsuza dek, sadece hayatın tehlikedeysen ya da sen istersen senden ödünç alacağım. Karşılığında, seni öldürmeye çalışmadıkları sürece *Düşmüşlerimi* öldürmeyecek ya da onlara ciddi zarar vermeyeceksin. Eğer bu silahı senden alırsam, anlaşma iptal olur."

"O silahı elimde tutmadığım her an, anlaşma iptal olur."

Gülümseme şimdi tam çiçek açmıştı. "Beni sürekli şaşırtıyor ve etkiliyorsun. Siz de bir açıklama yapmama yardımcı olmaya devam ediyorsunuz. Tamam, bakalım bunu doğru yapabilecek miyim..."

O yapamadı. Birkaç tur daha devam ettiler, her biri yaşayabilecekleri bir anlaşma yapana kadar ince ayar yaptılar ve ayarladılar. İşleri bittiğinde kadın yorgunluk ve açlık içinde kıvrılmak istedi.

"Evet, geri dönelim," dedi ve boğuşma sırasında elinden düşen bıçağı ve kılıfını uzattı.

Diğerleri onun bıraktığı yerde bekliyordu, patikaya ilk adım attıkları zamanki kadar dik ve uzun değillerdi. Vücutlarında birkaç delik daha vardı. Birkaç kesik ve sıyrık daha.

"Daisy, bunlar benim on *Düşmüş'ümden* dördü," dedi Tarian onun yanında topallayarak.

"Düşmüşler ne demek?" diye sordu.

"Onlar benim için düzgün bir toplumdaki ve düzgün bir saraydaki yerlerinden vazgeçtiler. Onların bağlılıklarını çok ciddiye alırım."

Bunu onun için neden yaptıklarını merak etti ama sormadı. Kuşkusuz gözlem ve analiz yoluyla daha fazlasını öğrenecekti.

Tarian onun düşüncelerini duyarak başını eğdi. "Bu Lennox." Altı-iki yaşlarında, hepsinin sahip olduğu kaslı yapıya sahip, bir savaşçının işareti olan bir erkeği gösterdi. Buğday rengi saçlarının yarısı başının tepesinde toplanmıştı ve sonra yüzünün etrafından aşağıya, sırtına ve omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. Birkaç örgü bir kısmını ehlileştirmişti ama onun dışında gevşek, vahşi ve biraz da güzeldi. Kırmızımsı sakalının tam çenesinde metalik bir çıkartması olan bir at kuyruğu tutucu şey vardı. Deri kordonlar, muskalar ve deri örgüler boynunu çevreliyor ve ağır mürekkepli göğsünden aşağı sarkıyordu. Kadının kestiği ve yumruğunda tuttuğu hariç. Benzer bir dövme karmaşası kollarını kaplıyor ve bacaklarını süslüyordu. Sanki hapishanedeymiş de canı sıkılmış ve kendini işaretlemeye başlamış gibiydi. Burnu düzdü ve ince bir noktaya geliyordu ve açık renk kaşları gök mavisi gözlerinin üzerinde hafifçe aşağıya sarkıyordu. Berbat bir mücevher zevki olan yakışıklı biriydi ve tıpkı Chester tarih kitaplarındaki Vikinglere benziyordu. Onların aslında bu toprakları yağmalayan ve talan eden fae'ler olup olmadığını merak etti. Bu çok mantıklı olurdu.

"Ryoden," dedi Tarian, biraz daha zayıf bir erkeği göstererek. Siyah saçları vardı, düzdü, aynı tepeden topuzlu, birkaç örgülü ve daha ince telli saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Kafasının yarısı kazınmıştı ve üzerinde dalgalı bir çizgi vardı. Diğer ikisinde de aynısı vardı. Viking'in de yelesinin içinde benzer bir stil sakladığını düşündü. Ryoden'in sakalı yoktu, kare çenesini ve yarık çenesini gösteriyordu. Ayrıca yakışıklıydı.

Sana hatırlatmama izin ver, dedi Tarian zihinsel sesine bir sınır koyarak, dudakların benden başka birine konarsa ne olacağını. Kendi adamlarımı öldürmek zorunda kalmak istemiyorum.

Tarian'ın sesindeki sahiplenme duygusu karşısında sırtıttı.

Diğer ikisi, Niall ve Darryn, görünüş olarak birbirlerine benziyorlardı, sanki kardeş olabilirdiler. Diğerlerinden biraz daha kısaydılar, yaklaşık iki metre boyundaydılar ve çatışmaya en son katılanlar olmuşlardı. Niall'ın uzun saç örgüsü omzunun üzerinden yuvarlanarak karnına kadar uzanıyordu. İnce telli saçlarının geri kalanı çok ince ve hafif olduğu için sırtının etrafında yarı yarıya uçuşuyordu. Gerçekten de kırılması gerekiyordu. Darryn'in alnının her iki yanında, içine beyaz ip ya da kurdele gibi bir şey dolanmış küçük, koyu kahverengi bir örgü vardı. Tepesindeki düğüm sanki biri çekmiş gibi dağınıktı ve ince ve düz olan saçlarına daha fazla kurdele dolanmış örgüler serpiştirilmişti. Umarım harika kişilikleri vardır.

Gömleksiz olmalarının yanı sıra, hepsi belinde kürk olan bir tür etek ve kemer tokasının girebileceği yerde yuvarlak metalik bir amblem giyiyordu. Kürk yer yer aşağıya doğru sarkıyor, bol ve dökümlü kumaşta cepler oluşturuyor ya da cepleri süslüyordu. Eğer Boman İskoç eteği giymeyi seviyorsa, bu moda ilgisini çekerti. Altında bir şey olup olmadığını merak etti.

Çeşitli yaralarını saran bandajlar parmaklarını ve tenlerini kana bulamıştı.

Başıyla selam verdi. Onlar da ona baktı. Tanışmaları yüzerek başlamıştı.

"Hadi yola koyulalım." Tarian elini Daisy'nin omzuna koydu. "İstasyondan buraya kadar doğal olmayan bir sessizlik vardı. Bu *Düşmüşleri* tedirgin etti."

Daisy ve Tarian yan yana yürüdüler ve diğerleri de etraflarında bir kare oluşturdular, düzeni korumak için otların ve çalıkların arasında yarı yarıya yürüdüler. Bu biraz aptalcaydı, gerçekten, en azından etrafta bir şey yokken. Normal insanlar gibi patıkada yürüyebilir ve bu kadar gürültü çıkarmayı bırakabilirlerdi.

Tarian sessizce, "Zihin açıcı büyüye sahip olup olmadıklarını sormadın," dedi.

"Sen benim gardiyanım olduğun için, olup olmamaları önemli değil. Eğer kendileri duyamazlarsa, onlara konuyla ilgili her şeyi söyleyeceğini varsayıyorum."

"Evet, duyuyorlar. *Düşmüşlerimin* hepsi öyle." Ona yan gözle baktı. "Bilirsin, bazı açık sözlü gözlemlerini dizginlemek istersen diye."

"Eğer duymak istemiyorlarsa, kulaklarına hitap etmeyen şeyleri dinlememeliler. Kafamın özel bir yer olması gerekiyor. Kulak misafiri olmayın ve fevkalade iyi geçinelim."

"Düşüncelerinizi adeta haykırıyorsunuz. Lanetli şeyleri duymamak çok zor," diye homurdandı alınının iki yanında küçük bir örgü olan Darryn. "Duyuyorum, biliyorsun." Tekrar ona baktı, yüzü sertleşmişti. "Harika bir kişiliğim var."

Arkadan biri kahkaha attı.

"Bıçağını koymak için ilginç bir yer." Öndeki diğer kişi, Niall, yorum yaparken dönüp bakmadı. "Bu senin fikrin miydi yoksa Tarian'ın mı?"

Tarian yanıt vermedi ama bir süre sonra birkaçı kıkırdadı.

Açıkça görülüyordu ki, kelimeler olmadan cevap vermişti.

"Senin de öğrendiğin gibi, zihin yoluyla bilgi aktarmak daha kolay," dedi ona. "Sen daha yenisin, o yüzden bunu çok sık yapmıyoruz ama *Düşmüşlerin* ana iletişim yolu bu. Düşüncelerimizi alabiliyorsunuz ve biz de uygun olduğunda bunları sizinle paylaşıyoruz. Açıkçası düşüncelerinizi yayınlayabilirsiniz ve biz de onları duyarız. Herhangi birimiz düşüncelerimizi kendimize saklamak istediğimizde, zihinlerimizi koruruz. Size bunu nasıl yapacağınızı öğreteceğiz."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü inanılmaz derecede dikkat dağıtıcısınız," diye mırıldandı Lennox. "Ayrıca, Viking nedir?"

Avrupa'da tecavüz ve yağma yapan uyuz, pis bir ahmak, diye düşündü huysuzca.

Lennox, "Onun iğnelemeleri düşündüğü zaman daha kötü oluyor," diye homurdandı. "Çok daha renkli."

Niall, "Uyuz ve yıkanmamış olmayı çirkin olmaya tercih ederim," diye karşılık verdi. "Diğer şeyler olsan bile en azından senin yakışıklı olduğunu düşünüyor."

"Dikkatli ol, Niall," dedi Ryoden, sesi hoş bir şekilde tizleşerek. "Böyle devam edersen kişilik puanlarını kaybedeceksin. O zaman neyin olacak?"

"Çirkin bir kardeş," diye cevap verdi Niall ve hepsi kıs kıs gülmeye başladı... duymamış gibi yapan Darryn hariç.

Niall gülerek, "Hepimizin düşündüğü ama söyleyemeyecek kadar kibar olduğumuz şeylerin devam eden bir yorumu gibi," dedi. "Hoşuma gidip gitmediğine karar veremiyorum."

"Senin hakkında konuşmadığı zamanlarda hoşuna gittiğini söyleyebilirim," dedi Lennox, sesi derin bir davul gibi çıkıyordu.

"Evet. Demek istediğim de bu."

Neyse ki uzun sürmeyen yolculuğun geri kalanı boyunca şakalaşmaya devam ettiler. Yine de sıcaktı. Güneş, en ufak bir esinti fisıltısı bile olmadan acımasızca üzerlerine vuruyordu. Ter yüzünden aşağı akıyor ve akmamasını tercih ettiği yerlerde birikiyordu. Derisindeki suyu bitirdi ve Tarian kendi suyunu ikram ettiğinde onu reddetti, onu gösterdikleri kadar zayıf görünmek istemiyordu. Ayrıca, kanaması olan o idi, kendisi değil. Dün gece de ondan daha kötü durumdaydı. Buna daha çok ihtiyacı vardı.

Öndeki adamlar ara sıra ona bakıyor, o da onların bakışlarından kaçınmak için gözlerini yana çeviriyordu. Belli ki Tarian zihin iletişimi aracılığıyla yolculuklarını detaylandırıyordu. Yine de kimse buna tepki vermedi; ne bir oflama, ne bir gülme, ne bir alay, hiçbir şey. Buna minnettardı. Yolculuğu ve çeşitli hıçkırıkları ve ihlalleri hakkındaki düşüncelerini bilmemeyi tercih ederdi.

Tek iyi haber, zihin sohbetinin bir dereceye kadar konuşuyormuş gibi davranmasıydı. İki kişinin aynı anda konuşması kafa karıştırıcıydı, bu yüzden iletişim kurarken onun düşüncelerini fark etmemiş gibi görünüyordlardı. Zihninin istediği yerde dolaşmasına izin verdi, yolculuklarının çeşitli yönlerini düşündü ve geçtikleri bitki ve bitki örtüsünü fark etti. Bir noktada aklına bir melodi geldi ve zihinsel olarak onu söylerken ailesini düşündü. Muhtemelen onu bulamadıkları için çok kızgınlardı. Başına bir şey gelmiş olmasından ölesiye korkuyorlardı. Umarım kendilerini suçlamamışlardır. Umarım onu takip etmemişlerdir.

Bu, kalbini sıkkan bir korku dalgası getirdi ve bu yüzden vites değiştirdi, bu fae'lerle olan itişip kakışmayı ve nasıl daha iyi olabileceğini düşündü. Tarian'ı tamamen görmezden gelmişti. Bu bir hataydı. En azından ona bir silah fırlatıp kaçmasını sağlamalıydı. Bu ona Tarian'ın ulaşamayacağı bir yere gitmek için birkaç saniye daha kazandırabilirdi.

Elbette, her halükarda onu takip edecekti. Kaçmak aptalcaydı. Enerji kaybı. Ama sonra, düşünecek zamanı olmamıştı ve hatırladığı kadarıyla, birinin boş zamanlarında gömmeleri için kendini bir kutuya tıkmaktansa kaçmak daha iyiydi.

Birbirine yakın kümelenmiş küçük bir baraka topluluğu görüldüğünde, buna sevindi. Sıcak ve yiyecek eksikliği onu etkilemeye başlamıştı. Görüşünde elektrikli bir zikzak belirdi ve görüşünün bir kısmını engelledi - yaklaşan bir göz migreni genellikle tam olarak bu koşullar tarafından tetiklenir. Görüşü bulanıklaşmaya devam edecek, zihni bulanıklaşacak ve baş ağrısı başlayacaktı. Belki midesi bulanacak ya da parmakları karıncalanmaya veya uyuşmaya başlayacaktı.

Bu onu öldürmezdi. Ancak vücudunu saran soğuk ürpertiler o kadar da büyük değildi. Büyük ihtimalle sıcak çarpması. Umarım yavaş bir başlangıçtır. Henüz terlemesi tamamen durmamıştı. Suya ve gölgeye, tercihen de serin bir yere ihtiyacı vardı. Bir tutsak olarak, muhtemelen bu talepleri yerine getiremeyecekti.

Öndeki adamların yavaşlayıp arkalarını döndüklerini fark etmesi bir anını aldı. Tarian ona yaklaştı, bir kolunu omuzlarına doladı, diğer koluyla da dizlerinin altından tutup kaldırdı.

"Ne-" Onu zayıfça itti, bu onun en iyi anı değildi. "Gayet iyi yürüyebiliyorum. Bunu nasıl duydu ki?"

"Zihinsel iletişim tam olarak konuşmak gibi değildir, hayır," dedi hızını artırarak. Eklenen ağırlık daha da topallamasına neden oldu. "Zihin aynı anda birden fazla şey yapabilir. Hatta aynı anda ikiden fazla şey. Özellikle de aynı anda birden fazla durumu ya da konuşmayı takip etmek üzere eğitilmiş bir zihin. Analitik yeteneğiniz inanılmaz derecede ilginç ve biraz da alçakgönüllü. Saçmalamanız eğlenceli. Şu anki durumun endişe verici. Ne kadar kötüsün? Yalan söyleme. Bu işte hiç iyi değilsin."

"Ben"-yine onu itti-"aslında bu işte çok iyiyim. Bu konuda ustayım. Sen sadece kafamın içindeki gerçeği dinleyerek hile yapıyorsun."

"Evet. Bu da seni benim türüme karşı hiç iyi yapmıyor. Ne kadar kötü?"

"Su, yiyecek, serin ve karanlık bir yer; tek ihtiyacım olan bunlar. Tek endişe verici şey olası sıcak çarpması ve henüz çok ilerlemiş olduğunu sanmıyorum. Yakında Shanty Township'te duracağımızı varsayıyorum. Başaracağım. Lütfen beni yere bırak da Lord Dick tarafından fae topraklarında taşınması gereken çelimsiz bir insan gibi görünmeyeyim."

Ona sırtıttı. "Lord Dick. Bu hoşuma gitti. Ama hafife alınmak hoşuna gitmiyor mu?"

"Çok acınası görünüyorum, teşekkürler. Ayrıca, daha önceki itiş kakışı tekrarladıktan sonra bunun kalıcı olacağından şüpheliyim. Bu son uyarın. Lütfen beni yere bırakın."

"Bu çok kibar bir uyarıydı-"

Hızlı ve akıcı bir hareketle elini yukarı kaldırdı, bıçağının kabzasını kavradı, bıçak tarafını yukarı çevirdi ve adamın kafasına vurdu. Adam gözlerini kapadı ve sendeleyerek kadının bacaklarını bıraktı. Kadın adamın elinden kurtulmak için döndü ama adam bunu önceden tahmin ederek kadının üst yarısını kendine doğru çekti ve diğer eliyle bileğini kavradı.

Hile yapıyorum. Bunu unutma, diye düşündü onu sabitlerken. Kız tutuşun içinde hırıldadı.

Bunu sadece onun zihnine yönlendirmiş olmalıydı, çünkü sonra şöyle dedi, "Bu pek hoş değildi, küçük güvercin. Şimdi işleri zor yoldan halletmeliyiz."

Adamın göz kapakları açıldı ama kız onları zar zor seçebildi. Bulanık zikzak görüşünün içinde büyümüş, yaklaşan baş ağrısıyla birlikte nabız gibi atmaya başlamış ve tam ortadaki sağlam bir parçayı yok etmişti. Gözlerini kaçırmak ve durumu çevresel görüşünden görmek zorunda kaldı. Bu tür şeylerin zamanlaması nadiren iyi olurdu ama insanların dünyasında bunu engelleyecek ilaçları vardı. Şimdi böyle bir şansı yoktu.

"Bıçağını al," diye bağırdı Tarian ve biri bıçağı onun parmaklarından çekip aldı. "Dikkatli ol," dedi Lennox davulun derinliklerinden gelen sesiyle. "Kızın bıçağı bizi şimdi öldür."

Tarian onu kaldırdı ve omzuna attı. Vücudunu bir ürperti dalgası kapladı ve başı dönmeye başladı. *Evet, sıcak çarpması. Süper.*

"Gidin." Tarian ekibini yönlendirdi. "Git!"

"Ben... olacağım..." Adamın omzu defalarca ortasına saplandığında homurdandı.

"Kanatlara lanet olsun, Daisy. İyi olduğunu söyleme. Nedir bu insan hastalıkları? *Göremezsiz!*"

"Sizde migren yok mu? Teknik olarak, bu bir göz migreni. Biraz farklı."

"Hayır. Sana canlı ihtiyacım var." "Bana canlı mı ihtiyacın var?"

"Tamam, seni canlı *istiyorum*. Seninle oynarken sahada seni göstermek istiyorum. Seni buraya getirmek için bunca çabayı sadece güneşin ve durumun seni öldürmesi için sarf etmedim. Senin için planlarım var. Kadehler üzerinde çalışmam için bana zaman kazandıracak, çok ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağıtıcı olacaksın."

Dikkat dağıtıcı. Onun kadehler konusunda ne kadar serbest olduğunu biliyordu. Ne kadar ölümcül olma eğiliminde olduklarını. Muhtemelen onun kırılacağını düşündüğü yer orasıydı.

Pekâlâ.

Bu düşünceyi sonlandırmak için bir şarkı söylemeye başladı. Çünkü bir çıkış yolu olacaktı. Sadece kuralları öğrenmesi, kuralları çiğnemesi ve-

Hay sikeyim.

Yalan söylemekte çok kötüyüm, benim küçük hazinem. Çok kötü. Bakalım benim kurnazlığımla boy ölçüşebilecek misin? Nasılmış o?

Bu meydan okumaya pişman olacaktı. Her nasılsa.

M Radarında cevher ruhlar belirdi ve nefes alış verişlerini, ayak çıtırtılarını ve bir ceset koleksiyonu için fazla sessizliği duyabiliyordu. Yalan söylemiyormuş. Altı kişi onu karşılamaya geldi.

Önceki dördünü de eklersek toplamda on etti.

Tarian'ın sırtından işe yaramaz bir şekilde sarktı, onun kitabından bir sayfa alıp ona *yaslanabileceğini* düşündü. Kolları sallanırken başı da sallanıyor, saçları Tarian'ın sırtından aşağı dökülüyordu. Renk lekeleri sınırlı görüş alanına girdi ve buna karşı gözlerini kapattı. Ruhları hissedebiliyordu. Taşıdığı şeye göz atmak için etrafta toplandıklarını biliyordu.

Onun oyuncağı, bayanlar ve baylar, işte buydu. Onun eğlenceli küçük oyuncağı. Ne keyif ama. *Hepiniz sefil zavallılarsınız. Umarım her biriniz ayak mantarına yakalanır ve komplikasyonlardan ölürsünüz.*

Biri kahkahayı tükürdü ve bir diğeri kıkırdadı. Bu durumdaki mizahı göremiyordu.

Tarian'ın ayaklarının altındaki malzeme topraktan kum gibi bir şeye dönüştü. Yumuşak bir şey onu daha da topallattı. Sonra çakıl ya da kaya gibi bir çıtırtı. Belli ki bu çiftlik eviyle oynamışlardı. Sonra ayakları sundurma gibi içi boş, tahtaya benzer bir şeye çarptı. Metal menteşeler gıcırdadı ve serin hava onları karşıladı. Değişikliğe karşı ürperdi ama rahatlayarak iç çekti. Bedeni buranın güvenli bir sığınak olduğunun farkında değildi ama zihni farkındaydı.

"İşte gidiyoruz." Dizini yere vurarak alçaldı ve ellerini kadının sırtına dayadı. Adam onu çekti ve kadın gözlerini açtı ama

ayrıntıları göremediğinizde birine bakmak garipti. "İşte. Burada bir yatak var. Uzan. Sana biraz su getireyim."

Odanın görüntüsü zihnini doldurdu. Duvarlar için ahşap çıtalar, yan tarafta şifonyer gibi bir şey ve iki küçük pencere. Hemen arkasındaki yatak, kalan alanın neredeyse tamamını kaplıyordu ve dün gece uyudukları kulübedekinin boyutlarındaydı. Anlaşılan yine paylaşacaklardı.

"Fazladan kalacak yerimiz yok," dedi su doldururken. "Yerde yatabilirsiniz ama kilim olmadan pek rahat olmaz."

"Tam bir beyefendi," dedi alaycı bir tavırla ve yatağın kenarına oturdu. Tüm vücudu yorgunluktan sarkmıştı.

"Hiçbir zaman öyle olduğumu iddia etmedim. Ayrıca, dün gece yakınlaşan sadece ben değildim."

"Evet, öyleydi. Yatağın benim tarafımdaydım, başladığım yerde," dedi mağrur bir ses tonuyla.

"Hmm."

Onun ruhunun yaklaştığını hissetti ve yaklaştığında gözlerini açtı. Görüşünün çoğunu kaplayan zonklayan şimşek bloğunun etrafında, elinin tanımını seçti ve su bardağını aldı. Başı zonkluyordu. "Teşekkürler."

"İç. Ben biraz daha getireyim. Niall yemek hazırlıyor, Kalia da yıkanabileceğin bir şeyler hazırlıyor. Kadınlardan sana uygun giysiler bulmaya çalışacağız. Eminim birilerinde sana uyacak bir şeyler vardır."

Bardağı boşalttı ve daha fazla içmenin akıllıca olmayacağını düşünene kadar sabırla yeniden doldurmasını bekledi. Adam alnına nemli bir bez yerleştirdi ve bir süre oyalandı, parmaklarını yüzünün yanından geçirerek omzuna koydu. Yaptığı küçük numaradan sonra sürekli suratına yumruk atma isteği duysa da, onun dokunuşunun verdiği yumuşak his bezden daha mutlu edici ve yatıştırıcıydı. Kaslarının gevşediğini hissetti.

"Birazdan yemekle döneceğim. Dinlen. Burada güvendeyiz. Bu küçük konutların her birinin kendi koğuşu var. Bir kez ayarlandığında, her şeyi ve herkesi dışarıda tutacaktır. Döndüğümde yapacağım. Şimdi tek yapman gereken şafağa kadar dinlenmek."

"Sonra ne olacak?"

Durakladı. "Bunun için ihtiyacımız olduğunda endişeleniriz."

Kapı arkasından usulca kapandı ve kadın nemli bezi gözlerine götürüp derin bir nefes alarak baş ağrısının geçmesine izin verdi.

Sonra Obsidyen Krallığı'na gideceklerdi elbette, hayatta kalma yolculuğunun bir sonraki aşaması orada başlayacaktı. Kas gücü ve kılıcı onu bu sefer kurtaramayacaktı. Ya da sadece bunlar değil. Kurnazlık ve ihanet de. Hile ve politika da olacaktı. Yarı Tanrı Kieran onu on beş yaşında bunun için eğitmeye başlamıştı. Tarian'la tanıştığı ilk Yarıtanrı kongresinde bu konuda yetenekli olduğunu göstermişti. O zamandan beri bu konuda çalışıyor, elinden geldiğince yardım ediyor, izin verdiklerinde toplantılara katılıyordu. Bunu büyüleyici buluyordu. İlgi çekici. Hatta eğlenceli.

Ancak son birkaç yıldır, bu işi devam ettirenler hep Kieran ve Lexi olmuştu. Şimdi o oynayacaktı ve ona danışmanlık yapacak bir takımı yoktu. Tek başına oynayacak ve Fae'lere karşı nasıl duracağını görecekti.

İRKİLEREK UYANDI. ODA K A R A N L I K T I VE ETRAFI HAREKETSIZDI. A Tuhaf bir his teninde gezindi.

Yanına baktığında Tarian'ın orada olmadığını gördü. Bir süre önce, güneş hâlâ çektiği perdeleri aydınlatırken yiyeceklerle geri dönmüştü ama yıkanması için ona biraz mahremiyet vermek üzere tekrar gitmişti. *Düşmüşleriyle* bazı işleri görüştüktan sonra döneceğini söylemişti. Bunun ne kadar zaman önce olduğunu söylemek mümkün değildi.

Kendini çok daha iyi hissediyordu. Baş ağrısı sadece hafif bir zonklamaydı. Hâlâ yorgundu, daha fazla uykuya ve yakında belki daha fazla yemeğe ihtiyacı olacaktı ama kendini çoğunlukla normal hissediyordu.

Ayağa kalktı, o garip his rahatsız ediciydi, sanki bir şeyler tam olarak doğru değildi. Peki ya doğru *olan neydi*? Yabancı bir ülkede, belirsiz bir geleceği olan bir tutsaktı. Yine de...

Düşük ışıktaki gözlerini kıstı, bulanık karanlık görünmeyen dehşetleri ima ediyordu. Etrafında kıvrılıp bükülen sihir, sessiz boşlukta *çırpınıyordu*. Yoksa bu onun hayal gücü müydü?

Odayı geçip perdeyi geri çektiğinde zemin ayaklarına soğuk geliyordu. Ay ışığının yumuşak parıltısı tenine ve Tarian'ın giymesi için ona verdiği kumaş elbiseye vuruyordu. Karanlık, çok uzaktaki ağaçların ve çalıların etrafına yayılmıştı. imenli düzlüğü örtmüştü.

Gecenin içinde hiçbir şey hareket etmiyordu. Daha önce yıkandığı, giyindiğı ve yemek yediğı zamanların aksine, garip sesler ya da tuhaf kuş cıvıltıları duyulmuyordu. alılıkların arasında hiçbir yaratık sıçramıyordu. Şu anda hiçbir şey yoktu. Ses yokmuş gibi hissediyordu. Sanki bölgedeki her şey çekip gitmişti.

Sanki büyük bir yırtıcı hayvan buraya taşınmıştı.

Bu sefer tüyleri ürperdi. Göğsünü bir tedirginlik kaplamaya başladı. Kafasının içindeki sestten önce anlamıştı bunu.

Geldi.

Tabii ki buradaydı. Darkrend. Wylds'in dokusunda ve büyülu kıvrımlarında ilerlerken onun doğal olmayanlığını neredeyse hissedebiliyordu. Yemyeşil, garip topraklara *yanlışlık* saçarken. Bu yer için bir hastalıktı, doğal düzeni bozuyor ve pürüzsüz olması gerekeni kırıştırıyordu.

Tehlikeyi şimdi hissedebilirsin, dedi ses. Ona kulak ver.

Öyle görünüyordu. O da öyle yaptı.

Odaya doğru hızla ilerledi ve kapıyı çekerek açtı. Ahşap sundurma, çakıl gibi küçük kayalara iniyordu. Ayakkabılarını almak için geri dönmeye zahmet etmedi. Zaman olmayabilirdi. Kayaların üzerinden koşarken acıyı görmezden geldi, büyük bir daire şeklindeki barakalar topluluğunu hızlıca gözden geçirdi, merkezi bir merkeze benziyordu. Eğer Tarian o merkezde uyumuyorsa, orası buluşma yeriydi.

Topuğu bir kayanın ucuna çarptı. Acı dolu bir nefes çekti ama hızını kaybetmesine izin vermedi. Kenara vurmak ya da ona bağırarak istedi ama yaratığın nerede olabileceğini bilemezdi. Göbek kulübesinin duvarı bitmiş, geniş bir sundurma için yer açılmıştı. Tırabzanın altına yuvarlandı ve zıpladı.

Kükreme korkuyu doğrudan kalbine yönlendirdi. Dallar çatırdadı ve yırtıldı. Aşağıya arpan devasa ayakların sıkıştırması kayaları salladı. Sundurmayı koşarak geçti ve tam kapı açılırken kapıya yöneldi. Yumuşak ışık üzerine yayıldı ve iri gözlü Lennox kısa bir süre durdu. Dehşet vücudundaki her çizgiye kazınmıştı.

"Güvenli bir yere git, seni aptal!" diye bağırarak onu tekrar odanın içine itti.

Adamın bedeni yana savruldu ve Tarian onun yerini alarak kadını omuzlarından yakaladı, aceleyle döndü ve onu odanın içinde döndürdü. Bir başka kükreme duvarları sarsarken Tarian onu bıraktı ve kapıyı çarparak kapattı. Kızın vücudu titremeye başladı.

"Aşağı inin ve koğuştaki hazırlayın!" Tarian ışığı söndürmek için köşeye doğru koşarken bağırıyordu.

Donup kalmış olan Lennox'a döndü. Daha önce bir darkrend'e hiç bu kadar yakın olmamıştı. Öğrenme eğrisi zordu.

Köşede güzel bir kadın oturuyordu, saçları diğerleriyle aynı tarzdaydı, gözleri şok içindeydi. Niall onun yanındaydı, şaşkın görünüyordu ve bu mevcut durum için çok garip bir tepkiydi.

"Hadi, hadi, hadi!" diye bağırıyordu kolunu sallayarak.

Bir nabız odayı sarsarken ilk çözülen Lennox oldu. Yaratık onları arıyordu. Ya bir dakika önce onu görmemişti ya da gözden kaybolduğunda yerini kaybetmişti. İkincisini umuyordu, çünkü bu onun pek de akıllı bir yaratık olmadığını gösterirdi.

Sessiz, diye düşündü olabildiğince yüksek sesle. Yayın yapabileceğini söylediler, bu yüzden düşüncenin gücü olduğunu varsaydı. Zararı olmazdı. Korumayı ayarla. O koğuştaki ayarlamalıyız.

Lennox odanın kenarındaki bir kapıyı açtı ve ona ilerlemesini işaret etti. Masadaki iki kişi ayağa kalktı ve Tarian onun sırtına çarpınca aceleyle yanına koştu. Diğerleri aşağı inmeye başlarken Tarian onun omuzlarından tutup yönlendirdi.

Tarian, koğuştaki kurmak için binaya tüm girişleri kapatmamız gerektiğini açıkladı. O yaratığın ne kadar kalacağını bilemeyiz. Yatak odalarımıza gidip bekleyeceğiz. Zaten yatma vakti geldi.

Tüyleri diken diken oldu. Yavaşça döndü, dehşet duygusu onu yakalamıştı.

"Aşağı in," diye fısıldadı, ne olacağını biliyordu. Hissediyordu. "Acele et Tarian. Aşağı in." Nefes ağzından zar zor çıkıyordu.

Kadın dönmeyi bitirdiğinde Tarian onun elini tuttu. Bakışları pencereden dışarı çıkarken. Kâbuslardan yapılmış devasa bir yaratığın gözleriyle karşılaştı.

Vücudu ağaçlar tarafından kısmen gizlenmişti. Kocaman, sararmış dişleri kırmızı-siyah diş etlerinden aşağı doğru kıvrılıyordu. Kafası onunkinin daha düz bir versiyonuydu.

Burnu bir köpeğinki gibi yukarı kalkık ama alnı bir insaninki gibi olan bir kurt adam fikri. Başından yarasa gibi kulaklar yükseliyordu ve vücudu, orantıları tam olarak kavrayamayan beş yaşındaki bir çocuğun çizdiği bir gorili andırıyordu. Her bir elinin pençeleri onun tüm vücudu kadardı ve yaklaşık iki saniye içinde bu göbeği parçalayacaktı.

Haydi! Tarian zihninin içinde bağırarak onu tuzak kapısına doğru çekti.

Ayak izlerinin sıkışması yeri sarstı. Kükremesi onu dondurmaya çalıştıysa da bunu aştı ve Tarian'ı da kendisiyle birlikte çekti. Lennox bir merdivenin dibinde bekliyordu.

Yakala beni, diye bağırdı ve deliğe düştü. Yanlarından tuttu ve aceleyle onları yoldan uzaklaştırdı.

Bir yıkım kakofonisi üstündeki döşeme tahtalarını salladı. Tüm sesleri bastırdı. Tahtalar parçalandı ve metaller vınladı. Yaratık yapının içine girmişti. Burada koğuşturmak ayarlamak mümkün değildi.

Tarian tuzak kapısının kenarından tutarak içeri atladı. Son anda bıraktı. Çerçeveye çarpan tahtanın şakırtısı, katliamın geri kalanı arasında kayboldu. Tüm ışık kesildi. Adamın ellerini üzerinde hissetti, onu kendisine doğru tutuyordu, sonra zihninde filtrelenen görüntüler gördü, ultraviyole ile kısmen aydınlatılmış bir tünel.

Adam onu yönlendirirken gözlerini kapattı. Yapısal bir inilti tüneli doldurdu. Toprak ve kaya duvarlardan uzaklaştı. Zemin titredi.

Başka bir kükreme, bu seferki sinirli, ilk kaybettiği zamanki gibi. Sonra bir nabız.

Lennox yavaşladı, duraklamaya hazırdı. O büyülü dondurma düğmesine yenik düşmeye hazırdı. Korkuya. Önündeki iki kişi de öyle yapmıştı. Onları itti, Tarian da onunla birlikte.

Tünel dört yolu olan dairesel bir alana ulaştı. İkisi sağdaki ilk yolda durup Tarian'a baktı. Adamın eli kızın omzunda sıkıştı. Onun bakış açısından başını salladığını görebiliyordu ama ne söylendiğini paylaşmadı. Dişi sola doğru dallandı ve o da durakladı. Başka bir kükreme ve daha fazla çarpan duvar. Sanki molozların arasında tepiniyor gibiydi.

Gidelim, güvercin, dedi Tarian, onun önüne geçip elini tutarak. Tekrar aksiyon kahramanına dönmüştü.

Durumun dehşetine rağmen onun eğlendiğini hissetti.

Tünel kıvrıldı ve bir çatala gelmeden önce onu takip etti. Sola gitmekte tereddüt etmedi. Burada yavaşladı, gizlendi, sessiz oldu. Kız da onu takip etti,

elini tutuyor, gözleri kapalı, görüş alanından izliyor ve ayağının takılmamasına çalışıyordu.

Tünel, yıkık gecekondunun altındakine hiç benzemeyen bir merdivenle son buluyordu. Bir eli bir basamağın üzerinde, diğeri onunkini tutarken durdu ve geldikleri yöne baktı. Yeryüzü titredi.

Onun bakışlarında kendini gördü ve kararlı ifadesi ve dik çenesiyle ne kadar kendinden emin ve belalı görüldüğüne inanamadı. Dışarı çıkıp o canavarla tek başına yüzleşmeye hazır gibi görünüyordu. Belli ki kas hafızası. Düşman, zorba ya da Chester'lardan nefret eden büyülü kişi onun zayıf ve kolay lokma olduğunu düşünmesin diye korkmadığını göstermeliydi. Ancak içten içe kesinlikle altına sığıyordu.

Kapıyı açık mı bıraktın, kapalı mı? Tarian ona sordu.

Hatırlamaya çalışarak beynini yokladı.

Yüzüne nazikçe dokundu, başparmağı yanağında gezindi. *Sorun yok, dedi. Anılarına bakabilirim...*

Açık, sanırım, itiraf etti.

Durum şu. Koğuşu kurmak için ikimizin de üst katta, tuzak kapısı ve ana kapı kapalı halde olması gerekiyor. Bunu yaptığımda, koruma bu gecekondulu kulübesini, sizin sevgiyle adlandırdığınız gibi, yıkılmaz hale getirecek. İsteddiği kadar üzerinde tepinebilir ve sadece ayağı ağrıyabilir, tamam mı? O zaman dinleniriz.

Gitmesi gereken kişi ben olmalıyım, dedi isteksizce, yumuşak tuniğini tutarak. O da tazelenmişti. Onun tehlike versiyonunun nasıl hissettirdiğini biliyorum. Bırak gideyim.

Başparmağı dudaklarında gezindi. *Hemen arkamda olacaksın, küçük güvercin-*

Ama çoktan sürünerek ve iterek onu geçmiş ve merdivene doğru ilerlemişti, içten içe bunu yapması gerektiğini hissediyordu. O yarattığı çözmüştü ve hayatta kalmalarını sağlayacak en iyi kişi oydu. En azından bu çabanın ilk aşamasında.

Adamın başının sallandığını hissetti, kafası karışmıştı ama onu görmezden gelip istediğini bu kadar kolay elde edebilmesi ilgisini çekmişti. Onun liderliği ele almasına izin verme konusundaki isteksizliğini hissetti ama hayatları buna bağlı olduğunda birbirlerine güveneceklerine dair mağaralarda bir anlaşma yapmışlardı. Bu yüzden iç çekti. Ve ağırlığını kaydırды. Ve sonunda dedi ki, *"Tamam. Ama Daisy, dikkatli ol. Eğer yapamazsak, bu tünelde uyuyacağız.*

Diğer gecekondulardan birine girmek için izin isteyemez miyiz?

Koğuşları yerleştirildikten sonra olmaz. Kapıyı çaldığımızı duyamayacaklar ve zihin dokunuşunun erişemeyeceği bir yerde olacaklar. Ama sorun değil. Bu

Yaratık sonsuza dek orada kalmayacak, ateş üfleyemez ya da bu tünellere sığamaz. Eğer o kapıyı kapatamazsak, birlikte rahatsız bir gece geçireceğiz. İyi olacak. Seçeneklerimiz var.

Yanlış zamanda görülmediğini ve tünele geri dönmeden öldürülmediğini varsayarsak.

Bunu varsayarsak, dedi.

Başını salladı ve tekrar sertleşmeden önce yüzünde belirsizlik ifadesinin parladığını gördü. Bu ifadenin geçmesine ne sıklıkla izin veriyordu acaba? Zihninde gerçekte neler olup bittiğine dair bu fiziksel bakış.

Ne zaman büyük cesaret gerektiren bir şey yapsan, diye fısıldadı zihnine, bir okşayış gibi. Doğru yarayla hepimiz ölümlüyüz.

Fae'lerin sözlerinden biri olmalı, öldürülene kadar ölümsüzler.

Başını salladı ve basamakları yokladı, en tepeye çıktı ve onu zihninden kovdu. Adam hemen kaçtı, onun boşluğa olan arzusunu hissetmişti. Ya da belki de işleri yoluna koymaya başlamıştı.

Eli mandalın etrafında kıvrıldı ve çevresini fark etti. Wyld'ler bekliyordu, hilekâr ve şakacı ve oyun oynamaya hazırdılar, şiddet ya da eğlence ya da her ikisi, kimse bilemezdi. Yine de bunun içinde darkrend vardı. Dönüyor, yuvarlanıyor ve etrafındaki bereketli yaşamı küle çeviriyordu. Bir bela. Dengesizlik. Gün gibi ortadaydı, birinin büyülü olup olmadığını sadece hareketlerini izleyerek anlayabilmek gibi. Etkileşimlerini izleyerek. İşin özünde bu da bir duygudan başka bir şey değildi. Bunun gibi.

Harika içgüdüleri vardı, Zorn hep öyle söylerdi. Her zaman söylediği gibi onlara göre yaşıyordu.

Darkrend aradı. Baktı. Yok etti. Dikkati başka yerdeydi ama gecekondularının kapısı olan delik açık duruyordu. Pencereden gelen ay ışığı karanlık alanda dans ediyordu.

Tuzak kapısını yavaşça açtı. Tarian ayaklarının üzerinde ilerledi, göğsü çıplak ayak bileklerine değiyordu. Onun hemen ardından yukarı çıkmaya hazırdı.

Görmezse bilmez, diye düşündü kendi kendine.

Tuzak kapısı duvardan uzağa açılarak onu korudu. Etrafına baktı, sadece ön kapıdan bir kesit görebiliyordu. Ay ışığının içinden darkrend tüm ihtişamıyla görünüyordu, neden olduğu enkazı yırtarak dibe inmeye çalışıyordu. Onun ve diğerlerinin enkazın içinde kaybolduğunu biliyordu.

Belirgin hareketleri en aza indirmek için sürünerek dışarı çıktı, ellerini nereye koyduğuna dikkat etti ve zemine doğru kaymamaya özen gösterdi. Duvara dayanmadan önce odanın kenarına doğru süründü. Perdesi çekilmiş pencere sağında duruyordu. Tarian kapağın aralığında bekleyip onu izliyordu. Ona başıyla onay verdi.

Arkasından kapıyı yavaşça kapatmak için oyalanması dışında, daha hızlı ama aynı sessizlikte geldi ve onunla birlikte duvara yaslandı. Bir şey yok.

Bir nabız odayı salladı, yoğun ve odaklanmış, avını arıyordu. Yıkımdaki tırmalama ve tepinme sesleri yavaşladı, yaratığın odağı değişti. Bir sıkıştırma daha geldi, sonra bir başkası, onları dövüyordu. Birazdan nerede olduklarını öğrenecekti, eğer henüz öğrenmediyse.

Kahretsin, diye zihninden geçirdi dişleri korkuyla takırdarken. Tarian'ın parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı. *Git*, diye zihinsel olarak bağırdı ve koşmaya başladı.

Tarian hemen arkasındaydı. Devasa ayakların sıkışması yeri sarsarak onlara doğru ilerliyordu. Tarian ve Daisy birlikte açık kapıya ulaştılar. Darkrend, vücudunun yarısı uzunluğunda, on adım öteden hamle yaptı.

"Büyüyü söyle," diye bağırdı, avuçları onunki gibi kapıya çarptı. Kapıyı birlikte çarparak kapattılar. Kilit kilitlendi, son kelime darkrend'in vuruşuyla aynı anda ağızından çıktı. Tahta ağır çekimdeymiş gibi eğildi, yarılmaya başladı ve sonra her şey hareketsiz kaldı. Sessizlik boşluğu doldurdu.

Kapıdaki yarığın izin verdiği küçük ışık dilimi hareket eden gölgeleri gösteriyordu. Bir hareketlilik telaşı. Ancak birkaç dakika içinde yaratık yavaşladı. Kapıdaki yarık zifiri karanlığa dönüştü ve sonra devasa kütle kayboldu.

Işık içeri sızdı.

Tarian sesli bir nefes verdi. *Başardık-*

Bir hava sarsıntısı Tarian ve Daisy'nin sıçramasına neden oldu. Daisy titreyen elleriyle uzanıp Tarian'ın tuniğini yakaladı. Tarian onun bileğini tuttu ve onu kendine çekti.

"Bunu hissetmemeliyiz," diye fısıldadı, gözlerini kapıya dikerek. Bir adım uzaklaşarak onu yakınında tuttu. "Koğuş içeri girmesini engelledi. Tuttu. İyi olmalıyız. Hissetmemeliyiz..."

Çatıdan yumuşak bir gümbürtü duyuldu. Başları o tarafa doğru sallandı ve onun da kendisiyle birlikte titrediğini hissedebiliyordu. Dehşetten ya da o anın dehşetinden etkilenmiyor değildi.

Bir gümbürtü daha, bu seferki daha yüksekti. Çatıdan biraz toz kalktı. Tarian'ın parmakları ona karşı sıkılaştı.

Bir göz pencereyi doldurdu. Onlara kilitlenene kadar etrafta dolaştı. Gözbebeği küçüldü.

Birlikte zıpladılar. Tarian nefesinin altında küfretti. Yaratık geriye doğru eğildi. Pencerede dişler parladı ve koğuştan bir kükreme yükseldi. Yaratık ileri atılmadan önce göz bir kez daha belirdi, dişleri pencereyi gıcırdatıyordu. Duvarlara. Gümbürtüler ve tırmalamalar büyüü aştı. Yapı inledi ve eğildi.

Tarian Daisy'yi gecekondunun arkasına doğru sürükledi. Daisy ona yapıştı.

"Ya git ya da kal," dedi usulca. "Git ya da -yani, kal ya da git. Ya koğuştan güçlendirin ya da tamamen aşağı çekin ki biz de tuzak kapısından geçebilelim."

"Eğer aşağı çekersen, tüm bunlar birkaç saniye içinde başımıza yıkılır. Birimiz aşağı inmeyi başarır. Diğerimiz başaramaz. Zamanımız olmaz ve bu alan ikimize birden yetecek kadar büyük değil."

Birbirlerine baktılar, gözleri çok açıktı. Onun öleceği anlamına gelse bile gitmezdi. Bunu orada görmüştü, pusuda bekliyordu, kafasını karıştırıyordu ama gerçektir. Adamın onu o yaratığa bırakmayacağını görebiliyordu. Yaşadıkları onca şeyden sonra olmazdı. Birlikte katlandıkları ve kaçtıkları şeylerden sonra olmazdı.

Ve onun da bunu yapmayacağını zihninden okuyabiliyordu. Eninde sonunda ölmesi gerekebilirdi ama bu şekilde değil. Onu kurtardıktan sonra değil. Bu kararı daha önce de vermişti ve burada tekrar veriyordu. Belki mantıklı değildi ama umurunda değildi.

"Güçlendirmeye çalışabilirim," dedi usulca, yatağa bakarak. "Bir kadehle. Henüz gücü doğrudan kullanmayı denemedim ama deneyebilirim."

"Deneyebilirsin." O da yatağa baktı. "Ama... neredeler?"

Kollarını sıktı ve aceleyle yanından geçti. Gecekondun gürlerken ve kalbi sıkışırken yatağın yanına eğildi. Önce bir paketi, sonra diğerini çıkardı. Onları mağaradayken sihirli bir şekilde buraya göndermişti. Kristal kadehin üstünde uyuyormuş da haberi yokmuş.

"Bu çıkarıldı," dedi siyah benekli düz bir nesne çıkarırken. Düşük ışıқта parlıyordu. "Kaçınılmaz olarak onu kapıp kaçtığı anda peşinden koşmak istemedim."

Adam kızın eline uzandı, kız da hiç düşünmeden elini tuttu ve adamın onu ön kapıya doğru sürüklemesine izin verdi.

"Eğer o şey içeri girerse, biz de kaçabiliriz," diye mırıldandı. "Kendimizi bir kutunun içinde teslim etmenin anlamı yok."

Sırtışından onun sözlerini yorumladığı anlaşıyordu. Yine de doğrudu, bu yüzden cevap vermedi.

Adam durakladı ve ona baktı. Onu belinden kavradı, kendine doğru çekti ve dudaklarına öpücüğünü damgalayarak sertçe öptü. Bunun son öpüşmeleri olabileceğinden endişelendiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Yanımda kal," dedi onu isteksizce bıraktıktan sonra, kapıya doğru döndü ve omzunun üzerinden yarı yarıya ona baktı. "Bana dokun ki orada olduğunu bileyim."

Zihni dönmeyi hiç bırakmadığı için onun düşüncelerinde orada olduğunu duyabiliyordu ama dediğini yaptı ve bir sonraki gümbürtüyle irkildi. Yaratık pencereden uzaklaşarak tekrar çatıya tırmandı. Yapı ağırlığının altında inledi. Tarian'ın tüm vücudu onunkine karşı sarsıldı.

-Yoksa adamınkine karşı titreyen kadının ki miydi? Adam başını eğmiş, kadehi iki elinde tutarken, gözleri kapalıyken ona sarıldı.

Kadehin titreşimini duyduktan sonra vücudundaki vızıltıyı hissetti, kadehten ona doğru akıyordu. Kadehin içinde çalkalanıyor, köpürüyor, kanını elektrikleştiriyor ve sonra tekrar ona dönüyordu. Kısa süre sonra hissettiği tek şey bu vızıltıydı, her yerde, içinde ve dışında, kulaklarında ve görüşünü dalgalandırıyor. Sanki dişlerini sallıyormuş gibi hissetti, çok güçlüydü. Nefesi kesildi, aynı şeyi hissediyordu.

Uzaklaşmak, bu korkunç duygudan kurtulmak için ellerini serbest bıraktı, ama bir anda azaldı. Yukarıdan gelen gümbürtü azaldı. Sessizlik yeniden başladı.

Kadehi bıraktı ve derin bir nefes aldı. Ağır bir şekilde yere düştü ve sekerek uzaklaştı. Sarkarken yayından bir ter damlası düştü.

"Pekâlâ," dedi loş içeriye doğru, tavana bakarak. Hâlâ ses yoktu. Ne bir gümbürtü ne de aşağıya inen bir toz. Bu sefer koğuşı dayanacaktı. Bundan emin olabilirlerdi. Ekstra güç artışı yardımcı olmuştu.

Ve artık kadehleri nasıl kullanacağını biliyordu.

"En azından bir darkrend ile karşılaştığımızda altımıza işemedik." Onun eline uzandı. "Alın bunu, Gökseller."

Son fark edişine rağmen bir kahkaha attı, yüzü onun sırtına gömüldü. "O koğuşların her şeyle başa çıkabileceğini söylediğini sanıyordum." Hâlâ titriyordu ama sarsıntıları azalıyordu. Bu tepki sihirli bir şekilde yaratılmıştı. Bir dahaki sefere bunu görmezden gelmek için daha fazla zorlaması gerekecekti.

Bir dahaki sefere mi? Ona bakmak için döndü. *Blight beni yok etti, bir dahaki sefer olmasa iyi olur.* Onu kapıdan uzaklaştırırken başını iki yana salladı. "Normalde kırılganlığı asla kabul etmezdim ama... Şu anda seslerimizi duymaya ihtiyacım var. Başka bir şeye değil. Bu... Bunun ne olduğunu anlatacak kelimelerim yok. O yaratık dengeli değildi. Yeteneklerinin çok ötesinde bir büyüye sahipti."

Onu pencereye doğru çekti, belli bir açıyla ilerledi. Pencerenin yanından içeri baktı, başını hızla geri çekti ve sonra tekrar yaptı. Rahat bir nefes aldı.

"Şu anda başka bir yerde."

"Muhtemelen çatıdadır," dedi.

"Evet. Teşekkür ederim. Bunu hayal etmemeye çalışıyordum."

Adam perdeyi indirirken kadın bir kahkaha attı. İşini bitirdikten sonra onu odanın arka tarafına, yatağa doğru çekti. Yüzünü ona dönerek gözlerinin içine baktı. Odanın loşluğu gözlerinin muhteşem yeşilini görmeyi imkânsız kılıyordu ama keskin elmacık kemiklerini ve sert çenesini yumuşatarak yakışıklı yüzünü daha da güzelleştiriyordu. "Bunlardan birine tek başıma katlanmayı hayal bile edemiyorum. Savaşta sertleşmiş ve hiçbir şeyden korkmayan Lennox dondu kaldı. Hayatım boyunca böyle bir şey görmedim. Bak" -elini kaldırdı- "Hâlâ titriyorum."

O da titriyordu. Titremeleri tüm vücudunda hissediyordu.

"Ama sadece bir toplantıdan," diye devam etti, "soğukkanlılığını koruyacak kadar çok şey öğrendin. Bu gece hayat kurtardın. Seni hapse atacak olanların hayatlarını. Kurtarmakla yükümlü olmadığın insanların hayatlarını. Bunun için sana teşekkür ederim."

Böyle şeyler hakkında hiç düşünmemişti. Hiçbir şey hakkında düşünmemişti. Yardım alması gerekiyordu ve Tarian'ın bu yardımı sağlayacağını biliyordu.

"Hayatta kalmak," diye fısıldadı.

Hayatta kalmak, diye düşündü, çünkü başka ne olabilirdi ki? Bu yolculukta başka ne olabilirdi ki? Kurtulacak kadar uzun süre hayatta kalmak. Kendini kurtarmak için. Evinde, nerede olduğunu merak eden bir ailesi vardı. İyi olup olmadığını merak ediyorlardı. Ölümüyle onları incitme fikrinden nefret ediyordu. Onları terk etmekten.

Bu not üzerine, tavana baktı. Kapıya. Bir belirsizlik titremesi hissetti.

Başını salladı ve tuniğini çıkararak metalik bir kolyeye benzeyen tek dövmele nefis göğsünü ortaya çıkardı. "Darbe yok," dedi usulca, ayakkabılarını tekmeledi ve pantolonunu aşağı iterek bir çift insan boxer külotunu gösterdi.

Kadın kaşlarını çatdı.

Adam onlara baktı ve orantısız bir gülümsemeyle omuz silkti. "Fae'ler çok fazla iç çamaşırı giymezler. Çalışırken bunları daha rahat buluyorum."

"Çalışmıyorsun."

Pencereye baktı. "Cehennem gibi çalışmıyorum." Adil.

Ona bir adım daha yaklaştı ve bakışları vücudunu tarayarak her santimini yuttu. Ayak parmaklarından, ona verdiği slip boyunca, göğüslerinin tomurcuklanmış tepelerine kadar bir iz bıraktı. Gözlerinde gizlendiğini gördüğü coşku karşısında ona şehvetli ve kışkırtıcı bir gülümseme verdi.

Bakışları bile gözlerini kamaştırmıştı. Midesini dalgalandırdı. Onun vücuduna ve kim olduğuna duyduğu takdir gözlerinde parlıyordu.

Sırıtsı hâlâ yerindeydi, yatağın üzerindeki örtüleri çekmek için eğildi. Sonra doğruldu, onu izledi, bir sonraki adımı atması için cesaretlendirdi. Onun liderliğini takip etmesi ve bir sonraki hamleyi yapması için cesaretlendiriyordu.

Nefesi kesildi, garip bir şekilde gerildi, sessizce külotunu yukarı çekti ve vücudundan uzaklaştırdı. Hâlâ külot giyiyordu ama sadece külotu, geri kalanını havaya ve adamın gözlerine maruz bırakıyordu.

Bakışları daldı, onu içine çekti. Kendine engel olamıyormuş gibi öne doğru uzandı ve avuçlarını karnının yanlarında ve yukarı doğru gezdirdi. Başparmakları göğüslerinin kenarlarını sıyırdı, daha ileri gitmedi.

"Daisy," dedi, sanki tanrılarından birine dua ediyormuş gibi. "Karşımda gördüğüm bu minyon, bebek gibi yaratığa uyan ne kadar zarif bir isim. Ve içindeki korkunç canavarı mükemmel bir şekilde gizliyor. Bu gerçekten bir zevk."

Gölgeye bir bakış attıktan sonra, koğuş başarısız olursa zaten öleceklerini bildiğinden, dış dünyayı zihninden uzaklaştırdı. Dün gece olduğu gibi sadece o ana odaklandı. Bu ana. Pişman olabileceği şeyler yapmak için daha iyi bir zaman yoktu. Akıllıca olmayabilecek şeyler.

Onunla o çıkıntıda tanıştığından beri yapmak istediği şeyler. O sahilde onu ilk gördüğünden beri.

Ellerini kollarında gezdirdi, kasları hissetti, omuzlarına gitti, parmaklarını oluklara daldırdı. Tümseklerin üzerinden aktı. Daha da yaklaştı, yüzünü yukarı kaldırdı. Daha da yaklaştı, aralarındaki sıcaklığın ve elektriksel kimyanın ileri geri sıçradığını hissetti. Elleri olduğu yerde kaldı, titriyordu ama dışarıdaki tehdit yüzünden değil. Bir an öncesinden dolayı değil. Ama *bu* an yüzünden. Onun yüzünden.

Kadın adamın ensesine uzandı ve baskı uygulayarak dudaklarını kendine doğru çekti. Diğer eli adamın kolu boyunca bileğine doğru ilerledi ve oraya da baskı uyguladı. Avucunu göğsünü örtecek şekilde çekti ve adam nefesini içine çektiğinde kalbindeki ateşi hissetti.

Dudakları onunkilerle buluştu ve yakınlaşmak için zorlayarak yatağa doğru düştüler. Adamın ağırlığı onu sararken topuğunu adamın kalçasına doladı. Adamın dudakları onunkileri yutarken. Adam onu yatağa daha sıkı çekti ve kalçalarının arasına yerleşerek vücudunu tam da arzuladığı gibi hizaladı. Diğer bacağını adamın kalçasına doladı, kollarını adamın omuzlarına doladı, dili adaminkiyle dans etti. Adamın kalçaları öne doğru itildi ve kadın yıldızları gördü. Hayal edebileceğinden çok daha iyi hissetti.

Ona karşı gerildi, kontrolünün sarsıldığını hissetti. Adamın söylediği gibi serbestçe düşmek istiyordu. Şimdi olabildiğince güvende olacaktı, hakkında hiçbir şey bilmediği ya da anlamadığı büyüye güvenerek parçalanmaktan bir koruma uzakta olacaktı. Hayatı geldiği gibi kabul edecekti. Başka bir yolu yoktu. Şu anda olmazdı.

Adamın kalçaları erotik bir şekilde ona doğru hareket etti ve kadının bacakları gerildi. Gözleri dalgalandı. Durması ve önündeki giysileri çıkarması gerekiyordu. Onun için duyduğu bu arzuyu sona erdirmek, onu daha derinden hissetmek istiyordu. Onun kendisini tüketmesine izin vermek. Ama bu çok iyi hissettiriyordu. O kadar mükemmeldi ki.

Öpücük derinleşti. Arzusu kontrol altına alınamayacak kadar büyüyene kadar çiçek açtı. Anlamak için çok fazla. Kıvrandıkça, adam sert, cezalandırıcı ve mükemmel vuruşlar yaptıkça ona sarıldı. Zirveye ulaştı ve ona karşı titreyerek dağıldı. Adam da onunla birlikte inledi ve titredi, ona daha sıkı sarıldı, yüzünü boynuna gömdü.

Adam derin nefes alıp tenini öperken ve dudaklarını usulca öpmek için tekrar yukarı kalkarken titredi.

Aralarına uzandı, onu ikinci raunt için hazırlayabileceğini biliyordu - gerçek şey için. Ancak başparmakları onun boxer külotuna takıldığında, adam uzandı ve ellerini durdurdu.

"Hayır," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Bunu senden almayacağım. Sonundan önce benden nefret edeceksin. Buna pişman olacaksın."

"Öpücüğünden pişman değilim." Dudaklarını onunkilere bastırarak bunu kanıtladı. "Yapabiliyorken bu duygunun tadını çıkarabiliriz. Bir daha bulup bulamayacağımızı kim bilebilir? Sen ve ben asla sonsuza kadar birlikte olamayız, çünkü birimiz diğerini öldürecek, ama *şu anda* harika bir şey yapacağız."

Geri çekilmeden önce kızın alt dudağını emdi. "Hayır, Daisy. Öpücüğünü aldım. Bu kadarı yeterli. Aslında bu çok fazla. İlkinde yaptığım gibi bir başkasını tuzağa düşürmeyeceğime yemin ettim. Kontrolümü kaybettim ve öpücüğünü aldım, ama daha fazlasını almayacağım. Lütfen, bu gece vücuduna tapmama izin ver. Yarın yolculuğumuzun bir sonraki aşamasına başlayacağız."

Öpücüğü derin ve yoğundu ve kız ona karşı eridiğini hissetti. Boynundan aşağıya ve göğsüne doğru öptü, tomurcuklanmış bir tepeyi aldı ve dilini etrafında yuvarladı. Adamın parmak uçları kalçasının iç kısmından aşağı kayarak külotunun içine girdiğinde kadın inledi. Dudakları sıcaklığın izini sürerek aşağı inmeye devam etti. Kadın dizlerini daha da açtı ve adam iki parmağını içeri daldırıp kıvırdı, başparmağı aşağıya değerken okşadı.

Kadın zevkle sarsıldı, parmakları adamın saçlarına dolandı. Ağzı külotunun çizgisine geldi ve bacaklarından aşağı çekti.

"Bunlara ihtiyacın olmayacak," diye fısıldadı ve yere bıraktı.

"Eğer kaçmak zorunda kalırsak, ben tamamen çıplak olacağım ve senin hâlâ iç çamaşırların olacak. Bu nasıl adil olur?"

Ona doğru dönerken durakladı. Karanlıkta adamın yüzündeki ayrıntıları zar zor seçebiliyordu. Başını sallayarak poposuna doğru döndü ve külotunu bacaklarından aşağı indirdi. Onları Daisy'nin üzerine bıraktı. Daisy'nin ağzı gördükleri karşısında sulandı ve adamın düz karnına doğru sertçe sallandı. Boyu kalın ve uzundu, dokunması için onu baştan çıkarıyordu. Tatmak ve keşfetmek için. Bakışları o sert şaftın ucunda parlayan metali buldu ve yapıştı. Durakladı, kendinden geçti. Perçinlenmiş.

"Fae'ler kendi..." Ciyakladı, sonra boğazını temizledi.

Adamın hınzır sırıtışını seçebiliyordu. "Bu bir kızarma mı? Sorun nedir, Bayan Her Şeyden Emin? Daha önce hiç piercing görmediniz mi?"

Doğrusu... hayır, görmemişti. Başka birçok yerde vardı ama *orada yoktu*. Olduğunu biliyordu ama hiç tecrübe etmemişti. Fae'lerin bunu uyguladığını asla düşünmezdi.

Daisy tatmak için ağzının suyunu akıttı. Dilini üzerinde gezdirmek için. Adam inledi, belli ki onun düşüncelerini duymuştu.

"Bu arzuyu unutma," dedi Daisy'nin kalçalarının arasına inerken, sıcak nefesi onun tepe noktasını yıkıyordu. "Önümde diz çöktüğünde bu şans yakalayacaksın. Tüm mahkememin önünde."

Bu olasılık saçma görünüyordu. Saçma. Öfke uyandırıcı. Ama şu anda bunların hiçbirini düşünemiyordu. Ağzını ona doğru indirdi.

bedenini ve tüm düşüncelerini terk etti. Kendi gerçekliğiyle ilgili endişeler başka bir günün sorunuuydu. Şu anda meşguldü. Acımasız bir canavardan kurtulmuştu -yine acımasız bir büyü hissetmişti- ve gerçekten de rahatlamaya ve ardından uyumaya ihtiyacı vardı. Şu anda, onun dilinin tam olarak yaptığı şeyi yapmasına ihtiyacı vardı.

Ortasını yaladı ve emdi, dilini en hassas bölgesinin etrafında döndürdü. Parmaklarını onun içine soktu ve gözleri başının arkasına yuvarlandı. Adamın saçlarını biraz çekiştirdi, inledi ve muhtemelen ertesi gün ağrımasına neden olacak kadar eğildi. Büyü, şimdiye kadar deneyimlediği en karmaşık hislerle tüm vücudunu yıkadı ve sanki adamın ağırlığı onu kaplıyormuş gibi hissetti. Onun içindeydi. O her yerdeydi. Hava onun gücüyle dans ediyor ve parıldıyordu, elektrik cızırtıları teninden bedenine doğru akıyordu. Ağzı muhteşem bir emme gücüyle titreşiyor, parmakları ve büyüsu baş döndürücü bir uyum içinde çalışıyordu; ta ki kadın kendini kontrol etme yetisini kaybedene kadar. Tahmin ettiği vahşi şeye dönüştü, inledi, yalvardı ve belki bir keresinde ona tanrı dedi. Uçurumun kenarına yaklaştığında, mutluluktan dizlerinin bağı çözüldüğünde, kontrolü çoktan gittiğinde, saygınlığı geçmişte kaldığında, ıslak ve işkence görmüş çekirdeğine yumuşakça üflemek için geri çekildi.

"Seni lanet olası-" Ele geçirilmiş bir kadın gibi kıvranıyor, neredeyse ihtiyaçtan ağlıyordu. "Lütfen. Lütfen. *Lütfen.*"

Adamın büyüsu onu ele geçirdi, ağzı tekrar aşağı indi ve kadın tamamen çözüldü. Zevk fişkırması o kadar aşırıydı ki duyarlılıkları sarsıldı. Ardından gelen aşk ısırıkları ona işkence gibi artçı şoklar yaşattı ve sonra onun yanındaydı, gevşek formunu kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı.

"En azından elimi kullanmama izin ver," diye mırıldandı, onun sıcaklığına dönerek gözleri kapandı. "Sana dokunmama ve o müthiş vücudu keşfetmeme izin ver."

"Hayır. Bana dokunursan kontrolümü kaybedeceğimden korkuyorum. Seni bana bağlayan başka bir bağdan kurtaramam. Az önceki yeterliydi. Uyuman gerek. Dinlen güvercin, çünkü yarın her şey değişecek. Yolumuzda artık hiçbir engel kalmayacak. Yarın engerek yuvasına gireceğiz."

I Tekrar uyandıklarında şafak söküyordu, birbirlerinin kollarına sarılmışlardı. Işık, çekilmiş gölgelerin üzerinde renk atımları halinde parlıyordu.

Tarian hızla ayağa kalkarak onu irkiltti. Bacaklarını onunkilerin etrafından çözdü ve yatağın kenarına doğru salladı. Bir anda çıplak ve görkemli bir şekilde pencereye doğru ilerledi. Perdeleri kaldırdı ve başını sağa çevirip tüm vücudunu esneterek dışarı baktı.

"Görünüşe göre Gökseller darkrend sorununu hallediyor," diye mırıldandı gürültünün içinde.

Kadın çarşafları geri çekti ve onunla orada buluştu. Döndü ve omzunu pencerenin kenarındaki duvara yasladı. Diğer eliyle onu görebileceği şekilde kendine çekti, sırtı önüne yaslandı, avucunu karnının çıplak etine dayadı.

Açıklığın hemen karşısında, seyrek ağaçların arasında, darkrend kocaman pençeleriyle gökyüzüne vuruyordu. Ses olmasa bile avını dondurmaya çalışan kükremesini tanıyabiliyordu. Ya da bu durumda ona saldıranları.

Gökyüzünün şimşekleri ve değişen renkleri arasında, soluk maviyi pembeye boyayan, güzel, kanatlı şekiller büyük canavarın etrafında pike yaptı ve döndü. Işık patlamaları büyük kafasına ya da iri omuzlarına çarparak onu geriye savuruyor ya da kamburlaşmaya zorluyordu. Çiftler ya da gruplar halinde ona doğru dönüyor, silahları ve büyüleriyle onu kesiyorlardı.

Orada öylece durdu, donup kalmıştı. Perçinlenmişti. Hareketlerinin, kanatlarının güzelliği onu kesinlikle büyülemişti. Acımasızlıklarında etkili ve saldırılarında ölümcüldüler.

Yaratık havayı yarararak onlara saldırdı. Gökseller onun pençelerinden kaçmak için pike yapıyor, saldırılarını hiç kesmiyorlardı. Yaratık yere düştüğünde şafak söküyordu, sapkın işkenceci wyldlerin koruyucularıyla boy ölçüşemezdi.

Sessizlik arkada ağır bir his bırakmıştı. Sanki sesler sadece odanın dışında değil, içinde de kesilmişti.

Arkasını döndüğünde Tarian'ı gözleri sert ama boş bakarken buldu. Hayal kırıklığına uğramış ama aynı zamanda... kimsesiz görünüyordu. Bu çelişkili duyguları merak ederek onu daha yakından inceledi.

Tarian ona baktı ve ifadesi düzeldi. "Darkrend'in icabına bakıldı. Artık özgürüz-" Bakışları tekrar pencereye yöneldi. Tüm vücudu gerildi ve elini havada gezdirerek hızla hareket etti. Dışarıdan gelen sesler tekrar içeri doldu; rüzgâr yaprakları sallıyor, kanatlar gökyüzüne çarpıyordu. Koşuşu indirmişti.

Kafası karışmıştı, tekrar dışarı baktı ve başladı. Üç Göksel kendilerine doğru geliyordu, uzun, düz saçları yüzlerinden geriye doğru savruluyordu, ciltleri o kadar pürüzsüzdü ki sanki onları yumuşak odaklı bir mercekten izliyordu. Giysileri zarif ve incelikliydi, üçünden ikisinin üzerine garip, yeşilimsi bir yapışkan madde sıçramış olmasına rağmen duyarlılık ve asaleti ilan ediyorlardı. Belki yaratığın kanı ya da daha önce hiç görmediği bir savunma.

"Pencereden uzaklaşın!" Tarian havladı ve büyü onu geri itti.

Elini duvara dayamak için uzandı.

Pantolonunun içine adım atmış ve dün gece giydiği tuniği giymişti.

"Buraya gel. Çabuk gel." Ona işaret etti ve kadın da ona uydu. "İşte." Giysisini başının üzerine örttü ve eğilip onu yatağın altına yönlendirmeden önce içine girmesine yardım etti. "Saklan. *Çabuk* ol. Ne olursa olsun kendini gösterme. Kristal kadehin damgasını gizlemek için seni büyüyle kaplayacağım."

"Faegate'in ötesine geçtiğimizde burada güvende olacağımızı sanıyordum."

"Bir fae olarak burada güvendeyim. Sen buraya ait olmayan, birkaç kanat kesmiş ve birkaç Göksel bedeni delmiş bir insansın. Seni cezasız bırakmaya pek meyilli olmayacaklardır."

Altına kaydı ve bunu yaparken külotunu tuttu. Adam kapıya doğru ilerledi ama kadın önce botlarını, sonra da ayak bileklerini görebildi. Kapıya ulaşır ulaşmaz kapı çalındı.

Kapı açıldı ve içeriye, açan çiçeklerin ve canlı yeşil bitki örtüsünün kokusuyla taze, serin bir sabah havası girdi.

"Ne oldu?" Tarian otoriteyle süslenmiş soğuk bir sesle sordu.

"Affedersiniz, siz-" Kadın sesi kesildi, tonu özür dilemekten tamamen şaşkınlığa dönüştü. Sonra sesi sertleşerek emredici bir hal aldı. "Bu ileri karakolun niteliği nedir?"

"Burası Obsidyen Sarayı'na ait yasal olarak kurulmuş bir yol istasyonu, benim tarafımdan aracılık edildi, Tarianthiel Drystan Windryker, Obsidyen Tahtı'nın görevli prensi, beş mührün taşıyıcısı ve asil, görünmez büyüün taşıyıcısı. Eğer görevinizi yerine getirip topraklarda gerektiği gibi keşif yapsaydınız, burayı asırlar önce öğrenmiş olurdunuz. Ama en azından sonunda Darkrend'i alaşağı ettin, değil mi? Görünüşe göre sadece sabır gerekiyormuş. O yaratık belli ki bir süredir çarpıkmış. Dengesi bozulmuş. Binalarımdan birini yok etti. Alacakaranlık Nöbetçinizden tazminat isteyeceğim. Şimdi, beni tekrar rahatsız etme. Görmem gereken önemli meseleler var."

Tarian'ın cevabını sessizlik karşılayınca Daisy'nin dünyasının rengi soldu. Göksellerden biri keskin bir karşılık verdi ama Daisy'nin kulakları çınlamaya başlamıştı. Bir prens mi? Lanet olası bir *prens* tarafından mı yakalanmıştı? Güç seviyesinin ve büyü yeteneğinin alışılmışın dışında olmasına şaşmamalı. Mindgazer büyüüne sahip olmasına şaşmamalı. Krallığın hiyerarşisinin en tepesindeydi.

Onun politik oyunlarında bir piyon, bir oyuncak olarak statüsü daha tehlikeli bir hal aldı. O sadece bir oyuncu değildi. Oyuna hile karıştırabilirdi.

"Bir prens, evet," dedi Tarian usulca, yatağın yanına çömelerek. Ona bakabilmek için yere doğru eğildi. Kapı kapanmıştı, Gökseller görünüşe göre yatışmış ve yola koyulmuşlardı. Kadın fark etmemişti. "Bu saray için bir hırsızdan biraz daha fazlası olan biri için yüce bir unvan."

"Ben de öyleyim ama işe gittiğimde takacak bir tacım yok." Hiç sırtımadı. Çok ciddiye. Çok kasvetli. "Takmalısın."

Alnını kollarına dayamadan önce başını iki yana salladı.

Durumu çok daha kasvetli görünüyordu.

"Obsidyen Taht'ın çürümüştü, strateji kuran çocuklara miras kalacağını söylemiştin. Krallığın belası."

"Evet. Ve bu doğru."

"Yine de, bu unvana sahip olmak için, sen de o çocuklardan biri değil misin?"

"Ben bu unvanın içinde doğmadım. Bana verildi. Onunla tuzağa düşürüldüm. Onunla alay edildim. Gücüm, diğer şeylerin yanı sıra bana giriş izni verdi. Sırada değilim

taç için. Tahtlarında oturmama katlanamazlar. Ben tam olarak düşündüğün gibiyim Daisy. Kapıları açmak için unvanı olan güçlü bir hırsız. Kraliyetin ayak işlerini yapan biri. Bir dolandırıcı. Bir katil. Şaka yapmayan ama şaka yapan bir soytarı. Ben onların kör aletiyim ve onlar beni küçümseme zevkleri için unvanlandırdılar."

"Peki ya kral ve kraliçe?"

"Onlar benim ailem değil." Adamın ses tonundaki acımasızlık kadının omurgasını dondurdu. "Haydi," dedi. "Gitme vaktimiz geldi."

Dışarı çıkıp külotunu giyerken midesine ağır bir yük oturdu. Bakışları buz gibi soğuktu. Sertti. Çelik gibi bakışlarında ne bir eğlence ne de düz sesinde alaycı bir kahkaha vardı. Şu anda, olduğunu iddia ettiği asil kraliyet mensubu gibi görünüyordu.

Botlarını giydi ve tek kelime etmeden onu takip etti. Hiç düşünmeden, gerçekten, eğer bu mümkünse. Diğerleri onlara yıkık merkezin yanında katıldı, enkaz her tarafa saçılmıştı. Darkrend'in devrildiği yere baktı ama gökyüzünü dolduran güzel, kanatlı fae yoktu. İşlerini yapmışlar ve gitmişlerdi.

Kimse yüksek sesle ya da onunla konuşmuyordu. Tarian onun elini tuttu, yumuşak dokunuşu son birkaç gün içinde tanıdığı adamı anımsatan tek şeydi. Onu fiziksel olarak asla incitmemiş olan, şefkatli bir yanı olan, alay etmeye eğilimli ve esprili cevaplar veren adamı. Dün gece içinde olmasını istediği kişi, sarayına geri dönen bu prensle tam bir tezat oluşturuyordu. Belki de onu reddetmekte haklıydı. Ona merhamet göstermişti. Belki de ona bir iyilik yapmıştı.

Bu senin için yapacağım son iyilik, dedi zihninin içine, o sert ses tonu kenarlarından çatırdıyordu. *Senin için yapabileceğim son iyilik, Daisy. Son birkaç gündür tanıdığın adamı unut. O adam bir kenara bırakılmak üzere. Hayatta kalmayı umuyorsam, öyle olmalı. Onun yerine bir canavar geçecek. Usta bir manipülatör. İşkencecin. Bunu eğlenceli görünmesi için yapacağım. Yani zevk alıyormuşum gibi görünecek. Seyirciler için yapacağım. Ve ikna edici olacağım.*

Vücudunu ürpertiler kapladı ama kelimelerden değil. Onunla o çıkıntıda yeniden bir araya geldiklerinden beri pek çok şey söylemişti. Bazıları doğru, çoğu değil. Şu anda, onun donuk, sert, ölü ses tonuydu. Mizahtan yoksunluğu. Umutsuzluğu. Kendisinden beklenen rolü yerine getirebilmek için kişiliğini bir kenara itiyordu - nefret ettiği bir rol, nefret ettiği bir fae ile.

Gecekondulardan birinin yanında durdular, bu en büyüğüydü, neredeyse devasa siyah bir ahıra benziyordu. Lennox ve daha önce görmediği bir dişi.

kapıları açmadan önce. İçeride tüylü postları, geniş sırtları ve dört ayakları olan büyük, kanatlı hayvanlar bekliyordu. Bir tanesi kocaman başını bir atın yelesini salladığı gibi salladı.

Diğerleri ahıra girdiler ve hemen hayvanları hazırlamaya başladılar. Görünüşe göre krallığa uçacaklardı.

"Neden ben?" Daisy bu soruyu ağzından kaçırды; bu soru her zaman aklının bir köşesindeydi, düşüncelerini dürtüklüyordu ama her şey olup biterken ve hayatta kalma mücadelesi verirken, tam olarak ortaya çıkarılıp analiz edilecek bir yer bulamıyordu. "Elbette başka bir oyuncak bulabilirsin. Kraliyet oyunlarına ve siyasi manevralara daha uygun milyonlarca büyülü insan var. Aslında evde bir listem var. Öldürmekten tatmin olabileceğin kişileri sana vereceğim. Büyü dünyasında bir sürü gerçek pislik var. Ben bir hiçim. Sihrim bile yok. Kraliyet sarayında Fae'lere karşı pek bir rakip olamam. Herhangi biri olabilir. Neden ben, büyülü dünyanın en zayıfı?"

Sırtını ahıra ve hayvanlara dönecek şekilde döndü. Pişmanlık gözlerini doldurdu. "Sen insan büyü dünyasının sunabileceği her şeyden çok daha fazlasısın."

"Kristal kadeh yüzünden mi?"

"Evet," diye fısıldadı. "Her zaman kristal kadehle ilgiliydi. Onun yüzünden bu işe bağlandınız. İkimiz için de kaçış yok."

"Ama..." Başını sinirli bir şekilde salladı. "Hâlâ neden ben olmak zorunda olduğumu anlamıyorum. O şeyi herhangi biri de bulabilirdi. Aslında başka biri buldu. Sen onu öldürdün ama arkadaşı onu saklıyordu. Neden onu almadın? Senin sayende tesadüfen buldum."

Adamın elleri kızın üst kollarına dolandı, nasırlı ve sıcaktı. Koyu yeşil bakışları onunkilere daldı. "O şeyi buldum. O bir nesne değil Daisy. O bir insan. O sensin."

"Ne-" Yutkundu. "Anlamıyorum."

"Kristal kadehin her zaman bir insan olması gerekiyordu. Diğer kadehlerin tepki verdiği, düşünen, konuşan bir prizma. Her insan neslinde, yükselebilecek milyonlarca insan vardır, ancak yalnızca tüm kriterler karşılandığında kristal kadeh olur: Tanrıların kutsamasıyla insanlar tarafından geliştirilmiş, büyülü olmayan bir insan. Sizin durumunuzda, doğal yeteneklerinizi geliştiren özel bir eğitmen ve karşılıksız olarak verilen tanrısal bir kan büyüğü armağanı. Bu insan öldüğünde, çok daha fazla olasılık ortaya çıkar.

doğar ve içlerinden biri sonunda gerçekleşir. Sonsuza dek, ölüm ve yeniden doğuş. Bu sonsuz döngüyü sadece tanrılar durdurabilir."

"Ama ya birden fazlası gerçekleşirse? Diğerlerinden birini kullanamaz mısın?"

"Tanrıların emriyle sadece ilki yükselebilir. Her seferinde sadece bir kristal kadeh vardır. Bir prizma."

Midesi bulandı. Kendini hasta hissetti. Buraya nasıl geldiğini düşünmeye bile cesaret edemiyordu ama yine de aklına geldi. Daha önce olduğu gibi, ışığa göstermek istemediği gerçeği söylemişti.

"Anne figürün seni kurtarmaya çalıştı ama bunun yerine seni mahkûm etti. Bu onun hatası değil. Tanrılar bunu böyle yaptı. Çoğu kristal kadeh asla bu duruma düşmez. Tüm bunlar hakkında bilgi bulmak için çok uğraştım."

"Öyleyse zamanlama konusunda çok şanssızım."

"Hayatının hikayesi, değil mi?" Sırtışı hafifti. Gözlerindeki pırıltı neredeyse anında kaybolmuştu. "Seni ilk bulduğumda, tanrısal büyüye sahip olmadığını öğrenince şaşırmıştım. Sendeki çekimin aradığım şeyin sen olduğunu gösterdiğini düşünmüştüm. Ama sonra seni bir daha gördüğümde... kehanetler gerçekleşmişti. Kristal kadeh oluşmuştu. Dönüşümünü tamamlamıştın. Yine de seni elmas kadehten önce buldum. Yok etmeye çalıştığın nesne. İhtiyacım olan son nesne. Bu yüzden seni takip ettim. Seni test etmek için oyunlar oynadım. Elinizi elmas kadehin üzerine koyduğunuzda..."

"Hayır, ben-" Başını sallamaya devam etti. Bu hiç mantıklı değildi. Tamamen mantıksızdı.

Sesi yumuşadı. Nazikleşti. "Kadehler benim için yanmıyor Daisy, ya da başka biri için. Nesneler mırıldanmıyor. Sen orada olmadığın sürece. Sadece görerek ne olduklarını biliyorum. Sen onların yeteneklerini ateşliyorsun. Senin için vızıldıyorlar. Uğulduyor ve parlıyorlar. Canlanırlar. Vızıltıyı ilk kez o çıkıntıda, sütyeninin içine soktuğunda hissettim."

Kaşları düştü. "Hayır, bunu diğer insanlarla yapıyorlar. Başkaları onları ellerine aldıklarında oluyor. Bunu gördüm ve duydum."

"Çünkü sen oradaydın. Kristal kadeh oradaydı. Diğer kadehler prizmaları olmadan işe yaramazlar."

Zihni allak bullak olmuş bir halde ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Ben büyülü değilim. Emin olmak için beni test ettiler. Muhtemelen ortasında delik olan şu elmas taşlı şeyi düşünüyorsun. O kadeh."

"O senin amplifikatörün," dedi tereddüt etmeden. "Her büyü türünün kendisiyle en iyi çalışan bir kadehi vardır. Su yaratıkları safir mücevherine karşılık gelen kadehlere yaslanacaktır. Ateş yaratıkları yakuta yönelir. Ruhlar ametiste yönelir ve bu böyle devam eder. Krallıklarımız bu şekilde hizalanır. Kadehler Faerie'yi yansıtır. Amplifikatörünüz elmas."

"Ama elmas..." Yüce Hükümdar'ın tahtıydı. Göksellerin. "Evet," diye fısıldadı. "Elmas kadehin ve diğer Etrafınıza Faerie'yi temsil eden kadehler yerleştirerek, bir fae'nin güç seviyesini -bu durumda benimkini- imkansız yüksekliklere çıkarabilirsiniz. Beni bir tanrı kadar kudretli yapabilirsiniz. Tüm bu diyarı Yüce Hükümdar'ın kraliyet etkisinden kurtarmama yardım edebilirsiniz."

Durakladı ve kızın kaşları düştü. Diyarı "özgürleştirmek"... ve sonra da insanları ele geçirmek mi? Sanki bunu yapmasına yardım edecekmiş gibi. Eğer doğruyu söylüyorsa, kristal kadehi yok edebilecek güce sahipti. Kendini yok etme gücüne sahipti ve ailesinin tehlikede olmasının sebebi kendisiyse bunu yapacaktı.

Başını hafifçe salladı ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Artık seni daha iyi tanıyorum ve bu yüzden sadece bu konuda sana güvenebileceğimi değil, aynı zamanda bana yardım edeceğini de biliyorum." Çenesi kararlılıkla dikilmişti. "Obsidiyen Krallığı'nın kral ve kraliçesine saçak konusunda yardım etmeyi hiç düşünmedim. Bu, kadehleri ararken bana özgürlük vermek için bir bahaneydi. Prizmaları için. Krallığınız benim yüzümden asla tehlikeye girmedi. Ama hâlâ tehlikede. Saçağı güçlendirmek istiyorum. Onu yeniden inşa etmek için. Önce kendimi Obsidyen Saray'dan kurtarmak, sonra da yüksek büyüü kullanarak Peri'nin dengesini yeniden kurmak. Zamanı geldiğinde, kaderini gerçekleştirecek ve bana yardım edeceksin. Pisliği temizleyip kristal kadehimle yeniden yapacağım. Elmas *senin* amplifikatörün... ve sen de benimsin."

"Peki ya beni kırma iddiaların?"

Pişmanlık bir kez daha bakışlarını doldurdu. "Ne yazık ki, senin içinden geçecek güç miktarı bir tanrınıninki kadar. Hiçbir ölümlü bununla başa çıkamaz, ya da arşivler öyle diyor. Eğer bana yardım edersen, aileni ve Faerie'yi koruyacaksın... hayatın pahasına. Başka yolu yok. Birçok varlığı kurtarmak için iki varlığı feda etmeliyim. Bu sadece benim görevim değil. Bu benim kaderim. *Kaderimiz*. Dediğim gibi... *ne* senin ne de benim için kaçış yok."

Sürekli başını sallarken kaşları çatıldı. Bu onun için kavrayamayacağı kadar büyük görünüyordu. Çok yabancı. Büyünün nasıl olup da

bütün bir alemde dengeyi sağlayabilir. Denge, sanki elle tutulur bir şeymiş gibi. İnsan topraklarıyla kıyaslanamazdı. En azından o kadarını duymuştu.

Bunun yerine kavrayabildiği tek şeye sarıldı. "*İki* kurban varlıklar?"

Gözleri sertleşti. Gözbebeklerinin etrafındaki parlak altın rengi parladı ve sonra tekrar söndü. "Evet. Sen... ve ben."

Elini onun göğsüne koydu. Duruma ve tüm söylediklerine rağmen kalbi acıyordu. "*Sen* mi?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu ana giden tarih uzun ve karmaşık. Bu noktaya kadar geliyor:

"Doğumumla birlikte tanrıları harekete geçirdim. Kötü giden bir deney diyebiliriz. Kendi hatam olmadan -sadece doğarak- Yüksek Krallık'ta bir çatlak yarattım. Kraliyet ailesi içinde bir çatlak yarattım. Ve çatlak ve istikrarsızlık olduğunda, tanrılar bir oyun olduğunu hissederler. Daha büyük bir eğlence ararlar. Bu amaçla, işe karışırlar. Oh, nasıl da karışıyorlar. Gözdeleler yaratırlar ve onları diğer tanrıların gözdelelerine karşı kıskırtırlar. Bizler aslında evcil hayvanlarız. Piyonlar. Benim varlığım kraliyet hanedanı içinde ihanet arzusu yarattı... ve tanrılar bunu kullandı. Bu ihanet beni mezara kadar götürdü. Ama ölüm döşeğimde, alacakaranlığın güzel renklerinin beni alıp götürmesini izlerken, Equilas bana geldi-"

"Equilas?" Onun bu ismi kullandığını hatırlıyordu ama daha önce hiç sormamıştı.

"Equilas, Denge Tanrıçası. Üçleme'deki üç kız kardeşten biri, Faerie'deki tanrıların en güçlüsü. İlahi Kolektif'teki Yüksek Koltuk'ta oturur. Beni uçurumdan çekip çıkardı ve yolumu yeniden çizdi. Ama önce, ben sayıklarken ve bir nefes daha almak için çaresizken, bir anlaşma yaptık."

Daisy'nin tüyleri diken diken oldu. Görünüşe göre Fae'ler insanlarla nasıl anlaşma yapacaklarını tanrıların kendilerinden öğrenmişlerdi. Ve ses tonuna bakılırsa, tanrılar çocuklarına karşı bile daha az kurnaz ve acımasız değillerdi.

Başını salladı. "Ben bu kadere bağlıyım. Engeller ne olursa olsun kristal kadehi bulmak ve Faerie'nin dengesini yeniden kurmakla görevlendirildim. İçine itildiğim aşağılanma ve dehşet ne olursa olsun. Ben Obsidian kraliyetinin bir evcil hayvanıyım... ve Equilas'ın bir piyonuyum. Bazılarına göre, Obsidiyen Sarayı'nın çizimleri altında ezilirken tanrılara boyun eğen bir kuklayım. Evimden, topraklarımdan ve dostlarımdan sürgün edildim, ta ki doğumumla bozulan dengeyi yeniden kurana kadar. Ailemin günahları için suçlanıyorum ama yine de kefaretimi ödemeliyim. *Bu* benim hayatım, Daisy. Bu benim kaderim-

Neyle karşı karşıya olduğumu. Sana neden ihtiyacım var? Çünkü bu iğrenç krallıktaki tutsaklığımdan kurtulabilir ve dengeyi yeniden kurmak için seni kullanabilirsem, nihayetinde diyarın iyiliği için kendimi feda etmek zorunda kalacağım. Şu anda tanrılar için bir eğlenceyim ama eninde sonunda diyar için bir umudum. İkimiz de öyleyiz. Yıldızsız geceyi sona erdirecek şafak olmalıyız."

Adamın gözlerindeki teslimiyet karşısında içini bir soğukluk kapladı. Daha fazlasını öğrenmek için onun zihnini okuyabilmeyi diledi. Onun doğumu kraliyet ailesini bozmuş muydu? Belki de evlilik dışı bir doğumdu? En azından eski günlerde bu insani bir sebep olabilirdi. Ama bu pek de bir deney sayılmazdı. Belki de oğulun ayaklanıp babayı devirmesi gibi bir şeydi, yarı tanrıların başına sık sık gelenler gibi...

"Korku buydu, evet," dedi yumuşak bir sesle. "Kalbimde bir arzu yoktu ama bunu yapabilecek gücüm vardı ve bu yüzden eninde sonunda yapacağım varsayıldı."

Soğuk onu kaskatı dondurdu ve tüm vücudu hareketsiz kaldı. Bakışları derin ve yalvarırcaydı.

"Ama bu şu anlama gelir..." Zihninde her şeyi tekrar gözden geçirirken kelimelerin uçup gitmesine izin verdi. Tüm söyledikleri, ne anlama gelmesi gerektiği. "Sen..."

"Obsidyen Mahkemesi'nde, bu unvan bana gerçek konumumla alay edercesine verildi. Beş obsidyen mühürle birlikte o saraya hapsedildim. İsyan edemeyeyim diye büyümü yumuşattılar, kuralları - laneti - bana zorla kabul ettirdiler, adımları ve varlığımı Obsidyen Krallığı soyluları hariç herkesin hafızasından sildiler ve parlaklığını yok etmek için büyülerini benimkine bulaştırdılar."

"Onların büyüünü seninkine mi bulaştırdı?" Sıcak turuncu, kehribar, lavanta, cerulean ve altın tonlarıyla onun büyüü olan hayali parlaklığı hatırladı. Sonra büyüü onun etrafında dans edip oynarken, şafak vakti gökyüzü gibi ışıltılı ve muhteşemdi. Sadece gücünün daha büyük derecelerini kullandığında siyahın onu kestiğini ya da ele geçirdiğini görüyordu. O zaman bile bazen altın rengiyle parılıyordu.

Aklından başka bir anı geçti, bu sefer kanatlar. Bir insanı kaldırabilecek kadar büyük, narin yusufoçuk kanatları. Aslında bir fae. Renkler aynıydı, şafağa benzer... ya da alacakaranlığa benzer, bir ve aynıydı. Tıpkı onun cazibesi gibi. Eğlenceli büyüü gibi.

Hayır, bir fae değil. Güzel bir Göksel.

"Zihnin çok hızlı hareket ediyor," diye fısıldadı ona doğru adım atarken. Sesi sıcaktı, çok nazıktı. Minnettar. "Her zaman çok etkilenmişimdir."

Hızla göz kırpmasına engel olamadı. "Hayır, olamazsın. Senin kanatların yok."

"Bana yasaklandılar. Kanatlar özgürlüğü temsil eder ve bende hiç yok."

"Ama nasıl? Tüm bunları nasıl yaptılar?"

Bakışları alaycıydı. "Elbette Equilas'ın yardımıyla. Beni diyarın iyiliği için kullanacak ama bunu yaparken de mücadelelerimden zevk alacak. Hepsi öyle yapacak. Bazıları kendi eğlenceleri için çektiğim acıları daha da artıracak yollar icat edecek. Tanrılar her zaman çok sıkılmışlardır; bizim ibadet ve bağlılığımıza ihtiyaç duydukları kadar eğlenceye de ihtiyaç duyarlar. Bazen... birincisi için açgözlü olurlar. Dediğim gibi, ben bir piyonum. Unvanlar artık benim için bir şey ifade etmiyor. Onlar boş doğum övünçleri."

"Yani sen... sen bir...?"

"Doğum adım ve unvanım Tarianthiel Drystan Windryker, Elmas Tahtın Prensi, Faerie'nin Yüksek Hükümdarı ve Yeminli Koruyucusu, Saçakların Koruyucusu, Dengenin Bekçisi, Şafakla Birlikte Doğdu, Alacakaranlığın Komutanı ve Yedilerin Atalarının Büyüsüyle Kutsanmış. Eğitimimin her aşamasını tamamladıkça başka unvanlar da ekledim, ama ana fikri anladınız. Hepsiyle gurur duyuyordum ama şimdi hiçbir işe yaramıyorlar. Ben bir hayaletim. Hafızam sevdiğim insanların zihinlerinden sökülüp alındı. Ben ölmedim... Varlığım sona erdi. Kralım, babam ve sarayım beni tanımıyor. Beni neredeyse kraliyet veraset çizgisinden çıkarmayı başaran kardeşimin ihanetinden haberi yok. Birlikte eğitim aldığım, birlikte içki içtiğim kardeşlerim, Gökseller, şimdi her saçak geçişinde beni öldürmeye çalışıyorlar. Bana yardım edebilmek için Equilas tarafından kanatlarının ve sosyal konumlarının ellerinden alınmasına izin veren on arkadaşım dışında hepsi kim olduğumu bilmiyor." Bir an durakladı. "Kim olduğumu. Bana yardım edilmeyeceği açıkça belirtilmişti. Sen benim tek çıkış yolumsun Daisy. Tek kurtuluş yolum sensin. Büyülü fae'lere karşı saray oyunlarını oynamak zorunda olan bir insan benim tek umudum. Benim açımdan anlaşma pek de iyi değildi..."

Dilsiz kalmıştı. Kadeh olayını bir türlü hazmedememişti, şimdi de *bu* mu? Bu onu çok aşıyordu. Tüm bunları anlamlandırabilmesi için bir fincan kahveye ve birkaç saatliğine sessiz bir odaya ihtiyacı vardı. Her şey kavrayamayacağı kadar büyüktü. Kavramak için. Bir Göksel mi? Bu onun sihrinin sadece bir kısmı mıydı?

Bir *Göksel mi?* Neredeyse tanrıların ta kendisiydiler, vahşi, güzel ve korkutucuydular. Yine de... onu hep böyle görmemiş miydi?

"Korkma," diye mırıldandı başparmağını çenesinin kenarında gezdirerek. "Söylediğim her şeyi birkaç dakika içinde unutacaksın, tıpkı diğer herkes gibi. Beni hapseden büyü tarafından zihninden sökölüp alınacak. Yakında içi boşaltılmış, prenlere özgü bir suikastçı ve hırsız olmaya geri döneceğim, kötölüğün çiçek açmaya, yozlaşmaya ve sakinlerinin zihinlerini ve sihirlerini çarpıtmaya devam ettiğı pis, dengesiz bir sarayın alay konusu olacağım."

Göksel eğitimiyle ilgili tüm anılarını hatırladı - onların türü hakkında ne kadar çok şey bildiğini. Bu pozisyona ne kadar saygı duyduğunu ve krallığı koruma görevlerine verdiği değeri. Bunlar onun değerleriydi. Bu *onun* düşünce tarzıydı. Şimdi neden herhangi bir anlaşma yaptığı çok daha mantıklı geliyordu. Sevgili Peri'sini kurtarmak için gerekenleri başarabilmek için neden savaştığı, çabaladığı ve kendini diğerlerinden üstün tuttuğu şimdi daha iyi anlaşılıyordu.

Anlaşma olsa da olmasa da bunu yapacaktı. Onu çok iyi tanımıyordu ama bu kadarını biliyordu. Ailesini kurtarmak için her şeyi yapardı ve o da aynıydı, tek fark onun ailesinin tüm diyar olmasıydı.

Yavaş bir nefes verdi. "Bunu kabul etmek çok zor."

"Dediğim gibi, unutacaksın. Evimden sürgün edildim ve kapana kısıldım ama *Düşmüşlerim* var. Yalnız değilim, yoksa Obsidian kraliyet ailesinin umutsuzca bana yaptırmaya çalıştığı gibi belki de delirirdim. Ama evet, bu topraklara karşı bir görevim var. Bu insanlara yardım edeceğim. Bu benim doğuştan hakkım."

Ne lanet bir doğuştan gelen hak.

Başını milyonuncu kez salladı. Bir tanrı onu kurtardı, sadece onu dehşete düşürmek için tuzağa düşürdü ve ondan diyarı kurtarmasını mı bekledi? Bunun için kendini feda etmesini mi? Bu salaklar burada ne tür bir eşek şovu yapıyorlardı? Eğer bir tanrı ona bunu yapsaydı, bir ya da iki tapınağa saygısızlık ederdi. Eğer saray bunun için onunla alay ederse, her şeyi mahvederdi, böylece onlar da kendisi gibi tuzağa düşerlerdi. Siktir et onları, oyunu oynamanın kutsal emanetleri avlamak ve büyüü olmayan bir insanın seni yanlış giden bir anlaşmadan kurtarmasını ummaktan başka yolları da vardı...

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. *Çok sevimli*, diye düşündü usulca.

"Ama evet, tanrılarımızın doğası bu," diye ekledi. "Eziyet etmekten zevk alırlar. Sana bir nimet verirler ve karşılığını kanla beklerler. Yine de Faerie buna değer. Göreceksiniz. Vahşetin içinde gerçekten büyüü olan var. Bok çukuru bile olsa, ailen fedakârlığa değer, değil mi?"

O elmas küreye dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırladıkça içi burkuldu. Gecekonduğun kapısında onun yanındayken, büyünün içinden geçtiğini hissettiğinde nasıl hissettiğini hatırladı. Ona çok inanıyordu. Eğer o elmas küreye tutunmaya zorlanırsa, etkileri onu parçalara ayıracaktı.

Ama alternatifi neydi? Sorunları ne olursa olsun, Faegate daha fazla fae'nin ve büyülerinin geçmesine izin veriyordu. Eğer Elmas Taht'ta huzursuzluk olsaydı

-Ve eğlence arayan işgüzar tanrılarla bu durum devam edecekti.

-Bu daha da kötüleşecekti. Evini tehlikeye atacaktı. Ailesini riske atacaktı, tıpkı daha önce olduğu gibi.

Yavaşça nefes aldı ve vücudunda dolaşan gergin korkuyu yatıştırmaya çalıştı.

"Bana yalan söylemediğini nereden bileceğim?" diye sordu.

"Sana söyledim, artık sana yalan söyleyemem." Zihnini ona açtı ve iddialarının gerçekliğini hissetmesine izin verdi. Kararlılığını ve acısını. Obsidian Mahkemesi'nde yaşamak zorunda bırakıldığı hayattan duyduğu utancı ve bu yanlış düzeltmeyi nasıl umduğunu. Aynı zamanda şu anda hissettiğine benzer bir korkuyu da derinden hissedebiliyordu. Düşündüğü gibi, kaderini gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini bilmiyordu. Başarısızlığının hepsini lanetleyeceğinden endişeleniyordu. *Doğru yarayla hepimiz ölümlüüz.*

Daisy'yi bir kadeh olarak kullanabilmek için bile önce kendisini Obsidyen Mahkemesi'nden kurtarması gerekiyordu. Bunu yapabileceğinden emin değildi. Bunu yapmak için Daisy'nin yardımına ihtiyacı vardı ve Daisy inanılmaz derecede vasıfsızdı. O da bu değerlendirmeye karşı çıkmıyordu. Diğer mesele ise herhangi bir fae'nin kristal kadehi kullanabilmesiydi. Herkesin sihrini artırmasına yardım edebilirdi. Onun ne olduğunu öğrendikleri anda, onu öldürmeye ve kendileri için kullanmaya çalışacaklardı. Nasıl yapılacağını öğrenmek için zaman ve çaba harcamayacaklarına göre, denerken onu öldüreceklerdi. Ölüm tüyler ürpertici olacaktı ve bu son kısmı öğrenmemiş olmayı diledi.

"Yani, lanet olsun, o zaman bu her yönüyle gerçekten boktan bir durum," diye kayıtsızca tahmin etti, ondan uzaklaştı ve döndü. Hiçbir şeye bakmadan. Zihninin dolaşmasına izin verdi.

Başından sonuna kadar bunun uzun bir atış olduğunu düşünüyordu, bu da karanlık, "hayatımdan nefret ediyorum" tarzında biraz komikti, çünkü uzun atışlarla ilgili çok fazla deneyimi vardı - kendine bakamayacak kadar gençken bakım evinden ayrıldı, başlarının üstünde bir çatı tutmaya yardım etti, Mordie'yi hayatta tuttu ve büyük olanı... bir Yarı Tanrı'nın çılgın babasını yarı güçle ve deneyim seviyesinin bir parçasıyla devirmesine yardım etti. O da

daha önce de bu yollardan geçmişti. Aşılmaz zorluklarla karşılaşmış ve onları yenmeye yardım etmişti. Her seferinde bunu ailesine yardım etmek için yapmıştı. Bu sefer de farklı olmayacaktı. Belki de bu sefer onların kurtarıcısı olacaktı.

Hadi oradan Mordie. Sihirsiz kardeşin sihirli insanların lanet gününü kurtaracak. Devam et ve Lexi'ye benim de yemin ettiğimi söyle. Şu anda suratıma bir yumruk yemeyi çok isterdim. Beni neyin beklediğini düşünmekten daha iyi hissettirirdi.

İç çekti. Onun için bundan kesinlikle *nefret ederdi*. Bu onu paramparça ederdi. Ama aynı zamanda burada olsaydı onun hemen yanında olacağını da biliyordu. Arkasına bakmadan onunla birlikte alacakaranlığa doğru yürürdü. Ailesinden herhangi biri yapardı. Aynı durumda olsalardı, her biri bir adım öne çıkardı.

"Eğer sana yardım edersem," dedi, "bunun Faegate'i güçlendireceğine dair garanti istiyorum. Ailemi güvende tutacağına dair. Bir anlaşma yapmak istiyorum."

Ayrıntıları konuşmak için bir saat daha ayrılmadılar. Ama ayrıldıklarında, durumun ciddiyetini hissetti. Henüz gelmemiş olan oyunların belirsizliğini hissetti.

Geriye tek bir şey kalmıştı.

"Yani aramızdaki bu his..." dedi. "Bu büyü. Değil mi? Kadehler ve diğer şeyler yüzünden mi?"

Gözleri kızın dudaklarına yerleşmeden önce yüzünde gezindi. "Dediğim gibi, ilk başta ben de öyle düşünmüştüm. Seni bulmama yardım edeceğini düşünmüştüm. Ve belki de bu doğrudur. Tanrılar oyun oynamayı severler. Fae'leri kendi suretlerinde yarattılar, kurnaz, gaddar ve acımasız, çoğumuzu. Eninde sonunda yok etmek zorunda kalacağım bir şeyle beni baştan çıkarmak ve bunu yapmak için çırpınışımı izlemekten daha iyi bir şaka olabilir mi? Ne olursa olsun, bu his, bu *ihtiyaç*, seninle benim aramda. Bu bizim. Bizim işkencemiz, belki. Seni incittiğim için ödeyeceğim bedel. İşkencecini arzuladığım için ödeyeceğin bedel. Şimdi onların bu konuda kıkırdamalarını hayal edebiliyorum." Bir elini kızın yanağına koydu. "Büyülü olabilir ama sadece bize ait. Başka hiçbir fae bunu bizim hissettiğimiz gibi hissetmiyor, her ne kadar kadehle benim kadar bağlantıları olsa da. Yani, eğer tanrılardan geldiyse, sadece bizim içindir. Sadece sen ve ben. Bu bizim hediyeğimiz... ta ki acımıza dönüşene kadar."

Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordu.

Gülümsemesi hafifti. *Ben de bilmiyorum. Belki de öyle olduğunu bilerek mutlu oluruz.*

"Ancak *kesinlikle* büyülü olan şey," dedi, "wyld'lerle aranızdaki... bağ. Seninle dengeyi yeniden sağlamak niyetindeyim ve wyldler

Darkrend'in ondan korktuğu gibi. Sadece seninle ilgilendiğini fark edeceksin, darkrend. *Düşmüşlerimin* geri kalanı pencerelerinden bakıyorlardı ve onları fark etmesine rağmen, onları aramadı. Sadece seni aradı. Bu diyar senin varlığını hissediyor. Artık sadece bir Chester'dan daha fazlasısın, küçük güvercin. Büyülü bir insandan bile daha fazlasısın. Bu diyarda, bir tanrının gücüne sahip olacaksın."

Evet, ama... kendisinin kullanamayacağı bir güç. Ne işe yarardı ki? Onu yok edebilecek bir güç. Eski bir atasözü olan "ne dilediğine dikkat et" daha doğru olamazdı. Belki bir kez daha yapıp büyücünün büyüsünü alabilir miydi?

Titredi ama çenesini kaldırdı. Satranç tahtası hazırđı. Kendini Obsidyen Saray'dan kurtarması gerekiyordu ve bunu yapmak için onun yardımına ihtiyacı vardı. Pekâlâ.

Elini uzattı. Adam şaşkınlıkla elini tuttu.

"Görünüşe göre yine takım arkadaşınız," dedi.

Adamın kaşları çatıldı. Seyahatleri sırasında insanların "el sıkışmak" geleneğini bir şekilde gözden kaçırmıştı.

"Evet. Birlikte çalışıyoruz. Birbirimize güveniyoruz. Hayatta kalıyoruz. En azından bir süreliğine."

"Sonunda seni öldürecek kişi yine ben olacağım, tersi değil. Bil diye söylüyorum. Almam gereken bir intikam var. Kin besliyorum."

"Daha azını beklemezdim," diye mırıldandı başparmağını teninde gezdirerek. "Kader seni mükemmel bir şekilde seçmiş. Hayat sana baskı yaptı ama seni kıramadı. Geçmişin çoğu kişiyi yok edebilirdi ama sende bu baskıdan pırıl pırıl, ışıl ışıl bir elmas çıktı. Kim bilir, belki de bu gücü en iyi sen kullanacaksın. Eğer kırılmayı engelleyebilecek biri varsa, o da sensin küçük güvercin."

"Ve eğer tanrıları dolandırabilecek biri varsa, o da sen olmalısın."

Evet. Ve şimdi... oyunlar başlamalı. Faerie'nin kaderi bizim ellerimizde.

Daisy Obsidian Court'u ele geçirdiğinde neler olacağını görün. Daha fazla bilgi almak için haber bültenine kaydolun.

[Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

SİZ BEKLERKEN, BU DÜNYADA HER ŞEYİN NEREDE BAŞLADIĞINI SIN & Çikolata. Ayrıntılar için kaydırın.

BU SON HAKKINDA KONUŞMAK İSTER MİSİN??? BU KONUDA SOHBET ETMEK İÇİN [BURAYA](#) GİDİN.

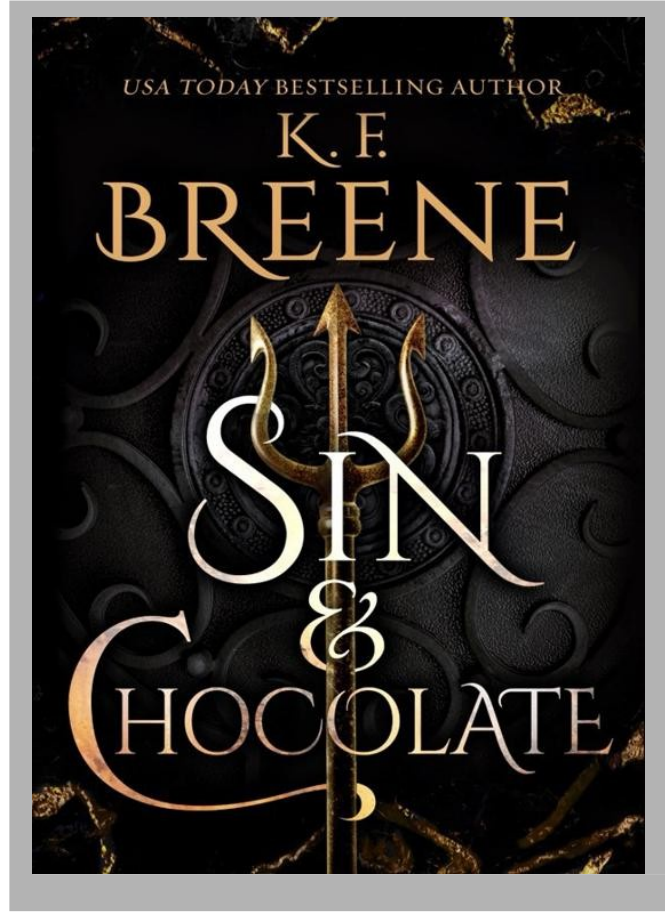
TikTok saçmalıkları [burada](#).

Instagram saçmalığı [burada](#).

Web sitesi: www.kfbreene.com

Uyumsuzlar grubuna katılın ve saçmalıklara ortak olun!

TRY SIN & CHOCOLATE

Washington Post ve Amazon Listelerinde çok satan San Francisco'nun Yarı Tanrıları serisinin ilk kitabı *Günah ve Çikolata*'ya göz atın...

Bazı insanlar yücelik için yaratılmıştır.

Bu insanların hayatında genellikle çok fazla drama vardır. Drama olmadan mutlu olurum. Hiçbir yerin unutulmuş bir köşesinde yaşamamın bir nedeni var: anonimlikte güvenlik vardır. Geçinmek için yeterince sorunum var.

Ama gücün zirvesinde, günahkâr derecede seksi bir yarı tanrı olan Kieran hayatıma girdiğinde, bir anda tüm dünyam alt üst oluyor.

Değer verdiği her şeyi yok edebilecek ölümcül bir sır saklıyor. Kurtuluşunun anahtarının ben olduğumu düşünüyor ve intikamını almasına yardım etmemi istiyor.

Ayrıca bedenimi içten dışa yakan bir tutkuyla beni istiyor.

Onu görmezden gelmek imkânsız ama bir geceliğine bile olsa arzularıma boyun eğmek beni hayatta kalamayacağım bir tehlikenin içine iter.

Drama hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun? Şimdi boğazıma kadar batmış durumdayım ve kaçmalı mıyım yoksa savaşmalı mıyım emin değilim.

[Burada](#) deneyin

ALSO BY K.F. BREENE

Lezzetli Karanlık Peri

Masalları Bir Gül Harabesi

Bir Yıkım Tahtı Bir

Yıkım Krallığı Bir

Yıkım Kraliçesi

Bir Kızıl Kafes Bir

Krallıklar Kafesi

Seviye Atlamak

Büyülü Orta Yaş Çılgınlığı

Büyülü Orta Yaş Buluşması

Büyülü Orta Yaş İstilas

Büyülü Orta Yaş Aşk Büyülü

Orta Yaş Buluşması Büyülü

Orta Yaş Mücadelesi Büyülü

Orta Yaş İttifakı Büyülü Orta

Yaş Savaşı Büyülü Orta Yaş

Uyanışı

San Francisco'nun Yarı

Tanrıları Günah ve Çikolata

Günah ve Büyü

Günah ve

Kurtuluş Günah

ve Ruh

Günah ve Yıldırım

Günah ve

Teslimiyet

İblis Günleri, Vampir Geceleri

Ateşte Doğanlar

Ateşte

Büyümüş

Ateşte

Kaynaşmış

Doğal Cadı

Doğal Büyücü

Doğal Çift-Büyücü
Savaşçı Fae Kapana
Kısılmış Savaşçı Fae
Prenses Ateşte Ortaya
Çıktı Ateşte
Mentorluk Yaptı
Ateşle Savaş
Cenneti Bulmak
Mükemmelliğin
Kaderi Bağlılığın
Kaderi

Gelişmelerden haberdar olmak ister misiniz?

Yeni sürümlerden İLK siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Ayrıca sadece bültene özel bonus içeriği ÜCRETSİZ alın. [Kaydolmak için buraya tıklayın](#).

ABOUT THE AUTHOR

K.F. Breene, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post*, *Amazon En Çok Satanlar* ve Kindle Store'da 1 numarada yer alan paranormal romantizm, şehir fantezisi ve fantastik romanların çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazar, sihir ve geceleri yaşananlar hakkında hikâyeler kaleme almadığı zamanlarda şarabını yudumluyor ve saçmalıklar planlıyor. Kocas, iki çocuğu, tuhaf köpeği ve iş dışı koşu bandıyla Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor.

İletişim bilgileri:

www.kfbreene.com

kfbreene@gmail.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

